

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

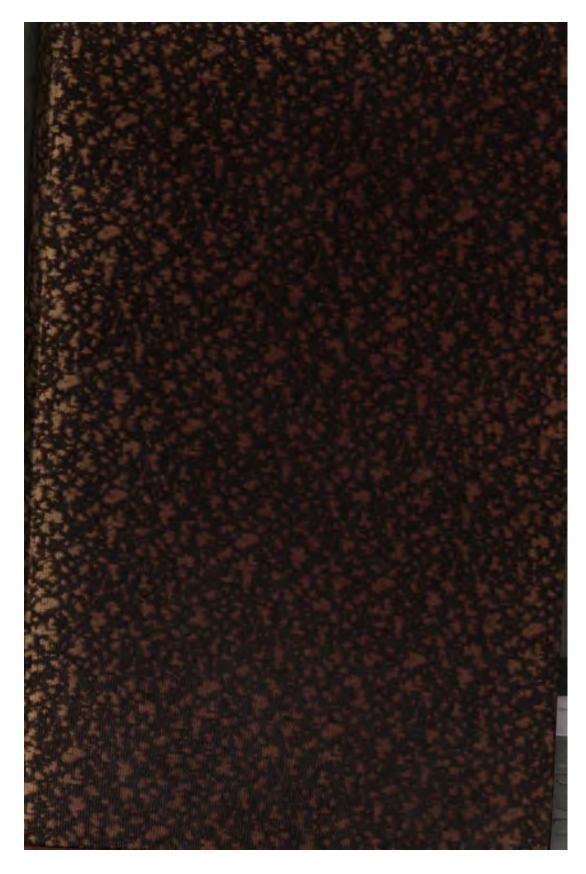
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + Refrain from automated querying Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

P566p

.

!

		•	
,			

.

THE PHILOLOGICAL SOCIETY'S EXTRA VOLUME, 1869-72.

MEDIEVAL GREEK TEXTS:

REING

A COLLECTION OF THE EARLIEST COMPOSITIONS IN VULGAR GREEK,

PRIOR TO THE YEAR 1500.

EDITED,

WITH PROLEGOMENA AND CRITICAL NOTES.

nx

WILHELM WAGNER, PH.D.

PART I.

CONTAINING SEVEN POEMS, THREE OF WHICH APPEAR HERE FOR THE FIRST TIME.

WITH AN ESSAY ON THE GREEK VERSION OF APPOLLONIUS OF TYRE, BY M. A. CH. GIDEL,

PROFESSIOR DE RHÉTORIQUE AU LYCÉE IMPÉRIAL BONAPARTE, PARIS.

PUBLISHED FOR THE SOCIETY BY

ASHER & CO.,

13, BED FORD STREET, COVENT GARDEN, LONDON;
AND II, UNTER DEN LINDEN, BERLIN.

1870.

Price 10s. 6d.

PHILOLOGICAL SOCIETY.

(MEETING AT UNIVERSITY COLLEGE, LONDON, W.C.)

COUNCIL, 1868-9.

President.

T. HEWITT KEY, ESQ., M.A., University College, London.

Vice-Presidents.

HIS GRACE THE LORD ARCHBISHOP OF DUBLIN. THE RIGHT REV. THE LORD BISHOP OF CANTERBURY. THE RIGHT REV. THE LORD BISHOP OF ST. DAVID'S. EDWIN GUEST, ESQ., LL.D., Master of Caius College, Cambridge.

Ordinary Members of Council.

THEODOR GOLDSTÜCKER, ESQ. | JOSEPH PAYNE, ESQ. (Chairman). H. BRADSHAW, ESQ. C. CASSAL, ESQ. E. B. COWELL, ESQ. THE REV. DR. B. DAVIES. SIR JOHN F. DAVIS, BART. E. B. EASTWICK, ESQ. ALEXANDER J. ELLIS, ESQ. J. W. HALES, ESQ. H. HUCKS GIBBS, ESQ.

(Vice-Chairman). E. R. HORTON, ESQ. RT. HON. LORD LYTTELTON. HENRY MALDEN, ESQ. JAS. A. H. MURRAY, ESQ. RUSSELL MARTINEAU, ESQ. RICHARD MORRIS, ESQ. W. WAGNER, E-Q. HENSLEIGH WEDGWOOD, ESQ. HENRY B. WHEATLEY, ESQ.

Treasurer.-DANBY P. FRY, ESQ.

Hon. Sec. - FRED. J. FURNIVALL, ESQ., 3, OLD SQUARE, LINCOLN'S INN, W.C.

Extracts from the Philological Society's Rules.

"The Philological Society is formed for the investigation of the Structure, the Affinities, and the History of Languages; and the Philological Illustration of the Classical Writers of Greece and Rome.

"Each Member shall pay two guineas on his election, one guinea as entrance fee, and one guinea for his first year's contribution. The Annual Subscription shall become due on the 1st of January in each year. Any Member may compound for his contribution by the payment of Ten Guineas, exclusive of his entrance-fee."

Members are entitled to a Copy of all Papers issued by the Society, and to attend, and introduce a friend to, the Meetings of the Society, on the first and third Fridays in every month, from November to June. Applications for admission should be made to the Honorary Secretary, F. J. Furnivall, Esq., 3, Old Square, Lincoln's Inn, W.C.. Subscriptions are to be paid to Mr. Cornelius B. Buck, the Society's Collector, 23, Paternoster Row, E.C., or to the Society's Bankers, Messrs. Ransom, Bouverie, and Co., 1, Pall Mall East, W.

MEDIEVAL GREEK TEXTS:

BEING

A COLLECTION OF THE EARLIEST COMPOSITIONS
IN VULGAR GREEK,

PRIOR TO THE YEAR 1500.

EDITED,

WITH PROLEGOMENA AND CRITICAL NOTES.

BY

WILHELM WAGNER, PH.D.

PART I.

CONTAINING SEVEN POEMS, THREE OF WHICH APPEAR HERE FOR THE FIRST TIME.

WITH AN ESSAY ON THE GREEK VERSION OF APPOLLONIUS OF TYRE,

BY M. A. CH. GIDEL,

PROFESSEUR DE REÉTORIQUE AU LYCÉE IMPÉRIAL BONAPARTE, PARIS.

LONDON:

PUBLISHED FOR THE PHILOLOGICAL SOCIETY, BY

ASHER & CO., 13, BEDFORD STREET, COVENT GARDEN;

AND

11, UNTER DEN LINDEN, BERLIN.

1870.

9.17

YAAABII GACTWATS

HERTFORD:

PRINTED BY STEPHEN AUSTIN.

159111

CONTENTS.

[An asterisk (*) is prefixed to the poems which are here printed for the first time.]

Prolegomena	•••	i.— xxi.
'H ANAFNOPIZIZ	•••	xxii.—xxiv
'Η ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΦΛΩΡΙΟΎ ΚΑΙ ΠΛΑΤΖΙΑΦΛΩΡΗΣ		150
THE HISTORY OF APOLLONIUS OF TYRE, ACCORDING TO	THE	
LATIN ORIGINAL EDITED BY VELSER		57 —62
"Η ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΤΥΡΙΟΥ	•••	6390
E'TUDE SUR APOLLONIUS DE TYR, PAR M. GIDEL		91-101
Additional Emendations on the Poem on Apollonius		102—104
¹ Ө РНNО≱ ПЕРІ ТАМТРЛАГГОТ		105—109
Notice on Emmanuel Georgillas	•••	110-116
'IZTOPIKH EZHFHZIZ NEPI BEAIZAPIOT		116140
ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΤΠΟΛΕΩΣ		141—170
TO GANATIKON THE PODOT		171—190
	300	

It was impossible to observe anything like chronological order in the present collection of these Poems, many works remaining as yet uncopied. The Editor earnestly requests Greek residents in Paris and Vienna to follow the example so generously set them by M. Gidel, by copying one or another of the works enumerated in the Prolegomena, and hitherto unpublished. He begs to assure the readers of the present volume, both Greeks and others interested in the subject, that the whole has been a labour of love, not intended to reimburse the Editor for his expenses and time, or calculated to bring any gain to the Society which liberally undertakes its publication. Communications should be addressed to Dr. W. Wagner, am Johanneum zu Hamburg, Germany.

PROLEGOMENA.

AVIA PERAGRO LOCA.

Though it is not my intention here to enter into a discussion of the question—so difficult and so much ventilated by scholars—as to the exact relations of quantity and accent to each other in ancient Greek, it cannot be avoided to state here in a few words the results of a careful and unprejudiced investigation into the historical process of the gradual development of a metrical system, based on quantity, into one having accent as its substratum and neglecting all quantitative rules; and, in so doing, it appears desirable to abstain entirely from theoretical fancies and hypotheses, however ingenious, and rely on facts alone.

We must, therefore, at the very outset, leave aside Ritschl's assertion, that the ditty of the Lesbian woman on Pittacus (ἐπιμύλιος ῷδή) should be measured according to the accent, and not as quantitative verse. We pass on to a remarkable passage in Dionysius of Halicarnassus, in his work de compos. verb. c. 4 (p. 48 Schäfer), and in order to enable the reader to form his own judgment, we subjoin the text. Dionysius is discussing the importance of the order of words, and expresses himself as follows: λαμβανέσθω δὲ πρῶτον ἐκ τῶν 'Ομηρικῶν τουτί (II. M. 433),

άλλ' ἔχον ὥστε τάλαντα γυνη χερνητις άληθής, ητε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄροιτο.

Opusc. Phil. 1,298 sq.
 The song is given by Plutarch, Sept. Sap. Conv. c. 14, and runs thus:—

άλει, μύλα, άλει, καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

Ritschl proposes to read και Πίττακος γὰρ ἄλει, in iambic rhythm, in order to keep more closely to the peculiarities of the Lesbian dialect. See also Mullach, Gramm. der Vulgärspr., p. 81.

τούτο τὸ μέτρον ήρωικόν έστιν, έξάπουν, τέλειον, κατά πόδα δάκτυλον βαινόμενον. έγω δη αυτών ονομάτων τούτων μετακινήσας την σύνθεσιν, τους αυτούς στίχους αντί μεν έξαμέτρων ποιήσω τετραμέτρους, άντι δε ήρωικών προσωδικούς του τρόπου τοῦτον

> άλλ' έχου ώστε γυνή χερνήτις τάλαντα άληθής, ήτε είρίον άμφις και σταθμον έχουσ' άνέλκει, ισάζουσ', "ν' ἀεικέα παισὶν ἄροιτο μισθόν.

τοιαθτά έστι τὰ Πριάπεια, ὑπό τινων δὲ ἰθυφάλλια λεγόμενα. ταυτί

> οὐ βέβηλος, ὡ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου. κάγω δ' έξ εὐεργεσίης δ ωργιασμένος ήκω.

It may be added that Hephaestion's Enchiridion 4 completes the triplet thus,-

όδεύων Πελουσιακον κνεφαίος παρά τέλμα.

G. Hermann 5 justly complains that Dionysius's words have been left without explanation by his editors and commentators; but he himself does not appear to have succeeded in hitting the real sense of the passage in question. He objects to the reading προσφδικούς, instead of which he proposes προσοδιακούς, though he is then obliged to add "et quis credat, versus, quales Dionysius composuit, a quoquam Græcorum factos esse? solus is qui ultimus est ferri potest; duo priores plane claudi et elumbes sunt." But is it impossible to make sense of the passage as it stands, keeping the MS. reading προσφδικούς? It is curious, as has been observed by Mr. E. M. Geldart, that the lines quoted by Dionysius in the second place, and also given by Hephaestion, are in reality προσωδικοί, i. e. accentual, and also τετράμετροι, in other words, πολιτικοί, in the sense which we shall explain in the sequel, and the question arises: did Dionysius intend his transposition of the Homeric words to be considered as the same kind of accented metre? It is true that then only the second line might be granted to be to a certain extent

<sup>The MSS. of Dionysius read ἐργασίης, but Hephaestion has εὐεργεσίης.
See Schäfer's and Sylburg's notes on the passage.
Elem. Doctr. metr., p. 577.
Cambridge (New) Journal of Philology, 1869, p. 160.</sup>

like a στίχος πολιτικός, but perhaps Dionysius transposed the words somewhat clumsily, or even the scribes may be at fault. At all events the first line ought to be

άλλ' έγον ώστε τάλαντ' άληθης γυνη γερνήτις, and the third.

ισάζουσ', ίνα ἄροιτο μισθὸν παισὶν ἀεικέα making of course αεικέα trisyllabic = ακέα.

Whatever may be our ultimate judgment on this difficult passage, I venture to assert that Dionysius conceived the possibility of writing accentual verse, though I am far from maintaining that such verse was actually practised to any extent during his own time. In fact, this could not be done successfully until all laws of quantity had been forgotten by the untutored ears of the nation. When, therefore, did accent supersede quantity? In a most interesting paper read by Mr. Munro before the Cambridge Philosophical Society,7 it is, I may say, conclusively shown that the Latin language lost its quantity in the course of the third century, and the truth of this assertion is borne out by the most decisive proofs: Mr. Munro is, I believe, right in adding, "that about the same time, or soon after, the same strange change came over the Greek language; it likewise completely lost its quantity." Towards the end of the second century the sophist Pausanias 8 was blamed for mixing up quantity and accent: ώς Καππαδόκαις ξύνηθες ξυγκρούων μέν τὰ σύμφωνα των στοιχείων, συστέλλων δὲ τὰ μηκυνόμενα καὶ μηκύνων τὰ Βραγέα, όθεν εκάλουν αὐτὸν οἱ πολλοί μάγειρον πολυτελή όψα πονηρώς άρτύοντα. A pity he did not live a century later, when he would scarcely have been blamed for this defect! In the fourth century, Gregory Nazianzene made, as we find, iambic dimeters catal. in the following manner,-

> ίν' ἐν φωτὶ τὰ πάντα καὶ τὴν ἄστατον ὕλην στήσης, μορφών τὸν κόσμον,

⁷ Transactions of the Cambridge Phil. Soc., vol. x., part II.
⁸ Philostratus Vit. Soph. 2, 13, quoted by Mullach, Gramm., p. 71.
⁹ This expression shows that even the multitude possessed then nice ears.

or like this,

δς νοῦν φωτὸς φωτίσας λόγω τε καὶ σοφία.

About the same time Apollinarius of Alexandria is said to have written hymns on the Virgin (οἶκοι τῆς θεοτόκου) in accentual verses. 10 Mullach mentions also 11 accentual hexameters, probably of the sixth century.

It appears, therefore, that the poems written in the ancient quantitative metres, after the fourth century, can only be considered as imitations of classical poetry made in conformity with rules taught in the schools where grammatical tradition was kept up: in other words, Quintus Smyrnæus and Agathias should be judged by exactly the same standard as their modern rival Philippos Ioannu,12 of whose company they need not be ashamed. But mere imitation of something dead must always, sooner or later, give way to the living ; for with truth has it been observed, "nur der lebende hat recht." And so it happens here: in the end the accentual system entirely supersedes the artificial imitation of the ancients, and the στίγος πολιτικός, with its fifteen syllables. becomes so firmly established that it henceforth maintains its place in Greek poetry.

In order to understand the ascendency thus gained by the principle of vulgar or popular versification over the metres of the educated, it becomes necessary to glance at the con-

dition of the Greek language in the middle ages.13

In speaking of later Greek, it is advisable to divide the whole subject into three distinct periods. The first period extends from the beginning of our era to the time of the Iconoclasts, and during it the language gradually, yet steadily advances in decay, the best writers still clinging to the old forms, though real life and vitality have long since

11 Gramm., p. 72.

Βυζαντιναί μελέται (Athens, 1857), in the chapter entitled γλώσσης περιπέτειαι,

pp. 574-682.

¹⁰ Mullach, Coniectan. Byz., p. 28.

¹² See Φιλολογικὰ πάρεργα Φιλίππου Ἰωάννου Θετταλομάγνητος, διδάκτορος τῶν ἐπιστημῶν καὶ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ ἐλληνικῷ πανεπιστημίφ ᾿Αθηνῶν. Προσφωνηθέντα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Δημητρίῳ Ἰ. τῷ Γυλῷ. ᾿Αθήνησι, τύποις Χ. Νικολαίδου Φιλαδελφέως. 1865. ιβ' and 441 pp.

13 The best observations on this subject will be found in Sp. Zampelios's work

deserted them. The second period begins with the commotions of the Iconoclasts (c. 720), and leading through the time of Photius († 891), when a decided change is perceived, ends with the establishment of the Latin Empire at Constantinople (1204-1261). During this time the vulgar language gains in firmness and strength, and at the end of this period it has already become a recognized power both at Court and with the people. This power makes itself especially felt in the continent of Greece and in the islands, during the continuance of the French and Italian principalities, while, after the downfall of the Latin Empire, a reactionary movement sets in at Constantinople in favour of the old literature and language, a movement beneficial in itselffor where would the Greek scholars have been without it, who, in the 15th and 16th centuries were to enlighten the West?-but utterly abortive, so far as its more immediate influence upon the Greek nation was concerned. There can be no doubt that the common language was largely spoken, even at the Byzantine Court, during the last two centuries of the Empire: a fact sufficiently proved by the satiric invectives of Mazaris 14 against courtiers notorious for incorrect language, and by the neglected and slovenly style of the last writers, especially Phranzes and Ducas. This tendency of reverting to the ancient forms was, of course, deprived of its best support by the capture of Constantinople by the Turks (1453), and by the subsequent flight of most learned Greeks to the countries of the West. I say of its best support: but there still remained the clergy, and thanks to the Turkish conqueror, the organization of the clergy, even under Turkish rule, remained on very much the same footing as before. But a time appeared when even the clergy saw themselves obliged to condescend to write in the δημοτική γλώσσα, 15 and this epoch may be dated from the second half of the 17th century.

Published by Ellissen in the fourth volume of his "Analekten" (1860).

15 It may be observed that this was mainly due to the necessity in which the Greek clergy saw themselves placed to counteract the endeavours of the Romish missionaries to gain the adherence of the multitude by tracts written in the vulgar tongue.

The time of Photius has already been marked as a turningpoint in the history of the Greek language. Until then we may presume that ancient Greek was still to a certain extent a living language, and that a canon of correctness was aimed at even in the spoken and not only in the written language; but after this time it cannot be denied that the ancient language is to the great bulk of the nation a dead language; it was then that the language of historical reminiscences and traditions, of religion and of abstract thought, the language of history and scholarship, of science in general, becomes separated from the speech of the house and of the market.¹⁶

As a specimen of the language of this period I quote a popular ditty, in trochaic rhythm, though it is even somewhat anterior to the time of Photius: 17—

ἄκουσον, κὺρ Οἰκονόμε, τὸν Γυβέριν τι σοῦ λέγει. ὰν μοῦ δώσης τὴν Σανιάναν, Μητροπόλιτην σὲ ποίσω, Νεοκαισάρειαν σοῦ δώσω.

This is to all intents genuine 'Romaic,' differing from it only in the use of the future, but it is identical with the language of the earliest works of 'Romaic' literature, specimens of which are published in the present volume. 18

Nor is it long after this that the στίχος πολιτικὸς gains an acknowledged position in Greek literature, even in the writings of the learned.¹⁹ In the eleventh century the

18 Anna Comnena mentions songs of the people in the common language, but they are not in metre as she gives them, though they can be easily put into a metrical form: τδ σάββατον τῆς Τυρινῆς χαίρης [read θὲ νὰ χαρῆς] ᾿Αλέξιε, εἶπα ἐνόησες τὸ (ἔ), Καὶ τὴν δευτέραν τὸ πρωὶ γεράκιν μου [Καὶ τὴν δευτέραν τὸ πρωὶ, γεράκι, ἐνόησές το]. And again a line which is clearly trochaic: ἀπὸ τὴν Δίστραν εἰς Γολόην κάλον ἄπληκτον, Κομνηνέ [read ἀπ' τὴν Δίστραν εἰς Γολόην κάλον ἄπληκτον, Κομνηνέ]. See Gidel, E'tudes sur la littérature grecque moderne,

p. 355.

19 It should be observed that this name in a wider sense denotes all those kinds of metre in which the accent is the ruling principle and quantity dispensed with; but more commonly the name denotes the fifteen-syllable-verse in iambic rhythm, tetram. iamb. catal., of which the following may be taken as specimens. Ancient Greek (Arist. Plut. 288) in a line where quantity and accent coincide:—

Words of Zampelios, l.l. p. 625.
Zampelios, p. 633.

patriarch Michael Cerularius (1059), in a quarrel with the Emperor Isaac Comnenus, threatens him with a proverbial expression, which is at the same time a political line :-

έγώ σε, φούρνε, εκτισα· έγω να σε χαλάσω. 20

This shows how popular the new metre was already. But even before this it had been used in literature, and significantly enough by an adversary of Photius, a man who had a bent in the direction of popular taste, Symeon Metaphrastes. 21 Zampelios (p. 639) wrongly quotes the following lines as a specimen of his versification, but, as they are at all events of the same period, they may also be repeated here: 22-

> άναλογίζου, ταπεινή Δυχή μου παναθλία, βήμα τὸ φρικωδέστατον κρίσεως τής μεγάλης. γυμνή γαρ μέλλεις ίστασθαι καὶ τετραχηλισμένη διδόναι λόγον ύπερ ων επράξαμεν εν βίω, είτ' ἀγαθών, είτε κακών, ἀδίκων ἡ δικαίων.

The name στίχος πολιτικός does not, however, appear before the middle of the eleventh century, about which time Michael Psellus wrote his paraphrasis of the Canticum Canticorum, which concludes with the following words :-

> ήμεις δὲ τὸ ἐπίταγμα τὸ σὸν, ὧ στεφηφόρε, άναπληρώσαι θέλοντες ώς δούλοι τού σού κράτους, ΠΟΛΙΤΙΚΟΙΣ εφράσαμεν, ώς δυνατόν, ΕΝ ΣΤΙΧΟΙΣ 23 την των ασμάτων δύναμιν, εξήγησιν και γνωσιν.

or a line which is only quantitative:

εί μοι γένοιτο παρθένος καλή τε και τέρεινα.

Specimens of modern Greek verse may be taken at random from the poems published in the present collection. As an instance of the same metre in the English language, I repeat here, after others, the well-known line:

A captain bold of Halifax who lived in country quarters.

More about the origin of this metre will be said below.

Cedrenus II. 643, Bonn.

See the article in the Dictionary of Greek and Roman biography, III. 953 ss.

Henrichsen, "Ueber die pol. Verse," p. 97.

22 Conf. Boissonade, Aneed. 4,442 sq.

23 Quoted from Ducange by Ellissen 'Ο πρέσβυς 'Ιππότης (Leipzig, 1846), p. 15. To this I would add the words of an anonymous lexicographer in Boissonade's Aneed. 4, 367:—

οὺ μὴν δὲ γράψομεν ἁπλῶς τὰς λέξεις δίχα στίχων, ἀλλὰ καὶ ἐναρμόνιον σαφῶς ὀρθογραφήσω, είς δεκαπέντε συλλαβάς του στίχου περιπλέξω.

Mullach, praef. Dem. Zeni p. xlvi, speaks of Psaltes as the oldest writer in political

With regard to the name πολιτικός, it may be asserted that this means nothing else but κοινός, δημώδης, 'the common metre, the metre used by the people.' For this meaning of the word the reader will find many passages quoted by Ducange, in the "Glossarium mediae et infimae graecitatis;" hence comes also the use of the word πολιτική, in the sense of meretrix,24 and to this an allusion is made by Tzetzes, who prefixed some quantitative iambic lines to his Chiliads, a poem written in political metre. As these lines are very characteristic of the state of learning at Tzetzes's time (c. 1160), I will add them here:25-

> Η Βίβλος άλφα Τζετζικών πονημάτων μούσης φέρουσα μέτρα της αγυρτίδος.26 η την ποδών εύρυθμον ού τηρεί βάσιν. πάσας δὲ μισεί διγρόνους καὶ τριγρόνους. κανών δὲ τέχνης οὐδαμῶς αὐτῆ φίλος. καίτοι γάρ αν τίς τεχνικώ γράφοι μέτρω πόδας τε τηροί πανταχού καὶ διχρόνους καὶ πάντα λεπτώς, ώς χρεών, ἀποξέοι, ίσων δοκούντων τεχνικών καὶ βαρβάρων, μάλλον δὲ πολλοῦ βαρβάρων τιμωμένων, καὶ τῶν ἀτέχνων ὡς σοφῶν κροτουμένων, καὶ ταῦτα ποίοις; τοῖς δοκοῦσι πανσόφοις. ούτω τὸ καλὸν ἐξαπέπτη τοῦ βίου, ούτω κατεκράτησεν ή χυδαιότης.27

metre "qui circa annum 1050 post Chr. n. Cantici canticorum paraphrasin confecit, ut ipse dicit ἐν ἀπλουστέραις λέξεσι καὶ καθημαξευμέναις;" but surely this is a mistake, as Ducange, Gloss., p. 1196, ascribes the same lines to Michael Psellus, and in other passages of his work the same Ducange always quotes the "Paraphrasis Cantici Cant." as a work of Psellus. The Greek text has been edited by Meursius Lugd. Bat. 1617. See Fabricius, Bibl. Gr. ed. Harles, 10, 54.

²⁴ See Ducange, s.v. and Zampelios, in the notes to his work, p. πθ', n. 406. Comp. also Koraës "Ατακτα 2, 304, πολιτική εἶναι τῶν παλαιῶν ἡ ἐταίρα (courtsanne), οὕτως δυομασθείσα, διότι, ὡς λέγει ὁ ποιητής (viz. Sachlekes, whom Koraës has previously quoted), οὐδὲν ἰστέκει εἶς ἕνα, δὲν εὐχαριστεῖται εἰς ἕνα μόνον ἐραστὴν, ἀλλὶ εἶναι κοινή εἰς ὅλους τοὺς πολίτας.

²⁵ They are also given by Mullach, praef. Zeni, p. xlvii, and Zampelios, p. 643, though the copy of the latter abounds in misprints.

enough the copy of the latter abounds in misprints.

25 μοῦσα ἀγυρτίς is the same as μοῦσα πολιτική.

27 Zampelios (p. 643) calls these lines στίχους ἀθλιωτάτους καὶ καθ' ἡμᾶς πολλῶ κατωτέρους τῶν χυδαίων του. Let us be just to the poor poet: these iambic lines are good, so good, indeed, that I doubt if any one among his contemporaries could have produced verses of the same quality. On the other hand, Tzetzes's hexameters, in the three poems, τὰ πρὸ 'Ομήρου, τὰ 'Ομήρου, καὶ τὰ μεθ' 'Ομηρον, are abominable.

On these στίγοι πολιτικοί we have also an interesting passage in Eustathius's notes (παρεκβολαί) on Homer, Iliad A. p. 11 : καὶ δηλοῦσι τοῦτο 28 φανερώς οἱ ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ στίγοι οἱ τὸ παλαιον μέν τροχαϊκώς ποδιζόμενοι, καθά και Αισχύλος έν Πέρσαις δηλοί, άρτι δὲ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ὀγομαζόμενοι · μέτρον μὲν γαρ αυτοίς πεντεκαίδεκα συλλαβαί, οί δε πολλοί και είς έπτακαίδεκα ή καὶ πλείονας αὐτούς ποτε παρεκτείνουσι συλλαβάς, αίτινες, αί πλείους δηλαδή των πεντεκαίδεκα, εί μεν μετά συμφώνων λαλούνται, γελώνται ώς άρρυθμοι καὶ σκώπτονται ώς πολύποδες · εί δὲ μόνοις ἐκφωνοῦνται καθαροῖς φωνήεσι, λανθάνον τὸ πολύπουν έχουσι τῆ ταχεία συνεκφωνήσει τῶν φωνηέντων, καὶ σώζεται ὁ τρογαϊκὸς ρυθμός.29 From these words it may be safely inferred that the name πολιτικός was comparatively recent in its application to the δημοτικοί στίχοι; what Eustathius means by considering the political metre as a rhythm of an originally trochaic nature, appears from the reference he makes to Aeschylus, and also from a passage in Planudes's treatise περὶ μέτρων (Bachmann, Anecd. Gr. 2, 99), where the author quotes, as specimens of political metre, the trochaic lines, Aesch. Persae, 151 sq.:-

& βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη, μητερ η Ξέρξου γεραιά, χαίρε, Δαρείου γύναι,

and from Euripides, Orest. 725:-

συγκατασκάπτοις αν ήμας· κοινα γαρ τα των φίλων, from Sophocles, Oed. Tyr., 1511, 1513:—

ω πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οίδίπους ὅδε. ὅστις οὐ ζήλφ πολιτών καὶ τύχαις ἐπιβλέπων.

These instances can be easily increased: see Ritschl, Opusc. 1, 292 sq., and Munro, in the paper quoted at the beginning of the present introduction, where he shows that it is also possible to press Homeric hexameters into political metre! But another fact can be elicited from Eustathius's words,

²⁹ This passage is also quoted and commented on by Henrichsen, "Ueber die sogenannten politischen Verse bei den Griechen" (Leipzig, 1839), pp. 19 sqq.

²⁸ Immediately before Eustathius speaks of the συνίζησις of $\epsilon \omega$ in the Homeric form Πηληϊάδ $\epsilon \omega$, in which he contends that the two vowels form only one syllable. This synizesis he goes then on to illustrate by the example of the popular poetry of his time.

viz., that the popular verses made at his time very frequently exceeded the number of fifteen syllables, but that in the rhythmical recitation vowels were often joined by synizesis, so that virtually the proper number of syllables was still observed. This applies, of course, to the popular verses of the period; but in the political verses written in ancient Greek by the later Byzantine writers we find the συνίζησις only exceptionally.

We have no popular song of the period of Eustathius (c. 1160); but we possess a song, only recently discovered by Zampelios, and which contains a fabulous account of a certain Andronikos, in whom Max Büdinger 30 justly recognizes Andronikos, an adventurer who, in the twelfth century, led a romantic existence, now on the battle-field, now near the throne, now in prison; now with Greeks, and then again on the side of the Infidels, and finally on the throne of Constantinople. M. Büdinger justly shows that the whole account is too fabulous to suppose that this poem can belong to the same period as the events of which it treats; but, on the other hand, the language in which it is written is of such a nature as to forbid us to assign its composition to any date much later than the fourteenth century. Though, therefore, not the first composition in the new language, as Zampelios imagined, the poem yet should not be left unmentioned in a treatise on the earliest specimens of "Romaic."

The late Professor D. J. Maurophrydes, of Athens, projected a collection of these works, the first volume of which appeared in 1866, under the title: Ἐκλογὴ μνημείων τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς γλώσσης. (548 pp. and 20 pp. preface). At the head of his collection he places the didactic poem, addressed by Alexios Komnenos to his nephew Spaneas,—480 lines, written in a language which even now-a-days a Greek would pronounce to be "pure." Maurophrydes is quite certain that the author of this poem cannot be the same as the Emperor of that name, who ascended the throne A.D.

³⁰ Mittelgriechisches Volksepos, Ein Versuch von Max Büdinger. Leipzig, Teubner, 1866.

1080; but he attributes it to another unknown member of the house of the Komnenes. I do not see the reasons for being so positive on this point, and I think that, after all, it may be the Emperor who composed the poem;—no great achievement however;—but I agree with Maurophrydes as to the period of the poem, the language of which is evidently more ancient than that of Ptochoprodromos, who is about 70 years later.³¹

The two poems of Ptochoprodromos were first edited by Koraës, in the first volume of his "Ατακτα, Paris, 1828. They are dedicated to the Emperor Manuel Komnenos, whose reign commences A.D. 1143; the first contains 396 lines, the first 55 of which are in ancient Greek, the whole being an account of the author's extreme poverty, as compared with the better circumstances of men not equal to him in learning. The poem concludes with 18 lines in ancient Greek, again directly addressed to the Emperor. We may consider this as an indication that the ancient language was still the official form at court.

The second poem (655 lines, 31 at the beg. and 35 at the end, in ancient Greek) is of greater interest than the first, and must indeed be considered as a valuable contribution to our knowledge of the history of the time. In this the author lodges a bitter complaint against the monks of his monastery, their dissolute life and harsh treatment of himself.³²

The next to this poem, in chronological order, is an absurd Μετάφρασις τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου, by a certain Konstantinos Hermoniakos, in 2945 short trochaic verses: as the writer informs us, undertaken at the command of the Emperor Ioannes Komnenos Angelodukas of Thessalonike. As a spe-

³¹ Maurophrydes has not used the MS. at Vienna, Cod. theol. 297, fol. 117α-121α: Γραφαί καὶ στίχοι διδαχῆς καὶ παραινέστων λόγοι 'Αλεξίου Κομνηνοῦ τοῦ μακαριωτάτου. Lambecius in his catalogue adds that there is an old edition of this poem at Venice, by Christoph. Zanetus, in 4to., under the title: Διδασκαλία παραινετική κυροῦ 'Αλεξίου Κομνηνοῦ τοῦ λεγομένου Σπανέα. But nobody has ever seen this edition.

³² It is unnecessary here to speak at greater length of the author of these two compositions, the learned Theodoros Prodromos, whom we shall below mention again as the author of the metrical romance on the loves of Rhodanthe and Drosicles. See Dictionary of Biogr. 3, p. 1055.

cimen of the wretched style of this composition, I add the lines in question:—

μεταθέσας εὐνοήτως ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς τέλος έκ της Άλφα ραψωδίας εως γάρ τὸ Ω τὸ μέγα, 33 έξ άξίωσιν Δεσπότου Κομνηνοῦ 'Αγγελοδούκα, Ίωάννου τοῦ ήρώου σύν τη συλλεκτούσα σώφρων. την είς ἄκρον σωφρονοῦσαν κ' ἐν τῶ νῶ κ' ἐν τῆ δυνάμει ύπερ πάσας τὰς γυναϊκας τάς τε νῦν ευρισκομένας καὶ τὰς πρώην υμνουμένας, της ώραίας και παγκάλου Αννης γουν της βασιλίσσης, της καλης μου γούν κυρίας. τῶν καλῶν αὐτῶν τῶν δύο τῶν ώραίων δεσποτῶν μου, τῶν φιλολογικωτάτων, έπροστάχθην τοῦ πεζεῦσαι έκ τὰς δυσκολούσας λέξεις τοῦ 'Ομήρου ραψωδίας είς παντοίαν σαφηνείαν, έπὶ τὸ σαφές ἐπεῖπαν (ἐπεῖπαι?) ίνα γοῦν γραμματισμένοι καί μη γραφικάς παιδεύσεις έδιδάχθησαν κᾶν ὅλως,

After this specimen of Greek, and after the very candid confession it contains of the Imperial ignorance, we can have no difficulty in understanding Tzetzes's complaints: but how low must have been the state of learning at the court of Thessalonike, if, indeed, no better man could be found for the proposed "modernization" of Homer than this poverty-

έπευκόλως νὰ νοοῦσι.

 $^{^{33}}$ yàp, $\delta \grave{\epsilon}$, $\delta \grave{\eta}$, $\mu \grave{\eta} \nu$, are merely expletives in the language of the poets of this period.

stricken Hermoniakos. Even Maurophrydes loses his temper with him, patient though he generally is—and patience is a very necessary virtue for an editor of Medieval Greek texts;—but I will rather refer the reader to Maurophrydes's observations (p. η' sq.) than waste more of my own time over this wretched production. But it should be observed, that, in spite of the author's distinct promise, he gives us anything but a translation of Homer, but merely an abstract of Dares.³⁴

This poem has led us already beyond the year 1204, in which the Byzantine Empire at Constantinople had to yield to the Crusaders, and a Latin Empire was established in the East. This empire was itself of no very long duration, but some of its dependencies, i.e. the French (partly Italian) principalities in the Peloponnesus (Morea), Attica, and the islands, for a considerable time resisted the feeble efforts of the later Byzantine Emperors to regain possession of these old parts of their empire. It cannot be the intention of this Introduction to give an account of the history of these principalities; what we have to do is to show the great influence which foreign literature exercised on the Greek population of the territories under the sway of the Φράγκου.

Among these principalities that of the Villehardouins in the Peloponnesus is no doubt the most important, and it seems to be very fortunate that here at least we are fully enabled to trace the influence of the language of the conquerors on that of the conquered. This is possible by means of a curious work, entitled Χρονικὰ τῶν ἐν Ῥωμανίᾳ καὶ μάλιστα ἐν τῷ Μωρέᾳ πολέμων τῶν Φράγκων, a lengthy composition in political verses, in two books, the first of

Volksepos, p. 3.

35 The following notice is a resumé of some parts of Ellissen's introduction to the second volume of his "Analekten."

³⁴ Έλήφθη τοῦ Ἑρμονιακοῦ τὸ στιχούργημα ἐκ χειρογράφου, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίνος ἱταλικῆς βιβλιοθήκης, ἀντιγραφὲν ὑπὸ τοῦ φιλοτίμως καὶ φιλοπόνως παλαιότερά τε καὶ νεώτερα μνημεῖα τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης ἀναλέγοντος καὶ ἐκδίδοντος κυρίου Σπ. Ζαμπελίου. Κατεχωρίσθη δὲ ὅχι πλῆρες, ἀλλὰ κατὰ τεμάχια μᾶλλον ἡ ῆττον συνεχῆ. Μάλιστα μετανοῶ ὅτι δὲν παρέλειψα ἀκόμη κάμποσα τεμάχια. Maurophrydes, p. θ'. It is curious to compare with this account of Zampelios's forgetfulness in noting the place and number of a MS. another statement referring to the same scholar: "Nachfragen in Paris nach der betreffenden Handschrift (out of which Zampelios published the poem on Andronikos), die ich habe anstellen lassen, waren übrigens bis jetzt vergeblich." Büdinger, mittelgr. Volksepos, p. 3.

which relates, in 1189 lines, the conquest of Constantinople by the Latin Crusaders; the second, in nearly 6000 lines, the conquest of the Peloponnesus by Guillaume de Champlitte (Μισέρ Γουλιάμος ντέ Σαλό), and Geoffroy de Villehardouin (Birapoouns), until the reign of his granddaughter Isabelle de Villehardouin (1205-1314). This poem had been extensively used by Ducange in his "Glossarium mediae et infimae graecitatis," and the same scholar contemplated its publication at the end of his projected edition of Nikephoros Gregoras; but death overtook him before he could carry out his intention. Boivin, who then edited the first part of Nikephoros Gregoras, died in the same way before the poem was published, and it was only in 1825 that J. A. Buchon published the Greek text of the first book, and a complete translation in French of the second.36 Sixteen years afterwards, Buchon published the complete Greek text after the two Paris MSS. (Nos. 2898 and 2753),87 and four years later he re-edited the poem after the MS. meanwhile discovered at Copenhagen, which is more complete than the two Paris MSS.38 Meanwhile Buchon had also succeeded in finding a French work on the same subject, which he was inclined to consider as the original of the Greek, viz. the book "De la Conqueste de la Morée;" but I believe that Dr. Ellissen is right in doubting this last inference of the French scholar. 39

But however this may be, we have here before us a poem written in the most curious Greek that may well be conceived: the author uses a kind of mongrel language, threefourths Greek and one-fourth French, and the havock he makes in grammar and construction is something indescribable. Yet there is no doubt that this Greek was the language then used in the Peloponnesus, so far as it was under

³⁶ Collections des chroniques nationales françaises, écrites en langue vulgaire du treizième au seizième siècle, avec notes et éclaircissements par J. A. Buchon.
Tom. iv. xiii° siècle. Chronique de la conquête de Constantinople et de l'établissement des Français en Morée. Paris, 1825.

37 Chroniques étrangères relatives aux expéditions françaises pendant le xiii°

siècle; Chronique de la principauté française d'Achaie. Paris, 1841.

35 Recherches historiques sur la principauté française de Morée et ses hautes baronnies. Βιβλίον τῆς Κουγκέστας τῆς 'Ρωμανίας καl τοῦ Μωραίως. Paris, 1845.

39 See Dr. Ellissen, Analekten, vol. 2, xxi.-xxviii.

the French knights; it has, however, disappeared from Greek soil without leaving many traces, just as only here and there in the country a medieval ruin, perched on some rock, reminds the traveller on classic soil that once there was here a French principality.

In the Chronicles of the Franks we have, it will be easily understood, the vulgar language of the period in its worst appearance; but many words of French and Italian origin occur also in the romances which we shall now enumerate, and, above all, we shall observe that the subjects of these romances are either distinctly of a French origin, or at least moulded on French models.

On these romances we refer our readers to the excellent work: "E'tudes sur la littérature grecque moderne. Imitations en grec de nos romans de chevalerie depuis le xue siècle. Ouvrage couronné, en 1864, par l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres; par M. A. Ch. Gidel. Paris, imprimé à l'Imprimerie Impériale, 1866.

It should be observed that the taste for romances had not to be created by foreigners in Greece; not to speak of the older romances by Heliodorus, Xenophon of Ephesus, and others, we find, in the time immediately preceding the invasion of the French, a considerable number of romances written in ancient Greek, and, no doubt, intended for the reading public of the capital; but these romances, imperfect as they are, are still framed on ancient models, and the spirit of chivalry has no part in them. Such works are the loves of Rhodanthe and Drosicles, by Theodoros Prodromos; the loves of Aristandros and Kallithea, by Konstantinos Manasses (of which we possess only 612 lines, while the original composition was in nine books); and finally, the loves of Drosilla and Charikles, by Niketas Eugenianos, written, as the writer takes care to inform us, in imitation of the late philosopher This last production may be briefly characterised as the ne plus ultra of bad taste.40

⁴⁰ See on the whole subject the entertaining work by Victor Chauvin: Les Romanciers Grees et Latins. Paris, Hirzel, 1862.

As a sign of the taste of the period we may here also mention the translation made of the tales of the seven wise masters, by one Andreopulos; the work is in prose, but in very much the same language as the metrical romances of which we are going to speak. To all intents and purposes, this book may therefore be considered as the oldest specimen of "Romaic" prose.⁴¹

But though the taste for romances existed, the taste for chivalry was no doubt an importation, but one which is quite in keeping with the taste really shown by several Byzantine emperors for the tournaments and other knightly exercises introduced to their notice by the Crusaders.⁴² A very curious example of the existence at Constantinople of a taste for chivalric adventures is the poem ὁ πρέσβυς ἰππότης, in which a legend of the cycle of the Table Round is related in 306 political lines and in pretty good ancient Greek.⁴³

In the following account I have confined myself to the most necessary statements on the single poems:—

- 1. Λύβιστρος καὶ 'Ροδάμνη: 2853 lines, an original work, for which no source can be found in medieval French literature. There is not a little poetical merit in this composition. See the analysis in Gidel, E'tudes, pp. 151-196, and the edition of the text in Maurophrydes, 'Εκλογαί, pp. 324-428. The only existing MS. of this poem (Paris. 2910) is not complete; nor was the copy which M. Crusius received from a friend in the 16th century. The printed text requires much critical assistance.
- 2. Βέλθανδρος καὶ Χρυσάντζα: like the preceding, an original work. Cod. Paris. 2909. See the analysis by Gidel, l.l. pp. 105–150. Edited by Dr. Ellissen, in the 5th volume of his

41 Συντίπαs. De Syntipa et Cyri filio Andreopuli narratio. E codd. Pariss. edita a Jo. Fr. Boissonade. Parisiis, ex typis G. Doyen: apud De Bure Fratres, Via Serpentina, n. 7, MDCCCXXVIII. A new edition is advertised by the firm of Teubner, at Leipzig. The work was also modernized and printed at Venice, 1805. The British Museum possesses a copy of this edition.

The British Museum possesses a copy of this edition.

42 Niketas Choniates (3, 4) relates this of Manuel Komnenos, and Nikephoros Gregoras (10, p. 482, Bonn.) of the younger Andronikos, who appears to have pushed his fondness for these knightly games almost too far. See Gidel, pp. 34–41.

43 Ο πρέσβυν Ίππότης. Ein griechisches Gedicht aus dem Sagenkreise der Tafelrunde. In neuer Textrevision und zum ersten Mal in vollständiger Verdeutschung mit einleitenden Bemerkungen herausgegeben von Adolf Ellissen, Leipzig, 1846. Otto Wigand. pp. 47.

"Analekten," and Maurophrydes, Έκλογαί, pp. 212-256. Βέλθανδρος is Bertrand, and his father's name, Pοδόφιλος, is a very happy transformation of the French Rodolphe into a Greek name.

3. The loves of Kallimachos and Chrysorrhoe, an inedited poem, frequently quoted by Meursius in his "Glossarium Graecobarbarum," and from him by Ducange; the MS. is at Vienna. The very names of the two heroes of this poem indicate that we have here an original composition.44

5. Ίστορία Απολλωνίου τοῦ Τύρου, clearly written under the same influences, and, perhaps, after an Italian version of this originally Greek story.45 The Greek text is mentioned by Ducange, Ind. Auct., p. 36, and appears in the present volume for the first time, after a copy kindly made for me by M. Gidel. The catalogue describes the MS. 390 in these terms: "Narratio de Apollonio Tyrio e latina 46 lingua in graecam conversa, is codex decimo quinto saeculo exaratus videtur." The poem begins on fol. 149b and finishes 173b. The writing is very bad, and the copyist must have been a very ignorant person; a fact of which every line of my critical notes will furnish sufficient proofs.47 My conjectures and emendations in this poem are, therefore, of a bolder nature than would be permitted in compositions less corrupt.48

44 This work is frequently quoted by Ducange in his Glossary, on the authority of Meursius, who had used a MS. of it in compiling his "Glossarium Graecobarbarum." M. Gidel, E'tudes, p. 57, says, "ce roman n'existe qu'en manuscrit à la Bibliothèque impériale de Vienne," quoting in a note "Pierre Lambecius, t. v." But I cannot find that Lambecius mentions this work in his Catalogue of the MSS. at Vienna, and am afraid that M. Gidel did not verify his quotation before printing it. At all events, a more detailed citation would not have been out of place. As it is, we cannot even be sure that this work is still in existence.

45 See Chauvin, les Rom. Grees et Latins, pp. 175–182. Lapaume's preface in the Erotici scriptores of Didot. Ellissen, Anal. 5, 2.

46 The expression ἀπὸ λατινικῆs in the Greek does not necessarily mean "from the Latin;" compare verses of Stephanos Sachlekes, quoted by Koraës, "Ατακτα 2, θ';

νὰ τραγφδοῦν λατινικὰ καὶ νὰ μὲ πεσκαντάρουν.
καὶ τότε λέγουσι κ' ἐμέ· Βαίνη μπέβρε οὖν τράτον,

(Veni bevere un tratto), where Koraës justly observes λατινικά δνομάζει την Ίτα-

(Veni bevere in tracto), where Konde Jam's

λικήν γλώσσαν.

47 "La copie que je vous transmets vous donnera beaucoup à faire, parceque le

manuscrit est d'une lecture difficile." Extract from a letter by M. Gidel.

48 A version of the same story by Gabriel Kontianos was repeatedly printed
at Venice: Διήγησις ώραιστάτη ἀπολλωνίου τοῦ ἐν Τύρφ, Ῥμάδα. In Venegia,
per Messer Stefano da Sabio ad instantia di M. Damian di Santa Maria,
1534. Fabricius, Bibl. Gr. ed. Harles, 11,274 mentions editions at Venice 1600 and

6. Ίστορία Βελισαρίου: of which more has been said in the introductory notice prefixed to it in the present volume.

I now come to those works in which we find direct imitations of French (or Italian) originals.

- 7. Φλώριος και Πλατζιαφλώρα: a version of the wellknown story of Flores and Blancefleur, most probably imitated from Boccaccio, though certainly not translated from him. The poem is found in the Vienna Cod. theol. 297 (which has already been mentioned before and will be mentioned again in more than one place), fols. 211a-222b, and an accurate reprint of the text was given by I. Bekker, in the Abhandlungen of the Academy at Berlin, 1845. Mullach, in his "Coniectaneorum Byzantinorum libri duo" (Berlin, 1852), published the first 103 lines in an emended text, and with notes, adding also emendations on the rest of the text. Maurophrydes also, 'Ekhoyal, pp. 256-323, gives a very untrustworthy text of this poem.49
- 8. 'Ιστορία τοῦ 'Ημπερίου: Cod. theol. Vindob., 297, fols. 108b-115a; 1046 lines. Gidel's analysis (E'tudes, pp. 269-288) shows that this is a version of the story of Pierre de Provence et la belle Maguelonne. This story has also been printed at Venice.50
- 9. The poem ὁ πόλεμος τῆς Τρφάδος, MS. Paris. 2878 in 217 folios, though only 852 lines: edited by Maurophrydes,

1696. It was reprinted as late as 1778. A copy in the British Museum contains 71 pages. The language is very difficult, and seems to be the bad jargon of the Figure 1. The language is very difficult, and seems to be the dat judged of the islands; see Helladius, Status praesers Ecclesiae Graecae, p. 117. Papadopulos Vretos, Νεοελληνική Φιλολογία, vol. i. p. 23. The poem exists also in MS. at Vienna, Cod. theol. 297, fols. 54a-78b. There is some doubt as to the name of the author: see Koraës, 'Aτ. 2, ιγ'. The MS. in Vienna ends with these lines:

ποίημα ἐν ἀπὸ χειρὸς Γαβριὴλ Κοντιάνου, για να με μακαρίζουσιν, απήτης αποθάνω.

I do not know what are M. Sathas's reasons for stating very positively (Νεοελ-ληνική Φιλολογία, p. 230) Κωνσταντίνος Τέμενος Κρής, ἐστιχούργησεν ἡ μᾶλλον μετέφρασεν ἐν ἔτει 1500 τὰ κατὰ τὸν ἐν Τόρφ 'Απολλώνιον ('Ριμάδα 'Απολλωνίον τοῦ ἐν Τύρφ) πολλάκις τυπωθέντα, nor do I know M. E. Duméril's reasons for his assertion (Floire et Blanceflor, Paris, Jannet, 1856, p. ev.) "la redaction en grec moderne, Διήγ. ώρ. κ.τ.λ., a été faite d'après la version allemande."

⁴⁰ See also the analysis of this poem in Gidel, l.l., pp. 231–256.

⁵⁰ Duméril, Floire et Blanceflor, cvi. mentions an edition of the year 1779; the British Museum possesses one of 1806: Ἰστορία τοῦ Ἰμπερίου υἰοῦ τῶν βασιλέων τῆς Προβέντζας. Νεωστὶ τυπωθεῖσα καὶ μετ' ἐπιμελείας διορθωθεῖσα. Παρὰ Πάνφ Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων, pp. 40. Compare also Von der Hagen, Gesammtabenteuer, vol. 1, exxxiv. Anm. I do not know what are M. Sathas's reasons for stating very positively (Νεσελ-

pp. 183–211. From the analysis given by M. Gidel, pp. 197–230, it appears that this is an adaptation, and to a great extent even a translation, of a French poem by Benoist de Sainte-More. The Cod. theol. 297, at Vienna, contains also 'H $T\rho\omega\dot{\alpha}\delta\alpha$, fols. 260a-329a, where Lambecius observes that the first leaf is injured. I do not know if this is the same poem as the one edited by Maurophrydes.

In another department of literature we notice the influence exercised by the West, on the popular literature of medieval Greece, viz. in the department of the fable. It is unnecessary here to show the difference between the Aesopean fable of the ancients and the so-called "animal-fable" of medieval French and German literature: it suffices to state that elaborate ἀπόλογοι, in the manner of the well-known "Reineke Vos," are not wanting in medieval Greek literature.

Thus we have the Διήγησις παιδιόφραστος τῶν τετραπόδων ζώων, MS. Paris. 2911; an analysis is given by M. Gidel, pp. 310-331. The poem was written A.D. 1365, according to the concluding lines. This poem is also found in the Cod. theol. 297, at Vienna.

Another poem of the same kind is a Πουλολόγος, Cod. theol. Vindob. 297, fols. 84α-103b, the commencement of which is given by Lambecius:—

' Αετὸς ὁ μέγας βασιλεὺς ἀπάντων τῶν ὀρνέων κλητούριν εἶχεν καὶ χαρὰν καὶ γάμον τοῦ υίοῦ του.

Ducange quotes "Pulologus seu Apologus de avibus, ex codice Regio," in his Index Auctorum, p. 38.

A third fable is the Γαδάρου, Λύκου καὶ ᾿Αλουποῦς διήγησις ὁραία, recently reprinted by Jacob Grimm, in his "Sendschreiben an Karl Lachmann über Reinhart Fuchs" (Leipzig, 1840); an analysis is given by M. Gidel, pp. 331–351. Papadopulos Vretos (Νεοελλην. Φιλ. 118) mentions a Venetian edition of the year 1760, adding ἀπὸ τὸ ὕφος καὶ ἀπὸ τὴν διάλεκτον εἰκάζω ὅτι εἶναι ποίημα Κερκυραίου τινός. ᾿Αγνοῶ τὴν χρονολογίαν τῆς πρώτης ἐκδόσεως. There is, however, no doubt that the poem was published before, as Ducange quotes it in his "Glossarium," and mentions it in his "Index Auctorum," p. 65, among the "Scriptores Graeci Anonymi Editi."

To this class may perhaps be added a work mentioned by Lambecius, Cod. theol. Vindob. 297, fols. 126b–131b: Συνα-ξάριον τοῦ τιμίου Γαδάρου, beginning ὁ Γάδαρος ὁ ταπεινὸς καὶ περιφερομένος. If so, this poem is necessarily satirical.

In a third class of poems the Greeks appear to have been original, viz. in the so-called Θρῆνοι. The three principal poems of this kind are published in the present volume, and it will suffice to call the reader's attention to the introductory notices prefixed to them. A fourth poem of this kind has not yet been edited, viz. the 'Ρῆμα θρηνητικὸν εἰς τὸν πικρὸν καὶ ἀκόρεστον ἄδην, ποίημα Ἰωάννου Πικατόρου ἐκ πόλεως 'Ρηθύμνης, Cod. theol. Vindob. 297, fols. 158α-175α. Ibid. fols. 245b-252b we have 'Η συμφορὰ τῆς Κρήτης, ἐν ἡ γέγονε τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, beginning ὕψιστε μέγα βασιλεῦ.

Similar in character are the two poems of Stephanos Sachlekes, in the Cod. Paris. 2909, only the author does not bewail public misfortunes, but his private calamities, which he also turns into a moral lesson for the son of a friend. These poems will be edited in the second part of the present collection.

I may here also mention some poems of which I confess that my knowledge is very scanty. Lambecius relates that the MS. at Vienna, which has now been quoted so often, contains also, fols. 103b–104a, a poem which he calls "Canticum de vanitate mundi." In the same MS., fols. 104b–108b, we have Blos καὶ πολιτεία δοκιμωτάτου καὶ σοφωτάτου γέροντος, commencing in the following manner: ἔλεγον οὐ μὴ νὰ γράψω οὐδὲ χεῖρα νὰ κινήσω, from which it appears that the metre is trochaic. Again, fols. 223a–226a, the same MS. has a poem Περὶ τῆς ξενιτείας, of which Lambecius adds the first words θέλω νὰ κάτσω ταπεινός.

In the same MS. is contained a paraphrasis of the Old Testament (or rather a poetical epitome of Old Testament History) by Georgios Chumnos of Crete, fols. 2a-19b. The commencement of this work will be found in Mullach, Gramm. p. 195.

In the last place we mention from the same MS., fols. 115α-116α, the anonymous Διήγησις της φουμιστης Βενετίας, beginning έδα, σύναξον, λογισμέ καὶ λεπτιστή μου γνώσι.

I have intentionally omitted the poems belonging to a later date than the close of the fifteenth century, especially the works of Demetrios Zenos, and the much-quoted Ongéos καὶ Έμηλίας γάμοι. It was my purpose to give, if possible, a complete list of the works written in the modern language, from the earliest time until the year 1500. These works, though of no great poetical or literary value, possess much interest when viewed in the light of historical philology, inasmuch as they are the most important documents for tracing the gradual development and growth of the modern Greek language. So far back as 1864, I gave it as my opinion that these works deserve to be collected "indice verborum addito diligenti." I now propose to do so, and give as a first instalment the present volume, which will be followed by others in course of time, a "Glossary" and exegetical notes completing the whole.

Ή ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ.

[As an addition to the preceding 'Prolegomena,' I insert here the Poem on Andronikos, an account of which will be found above, p. x. and xiii., note 34.]

Κουρσεύουν οι Σαρακηνοί, κουρσεύουν 'Αραβίδες, κουρσεύουν τον 'Ανδρόνικον κ' έπαίρουν την καλήν του, έγγαστρωμέν έννια μηνών, της ώρας να γεννήση. 'ς την φυλακήν το γέννησε, 'ς τα σίδερα το τρέφει. ή μάννα του τὸ τάγιζε ψυγούδια μὲ τὸ γάλα, ή ἀμήρισσα τὸ τάγιζε ψυχούδια μὲ τὸ μέλι, κ' ή μάννα τώλεγ' ἀπ' ἐδῶ· ἃ υίε μου τ' 'Ανδρονίκου. τώλεγ' ή αμήρισσ' απ' έκει · α υίε μου τ' αμηρα σου. χρόνιος ἐπιάσε τὸ σπαθίν, καὶ διέτης τὸ κοντάριν, κι όταν ἐπάτησε τοὺς τρεῖς, κρατειέται παλληκάριν. 10 έβγηκε, διαλαλήθηκε, κανένα δεν φοβάται, μήτε του Πέτρου του Φωκάν, μήτε του Νικηφόρου, μήτε του Πετροτράχηλου, του τρέμει ή γη κι δ κόσμος. καν ένι δίκαιος πόλεμος, μήτε τον Κωνσταντίνον. έτράβησαν τὸ μαθρόν του, πηδά, καβαλλικεύει, 15 φτερνιστηριάν τοῦ χάρισε, 'πάνω 'ς βουνίν έβγαίνει, κ' εύρίσκει τούς Σαρακηνούς, δικίμιν έπηδούσαν. δικίμιν που πηδάτε σείς, πηδούν το καὶ γυναίκες. όγι γυναίκες ἄτροφαις, άλλὰ κ' έγγαστρωμέναις. οί μαθροί σας μετροθντ' έννια κ' ένας δικός μου δέκα. 20 δέστε κ' έξαγκωνιάστε με τρεῖς δίπλαις τ' άλυσσίδιν, ράψετε καὶ τὰ μάτια μου τρεῖς δίπλαις τὸ ραφίδιν, βάλτε καὶ 'ς ταις μασχάλαις μου τρικάνταρο μολύβιν. κομβόστε καὶ 'ς τὰ πόδια μου δυὸ σιδηρένιαις κλάπαις νὰ ἰδῆτε, πῶς ἀναπηδοῦν 'Ρωμαῖοι παλληκάρια'. 25 δένουν κ' έξαγκωνιάζουν τον τρείς δίπλαις άλυσσίδιν.

βάλλουν els ταις μασχάλαις του τρικάνταρο μολύβιν, κομβόνουν και 'ς τὰ πόδια του δυὸ σιδηρένιαις κλάπαις, κι ἀφοῦ ταῦτα τοῦ 'ποίκασι, Σαρακηνοί λαλοῦν του ·

30 'à βρὲ μωρὸν κι ἀνήλικον κι ἀπογαλακτισμένον, αν ἔχης τόσην προκοπὴν, ἔπαρ' τὴν 'λευθεριάν σου.' τινάσσει τὰ δυὸ χέρια του καὶ κόφτει τ' ἀλυσσίδιν, κλονίζει ταῖς μασχάλαις του καὶ πέφτει τὸ μολύβιν, καὶ δυὸ πηδήματά 'καμε κ' ἐβγήκασιν ἡ κλάπαις,

35 κι ἀπὸ τοὺς μαύρους τοὺς ἐννιὰ εὐρέθη 'ς τὸν δικόν του ·
φτερνιστηριὰν τοῦ χάρισε, 'ς τὸν κάμπον καταβαίνει.
 'υἰέ μου', τοῦ λέγει ἡ μάννα του, 'υἰέ μου', τοῦ λέγει πάλιν,
 'υἰέ μου, κι ἂν πậς 'ς τὸν κύριν σου, στάθου νὰ σοῦ συντύχω.
 ὅλαις ἡ τένταις κόκκιναις, καὶ τοῦ κυροῦ σου μαύρη,

40 κι ἃν δὲν σ' ὀμόσουν τρεῖς φοραῖς, μὴ γύρης νὰ πεζεύσης.' ώσὰν τοῦ σύντυχ', ἔποικε, κι ὡς τοῦ 'χε παραγγείλει. φτερνίζει δεύτερην φορὰν, 'ς τὸν κάμπον ἐκατέβη, βλέπει ταῖς τένταις κόκκιναις καὶ τοῦ κυροῦ του μαύρη. γυρεῦ ἐδῶ, γυρεύ' ἐκεῖ, τὴν πόρταν δὲν εὐρίσκει,

45 δίνει ἔνα κλότσον φοβερὸν, ἔξωθεν ἔσω εὐρέθη · 'Ανδρόνικος, ὁ κύρις του, βαίνει παρωργωμένος, νὰ καταιβῆ τὸν προσκαλεῖ, ῥωτᾳ, ξαναρωτᾳ τον. 'ὰ βρὲ μωρὸν κι ἀνήλικον, πόθεν ἔν' ἡ γεννιά σου ; πόθεν ἡ ῥίζα σου κρατεῖ, πόθεν τὰ γονικά σου' ;—

50 'αν δεν ομόσης τρεις φοραις, δεν γύρνω να πεζεύσω'.—
 'αν σύρω 'γω την σπάθαν μου, καλα θέλω σου 'μόσω.'—
 'αν σύρης στ την σπάθαν σου, έχω κ' εγω δικήν μου.'—
 'αν πιάσω το κοντάριν μου, σε κάμνω να πεζεύσης.'—
 'αν πιάσης το κοντάριν σου, έχω κ' εγω δικόν μου.'—

55 ΄μὰ τὸ σπαθὶν, ποῦ ζώνομαι, δέκα φοραῖς ὀμόνω · eἰς τὴν καρδιάν μου νὰ 'μπηχθῆ, ἂν σὲ καταδικήσω'.— ἀκρόγυρε κ' ἐπέζευσεν ἀπὸ τὸν μαῦρον κάτω · τότε τὸν κατερώτησαν, πόθεν ἔν' ἡ γεννιά του, πόθεν ἡ ῥίζα του κρατεῖ, πόθεν τὰ γονικά του.

60 αὐτὸς ἀπελογήθηκευ ἀπ' τὴν ἀρχὴν καὶ λέγει, ὅτ' ἔν' υἰός τ' 'Ανδρόνικου 'Αραβοκουρσευμένος, 'ς τὴν φυλακὴν γεννήθηκε, 'ς τὰ σίδερ' ἀνετράφη. 'Ανδρόνικος, ποῦ τὸν θωρεῖ, ἐλούσθη τῶν κλαμμάτων, σηκόνει τον 'ς τὰ χέρια του, τοὺς οὐρανοὺς δοξάζει ·

'δοξάζω σε, Πανάγαθε, κ' άγιάζω τ' δνομά σου, 65 παντέρημος ἀπέμεινα, σήμερον ξανασαίνω'. κ' εὐθὺς φωνάζει τὸν παπᾶ, παράκλησιν σημαίνει, δίδει χαρίσματα πολλὰ, σχαρήκιν τοῦ φουσάτου, βγάλλει τὸ μαῦρο φλάμπουρο, τὸ κόκκινο σηκόνει, στήνει καὶ τέντα ὁλόχρυση, 'ς τὴν Κρήτην κουρσευμένη. 70

Stamford Librar:

AIHTHZIZ EHAIPETOZ EPOTIKH KAI HENH ΦΛΩΡΙΟΌ ΤΟΥ ΠΑΝΕΥΓΥΧΟΎΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ ΠΛΑΤΖΙΑΦΛΩΡΗΣ.

Είς καβαλλάρης εὐγενης ὁρμώμενος ἐκ ° Ρώμης, ἀνδρείος, καλοπρόσωπος, ἐν παλαιοῖς τοῖς χρόνοις, ἔσχε παρθένον σύζυγον. πλην ἐξ αὐτης της κόρης τέκνον οὐδὲν ἐποίησεν καὶ τρώθηκεν τῆ λύπης ὁ ὑπηρχε γὰρ εὐγενικη, τὸ εἶδος κρυσταλλόχροια, ἐξαίρετος εἰς ήλικιάν. πλην ήτον ὡραιωμένη, εἰς ήλικιὰν κυπάρισσος, σελήνη εἰς την ὅψιν ὁ κύκλος τοῦ προσώπου της τὸν ήλιον ἀντηύγει, τὸ κάλλος της τὸ ἔμορφον φλόγα νὰ παρασταίνη.

10 ἰδὼν δὲ ὁ αὐτης ἀνηρ αὐτης την ἀτεκνίαν

they pray to St. Iago of Compostella and promise to undertake a pilgrimage to his shrine;

A noble knight and his beautiful

children,

wife have no

έκ βάθους της αυτού ψυχης θεον έξιλεουτο και πρέσβυν παρεστήσατο μύστην του τηλικούτου 'Ιάκωβον τον ένδοξον απόστολον κυρίου, δσον νομίζων παρρησιάν έχειν προς τον δεσπότην του χάριν δουναι αιτήσεως ίνα τεκνοποιήση.

upon which the lady becomes pregnant.

15 τοῦ χάριν δοῦναι αἰτήσεως ἵνα τεκνοποιήση.
ὁ δὲ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς διὰ νά 'χῃ τοιαύτην χάριν,
ὑπόσχεσιν ἐποίησεν νὰ κλαίγουν ἐν Γαλίτζαις·
μετὰ δὲ τὴν ὑπόσχεσιν συνέλαβεν ἡ κόρη,
καὶ πάντες εἰς τὸν οἶκόν τους χαρὰς μεγάλας κάμνουν.

They therefor set out on their pilgrimage:

20 ἰδὼν δὲ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπάρτι πληρωθεῖσαν, ἔλαβεν τὸ μαρσίπων μετὰ τὴν βακτηρίαν, ὡς εὐτελὴς καὶ τὴν στολὴν ἐφόρεσεν αὐτίκα, νὰ πῶν εἰς τὸ εὐκτήριον, ναὸν τοῦ Ἰακώβου κι ἀντάμας ποῖσαν τὴν ὁδὸν μετ' αὐτῶν καὶ ἑτέρων.

Title, 2.— $\pi\lambda d\tau \zeta \iota a$ $\phi\lambda d\rho \eta s$ is the uniform reading of the MS., but as the first part is never declined, I have always joined the two parts in one name.

1. καβελάρης (Ducange gloss. p. 527): cf. 690, 1735, and on the other hand 30, 46, 288, 591, 612, 1790.—5. τὸ εἶδος κρυσταλλοχροία Mullach with synizesis in τὸ εἶδ-; but the reading of the MS. may be kept: comp. λευκόχροια.—12. πρέσβιν: emended by Mullach.—15. τεκνοποιήσει.—16. ὁ δὲ ἀ. τ. γ. ἀνλὰ: em. by Mullach.—17. κλέγουν.—24. ἐποίησαν: em. by Mullach. μετ' αὐτῶν is my emendation; the MS. has μετ' αὐτὸν, which Mullach changes into μετ' αὐτοῦν. ἔταίρων, Maurophr. cj.

at the Mo

cepts their train;

2

μετά δὲ τοῦ πορεύεσθαι στράταν τοῦ ταξιδίου 25 ἐπάντημαν ἐνάντιον πληρες ζημίας γέμον έκεισε συνεπήντησαν ζημίαν γαρ τοιαύτην έκίνησεν ο βασιλεύς Φίλιππος έκ Σπανίας. Σαρακηνός την γενεάν ήτον μαγαρισμένος. 30 πλήθος πολλών καβαλλαριών έσυρεν συντροφία καὶ πεζικὸν ἀμέτρητον έμπρός του μετ' ἐκείνων περνούν είς δρη δύσβατα νυκτοπεριπατούντες έγάραξεν ή ανατολή, εσύμωσεν ή μέρα, έλαμνε καὶ ἐμόρφωσε τὸ φῶς τὸ τοῦ ἡλίου, καὶ βίγλας ἔστησαν πολλάς βλέποντες τὰς κλεισούρας. 35 έκει 'δασιν διαβαίνοντας ανθρώπους πελεγρίνους, 'Ρωμαίους όλους εύγενείς, Χριστιανούς την πίστιν, όλοι να ύπαγαίνουσιν δια να προσκυνήσουν τον άγιον Ἰάκωβον, ἀπόστολον κυρίου 40 ώστε ύπηργεν μετ' αὐτοὺς καὶ ὁ ἀνηρ ἐκείνος, έκεινος, που την άτεκνον είχεν και υπεσχέθην, " ἐὰν λυθη τὸ τοῦ δεσμοῦ καὶ ἡ γυνὴ συλλάβη, με την εμην ομόζυγον ν' απέλθω εν Γαλίτζαις." ώς γοῦν ἰδών ὁ βασιλεύς τούτους ὁδοιποροῦντας, 45 τοις άλλοφύλοις ήρξατο κελεύειν και προστάσσειν, καβαλλαρίους λέγει δὲ σφικτοαρματωμένους, ανδρας καλούς πολεμιστάς, στρατιώτας ανδρειωμένους· " δράμετε, 'δέτε, μάθετε τὸ τί γενεᾶς ὑπάρχουν κι αν ήναι από των Χριστιανών γένος ὅπερ μισουμεν, 50 εί τι κακὸν κι ἐπώδυνον, εἰς αὔτους ποίσετέ το."

many are killed and also the noble knight, and

26. ἐνάντιων, Mullach cj. — 27. γὰρ MS.: γιὰ Mullach cj. — 30. καβαλαρίων.
—31. ἐκεῖνον: em. by Mullach (cf. 289). — 33. ἐχάραξεν MS.: changed by Mullach without sufficient reason. ἐσήμωσεν ἡμέρα: em. by Mullach. — 34. ἔλαμψεν ἐμόρφωσεν without καλ: em. by Mullach. — 35. ἔστησαν, Mullach ἔστησεν.—43. ἀπέλθουν, MS. em. by Mulrophr.—45. προστάση: em. by Mullach. — 46. καβαλαρίουν. — 48. ᾿δετε without an accent.—49. καλ τν.—50. καλ ἐπάδυνον τὰς αὐτους: Mullach writes πῶν αὐτους. — 52. δράμον, Mull. δράσουν. θράσει MS.: θράσι Mull. cj.—53. καλ τως.—56. ἐγλυτόσασιν.

λαβόντες δὲ οἱ ἄθεοι θέλημα παρ' ἐκείνου

ώς θήρες δράμον κατ' αὐτοὺς, ώς κύνες μετὰ θράσει κι ώς λύκοι ὑπεσέβησαν σπαράξαι καὶ ταράξαι τοὺς ἀληθοὺς Χριστιανοὺς καὶ φίλους τοῦ κυρίου.

καν έκατον κατέσφαξαν ανδρες τε και γυναίκες,

καὶ ὅσους ἐγλυτώσασιν, ὅπισθεν τοὺς ἐδέσαν.

55

κατέσφαξαν και τον άνηρ έκεινης της γυναικας, και την γυναικαν έλαβον έκεινην την ώραιαν. μετά δε την άναιρεσιν του όμοζύγου ταύτης

- Ο κλαιόμενη δυρόμενη μετὰ θλιμμένου τρόπου καὶ τοῖς ἀνόμοις ἔλεγεν "τὴν ταπεινήν μ' ἀφεῖλας, τὴν ταπεινὴν καὶ θλιβερὴν καὶ τὴν πολλὰ καμένην, ὅτι ἐσώθην ἡ ἐλεεινὴ εἰς ἄδικον λιμένα." οἱ δ' ἄθεοι Σαρακηνοὶ βλέποντες τὴν ὡραίαν,
- 65 τὴν θεωρίαν τε καὶ τὸ ἀκέραιον φρόνημάν της, τὴν σύστασιν, τὸ ᾿βγενικὸν, πολλὰ τὴν ἐθαυμάζαν. τί τὸ λοιπὸν ἐγένετο; ἐπήρασι τὴν κόρην, φέρνουν την εἰς τὸν βασιλεὰ, αὐτὸν τὴν παραδίδουν. πλὴν τὴν γαρίζει δομενὴν, ἐξακριβῶς τὴν εἶγεν,
- 70 ἐξακριβῶς τὴν ἔβλεπεν τῆς κόρης τὴν 'βγενείαν' ὑπῆρχε γὰρ ἡ 'βγενικὴ ἐντὸς τοῦ βασιλέως. θλιμμένη ἐκαθέζετο, πάντοτ' ἐνθυμουμένη τὸν τοῦ ἀνδρός της θάνατον μᾶλλον καὶ τὴν σκλαβίαν. κι ἀπὸ τὴν λύπην τὴν πολλὴν καὶ τὴν στενογωρίαν
- 75 τὸ κάλλος τοῦ προσώπου της τελείως ἠλλοιώθη, καὶ θεωρίαν κἂν ποσῶς οὐ φαίνετον εἰς αὔτην τὸ ἡλιοκυκλοθώρημα, τὸ πῦρ τὸ λαμπροτάτον, τὸ θεοχαριτόμορφον, τὸ 'ξαίρετον ὡραῖον ἡ θλίψις της τὸ ἔσβενεν, τελειῶς τὸ ἀφανίζει.
- 80 ἔκλαιεν γὰρ πάντοτε καὶ ἐλεεινῶς ἐθρήνει, καὶ ὀδυρμοὶ ἐφλόγιζον τὴν ὅλην της καρδίαν. καὶ κλαίουσα γὰρ ἔλεγεν ὡς πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς τὴν τούτου ὁμόζυγον, ταύτην τὴν βασιλίσσαν "ἀφῆτέ με τὴν ταπεινὴν, τὴν τόσα πονεμένην,
- 85 μὴ σφάξω τὴν καρδίαν μου ἀτή μου μὲ κοντάρι, ὅτι 'ς ἐμέναν ἔτυχεν τῆς δυστυχιᾶς ὁ χρόνος. τῆς εἰμαρμένης τὸ δεινὸν ἐπάνω μου ἀπεσώθην, ὅταν ἐσφάγην ὁ 'βγενὴς ἀνὴρ ὁ ἐδικός μου. νὰ εἶχεν πέση ἐξ οὐρανοῦ πῦρ καὶ νὰ πυρπολήση

60. κλαιόμενοι δδυρόμενοι: partly em. by Mullach. I have written δυρόμενη. θλιμένοι and so nearly always with only one μ. Perhaps there is a gap between 60 and 61.—61. ταπεινήν με.—64. οἱ δὲ ἄθεοι.—65. τε added by the editor.—66. εὐγενικόν.—68. φόρνουν: em. by Mullach.—70. εὐγενίαν.—71. εὐγενική.—72. πάντοτε.—74. καὶ ἀπὸ.—77. τὸ λαμπροτάτω.—78. ἐξαίρετον.—79. τελείωε. ἀφανίζει MS: ἀφανίζεν Mull. cj.; but comp. 676.—85. ἀτίμου.—86. σειέναν.—88. εὐγενής.

his wife becomes the prisoner of the infidels.

She is given to the king and carried to his palace.

She grieves over the loss of her husband, and will not be comforted by the king or queen.

Ή ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ.

[As an addition to the preceding 'Prolegomena,' I insert here the Poem on Andronikos, an account of which will be found above, p. x. and xiii., note 34.]

5

10

15

20

25

Κουρσεύουν οί Σαρακηνοί, κουρσεύουν 'Αραβίδες, κουρσεύουν τον 'Ανδρόνικον κ' έπαίρουν την καλήν του, έγγαστρωμέν έννια μηνών, της ώρας να γεννήση. 'ς την φυλακήν το γέννησε, 'ς τὰ σίδερα το τρέφει ή μάννα του τὸ τάγιζε ψυγούδια μὲ τὸ γάλα. ή ἀμήρισσα τὸ τάγιζε ψυχούδια μὲ τὸ μέλι, κ' ή μάννα τώλεγ' ἀπ' εδώ · α υίε μου τ' 'Ανδρονίκου. τώλεγ' ή ἀμήρισσ' ἀπ' ἐκεῖ · α υίε μου τ' ἀμηρα σου. χρόνιος ἐπιάσε τὸ σπαθὶν, καὶ διέτης τὸ κοντάριν, κι όταν ἐπάτησε τοὺς τρεῖς, κρατειέται παλληκάριν. έβγήκε, διαλαλήθηκε, κανένα δεν φοβάται. μήτε του Πέτρου του Φωκάν, μήτε του Νικηφόρου, μήτε του Πετροτράχηλου, του τρέμει ή γη κι ο κόσμος. καν ένι δίκαιος πόλεμος, μήτε τον Κωνσταντίνου. ἐτράβησαν τὸ μαῦρόν του, πηδᾶ, καβαλλικεύει, φτερνιστηριάν τοῦ χάρισε, 'πάνω 'ς βουνίν έβγαίνει. κ' εύρίσκει τους Σαρακηνούς, δικίμιν έπηδούσαν. δικίμιν που πηδάτε σείς, πηδούν το καὶ γυναίκες. όχι γυναίκες ἄτροφαις, άλλὰ κ' έγγαστρωμέναις. οί μαθροί σας μετροθντ' έννια κ' ένας δικός μου δέκα. δέστε κ' έξαγκωνιάστε με τρεῖς δίπλαις τ' άλυσσίδιν, ράθετε και τὰ μάτια μου τρείς δίπλαις τὸ ραφίδιν. βάλτε καί 'ς ταις μασχάλαις μου τρικάνταρο μολύβιν. κομβόστε καὶ 'ς τὰ πόδια μου δυὸ σιδηρένιαις κλάπαις νὰ ίδητε, πῶς ἀναπηδοῦν 'Ρωμαῖοι παλληκάρια'. δένουν κ' έξαγκωνιάζουν τον τρείς δίπλαις άλυσσίδιν,

βάλλουν εἰς ταῖς μασχάλαις του τρικάνταρο μολύβιν, κομβόνουν καὶ 'ς τὰ πόδια του δυὸ σιδηρένιαις κλάπαις, κι ἀφοῦ ταῦτα τοῦ 'ποίκασι, Σαρακηνοὶ λαλοῦν του •

30 'ὰ βρὲ μωρὸν κι ἀνήλικον κι ἀπογαλακτισμένον, ἀν ἔχης τόσην προκοπὴν, ἔπαρ' τὴν 'λευθεριάν σου.' τινάσσει τὰ δυὸ χέρια του καὶ κόφτει τ' ἀλυσσίδιν, κλονίζει ταῖς μασχάλαις του καὶ πέφτει τὸ μολύβιν, καὶ δυὸ πηδήματά 'καμε κ' ἐβγήκασιν ἡ κλάπαις,

35 κι ἀπὸ τοὺς μαύρους τοὺς ἐννιὰ εὐρέθη 'ς τὸν δικόν του · φτερνιστηριὰν τοῦ χάρισε, 'ς τὸν κάμπον καταβαίνει. 'υἰέ μου', τοῦ λέγει ἡ μάννα του, 'υἰέ μου', τοῦ λέγει πάλιν, 'υἰέ μου, κι ἃν πῷς 'ς τὸν κύριν σου, στάθου νὰ σοῦ συντύχω. ὅλαις ἡ τένταις κόκκιναις, καὶ τοῦ κυροῦ σου μαύρη,

40 κι ἃν δὲν σ' ὀμόσουν τρεῖς φοραῖς, μὴ γύρης νὰ πεζεύσης.' ὡσὰν τοῦ σύντυχ', ἔποικε, κι ὡς τοῦ 'χε παραγγείλει. φτερνίζει δεύτερην φορὰν, 'ς τὸν κάμπον ἐκατέβη, βλέπει ταῖς τένταις κόκκιναις καὶ τοῦ κυροῦ του μαύρη. γυρεῦ ἐδῶ, γυρεύ ἐκεῖ, τὴν πόρταν δὲν εὐρίσκει,

45 δίνει ἔνα κλότσον φοβερὸν, ἔξωθεν ἔσω εὐρέθη · 'Ανδρόνικος, ὁ κύρις του, βαίνει παρωργωμένος, νὰ καταιβῆ τὸν προσκαλεῖ, ἡωτᾳ, ξαναρωτᾳ του. 'ἃ βρὲ μωρὸν κι ἀνήλικον, πόθεν ἔν' ἡ γεννιά σου ; πόθεν ἡ ἡίζα σου κρατεῖ, πόθεν τὰ γονικά σου' ;—

50 'ầν δὲν ὀμόσης τρεῖς φοραῖς, δὲν γύρνω νὰ πεζεύσω'.—
'ầν σύρω 'γὼ τὴν σπάθαν μου, καλὰ θέλω σου 'μόσω.'—
'ầν σύρης σὰ τὴν σπάθαν σου, ἔχω κ' ἐγὼ δικήν μου.'—
'ầν πιάσω τὸ κοντάριν μου, σὲ κάμνω νὰ πεζεύσης.'—
'ầν πιάσης τὸ κοντάριν σου, ἔχω κ' ἐγὼ δικόν μου.'—

55 'μὰ τὸ σπαθὶν, ποῦ ζώνομαι, δέκα φοραῖς ὀμόνω · εἰς τὴν καρδιάν μου νὰ 'μπηχθῆ, ἂν σὲ καταδικήσω'.— ἀκρόγυρε κ' ἐπέζευσεν ἀπὸ τὸν μαῦρον κάτω · τότε τὸν κατερώτησαν, πόθεν ἔν' ἡ γεννιά του, πόθεν ἡ ῥίζα του κρατεῖ, πόθεν τὰ γονικά του.

60 αὐτὸς ἀπελογήθηκεν ἀπ' τὴν ἀρχὴν καὶ λέγει, ὅτ' ἔν' υἰός τ' 'Ανδρόνικου 'Αραβοκουρσευμένος, 'ς τὴν φυλακὴν γεννήθηκε, 'ς τὰ σίδερ' ἀνετράφη. 'Ανδρόνικος, ποῦ τὸν θωρεῖ, ἐλούσθη τῶν κλαμμάτων, σηκόνει τον 'ς τὰ χέρια του, τοὺς οὐρανοὺς δοξάζει ·

΄δοξάζω σε, Πανάγαθε, κ' άγιάζω τ' ὄνομά σου,	65
παντέρημος ἀπέμεινα, σήμερον ξανασαίνω'.	
κ' εὐθὺς φωνάζει τὸν παπᾶ, παράκλησιν σημαίνει,	
δίδει χαρίσματα πολλά, σχαρήκιν τοῦ φουσάτου,	
βγάλλει τὸ μαῦρο φλάμπουρο, τὸ κόκκινο σηκόνει,	
στήνει καλ τέντα δλόχρυση, 'ς την Κρήτην κουρσευμένη.	70

Stabboso libraes

AIHTHZIZ EBAIPETOZ EPOTIKH KAI BENH ΦΛΩΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΥΤΥΧΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ ΠΛΑΤΖΙΑΦΛΩΡΗΣ.

Είς καβαλλάρης εὐγενης δρμώμενος έκ ' Ρώμης. άνδρείος, καλοπρόσωπος, έν παλαιοίς τοίς χρόνοις, έσγε παρθένον σύζυγον. πλην έξ αὐτης της κόρης τέκνον οὐδὲν ἐποίησεν καὶ τρώθηκεν τῆ λύπη 5 ύπηρχε γὰρ εὐγενική, τὸ εἶδος κρυσταλλόγροια, έξαίρετος είς ήλικιάν. πλην ήτον ώραιωμένη, είς ήλικιὰν κυπάρισσος, σελήνη είς την όψιν ό κύκλος τοῦ προσώπου της τὸν ήλιον ἀντηύγει, τὸ κάλλος της τὸ ἔμορφον φλόγα νὰ παρασταίνη. 10 ίδων δε δ αυτής ανήρ αυτής την ατεκνίαν έκ βάθους της αύτοῦ ψυχης θεὸν έξιλεοῦτο καὶ πρέσβυν παρεστήσατο μύστην τοῦ τηλικούτου

A noble knight and his beautiful wife have no

' Ιάκωβον τὸν ἔνδοξον ἀπόστολον κυρίου, όσον νομίζων παρρησιαν έχειν προς τον δεσπότην

they pray to St. Iago of Compostella and promise to undertake a pilgrimage to his shrine;

τοῦ χάριν δοῦναι αἰτήσεως ίνα τεκνοποιήση. ό δὲ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς διὰ νά 'χῃ τοιαύτην χάριν, ύπόσχεσιν εποίησεν να κλαίγουν εν Γαλίτζαις μετά δὲ τὴν ὑπόσχεσιν συνέλαβεν ἡ κόρη, καὶ πάντες είς τὸν οἶκόν τους χαρὰς μεγάλας κάμνουν.

upon which the lady becomes preg-

20 ίδων δε την υπόσχεσιν απάρτι πληρωθείσαν, έλαβεν τὸ μαρσίπιον μετά την βακτηρίαν, ώς εὐτελης καὶ την στολην εφόρεσεν αὐτίκα, νὰ πᾶν εἰς τὸ εὐκτήριον, ναὸν τοῦ Ἰακώβου κι ἀντάμας ποίσαν τὴν ὁδὸν μετ' αὐτῶν καὶ ἐτέρων.

They therefor set out on their pilgrimage;

Title, 2.— $\pi\lambda d\tau \zeta ia$ $\phi\lambda d\rho\eta s$ is the uniform reading of the MS., but as the first part is never declined, I have always joined the two parts in one name.

1. καβελάρης (Ducange gloss. p. 527): cf. 690, 1735, and on the other hand 30, 46, 288, 591, 612, 1790.—5. τὸ εἶδος κρυσταλλοχροία Mullach with synizesis in τὸ εἶδ-; but the reading of the MS. may be kept: comp. λευκόχροια.—12. πρέσβιν: emended by Mullach.—15. τεκνοποιήσει.—16. ὁ δὲ ἀ. τ. γ. ἀνλὰ: em. by Mullach.—17. κλέγουν.—24. ἐποίησαν: em. by Mullach. μετ' αὐτῶν is my emendation; the MS. has μετ' αὐτῶν, which Mullach changes into μετ' αὐτοῦ. ἐταίρων, Maurophr. cj.

ΦΛΩΡΙΟΣ ΚΑΙ μετὰ δὲ τοῦ πορεύεσθαι στράταν τοῦ

but the Mohammedan king of Spain, Philip, with his army intercepts their train; μετά δὲ τοῦ πορεύεσθαι στράταν τοῦ ταξιδίου 25 ἐπάντημαν ἐνάντιον πλήρες ζημίας γέμον έκεισε συνεπήντησαν ζημίαν γάρ τοιαύτην έκίνησεν ὁ βασιλεύς Φίλιππος έκ Σπανίας. Σαρακηνός την γενεάν ήτον μαγαρισμένος. πλήθος πολλών καβαλλαριών έσυρεν συντροφία 30 καλ πεζικον άμετρητον έμπρός του μετ' έκείνων περνούν είς όρη δύσβατα νυκτοπεριπατούντες έχάραξεν ή ανατολή, εσύμωσεν ή μέρα, έλαμψε καὶ ἐμόρφωσε τὸ φῶς τὸ τοῦ ἡλίου. καὶ βίγλας ἔστησαν πολλάς βλέποντες τὰς κλεισούρας. 35 έκει 'δασιν διαβαίνοντας άνθρώπους πελεγρίνους, 'Ρωμαίους όλους εὐγενείς, Χριστιανούς τὴν πίστιν, όλοι να ύπαγαίνουσιν δια να προσκυνήσουν τὸν ἄγιον Ἰάκωβον, ἀπόστολον κυρίου ώστε ύπηρχεν μετ' αὐτοὺς καὶ ὁ ἀνηρ ἐκεῖνος. 40 έκεινος, που την άτεκνον είχεν και ύπεσχέθην, " έὰν λυθη τὸ τοῦ δεσμοῦ καὶ ή γυνή συλλάβη, με την εμην δμόζυγον ν' απέλθω εν Γαλίτζαις." ώς γουν ίδων ο βασιλεύς τούτους όδοιπορούντας, 45 τοις άλλοφύλοις ήρξατο κελεύειν και προστάσσειν, καβαλλαρίους λέγει δὲ σφικτοαρματωμένους, άνδρας καλούς πολεμιστάς, στρατιώτας άνδρειωμένους " δράμετε, 'δέτε, μάθετε τὸ τί γενεᾶς ὑπάρχουν κι αν ήναι άπο των Χριστιανών γένος ὅπερ μισουμεν, 50 εί τι κακὸν κι ἐπώδυνον, είς αὔτους ποίσετέ το." λαβόντες δὲ οἱ ἄθεοι θέλημα παρ' ἐκείνου ώς θήρες δράμον κατ' αὐτοὺς, ώς κύνες μετὰ θράσει κι ώς λύκοι ὑπεσέβησαν σπαράξαι καὶ ταράξαι τοὺς ἀληθοὺς Χριστιανοὺς καὶ φίλους τοῦ κυρίου. 55 καν έκατον κατέσφαξαν άνδρες τε καὶ γυναίκες, καὶ ὅσους ἐγλυτώσασιν, ὅπισθεν τοὺς ἐδέσαν.

many are killed and also the noble knight, and

26. ἐνάντιων, Mullach cj. — 27. γὰρ MS.: γιὰ Mullach cj. — 30. καβαλαρίων.
—31. ἐκεῖνον: em. by Mullach (cf. 289). — 33. ἐχάραξεν MS.: changed by Mullach without sufficient reason. ἐσήμωσεν ἡμέρα: em. by Mullach. — 34. ἔλαμψεν ἐμόρφωσεν without καλ: em. by Mullach. — 35. ἔστησαν, Mullach ἔστησεν. — 43. ἀπέλθουν, MS. em. by Maurophr. — 45. προστάση: em. by Mullach. — 46. καβαλαρίουν. — 48. ᾿δετε without an accent. — 49. καλ ὰν. — 50. καλ ἐπώδυνον ὰς αὐτους: Mullach writes πῶν αὐτους. — 52. δράμον, Mull. δράσουν. θράσει MS.: θράσι Mull. cj. — 53. καλ ὡς. — 56. ἐγλυτόσασιν.

κατέσφαξαν καὶ τὸν ἀνὴρ ἐκείνης τῆς γυναίκας, καὶ τὴν γυναίκαν ἔλαβον ἐκείνην τὴν ὡραίαν. μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ὁμοζύγου ταύτης

- 60 κλαιόμενη δυρόμενη μετά θλιμμένου τρόπου καὶ τοῖς ἀνόμοις ἔλεγεν "τὴν ταπεινήν μ' ἀφείλας, τὴν ταπεινὴν καὶ θλιβερὴν καὶ τὴν πολλά καμένην, ὅτι ἐσώθην ἡ ἐλεεινὴ εἰς ἄδικον λιμένα." οἱ δ' ἄθεοι Σαρακηνοὶ βλέποντες τὴν ὡραίαν,
- 65 την θεωρίαν τε καὶ τὸ ἀκέραιον φρόνημάν της, την σύστασιν, τὸ 'βγενικὸν, πολλὰ την έθαυμάζαν. τί τὸ λοιπὸν ἐγένετο; ἐπήρασι την κόρην, φέρνουν την εἰς τὸν βασιλεὰ, αὐτὸν την παραδίδουν. πλην την χαρίζει δομενην, ἐξακριβῶς την εἰχεν,

70 ἐξακριβῶς τὴν ἔβλεπεν τῆς κόρης τὴν 'βγενείαν'
ὑπῆρχε γὰρ ἡ 'βγενικὴ ἐντὸς τοῦ βασιλέως.
θλιμμένη ἐκαθέζετο, πάντοτ' ἐνθυμουμένη
τὸν τοῦ ἀνδρός της θάνατον μᾶλλον καὶ τὴν σκλαβίαν.
κι ἀπὸ τὴν λύπην τὴν πολλὴν καὶ τὴν στενογωρίαν

75 το κάλλος τοῦ προσώπου της τελείως ήλλοιώθη, καὶ θεωρίαν κὰν ποσῶς οὐ φαίνετον εἰς αὔτην τὸ ήλιοκυκλοθώρημα, τὸ πῦρ τὸ λαμπροτάτον, τὸ θεοχαριτόμορφον, τὸ ζαίρετον ώραῖον ἡ θλίνις της τὸ ἔσβενεν, τελειῶς τὸ ἀφανίζει.

80 ἔκλαιεν γὰρ πάντοτε καὶ ἐλεεινῶς ἐθρήνει, καὶ ὀδυρμοὶ ἐφλόγιζον τὴν ὅλην της καρδίαν. καὶ κλαίουσα γὰρ ἔλεγεν ὡς πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς τὴν τούτου ὁμόζυγον, ταύτην τὴν βασιλίσσαν " ἀφῆτέ με τὴν ταπεινὴν, τὴν τόσα πονεμένην,

85 μη σφάξω την καρδίαν μου ἀτή μου μὲ κοντάρι, ὅτι 'ς ἐμέναν ἔτυχεν της δυστυχιᾶς ὁ χρόνος. της είμαρμένης τὸ δεινὸν ἐπάνω μου ἀπεσώθην, ὅταν ἐσφάγην ὁ 'βγενης ἀνηρ ὁ ἐδικός μου. νὰ εἶχεν πέση ἐξ οὐρανοῦ πῦρ καὶ νὰ πυρπολήση

his wife becomes the prisoner of the infidels.

She is given to the king and carried to his palace.

She grieves over the loss of her husband, and will not be comforted by the king or queen.

60. κλαιόμενοι δδυρόμενοι: partly em. by Mullach. I have written δυρόμενη.
βλιμένοι and so nearly always with only one μ. Perhaps there is a gap between
60 and 61.— 61. ταπεινήν με.—64. οἱ δὲ ἄθεοι.— 65. τε added by the editor.—
66. εὐγενικόν.— 68. φόρνουν: em. by Mullach.— 70. εὐγενίαν.—71. εὐγενική.—
72. πάντοτε.— 74. καὶ ἀπὸ.—77. τὸ λαμπροτάτω.— 78. ἐξαίρετον.— 79. τελείως.
ὰφανίζεν Ms.: ἀφανίζεν Mull. cj.; but comp. 676.—85. ἀτίμου.— 86. σειέναν.
—88. εὐγενής.

The queen asks her if she is with child and promises her all care and attendance.

She confesses her pregnancy.

The names of the Christian lady and of the queen. The queen's presents to the Christian. καὶ κατακαύση καὶ ἐμέν κρείττον ἤπερ τοῦ ζῆν με. 90 μετ' αὖτον γὰρ ἐκίνησα μετὰ χαρᾶς μεγάλης νὰ πᾶμεν 'ς τὸ εὐκτήριον, ναὸν τοῦ ἀποστόλου." καὶ ταῦτα ή βασίλισσα οὕτως ἀπηλογήθην " κυρά, 'ς την θλίψιν την πολλην και την άδημονίαν έχε μικρήν παρηγοριάν καὶ ἄνεσιν ολίγην 95 οί γάρ συχνοί σου όδυρμοι τὸ κάλλος σου μαραίνουν τ' ώραιον του προσώπου σου τελείως ηλλοιώθην. διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἐμὴν παρηγοροῦ ὀλίγον. άλλον δὲ πάλι ἐρώτημαν σὲ ἔχω ἐρωτήσειν, καὶ 'πέ μέ το, κουρτέσια μου, 'πέ το, μὴ μὲ τὸ κρύψης. 100 θωρώ, καλά στοχάζομαι, βλέπω την σην γαστέρα, κι ὁ ὄγκος τῆς κοιλίας σου δείχνει σ' ἐγγαστρωμένην. κι ἄν ἦσαι ἔγκυος, κυρὰ, χάρισέ με τὸ πρᾶγμα, καὶ ὅρκον ποιῶ 'ς τὸ κράτος μου, νά 'ναι διὰ τιμήν σου, νὰ ποίσω, νὰ σ' ἐργάσωμαι καλῶς νὰ σὲ δουλεύουν." 105 κ' ή κόρη ωμολόγησεν, ότι έγκυος υπάρχει. καὶ πάλιν ή βασίλισσα ούτως την ἀπεκρίθην " έδα λοιπον παρηγορού, μη θλίβεσαι ἀπετώρα. γαράν ήγου την ξενιτειάν, ότι ἀπάρτι ἐλπίζω, νὰ έχης δόξαν καὶ τιμὴν καὶ καύχημα καὶ κλέος." 110 Μάθε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν δύο καὶ ξενίζου. ή κλήσις τής Χριστιανής ὄνομα Τοπατζία, της βασιλίσσης πάλιν δὲ ὄνομα Καλλιοτέρα. ήτον ἀνάμεσα των δυὸ χάριν της βασιλίσσης. ήλθεν ἀπὸ Δαλμάτια εὐγενεστάτη χάρις. 115 ρούχον χρυσόν, μεταξωτόν, ἔμορφον, ὑφασμένον, ήλιοαγλαίζοντα, ἀστράπτοντα ἐνδόξως ήφέραν την βασίλισσαν βασίλισσα την κόρην, έκείνης της Χριστιανής τὸ 'φόρεσεν αὐτίκα. εύμορφοερωτοπαίδευτος ύπηρχεν ό χιτώνας, 120 έκείνον τον εφόρεσεν ή εύγενίδα κόρη.

90. ὁπὲρ MS.: ἤπερ em. Mullach.—92. εἰς τὸ.—93. ὅντως: comp. Boissonade Aneed. 2, 12.—96. οἰδαλμοι: em. by Mull.; but it is also possible that the original reading is οἰκτιρμοὶ.—97. τὸ ὡραῖον.—98. πάλιν: em. by Mull.—101. θεωρῶ.—2. καὶ ὁ . . . ἐγγαστρωμένης.—3. καὶ ἐὰν.—5. σὲ ἐργάσομαι.—6. καὶ ἡ; cases in which the MS. reads καὶ instead ο κι will not be noted after this.—9. ξενιτίαν.—10. ἔχεις.—12 τὸ Πατζία: em. by Mullach and Du Méril, Introd. lxxxvi. n. 2.—13. Καλιστέρα.—18 καὶ ἡ βασίλισσα.—19. ἐφόρεσεν: but ἔδωκεν would be more natural.—21. ἐκεῖνον τὸ: cf. 933.

ύπηρχου δὲ ἀμφότεραι ἔγκυαις τὰς γαστέρας, συνέφθασε δὲ κι ὁ καιρὸς ἐκείνων καὶ τῶν δύο, κι ἀμφότεραι ἐγέννησαν εἰς βασιλέως οἶκον

125 τον Μάιον, ὅταν ρόδ' ἀνθοῦν κι ἐκπέμπουν μυρωδίαις.
ἐγέννησεν ἡ Χριστιανὴ ἔμορφην θυγατέρα,
γεννᾶ κ' ἡ Σαρακήνισσα υίον ἐξαιρημένον.
καὶ τί λοιπὸν ἐγένετο εἰς τὴν ὡριὰν ἐκείνην,
τὴν ἔμορφην Χριστιανὴν, τὴν πλήρης θεωρίαν;

130 ἄμα τὸ βρέφος ἔπεσεν ἐκ τὴν αὐτῆς γαστέρα, ἀπέθανεν ἡ 'βγενικὴ καὶ ἐκ τοῦ ζῆν ἐκλείπει, ἐδιέβην, 'ς τὴν αἰώνιον ζωὴν ἀντεκατέστη. διὰ δὲ τὰ γενέθλια καὶ τὴν χαρὰν ἐκείνην ἄπαντες μεγιστᾶνοί τε, μικροί τε καὶ μεγάλοι,

135 κ' ἡ βάγιαις τοῦ παλατιοῦ, μετὰ καὶ τοὺς ἀγώρους, χαρὰν ἐκαταστήσασιν διὰ ξεφάντωσίν τους, καὶ τὴν χαρὰν ἐχαίρονταν ἐξάμηνον καὶ πλέον. ταῖς βάγιαις δὲ ὁ βασιλεὺς παρακαλῶν προστάζει, τὰ δύο βρέφη ἐξακριβῶς θηλάζειν καὶ φυλάττειν,

140 στερεῶς διὰ νὰ 'ποκρατοῦν, καλῶς νὰ τὰ προσέχουν, καὶ μιᾶς κοπῆς καὶ φορεσιᾶς ροῦχα νὰ τὰ ἐνδύουν. τὰ δύο ἀναθρέφουνταν, τ' ἀρσενικὸν κ' ἡ κόρη. κι ὁ βασιλεὺς ὡς ἀγαπῶν ἀμφότερα τὰ δύο ὀνόματα τὰ ἔθηκεν, τὰ πρέπουν κατ' ἀξίαν.

145 ὄνομα μὲν τ' ἀρσενικὸν Φλώριον ὀνομάζει,
τὴν κόρην τὴν ἐξαίρετον ἐκάλει Πλατζιαφλῶρε,
διατὶ ἦταν ἄνθη μία τοῦ δροσεροῦ τοῦ κρίνου,
καὶ τοῦ καθ' ἐν ἡ θεωριὰ ἔνι ἀπὸ τὴν ὄψιν.
ὅσπερ τὸ ῥόδον ἄσπρον ἐν καὶ κόκκινον ὡραῖον,

150 οὕτως τὸ κάλλος ἔπλασεν ἡ φύσις καὶ τῶν δύο κρινοτριανταφυλλόροδα, ἐρωτοαναθρεμμένα, ἀναθρεμμένα σύντομα, ἐρωτοηγαπημένα.
Μετὰ δὲ τὴν ἀνατροφὴν τῶν δυὸ ἐκείνων παίδων

The queen is also pregnant, and both are delivered in the month of May, the Christian of a daughter, the queen of a son.

The death of the Christian.

Rejoicings in the palace. The two babies are treated alike. Their names: Florios and Platziaflora,

In due time

122. ἔγκυες. — 25. ὅταν τὰ ῥόδα. Perhaps we should read τὸν Μάην (with synizesis) and then keep the MS. reading in the succeeding words. — 27. κ' ἡ the MS. exceptionally. — 28. ὡραίαν. — 29. Perhaps πλήρη, though πλήρης may be defended. — 31. εὖγενικὴ. — 32. εἶς τὴν. — 35. καὶ οἱ βάγιες (cf. 138). — 38. βάγιες 39. ϑηλάζει. — 42. ἀναθρέφουντα. κ' ἡ MS. — 47. ἀνθίμια: em. by Mullach. Perhaps we should also read τοῦ δροσεράδους κρίνου. The second τοῦ is omitted in the MS. — 51 and 52, θρεμέγα with one μ.

Florios is ordered to go to school,

but refuses to go unless Platziafiora be sent with him.

The king consents to send her to the same school.

Florios reads a book on love, and discovers that he is in love with his companion. ό βασιλεύς πρὸς τὸν υίὸν ἐφθέγξατο τοιάδε " δεύρο, υίὲ παμφίλτατε, ἄκουσον τῆς φωνῆς μου. 155 την έντολην, τὸ θέλημα καὶ την βουλην, τὸ λέγω. πατέρων παίδες εύγενων είς την γραφην σχολάζουν, 'ς τὰ γράμματα σχολάζουσιν, νὰ 'πέλθουν νὰ τὰ μάθουν, νά 'ναι είς λόγον Φρόνιμοι καὶ είς άξιὰν μεγάλην καλ εὐτυγεῖς εἰς τὰς βουλάς μᾶλλον κι ᾶν βασιλεύσουν, 160 της βασιλείας πρέπουσιν φρόνιμα να 'ξηγούνται, τούς εὐγενεῖς, τούς ἔνδοξους ἀξίως νὰ δεξιοῦνται, τούς εὐτελεῖς καὶ ταπεινούς πάλιν νὰ ἀγαποῦσιν." κι δ Φλώριος απόκρισιν πρός τον αύτου πατέρα 165 " ποιῶ, πατὴρ γλυκύτατε, εἴ τι ἐμὲν προστάττεις, αν εν τὸ πραγμα δίκαιον, αν έναι καὶ τυγχάνει. δουλεύω, πράττω, οἰκονομῶ, θέλω το, δέχομαί το. τοῦτο καὶ μόνον γίνωσκε, ὅτι εἰς τὸ σχόλιον μόνος, μόνος μου οὐκ ἀπέρχομαι χωρίς τὴν Πλατζιαφλώρε. έὰν μὲ ταύτην ἀπελθώ, ἔχω καλώς ποιῆσαι, 170 καὶ πράξω καὶ τοὺς ὁρισμοὺς καὶ τὰ προστάγματά σου, κι δλα σου τὰ βουλεύματα έτοίμως νὰ πληρώσω, μάλλον κ' είς τὰ μαθήματα νὰ 'πέργωμαι σπουδαίως." πάλιν δὲ τοῦτον ὁ πατὴρ οὕτως ἀπηλογαται. " τὸ αἴτημα, τὸ θέλημα, τὸ ζήτημά σου, υίέ μου, 175 πράττω, ποιῶ, ἀποδέχομαι τέτοιον ὅπερ λέγεις." όμοῦ οἱ δυὸ πορεύθησαν, ὁ Φλώριος καὶ ἡ κόρη, ή Πλατζιαφλώρι' ή 'βγενική, τὰ γράμματα μανθάνουν. συντόμως γοῦν ὁ Φλώριος καὶ εἰς καιρὸν ὀλίγον έμαθεν καὶ ἀνέγνωσεν, βίβλους πολλάς διῆλθεν. 180 διηλθε καὶ εἰς ἔτερον βιβλίον της ἀγάπης, όπερ εκατεφλόγισεν του νοῦν του καὶ καρδίαν. όπόταν γὰρ ἀνέγνωσεν τὴν βίβλον τῆς ἀγάπης, αγάπη ἐκατεμάρανεν τὸν νοῦν του καὶ καρδίαν. 185 ό βασιλεύς δὲ θεωρών τὸ γεγονὸς, μὴ φέρων, βέλος δεινον κατέτρωσε την ξαυτοῦ καρδίαν, σχεδον ούκ άναπαύετον ούδε παρηγοράτον. ό Φλώριος δὲ ἀπόβλεπε τὴν Πλατζιαφλῶρε πάντα,

159. Perhaps we should read μεγάλοι. - 60. κιὰν: em. by Mullach. - 63. τοὺς παιγνοὺς, MS. em. by Maurophr. - 70. ἀπελθὼν. - 77. ἐπορεύθησαν. - 78. Πλάτζια Φλώρια ἡ εὐγενική. - 87. σχεδὸν ὅτι οὐκ: it is also possible to write σχεδόν τι οὐκ. - 88. δ δὲ Φλώριος.

έκείνην την άγλαόμορφον την είχεν εν καρδία, 190 την κρυσταλλίδα τοῦ νεροῦ, την παχυοχιονάτην, την νεραντζαροτάκουστην, κρινοτριανταφυλλάτην, τραχηλομαρμαρόμνοστην, ροδοκοκκινοχείλα, την συντυχογλυκόλαλον, έρωτοπονεμένην, έκείνην, την εκόσμησεν ή χάρις τῶν ἐρώτων.

195 ἐκείνην ἐστοχάζετον ὁ συνανάτροφός της, εἰς αὖτην τὸν νοῦν τοῦ 'βαλεν καὶ σαλεμὸν οὐκ εἶχε, καὶ πάντα τὰ λεγόμενα εἶχέν τα ὡς ἀράχνιν. ὁ δὲ διδάσκαλος αὐτοῦ πρὸς Φίλιππον ἀπῆλθε, τὸν πόθον του τὸν ἔμνοστον τὸν βασιλέαν εἶπε·

200 "γνώρισε καὶ κατάμαθε τὰ κατὰ τοῦ υίοῦ σου. ὁ γὰρ υίός σου, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐρωτοετρώθη εἰς Πλατζιαφλώρην τὴν ὡριὰν, τὴν κόρην τὴν νεᾶνιν, κι ἀπὸ τὸν τόσον ἔρωταν, τὸν ἔχει 'ς τὴν φουδοῦλαν, βίβλους οὐδὲν διέρχεται οὐδὲ ἀναγινώσκει.

205 τούτου καὶ μόνη συντυχιὰ ἔνι διὰ ἀγάπην,
πλαταίνει λόγους κατ' αὐτὸν, λέγει διὰ τὸν πόθον.
κι ὰν εἰς ἐκείνους χωρισμὸν μὴν ποίσης, ήξευρέ το,
συχνάκις θέλει φλέγεσθαι εἰς πόθον τῆς ὀδύνης."
ὁ βασιλεὺς δὲ τὸ λεχθὲν λέγει τῆς βασιλίσσης

210 "εὐγενικὴ κυράτζα μου, τί λέγεις νὰ ποιήσω; οἱ πόνοι κατασφάττουσιν, συντρίβουν τὴν καρδιάν μου, ὅτι ὁ ἡμέτερος υἱὸς χάνεται δι᾽ ἀγάπην, διὰ πόθον τῆς πανευγενῆς καρδιοδιχοτομᾶται νὰ τὸν χωρίσω, ᾿βγενικὴ, λέγω ἐκ τὴν φουδοῦλα,

215 κ' εἰς ξένους τόπους βούλομαι ἐκεῖνον νὰ 'ποστείλω, κι ἃν τύχη καὶ τὸ ῥιζικὸν, νὰ τὴν 'βγαλῆ ἐκ τὸν νοῦν του, ὅταν πολλάκις τὸ συχνὸν ἐκεῖνον θέλει βλέπει." τοιαύτην ἔχει τὴν βουλὴν μετὰ τῆς βασιλίσσης. ὁ βασιλεὺς ὁ Φίλιππος λέγει πρὸς τὸν υίόν του.

220 "δεῦρο, υἱὲ παμφίλτατε, ἄκουσον τῆς φωνῆς μου. ποῖσον ἐμοῦ τὸ θέλημα, γλυκύτατε υἱέ μου, υἱὸς ὑπήκοος πατὴρ γενοῦ, υἱὲ, νὰ λάβης εὐχὴν τὴν τῶν γονέων σου καὶ δόξαν ἐξ ἀνθρώπων.

His tutor informs king Philipof this, and of the effect it has on Florios's studies. He advises the separation of the two.

The king announces this to the queen,

and then apprises Florios of his intentention to send him to Monturion to finish his studies.

192. ροδοκοκκινοχεία: em. by Maurophr.—97. αδτην. ξβαλεν.—99. ξμνωστον.—202. ωραίαν.—3. είς την.—6. τοῦτον κ. μόνον ή.—8. ὀδείνης.—14. εὐγενικη.—16. εὐγάλη.—17. The line is corrupt. Perhaps we should read ἐκείνην, and also ὅτ' οὐ.—20. παμφίλταπε—21. ποίησον.—22. πατήρ used as a dative: see Transactions, 1867, p. 88.

θέλεις είς τὸ Μοντόριον νὰ πέλθης είς την σκόλαν,

Florios refuses again to go without Platziaflora, confessing at the same time his vehement attachment to διὰ νὰ μάθης φρόνησιν, νὰ 'ναγινώσκης βίβλους. 225 έκει γαρ ένι ή φρόνησις, έκει και ή σοφία, έκει πολλά 'διδάγθησαν παίδες των μεγιστάνων. καὶ φρόνιμοι ἐφάνησαν είς βουλήν καὶ είς έργον. κι ἐκ γένους ήμετέρου τε ὑπάρχει ὁ δοὺξ τοῦ τόπου, κι ἐπιθυμᾶ, υίὲ καλὲ, νὰ 'δῆ τὴν ἡλικιάν σου. 230 ότι έπαινον έλάλησαν ἐκείνον διὰ 'σένα, διατό σε στέλλει πάντοτε κείνος χαιρετισμούς του. ἄπελθε τοίνυν, ἄπελθε· ἄ σοι προστάττει, ποίει." ό Φλώριος πρός του αύτου πατέρα ἀπεκρίθη. " έμεν, πατέρα βασιλεύ, τί συντυγιάς με λέγεις: 235 ήξευρ' οὐκ ἔνι δίκαιον πλην ἀπ' ἐμένα μάθε. έὰν οὐκ ἔλθ' ἡ εὐγενικὴ μὲ 'μέν', ἡ Πλατζιαφλώρε, μόνος εγ' ούκ ἀπέρχομαι είς τόπον οὐδ' είς σκόλην, νὰ ξενωθώ ἀπ' τὴν ἐμὴν ἐρωτικὴν ώραίαν, νὰ ξενωθώ, κι ὁ λογισμὸς συχνὰ μὲ συμβουλεύει. 240 καὶ ποιὰ ψυχή καὶ ποιὰ καρδιὰ τὸν πόνον νὰ βαστάζη; καὶ λέγει μου ή συμβουλή της έρωτομανίας. πρόσεχ' οὖν νὰ μὴ ξενωθῆς καὶ χάσης τὴν φουδοῦλα, έκεινην όπου την έμην ψυχην αποκερδαίνει. κάλλιον της αγάπης τὸ σπαθί διὰ νὰ μὲ κόψη. 245 να με διχοτομήσουσιν μέλη μέλη και βρώμα θηρίοις νὰ μὲ δώκασιν, παρά διχῶς τὴς κόρης νά 'θελα ἀποξενωθη-έδ' ἀνομιὰ μεγάλη." κι ο βασιλεύς, ως ήκουσεν απόκρισιν τοιαύτην, κάθεται, συμβουλεύεται με την ομόζυγον του, 250 καὶ μετὰ δόλου ὀρθώσασιν ὄρθωμα τὸ τοιοῦτον. είς τὸ κλινάριν θηκάν την τάχ' ώς ἀρρωστημένην, κι ὁ βασιλεύς πρὸς τὸν υίὸν ἐφθέγξατο τοιαῦτα· " υίε μου, μὰ τὴν πίστιν μας τὴν εἰς τὸν Μαχουμέτην, ἀπόψε την μητέρα σου ὑπέπεσεν ὀδύνη, 255 καὶ τὸ πουρνὸ τὴν σήμερον ἀκόμη οὐδὲν ἡγέρθη. καὶ τάχα διὰ κουφισμὸν ἀρρώστιας τῆς μητρός σου

The queen must now feign sudden illness, and Florios is told that Platziaflora is now wanted for his mother, but shall be sent

227. ἐδιδάχθησαν.—31. μένα.—32. διὰ τοῦτο σὲ. ἐκεῖνοs.—35. με τα λέγεις.—36. ήξευρε.—38. ἐγὰ οὐκ: perhaps we might read μόνος μου οὐκ, cf. 169. οὐδέ.—39. ἀπὸ: we may also read πὸ.—43. προσέχουν: em. S. Lindheimer.—45. After σπαθ the MS. inserts νὰ φήσεις while it omits διὰ.—48. ἔδε.—51. ὀρθώμασιν.—52. τὴν ἔθηκαν τάχα.

την κόρην την πανεύγενον ποθεί να τηνε βλέπη, να συντυγαίνη μετ' αὐτὴν δια παρηγοριάν της.

260 εάν οὐ πιστεύης, ἄπελθε καὶ ἔδε 'ς τὸ κλινάοιν.

εύρειν την θέλεις, πίστευσον, να κείται, ώς σε λέγω. απελθε τοίνυν, απελθε· μετά δὲ τὴν θηείαν την της μητρός σου, πίστευσον, στέλλω σοι Πλατζιαφλώρε."

κι ὁ Φλώριος μετά στενασμον πάλιν ἀπηλογαται.

265 "δ βασιλεύς, ἀπέρχομαι κατὰ τὸ θέλημά σου. την Πλατζιαφλώρε, ήξευρε, έσεν την παραδίδω. νὰ τὴν φυλάττης ὡς δι' ἐμὲ, καλῶς νὰ τὴν προσέγης." κατά την δ' αποχώρισιν των αμφοτέρων παίδων

άλλήλως έθρηνήσασιν, συχνώς έπεριλάβαν, 270 καὶ είς τὸν ἄλλον ἄφηκε στενάγματα καὶ πόνους.

καὶ θλίψιν, νὰ διχοτομῆ τὴν καθενοῦ καρδίαν. πλην δακτυλίδιν ρωτικόν ή κόρη του έδωκεν. έκεινο τὸ ἐκόσμησεν ἡ τέχνη τῶν ἐρώτων, κ' ή γάρις τὸ ἐκόσμησεν καὶ ποῖκέν το τοιοῦτον,

275 πως να δείχνη ενέργειαν είς ερωτοποθούντας. τὰ λόγια τοῦ τὰ ἔλεγεν, ἄκουσον νὰ τὰ μάθης. " ἔπαρ' τὸ δακτυλίδι μου καὶ βάστα το μ' ἐσένα. ζαφύριν ἔνι ἐξαίρετον ἔχε το ἀντὶ ἐμένα, καὶ ἄν τι εἰς ἐμὲ συμβή ἐνάντιον νὰ γένη,

280 αὐτὸ τὸ δακτυλίδι μου νὰ θλίβεται δι' ἐμένα, ό λίθος να θαμπόνεται, να χάνετ' ή θεωρία, κι ἀπ' αὖτο νά 'γης ἔκδοσιν ὅτι ἐγὼ θλιβοῦμαι." άκούσας ταῦτ' ὁ Φλώριος παίρνει τὸ δακτυλίδι, Βάνει το 'ς τὸ δακτύλι του διὰ παρηγοριάν του.

285 εκίνησεν ὁ Φλώριος, ὑπάγει 'ς τὸ Μοντόριον. τούς αὐλητὰς, τούς ἄρχοντας ἀποχαιρέτισέν τους, καὶ τὴν όδὸν ἐκίνησεν ἐκείνην καὶ ὑπάγει. ύπάγουν δὲ καὶ μετ' αὐτὸν ἄργοντες καβαλλάροι, παιδόπουλα είς χρείαν του έντάμα μετ' έκείνων.

290 με συντροφιάν εύγενικην συντροφιασμένος ήτον. πηρε γερακοφάλκονα, ξεπτέργια καὶ ζαγάρια,

to him on the queen's recovery.

Florios consents to de-part without Platziaflora; their grief at parting:

Platziaflora gives him a cult power;

'if ever the stone loses its lustre, you may conclude that I am in trouble.

The sports of Florios's companions on their way to Monturion.

^{260.} πιστεύειs. εἰs.—61. εὕρην.—63. σοι τὴν.—68. κατὰ δὲ τὴν ἀποχώρησιν. -71. διχοτομεῖ.—72. δακτυλίδιν ἐρωτικόν : we might also read δακτυλίδι ἐρωτικόν (with synizesis). — 79. εάν. — 80. αθτον. — 81. χάνεται ή. — 82. να έχει. — 83. ταῦτα. — 85. εἰς τὸ. — 89. ἐκείνον: cf. v. 31. — 90. συντροφιασμός. — 91. ἐπῆρε.

but Florios does not share them. τάχα διὰ περιδιαβασμὸν καὶ διὰ παρηγορίαν, διὰ νὰ ὑπάγῃ μὲ χαρὰν, θλίψιν νὰ μὴν θυμῆται, εἰς αὖτον δὲ παρηγοριὰν οὐδ΄ ὅλως γὰρ οὐκ ἢτον. οἱ πόνοι τὴν καρδίαν του ἐκατεμάρανάν την. ὅπισθεν συχνοβλέπεν τὸ παράδρομον ἐκεῖνον, νὰ ἴδῃ τὴν παράξενον ἐκείνην, τὴν ἠγάπα, τάχα νὰ λάβῃ ἀνασασμὸν, μικρὴν παρηγορίαν. τὴν δὲ χαρὰν, τὴν εἴχασιν αὐτοῦ οἱ συνοδοιπόροι εἰς εἴψορφα κυνήγια, εἰς παραδιαβασμούς τους, τίς εἶχε διηγήσασθαι; πλὴν τὴν χαρὰν ἐκείνην

295

300

Their arrival at Monturion and reception by the duke. άλλ' εἶχέν την ὡς σκύβαλα, οὐκ ἔβλεπεν εἰς αἴτην. ὁκάποτ' ἀπεσώσασιν, ἢλθαν εἰς τὸ Μοντόριον. ὁ δοὺξ τοὺς ἀποδέχθηκεν μετὰ χαρᾶς μεγάλης, κι ἀπὸ τὸ χέρι τὸν κρατεῖ ὡς συγγενὴς καὶ φίλος, μετ' αὖτον περιπλέκεται, συχνὰ καταφιλεῖ τον. καὶ τέτοια λόγια τόν 'λεγεν' ἄκουσον νὰ τὰ μάθης.

305

καὶ ἄριστον πολυτελή εἶχεν εὐτρεπισμένον,
τὸ μὲν διὰ τοὺς ἄρχοντας, τὸ πλέον δι' ἐκεῖνον,
διὰ νὰ τὸν δώσουν κουφισμὸν, μικρὴν παρηγορίαν·
τοιούτους λόγους τοῦ λαλεῖ ὁ δοῦκας τοῦ Φλωρίου·
"τὸ ἄριστον ἡτοίμασται, καὶ ἄγωμεν τρυφῆσαι.

310

ρίψον τὴν ἔννοιαν, ρίψέ την· τὴν θλίψιν ἀποβάλου. γέλα καὶ χαίρου, σκίρτησον δίχως τινὸς ἀνάγκης, καὶ κᾶν ώς διὰ τοὺς ἄρχοντας, τοὺς μεγιστάνους τούτους, 315 μὴ γίνεσαι ώς κατηφής, μὴ ἦσαι ἐννοιασμένος."

" οἱ πάντες μεγιστᾶνοί μου καὶ πάντες ἄρχοντές μου ἔχουν τρυφῆσαι καὶ χαρῆν, ἔχουν περιδιαβάσαι, ἐγὰ δὲ πάλιν βούλομαι εἰς Φίλιππον στραφῆναι, ὅτι ἐν τῆ βασιλεία μου ἐν ἡ παρηγοριά μου.

άκούσας ταῦτ' ὁ Φλώριος οὕτως τὸν ἀπεκρίθη

έκει 'ν' τὸ παρηγόρημα τῆς ἐδικῆς μου λύπης, ἐκει 'ναι ὁ ἀνασασμὸς τῶν ἐδικῶν μου πόνων. 320

292. τάχατε.—93. μετὰ χαρᾶs: em. by Mull. It is also possible to write διὰ νὰ ὑπῷ μετὰ χαρᾶs.—94. αὖτον.—96. ἐσυχνόβλεπεν.—302. There is no gap in the MS.—3. ὁκάποτε.—6. περιμπλέκεται (cf. v. 614, ἐξόμπλιον).—7. ἔλεγεν. The MS. continues without a gap.—12. ἄγομεν.—15. οὖτους.—16. ἐγνοιασμένος.—17. ταῦτα.—22. and 23. ἐκεῖ ἔνι.

The duke tries to cheer up Florios. πλην διὰ την παράκλησιν την έδικην σου λέγω, 325 τρυφησαι έγω μετά σε καὶ [φιλικῶς] διάγειν."

'ς τον βασιλέα Φίλιππου νὰ στρέψωμεν τον λόγον. τί δὲ κακὰ συνέβησαν ἀπὸ τοῦ βασιλέως εἰς κόρην τὴν παράξενον, νὰ σᾶς τὸ καταλέξω. κι ὅστις 'χει πόνον, ἃς πουῆ, καὶ θλίψιν, ἃς λυπῆται,

The story reverts to king Philip.

330 κι όποῦ πονεῖ καὶ θλίβεται, πάντοτ' ας ἀπομένη, ὅτι τῆς τύχης ὁ καιρὸς πάλιν ἐπανεστράφη.

'Ο βασιλεύς ὁ Φίλιππος, μισεύσας ὁ υίός του, μελέτην τε καὶ ἄγνοιαν, τί πρᾶξαι, τί ποιῆσαι, λέγει πρὸς τὴν βασίλισσαν, οὕτως τὴν συντυχαίνει

His council with the queen,

335 "ο υίος σου 'ς το Μοντόριον ἀπ' ἐμοῦ ἀπεστάλθην. εἰς Πλατζιαφλώρην την ώριὰν τι λέγεις νὰ ποιήσω; νομίζω ποθοκέρασμαν ἐκέρασεν ἐκείνη· τοιοῦτον οὐκ ἀναπαύεται οὐ νύκταν οὐδ' ἡμέραν. πλην τὸ ἐμὸν ἐκδόκημαν εἰς αὕτην ἃν οὐ πράξω,

and his determination to kill Platziaflora.

340 νὰ μὴν φορέσω ἀπ' τοῦ νῦν στέμμα 'ς τὴν κεφαλήν μου, στέμμαν οὐδὲ διάδημαν οὐδὲ ἄλλον τι πρέπον ώς βασιλέως ἔνδυμα· εἰς αὕτην ἃν οὐ πράξω θάνατον ἀνεκλάλητον καὶ πῦρ, νὰ πυρπολήσω καὶ ἀπολέσω παντελῶς, τελείως ἀφανίσω."

His orders to his master of the table:

345 καὶ παρευθύς εμήνυσεν, ἢλθεν ὁ ἀ τὶ τραπέζης, καὶ οὕτως τὸν ἐσυντυχε, μετὰ θυμοῦ τὸν λέγει "ἀφηκράσου κι ἐγνώρισε, μάθε τὸ θέλημά μου, καὶ τὴν βουλήν μου σήμερον ἐσὲν τὴν παραδίδω, μετὰ καὶ τὸ μυστήριον ἐσὲν τὸ φανερόνω.

a poisoned fowl is to be sent into the room as a present from Platziaflora, as if she intended to poison the king.

350 ζωὴν νὰ πάρω βούλομαι κόρης τῆς Πλατζιαφλώρης. φαιδρὸν, λαμπρὸν τὸ ἄριστον—μετὰ τοὺς μεγιστάνους καθέζομ',—οἰκονόμησον, ποῖσε τὸ προσταχθέν σοι. στεῖλέ μου εἰς τὸ ἄριστον ὅρνιν φαρμακωμένην συγὰ, κρυφὰ κι ἀνόητα, αὐτῆς μὴ κατεχούσης, 355 ὅπως νὰ λάβω ἀφορμὴν καὶ κατ' αὐτῆς ἐκπέμψω.

είς όργην γαρ ανήγειρεν και φθόνον ή ψυχή μου."

325. καὶ διάγειν: so the MS. without φιλικῶs.—29. δστις ἔχει: perhaps we might read δς ἔχει.—30. πάντοτε λς πομένη.—33. Perhaps we may conjecture μὲ λόπην τε καὶ ἄγνοιαν.—35. εἰς τὸ.—36. ὡραίαν.—38. τοιαύτον. οὐδὲ.—39. αὅτην.—40. ἀπὸ.—41. πότε ἄλλον: perhaps we should read rather οὕτε than οὐδὲ.—42. βασιλεὸς ὡς.—45. Ἦτιραπέζης, and so almost constantly in one word.—49. μετὸ.—50. κόρη.—52. καθέζομαι...προσταχθέν τι.—53. δρνιθα.

	ό 'πὶ τραπέζης φθονερὸς καὶ γέμων όλως δόλου,		
	θέλων δὲ καὶ τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλεῶς πληρῶσαι		
	ώσάν τε δούλος γνώριμος καλ ώς πιστός οἰκέτης		
	καλ φίλος άληθέστατος, αὐτὸν ἀπηλογᾶται·	360	
	"ὦ βασιλέων μέγιστε καὶ τῶν ἀνάκτων ἄναξ,	000	
	τοῦ λόγου σου τὸ ζήτημα πληρῶσαι διασυντόμως,		
	τὸ φάρμακον συγκέραστον θέλω κατασκευάσαι.		
	το φαρμακού συγκεραστού σετώ κατασκεσασα. κι ὅταν ἐσὺ καθέζεσαι μετὰ τῶν σῶν ἐνδόξων,		
	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	365	
	στείλη την θέλω φανερά οἱ πάντες νὰ την βλέπουν.	909	
	έκεινον δὲ τὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ τὴν θέλει φέρει,		
	είπει του θέλω νὰ είπη έμπρὸς τῶν μεγιστάνων	• ••	
	"'τῆς Πλατζιαφλώρης τὸ σταλὲν γνωρίσει ἡ βασιλειά σου.'"		
	ούτως εκατεσκεύασεν να την συκοφαντήση	050	
	ο βασιλεύς ο Φίλιππος με τον επί τραπέζης.	370	
The plan is	το άριστον ητοίμασαν εσυναχθήκαν πάντες.		
carried out;	ό βασιλεύς εκάθισεν με τον επί τραπέζης,		
	μετά τούς μεγιστάνους του, μετά τούς ἄρχοντάς του.		
	έκένωσαν, ηφέρασιν τοὺς μίσους ἔμπροσθέν τους,		
	ήφέραν δὲ τὴν ὄρνιθαν ἐμπρὸς τὸν βασιλέα,	375	
	κ' ἐκεῖνον, ποῦ ἡτοίμασαν κρυφῶς συκοφαντήσαι,		
	τὴν Πλατζιαφλῶρ' εὐγενικὴν τάχα διὰ νὰ χαλάση.		
	πλην δε όπου την ήφερεν τον βασιλέα λέγει		
	" & βασιλεῦ, αὐθέντη μου καὶ ἄναξ τῶν ἀνάκτων,		
the king throws part of the fowl to a dog which dies on the spot.	ή Πλατζιαφλώρ' ή 'βγενική τής βασιλειάς σου στέλλει."	380	
	ο βασιλεύς ως άδικος, τελείως γέμων δόλου,		
	τὸ δῶρον τάχα δέχεται ώσὰν ήγαπημένον,		
	δέχεται δώρον ως λαμπρον, πιάνει να το μελίση.		
	κόπτει, μερίζει το μηρίν και ρίκτει το τον σκύλον,		
	τάχα τὸ ἡῆξεν, ἵνα μὴ [φανερῶς] ἔχη δόλον.	385	
	ο δόλος ήτον σύντομος καὶ παρευθύς εφάνη,		
	πίπτει ο σκύλος είς την γην, έξέψυξεν, έψύγη,		
	είδαν οι μεγιστάνοι του κι έθαύμασαν μεγάλως,		
	εγνωσαν τὸ γενόμενον, εθαύμασαν τὴν τόλμην.		
The bing	κι δ βασιλεύς θορυβηθείς τάχα πρὸς τούς παρόντας	390	
The king	we a breathers applicated to the trans trapertus	300	

363. συγκέρασου. - 67. να εἰπεῖ.—68. γνωρίσει.—69. αὐτός: em. by Maurophr 70. ἐπιτραπέζην.—72. μετα ἐπιτραπέζης.—77. Πλάτζια Φλώρεν τὴν εὐγενικὴν.—80. ἡ Πλάτζια Φλώρε ἡ εὐγενικὴ τῆς βασιλείας σου τὸ στέλλει.—82. ἡγαπημένην.—84. ῥίκτει τον τὸνσκύλον.—85. μὴ ἔχει without a gap.—88. οίδαν.

λέγει, την κόρην έγκαλεῖ ποιοῦσαν ἔπταισμάν τι. " ἐμοὶ τοπάρχαι, ἄρχοντες καὶ συνοικήτορές μου, εἴδετε τόλμην γυναικὸς καὶ φθόνον εἰς ἐμένα, ἀντὶ τιμῆς ἀνταμοιβὴν ἐμὲν νὰ φαρμακώση."

395 καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξεν τὸ βέλος νὰ σαλπίση, νὰ συναχθοῦν οἱ ἄπαντες οἰκήτορες τῆς Ῥώμης, οἱ πένητες καὶ οἱ πτωχοὶ, τὴν δίκην νὰ δικάσουν. ἄπαντες ἐσυνάχθησαν, στέκονται κατ' ἀξίαν, πέμπουν εἰς τὸ κοράσιον, φέρνουν την δεδεμένην.

400 ἐστέκετον ἡ ἐλεεινὴ, τίποτε μὴ κατέχων, ἔκλαιγεν καὶ ὀλόλυζεν ἐκ βάθους τῆς καρδίας. κι ὁ λογισμὸς ἐμάχετον διὰ τοὺς συκοφάντας. "ἄνθρωπος ἡλθε κατ' ἐμοῦ, λόγον μοι κατεσφάλθην. κι ἐμὲν μ' ἐλέγχει ὁ λογισμὸς, κακὸν οὐδὲν ἐποῖκα·

405 κι δ θεὸς δ παντοδύναμος τὸ δίκαιον νὰ κρίνη." σηκόνεται δ βασιλεὺς, στέκεται εἰς τοὺς πόδας "ἄρχοντες ὅλοι σήμερον, τοπάρχαι, μεγιστᾶνοι, καὶ πάντες ὅλοι, πένητες, μικροί τε καὶ μεγάλοι, τὴν δίκην, τὴν δικάζομαι, κρίνετέ την εἰς δίκαιον.

410 μὴ ἦναι προσωποληψιὰ 's ἐμὲν, παρακαλῶ σας.
ἡ Πλατζιαφλῶρε σήμερον, ἡ κόρη ὁποῦ θωρεῖτε,
τὴν μάνναν της ἐκούρσευσαν μ' αὐτὴν ἐγγαστρωμένην.
εἰς οἴκους μου τὴν ἤφεραν, εἰς τὰ ἐμὰ παλάτια.
καὶ ὅταν τὴν ἐγέννησεν, ἐγὼ πολλὰ ἐγάρην

415 κ' εὐγενικὰ, βασιλικὰ, μετὰ δωροφορίας ἀνάθρεψα καὶ ποῖκά την κι ἀποκατάστησά την κοράσιον ὡς βλέπετε· ἐθάρρουν νὰ κερδίσω βασιλικὰς ἀνταμοιβὰς κ' εὐχαριστιὰς μεγάλας, καὶ μὲ ἡηγάδες λόγιασα συμπεθεριὰν νὰ κάμω,

420 καὶ στέμμα καὶ διάδημα αὐτὴν νὰ τὴν φορέσω,
νὰ τὴν κοσμήσω βασιλικὰ εἰς τὸν παρόντα κόσμον.
κι ἐγὰ θωρῶ, τὸν θάνατον αὐτήνη τὸν 'δικόν μου
δολίως κατεσκεύασεν, τοῦ νὰ μὲ φαρμακώση.
διὰ τοῦτο σῶς ἐσύναξα, νὰ μάθετε τὸ πρᾶγμα,

425 να κρίνετε το δίκαιον και την επιβουλίαν,

charges Platziaflora with the intention of killing him.

Platziaflora is accused and knows not how to defend herself.

The king's speech.

391. ποιοῦσα ἐπταισμένην.—93. οἴδετε.—97. δικήσουν.— 401. ἔκλεγεν.—11. θεωρεῖτε.—15. Perhaps we should read μετὰ δορυφορίας.—17. κερδήσω.—19. ἔλεγα.—21. βασιλικὰ is perhaps a gloss on some other word.—22. αὐτίνη.

κ' ή κόρη ώς κατάδικος στέκεται δεσμωμένη,

νὰ πάθη ώς εν τὸ πρέπον της, νὰ πάθη ώς εν τὸ δίκαιον."

The girl remaining θλιμμένα κλαιεί κι όλιγωρεί, πικρώς να όλολύζη καὶ νὰ θρηνη ἀπὸ καρδιᾶς νὰ σφάζη τὰς αἰσθήσεις. κι οὐκ ἔχει τί νὰ 'ποκριθη διὰ τὸ ἐνάντιόν της, 430 τίποτ' οὐκ ἔχει νὰ τοῦ 'πῆ ἀπόκρισιν καθόλου. κι οὐκ ἔχει τὴν ἐπιβουλὴν τῆς ἀναιτιᾶς νὰ πράξη. την έπραξεν ὁ βασιλεύς με τον έπι τραπέζης. της τέχνης τὸ μηχάνημα, της μηχανής τὸν τρόπον, κι οὐκ ἔγει τί νὰ ἀποκριθη ώς πρὸς τὸν βασιλέα. 435 τάχα καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, δίκαιον νὰ γνωρίσουν, κι οὐκ ἔξευρε τὸ τί νὰ εἰπη οὐδὲ τὸ τί νὰ λέξη καὶ νὰ εἰπῆ τὸ ἐνάντιον, οἱ πάντες νὰ τὸ μάθουν. δι' αὖτο πάντες, ἄργοντες, πλούσιοι, μεγιστᾶνοι, πτωχοί ώς ἐν μιὰ φωνή ἤρξαντο νὰ στριγγίζουν, 440 καὶ δολερὴν ἀπόφασιν κρίνουν την νὰ 'ποθάνη καὶ θάνατον όδυνηρὸν χαρίζουσιν τὴν κόρην, την κόρην την αναίτιον θανάτω πυρπολούσιν. δρίζουν, λέγουν, πρὸς αὐτὴν φλόγα λαμπρὰ νὰ 'νάψουν, καὶ μέσα τὴν πανεύγενον ριφήναι δεδεμένην. 445 οί πάντες τὸ ἐνάντιον ἐλέγασιν τῆς κόρης.

διατί; τὸν τρόπον ἐκ παντὸς οὐκ ἤξευραν, τὸν δόλον,

οὐκ οἶδαν τὸ ἀνάντιον, τὸν φθόνον τῆς κακίας· δι' αὖτο κατεδίκαζαν τὴν κόρην τεθνηκέναι θάνατον ἀνεκλάλητον ὀδυνηρόν· πικρὸν γὰρ

ἐπὶ τραπέζης ὁ δεινὸς, ὁ πλήρης γέμων δόλου, ὁ Ψεύστης, ὁ διάβολος, τῆς ἀπιστιᾶς ὁ δοῦλος

is pronounced guilty and sentenced to the stake.

όρίζουν καὶ σκευάζουσιν, εἰς φυλακὴν τὴν κόρη
ρίπτουν, κατασφαλίζουσιν, δεσμεύουν ἀναιτίως,
χεῖρας καὶ πόδας σφίγγουσιν, βασανοτυραννοῦσιν, 455
δρίζουν τοῦ μὴ φθέγγεσθαι κατὰ τοῦ βασιλέως.
μετὰ μικρὸν ἐκβάνουσιν ἐκ φυλακῆς τὴν κόρην,
δ σινισκάλκος ὁ δεινὸς μετὰ καὶ τῶν ἰδίων

450

She is led to

428. δλυγορεῖ.— 29. θρηνεῖ. σφάζει.— 31. τίποτε. νὰ λυπεῖ for νὰ τοῦ 'πỹ.—32. νὰ is not in the MS. πράξη seems to be corrupt: perhaps we should read φράση.— 35. τί ἀποκριθῆ.— 37. εἰπεῖ and λέξει.— 38. εἰπεῖ.— 52. There is no gap in the MS.

the pyre;

είς κρίσιμον την ήφερον καὶ συγανά την κρίνουν 460 κι ἀποφασίζουσιν αὐτη τῷ καυστικῷ την κόρην, ήγουν ήφέρασιν [αὐτην] βιαίως καὶ κακαίως. κι ἀφ' ὅτου την ἀπέσωσαν ὅπου τὸ πῦρ ἀνάπτει, τοῖς δήμιοις ἐλάλησεν· " ἀφητέ με νὰ εἴπω λόγια ὀλίγα καὶ καλὰ καὶ πρέποντα ἐμένα.

465 ἀγάπη, πόθε μου καλὲ, γλυκοπερίπλοκέ μου, ἥλιε, αὐγὴ ἡμέρα μου, ζωὴ, ἐμψύχωσίς μου, σελήνη μ', ἀστροφύτευτα τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου, ζωή μ', ὁποῦ 'ζουν ἀπὸ σὲ, τώρα διὰ σ' ἀποθνήσκω, διὰ 'σένα θανατόνομαι ἀδίκως, ἀναιτίως.

470 καὶ σὺ, ἀγάπη μου καλὴ, κάθεσαι 'ς τὸ Μουτούρι, καὶ δι' ἐμὲ τὴν ταπεινὴν τίποτες οὐκ ήξεύρεις. ἀκόμη οὐ κατέμαθες ὅ τι διὰ 'σένα πάσχω. ἡ κρίσις μ' ἀποδέχεται, χάνομαι ἐκ τὸν κόσμον, κανὴν οὐκ ἔχω ἄνθρωπον οὐδὲ μαντατοφόρον,

475 ἢ συγγενὴν ἡ φίλον μου, νὰ σοῦ τὸ ἀναγγείλη.
πάντες ἐκαταλεῖψάν με οἱ συνοικήτορές μου,
ὅτι ὁ πατήρ σ' ὁ βασιλεὺς ἐμένα παραλόγως
ἀδίκως κατεδίκασεν πυρὶ παραδοθῆναι.

χωρὶς τὴν φλόγα 'νάπτομαι θλιμμένη τὴν καρδίαν 480 οὐ βλέπεις μοῦ τὸν θάνατον κι ἔχω διπλῆν τὴν λύπην. ἀλλ' οὔτε σὺ χαροποιεῖς εἰς τὸν παρόντα κόσμον, οὔτε χαρὰν σὺν ἡδονὴν ἔχεις ποτὲ συζῆσαι, ἐνθυμουμένος θάνατον ἄδικον ἐδικόν μου."

Τὴν ὅραν ταύτη ὁ Φλώριος εἰς ὕπνον ἐκοιμᾶτον, 485 θορυβουμένος ἐξυπνᾳ, μὲ φόβον ἀνηγέρθη, καὶ ταραχὴ κατέλαβεν τὸν λογισμὸν τοῦ ἀγούρου, καὶ θάμβος κατεκράτησεν τὴν ὅλην του καρδίαν, κι ὑπάρχει ὁλοζάλιστος, μυριομεριμνημένος. θωρεῖ τὸ δακτυλίδιν του, τὸ 'ς τὸν δακτύλο ἐφόρει,

490 ἐκεῖνον, τὸ ἐχάρισεν ἡ κόρη Πλατζιαφλώρη, όποῦ 'χεν τὴν ἐνέργειαν τὴν θλίψιν φανερόνειν ἀνεντρανίζει, θεωρεῖ ἐκεῖνο τὸ ζαφύρι

her words about Florios, who is far away and cannot help her.

Florios starts up from his sleep and sees that his ring looks dull.

461 αὐτὴν is added by the editor.—62. ἀφότης.—67. σελήνημου.—68. ζωήμου. διὰ σὲ: perhaps we should read διὰ σὲ ποθνήσκω.—78. πατήρ σου.—82. For σὺν we should perhaps read οὐδ'.—84. ταύτην.—86. ἐκατέλαβεν.—88. ὁλοζάληστος (but the word is derived from ζαλίζω).—89. τὸ εἰς τὸν δάκτυλόν τον ἐφόρει.—91. φανερώνει.—92. ἄν ἐνθρανίζει: em. by Maurophr.

Florios rouses him-self to save Platziaflora, whom he conceives to

be in danger.

He borrows the arms and horse of one of his friends

μαῦρον, θολὸν, ἀγνώριστον, ξένον ἀπὸ τὴν φύσιν έγασεν την λαμπρότητα την φυσικήν, την είχε, κι ἀπὸ τὴν θλίψιν νὰ βρεθη τῆς κόρης θολωμένον, 495 καὶ παρευθύς παράλλαξεν, θολόνει τὸ λιθάρι, αγνώριστον ανείδεον το αληθές δεικνύει. γνωρίζει ταῦτ' ὁ Φλώριος, ἐγέρνεται συντόμως, τὸν λόγον ἐνθυμούμενος κόρης τῆς Πλατζιαφλώρης, ότι όταν ίδης θόλωμαν 'ς τὸ δακτυλίδι ἐκεῖνο, 500 γνώριζε, ὅτι θλίβ μαι κι ὅτι κακὰ παθάνω. γουργά, συγνά ἐπήδησεν ἀπέκει ὅπου κοιμᾶτον, θρηνών καὶ κλαίνων ἔλενεν· "καρδία πονεμένη. καρδιά μου, άλησμόνησες τον πόθον της ώραίας, της ἀσχολήσης τὸν καιρὸν ὀποῦ 'χεν εἰς ἐμένα; 505 κ' έδα, καρδιά μου, δια σεν ή Πλατζιαφλώρη κόρηνομίζω εἰς τύχης θάνατον τὴν ἤφερεν ἡ μοῖρα κ' είς ἄδικον ἀπέσωσεν της ταραχης λιμένα. διὰ σὲν, καρδιά μ', πειράζεται καὶ διὰ σὲν παθάνει. καρδιά μου, άνεγέρθητι είς βώθειαν της ώραίας. 510 πάλιν, καρδιά μου ταπεινή, έγειρον διασυντόμως, συμπόνεσε την θλίψιν της, την αγανάκτησίν της, θεράπευσον τὸν ἔρωτα, τίμησον τὴν ἀγάπην, συμπάθησε την ωραιαν και συναπόθανέ την." καὶ παρευθύς ἀπέρριψεν τὸν φόβον παροπίσω. 515 είς φίλον του έγκαρδιακόν, μάλλον καὶ συγγενήν του, της γώρης καβαλλάριον έκ τῶν ἐνδοξοτάτων, λέγει, 'ξηγειται συμφοράν, κατεμπιστεύεται τον. την είγεν 'ς την καρδίαν του, την θλίψιν φανερόνει, τον πόθον φανερόνει του τον είς την Πλατζιαφλώρη. 520 καὶ συμπονεί καὶ πάσχει τον ώς συγγενης καὶ φίλος. φαρίν τὸν δίδει κι ἄρματα μὲ τὴν διόρθωσίν του, φαρί ὑποτάπιον, σύντομον νὰ διώκη τοὺς ἀέρας. δίδει του κι ύποσέλλινον, καβαλλικεύει ἐκείνος. θώρακαν έπὶ κεφαλής, σκουτάριν καὶ κοντάριν, 525 κι άργυρομούστακον σπαθίν κι δλόχρυσον θηκάρι, είς χέριν ἐπιτήδειον ὀξὺν ἠκονισμένον,

495. ϵ ύρ ϵ θ $\hat{\eta}$.—96. ϵ παράλλα ξ ϵ ν.—98. τα \hat{v} τα.—500. δακτυλίδιν.—3. κλ ϵ γων.— 5. ἀσχόλησις.—6. καὶ δα, ἡ add. Ed.—9. καρδία μου.—10. βοήθειαν.—18. τὴν συμφοράν.—23. φαρὶν . . . διώκει.—24. ὑποσέληνον.—26. θυκάρη. Βραγιόλια δλάργυρα, τὰ ἔξωθεν γρυσάφι, ζωσμαν εζώστην σιδηρον επάνω των άρμάτων.

530 ώσαύτως τὸ ίππάριν του ήτον άρματωμένον, κουβέρταν έξω πράσινην, έμπρὸς καὶ έξοπίσω. άρμάτωσιν καβαλλαριοῦ ἀκέραια ζοπλισμένος καὶ παρευθύς εἰς τὸ Φαρὶν πηδά, καβαλλικεύει.

κι έσω ὁ πόνος τόν 'σφαζε κ' ἡ μέριμνα τῆς λύπης,

535 μη κατακλίνη η τύχη του και φθάση την χαμένην. καὶ συγνοκοντοπτέρνιζεν τὸν μαῦρόν του συγνάκις. καὶ διασυντόμως έφθασε, κατέλαβε τὸν τόπον. βλέπει την κόρην καὶ βαστά πολύπονον καρδίαν. μεραί' ἀνάφθη ή κάμινος καὶ ἔπειτα ἐκείνη,

540 έγγυς νὰ στέκει νὰ θωρή την Φλόγα της καμίνου. νὰ περιμένη νὰ ριφθή μέσα πυρποληθήναι, ήμιθανής δίχ' ἀφορμήν καθόλου ἀπὸ τὸν Φόβον. τριγύρωθεν νὰ στέκεται λαὸς πολύς, νὰ βλέπη την κρίσιν, την απώλειαν κόρης της Πλατζιαφλώρης.

545 και παρευθύς ὁ Φλώριος ἔρχεται είς τὸ μέσον με θάρρος εὐτολμότατον, με ήθος ἀνδρειωμένον συμόνει, φθάνει, στέκεται έμπροσθεν της ώραίας. λέγει της κόρης "άπ' τοῦ νῦν τίποτες μην φοβασαι, είπε μου την άληθειαν, τίποτες μη με κρύψης.

550 εἰπέ με, πῶς καὶ διὰ τί ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας έσένα κατεδίκασεν ἀπόφασιν θανάτου." ούτως είπων ο Φλώριος, ή κόρη απηλογήθη: " αὐθέντη, ἐπεὶ μ' ἐρώτησες, ἀκροάσου νὰ τὸ μάθης. ό 'πὶ τραπέζης δολερῶς συκοφαντιὰν μὲ ποίκεν,

555 ορθωτικον, βουλευτικον μετά τοῦ βασιλέως, δολίως μετά μηχανήν κείνον νά φαρμακήσω. άπερ κριτήν παρίσταμαι τὸν πάντων βασιλέα, οὐκ οἶδα γὰρ τὸν φάρμακον, τίποτε οὐ γινώσκω. τοῦ δόλου τὸ ἀπιβούλευμα οὐκ ἔφερεν ὁ νοῦς μου.

560 καβαλλαρίων εὐγενη, ἀνδρεῖα ἀνδρειωμένε, βοήθει μοι, έξαιτοῦμαι σε, δι' ἀγάπην τοῦ Φλωρίου, and sets out on his jour-

On his ar-rival he finds the fire already light-

he approaches the lady Platziaflora and promises her his protection.

She acquaints him with the plot laid against her by the master of the table.

528. χρυσάφη.—29. εζώστιν.—επάνω is my emendation: the MS. has παρ' δμοι without sense; S. Lindheimer conjectured παρόμοιον. -31. έξωπράσινην. -32. έξωπλισμός.— 34. ξέω. ξσφαζε.—39. μεραία.—40. θωρεί.—42. δίχως.—43. βλέπει.—47. σημώνει.—48. ἀπό.—54. ποίηκεν.—56. ἐκείνον φαρμακήσω.—57. In more correct language we should expect ὧνπερ.—59. ἐπιβούλευμα.—61. ἐξαιτοῦμεν. δι' ἀγάπην τὴν 'ς τὸν Φλώριον βοήθει μοι τὴν ξένην.' κι αὐτὸς ἀπηλογήθηκεν τοιαῦτα πρὸς τὴν κόρην.

Florios asks the people for a hearing.

t

and then informs them of the plot against Platziaflora; he, being (as he pretends) a friend of Florios, challenges the seneschal.

The king consents, and Platzia-flora is led back to prison.

καὶ παρευθύς πρός του λαον τοιούτους λόγους λέγει. " ἄργοντες, πλούσιοι, πτωχοί, γέροντές τε καὶ νέοι, 565 την κρίσιν, την ἀπόφασιν την είς την Πλατζιαφλώρεν, άδίκως την πειράζετε πυρί παραδοθήναι. στραφή καὶ ή ἀπόφασις ὀπίσω, νὰ συντύχω, της κόρης 'πῶ τὸ δίκαιον, κι αν ἔπταισεν, ας πάθη, νὰ πάθη αὐτη κ' οἱ μετ' αὐτης, νὰ παιδευθοῦσιν ὅλοι. 570 εί δὲ κι οὐκ ἔπταισεν αὐτὴ, διατί θανατωθήναι;" καὶ πάντες ἐπεβόησαν, λέγουν "εἰπὲ τί θέλεις." συντόμως γούν ὁ Φλώριος ούτως ἀπολογαται. " ὁ σινισκάλκος ὁ δεινὸς, ὁ κλέπτης καὶ ὁ ψεύστης, ό ἄδικος ἐπίβουλος, ὁ ἐμψυχωμένος δαίμων, 575 έσκεύασεν τὸ φάρμακον διὰ κακοβουλίας καὶ κακομηχανήματος ώς πρὸς τὸν βασιλέα, μή κατεχούσης την βουλήν και τὸ πραχθέν τοῦ τρόπου, δια δέ τον πόθον τον ποθεί τον Φλώριον ή κόρη. 580 κι έγω ποθώ τον Φλώριον, ος άγαπα έμένα. κι αὐτή 'ς ἐμὲν 'κατάγγειλε καὶ εἰς ἐμὲν τὸ λέγει. είς κίνδυνον καὶ θάνατον βάνω τὸν ἐμαυτόν μου, διὰ ἀγάπην τοῦ Φλωριοῦ αὐτὴν νὰ ἀποκρατήσω, (καὶ ὁ θεὸς ὁ ἀληθης τὸ δίκαιον νὰ δείξη) τὸν σινισκάλκον βούλομαι, θέλω νὰ πολεμήσω, 585 κι ἐπιθυμῶ καὶ βούλομαι, θέλω καὶ ἀγαπῶ το, κι αν ούτως ούκ εποίησα, πας άνθρωπος ας είπη, οὐκ ἀγαπῶ τὸν Φλώριον, οὐ πρέπει νὰ τοῦ 'μαι φίλος." τούτου πατήρ ὁ βασιλεύς οὕτως ἀπηλογαται, μη έγνωρίζων τον υίον ή τὰς αἰτιὰς τοῦ τρόπου. 590 " δίκαια λόγια λαλεί οὖτος ὁ καβαλλάρης, θέλω τὸ καβαλλίκευμα νὰ γένη τοῦ πολέμου." καὶ παρευθύς ἐκέλευσε τὴν δέσμιον δεσμιαναι, νὰ πάρουν τὸ κοράσιον καὶ νὰ τὸ φυλακώσουν, νὰ τὴν δεσμεύσουν δυνατὰ, νὰ τὴν κατασφαλίσουν, 595

562. την είς την.—63. There is no gap in the MS.—69. είπω.—81. είς έμεν εκατάγγειλε.—83. δι²—85. θέλων.—90. την τρόπον.—93. δεσμιάνε. Perhaps the words are not quite sound in their present form.

νά 'χη βουλην, νὰ βουλευθη μετὰ τοὺς ἄρχοντάς του, νὰ εἰπη τὸν σινισκάλκον του ἃς βούλη πολεμησαι, καὶ τὸ πουρνὸ νὰ φέρουσιν ἔμπροσθέν του την κόρην, νὰ 'λθη κι ὁ ξένος ἄγουρος, νὰ ἴδη τί ποιήσουν.

600 στρέφεται 'ς τὸ παλάτιν του μετὰ τοὺς μεγιστάνους κι ὁρίζει τοὺς μεσάζους του κι ὅλους τοὺς ἄρχοντάς του, νὰ ᾿πάρουν τὸν νεώτερον ἔως εἰς τὸ παλάτιν, τιμὴν ἀξίαν, κουρτεσιὰν ἐκεῖνον νὰ ποιήσουν. τάχα μὲ τρόπον τίποτες μὴν νὰ τὸν ἐγνωρίσουν.

The king's orders that all courtesy shall be shown to Florios,

605 δεΐπνον καὶ περιδιάβασμαν έχει νὰ πολεμήση, κι ἃν τύχη ὁ εἶς ἀπὸ τοὺς δυὸ τελείως νὰ ἀποθάνη,

μηνᾶ τὸν σινισκάλκον του, οὕτως τὸν συντυχαίνει "εἴς καβαλλάρης ἔφθασεν, ἢλθεν ἀπ' ἄλλον τόπον, ἀπηλογᾶται θάνατον κόρης τῆς Πλατζιαφλώρης.

610 βοηθός ἐκείνης γίνεται, θέλει νὰ πολεμήση, καὶ κατὰ σοῦ κινῷ θυμὸν, ὀργὴν πολλὰ μεγάλην κι ἃν ἦσαι ἀνδρεῖος καὶ καλὸς, κι ἂν ἦσαι καβαλλάρης, κι ἃν ἔχης πόθον μετ' ἐμὲν, θέλω νὰ πολεμήσης χαρίζω σου καὶ τὸ φαρὶν μὲ τὴν ἐξόπλισίν του,

615 καὶ ἄρματα πολυεύγενα, τὰ πρέπουν ἀνδρειωμένον." ὁ σινισκάλκος ὁ δεινὸς εὐτόλμως ἀπεκρίθη " ὅρισε, δός με, χάρισε χερόφτια τοῦ πολέμου, καὶ τὸ πουρνὸ τὸ νὰ φανῆ, νὰ λάμψη ἡ ἡμέρα, θάνατον ἀνεκλάλητον ἐνώπιον τῶν πάντων

620 ἐκεῖνον νὰ χαρίσωμαι, ἐνώπιον τῶν πάντων διὰ νὰ λάβη θάνατον αὐτός τε καὶ ἡ κόρη. τὸ ἄλογον καὶ ἄρματα ὅρισε νὰ ΄βτρεπίσουν, κι ὡς τὸ κελεύεις, θέλω τὸ ταχὺ μονομαχῆσαι." ὁ Φλώριος ἐκόπτετον, πότε νὰ λάβη ἡ ʿμέρα,

and his conversation with the seneschal whom he finds ready to fight with Florios.

625 ὅτι καὶ τούτου λέγοντος ἀπέλαμψεν ἡ ΄μέρα.

In the morning a large

596. νὰ ἔχει.—602. νὰ ἐπάρουν.—6. After this line there is no gap in the MS.

—7. μὴ νὰ: em. by Maurophr. συντυχαίνη.—11. πολλὰ μεγάλην is my emendation: the MS. has ἀλλὰ ποτάπην; ef. also below 878. My emendation is supported by v. 892.—14. ἐξόμπλισιν: ef. above v. 306.—19. ἐνάπιον τῶν πάντων has got into this line from the end of the next. The words originally concluding this line have of course been lost.—21. αὐτὸς κ' ἡ κόρη μετ' ἐκεῖνον.—22. νὰ ὑτρεπίσουν.—24. ἡμέρα. Perhaps we should read λάμψη ἡ μέρα. After this line some verses have been lost containing the monologue of Florios.—25. Perhaps we may write οδτως ἐκείνου λέγοντος.

crowd assemble to witness the combat of the two.

καὶ ήλθαν καὶ συνάγθησαν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων. νὰ βλέπουσιν τὴν ταραγὴν, τὸ τίς θέλει νικήση. κ' οί μεν αὐτὸν ήθέλασιν, οί δε καὶ πάλιν ἄλλως. ορθοί, στολίζει τὸ φαρίν ὁ ὑποταγωγός του. πηδά, ἐκαβαλλίκευσε, 'ξεβαίνει είς τὸν κάμπον, 630 ώς ἄστρον είς τὸν οὐρανὸν, ώς ήλιος είς τὰ νέφη, ώς δένδρον εύμνοστούτζικον 'ς ώραιον περιβόλιν, ούτως είς μέσον Φλώριος εφάνη εκ των πάντων. καὶ μετὰ ώραν όλυγην ήλθεν ό 'πὶ τραπέζης, ώς θάλασσα ἀγριόφθαλμος, ἕκαστος νὰ νομίση, 635 ούκ ήτο δυνατώτερος άλλος παρά έκείνον. σύρνει φωνή πρὸς Φλώριον, μετὰ θυμὸν ελάλει. " υίε μου, τίς είσαι καὶ ποιὸς, είπε μου. τί 'ν' τὸ θέλεις; καὶ τί διὰ τὴν κατάκριτον θέλεις ἀπηλογᾶσθαι: διὰ τοῦ γὰρ ἔνι δίκαιον, ἐκείνη ν' ἀποθάνη, 640 διὰ τόλμη, ἡν ἐτόλμησε κατὰ τοῦ βασιλέως — ἀνόσιον, ἀνόητον—διὰ νὰ τὸν φαρμακώση." κι ο Φλώριος ώς εὔτολμος, ἔτοιμος δίχα φόβον, αὐτὸν ἀπηλογήσατο γενναίως κι ἀδειλιάστως " ω πι τραπέζης δήμιε, ἐπίβουλε και ψεύστη, 645 αίτιε της υποθέσεως και μηχανής έργάτα, ή κόρη γαρ αμέτοχος κι αναίτιος υπάρχει

The words between them previous to their combat.

Florios conquers and kills the seneschal. ώσπερ θηριὰ ἀνήμερα, ὡς λέοντες νὰ βρυχοῦνται, ὁ εἶς τὸν ἄλλον νὰ θωρεῖ, ν' ὁμάδι συγκροτοῦνται. ἐσάσαν τὰ κονδάρια τους νὰ δώσουν κονδαρέας. ὁ Φλώριος εἶχεν ῥιζικὸν καὶ ἢτον ἐπιδέξιος, 655 καὶ 'ς τὸ σκουτάριν δέχεται σκάλκου τὴν κονδαρέαν κι ἀποπατεῖ 'ς ταῖς σκάλαις του, κρούει τὸν σινισκάλκον, ἔδωκέν τον εἰς τὸν λαιμὸν καὶ παραυτίκα κόπτει. θανάσιμος καὶ δυνατὴ ἢτον ἡ κονδαρεία,

650

τοῦ δόλου καὶ τῆς μηχανῆς τῆς φαρμακοποσίας—
κι ἃν ἔχῃς τίποτες νὰ εἰπῆς κατὰ τῆς κόρης, λέγω·
ἔλα 'ς τὴν ῥέντα σύντομα, νὰ σὲ μονομαχήσω."

όμου οί δυὸ ἐκίνησαν ὁ είς κατὰ ἐτέρου,

628. και added by the editor. $\delta \rho \theta \delta \nu \epsilon i.$ — 32. εὐμνοστόντζικον εἰs. — 33. δ Φλώριοs.—35. αὐτός του νὰ νοήζη —36. οὐκ &ῖ.—38. τί ἔνι.—39. ἀπηλογάσαι.—40. δι οὖ.—45. & ἐπιτραπέζη.—49. εἰπεῖs.—53. θεωρεῖ δμάδη νὰ.—56. καὶ εἰs σκοντάριν του.—57. ἀποπατῆ εἰs.

660 ήμιθανης έκειτετον χαμόθεν άπλωμένος.
κι ὁ Φλώριος έβλέποντα ἐκεῖνον Ἐσπλωμένον,
οὐδὲ καθόλου ήθελε διὰ νὰ τὸν θανατώση,
στέκεται καὶ ἐβλέπει τον ὥστε νὰ ἀναφέρη,
κι ἀφ' οὖ τὸν νοῦν του ἐσήφερεν, ὅλον τὸν λογισμόν του,

665 σφογγίζει, δένει τὴν πληγὴν, θέλει νὰ πολεμήση,
ώς δῆθεν κὰν τὸν δεύτερον πόλεμον νὰ νικήση,
νὰ μὴν φανῆ ὡς κατάκριτος ἀπὸ τὴν πρώτην νίκην.
πάλιν καβαλλικεύουσιν, γυμνόνουσιν τὰ ξίφη,
κρατοῦν καὶ γειροκόνταρα καὶ σφικτοπολεμοῦσι.

670 μικρον θαρρών ο Φλώριος δίδει του κονδαρέα, ο 'πε τραπέζης κρούει τον σπαθέαν 'ς το σκουτάριν κι ο πόλεμος ηὐξάνετο, ἐπλήθυνεν ἡ μάχη. κ' ἡ κόρη ἡ εὐγενικὴ ὡς εἶδε τοῦτον κροῦσαι, [ὁ 'πε τραπέζης ὁ δεινὸς σπαθίαν 'ς τὸ σκουτάριν]

675 Ενόμισ' ὅτι ἐνικήθη ὁ Φλώριος τῆς μάχης.

κλίνει τὰ γόνατα πρὸς γῆν, τὸν θεὸν ἐξιλεοῦτο·

" θεὲ πατέρων, κύριε, πάνταρχε, παντοκράτωρ,

πανάγαθε, παμβασιλεῦ, παντάναξ, παντεπόπτα,

μόνος γινώσκων τ' ἀληθὲς, τὴν μηχανὴν τοῦ δόλου·

680 ὅτι οὐκ ἔχω πταίσιμον ποσῶς, οὐκ ἐγνωρίζω·
ἐμφάνισον τὸ ἀληθὲς, βοήθει μοι τὴν ξένην,
βοήθει τὸν ξένον ἄγουρον δς δι' ἐμένα πάσχει,
δικαιοκρίτα ἀληθῆ ὁ πάντων κυριεύων.''
κι ὁ Φλώριος μαγόμενος μετὰ τ' ἐπὶ τραπέζης,

685 όπότε μιὰν ἐδέχετον, ἔκρουν ἐκεῖνον πέντε.
σπαθεὰν τοῦ δίδει 'ς τὸν λαιμὸν ποῦ εἶχεν κονδαρέαν,
καὶ παρευθὺς εἰς τ' ἄλογον πίπτει νενεκρωμένος.
γουργὰ πεζεύει ὁ Φλώριος, κόπτει τὴν κεφαλήν του,
καὶ παρευθὺς ἐκρότησαν οἱ πάντες καὶ φωνάξαν,

690 πολλὰ [σᾶς] ἔτη λέγουσι τοῦ ξένου καβαλλάρου, ὅτι διὰ λόγον γλύτωσεν ἡ κόρη τοῦ θανάτου. κι ὁ βασιλεὺς ἐκείτετον ἐμπρὸς 'ς τὸ παραθύριν,

660. Instead of χαμόθεν we should probably read χαμόσε.—62. δεντερώση.—63. ἀναφέρει.—64. τον ἐσήφερεν.—66. καλ.—68. γυμνάζουσιν.—71. δ ἐπιτραπέζης κρόνει.
—73. κροῦσα.—74. The line is probably a gloss which got into the text from the margin. δ ἐπὶ τραπέζης.—75. The rhythm of the line is very bad.—77. ἄναρχε.—79. δ μόνος.—82. ἐμὲ νὰ.—84. μετὰ ἐπιτραπέζην: perhaps I ought to write μὲ τὸν ἐπὶ τραπέζης.—85. ἐκεῖνος.—86. εἰς τὸν.—90. σᾶς is not in the MS.—91. διότι διὰ λόγον τὸν ἐγλύτωσεν.

Platziaflora's prayer during the combat. κλαίων καὶ ὀδυρόμενος διὰ τὸν σινισκάλκον, διότι ἐχάσεν γνώριμον φίλον ἐγκαρδιακόν του. κι ἀπὸ τὴν θλίψιν τὴν πολλὴν εἰς τὸ ἐνδότρι εἰσήει,

Her thanks to Florios. εἰσέρχεται, καθέζεται μὲ τὴν βασίλισσάν του. θρηνούν καὶ κλαίγουν, χάνουνται πώς οὐκ ἐθανατώθη ή κόρη ή πανεξαίρετος αδίκως δίν αίτίας. καὶ ταῦτα ή εὐγενική τὸν Φλώριον ἐλάλει. 700 κλίνει τὰ γόνατα εἰς γῆν, μὲ δάκρυον τοῦ λέγει. " αὐθέντη μ' ἀνδρειωμένε μου, ὁ Φλώριος αν ήσουν, καὶ τοῦ κορμιοῦ του ἀνδραγαθιαῖς, τὰς βλέπω εἰς ἐσένα, καὶ πάλιν εἰς τὴν θεωριὰν ὁμοιάζεις σὰν ἐκεῖνονσωθείσα όλα μου τε καὶ τὸν θάνατον φυγούσα έγω να είπα έκ παντός, άλλος τινάς ούκ έναι. 705 παρακαλώ σε, εύγενη και μάλλον ἀνδρειωμένε, 'ξέβαλε τὸ κασίδι σου, νὰ 'δῶ τὸ πρόσωπόν σου, μη νά 'σαι σύ ὁ Φλώριος, ὁποῦ δι' ἐκεῖνον πάσχω." συντόμως πιάνει ὁ Φλώριος την κόρην έκ τὸ γέριν. " θαρρώ κι έλπίζω, ἀπὸ τοῦ νῦν τίποτε μὴν φοβάσαι. 710 ποίσε νὰ 'λπίζης εἰς θεὸν καὶ πλάστην τῶν ἀπάντων, ό θεὸς τῶν ἀδυνάτων ἐν καὶ τῶν ἀπελπισμένων." κι άπὸ τὸ χέριν τὴν κρατεί καὶ πάγει 'ς τὸ παλάτι,

τὸν βασιλέα ἔλεγεν μετὰ τοὺς ἄργοντάς του.

" ω Βασιλέα μέγιστε καὶ των ἀνάκτων ἄναξ.

δι' ἀγάπην τὴν εἰς Φλώριον ἐξακριβῶς τὴν κράτει, ὅτι ποθεῖ τὸν Φλώριον καὶ κεῖνος ταύτη σφόδρα. κι ὁπόταν ἀρνηθῆ κανεὶς τὸν ἥλιον μὴ βλέπειν

καὶ τὴν ζωήν του ἀρνηθῆ καὶ θάνατον θελήση, τότε θελήσει ὁ Φλώριος τὴν κόρην ἀρνηθῆναι. καὶ βλέπε τὴν ἐσὰ αὐτὴν ἀντὶ στὴν τοῦ Φλωρίου. κι ἐγὼ μισεύω, ἀπέρχομαι, εἰς τὸ Μοντόριον πάγω, νὰ καταλέξω τὸ καθὲν τοῦ υίοῦ σου, νὰ τὸ μάθη,

νὰ μάθη τὴν ὑπόθεσιν τὴν ἄδικον, τὴν πρᾶξιν."

μηχανημένε, φθονερέ, ἀδικολογοπλόκε, φύλαττε τὸ κοράσιον, ἐσὲν τὴν παραδίδω. 695

715

720

725

Florios cheers her up,

and places her under the special protection of the king,

695. ἐνδάτρι.—97. κλέγουν.—98. δίχα.—700. After 700 the MS. adds this line: δοθεῖσαν ὅλα μου καὶ θάνατον φυγούσας. I have placed it after v. 704 where it appears to give better sense.—1. αὐθέντη μου.—3. ἀνδραγαθίες. εἰς σεσένα.—4. See on v. 700.—6. σε αὐθέντη εὐγενῆ.—11. νὰ ἀλπίζεις.—21. θελήσει.—23. ἀντὶ στὴν is corrupt.

κι ὁ βασιλεὺς ἀπόκρισιν αὐτὸν ἀπηλογεῖται·
" ἄνθρωπε, μὰ τὴν πίστιν μας τὴν εἰς τὸν Μαχουμέτην,
τοῦ δόλου τὴν ἐπιβουλὴν οὐκ οἶδεν ἡ √υγή μου.

730 καθώς ποθώ τὸν Φλώριον ἐκεῖνον, τὸν υίόν μου, ἔτζη ἐπόθουν τὴν ὡριὰν κόρη τὴν Πλατζιαφλώρη, καὶ τὸ συμβὰν ἐθρήνει το πολλάκις ἡ ψυχή μου, καὶ τὸ συμβὰν οὐκ ἤξευρα ὑπὸ τοῦ σινισκάλκου. λοιπὸν, ἐπεὶ ἀπέρχεσαι, εἰς τὸ Μοντόριον πάγεις,

735 χαιρετισμούς 'ς τον Φλώριον, περιχαριαίς μεγάλαις.
καὶ το συμβὰν ἀπόκρυψε, μηδὲν το 'μολογήσης,
μὴ θλίψης τὴν καρδίαν του· πολλὰ ποθεῖ τὴν κόρην.
μηνύματ' ἐκ τὴν μάναν του, εὐχαριστιαῖς μεγάλαις,
καὶ συγχαρίκια ἔμορφα μυριοχαριτωμένα."

740 εἰς δὲ πάλιν τὸν Φλώριον νὰ στρέψωμεν τὸν λόγον. στρέφεται 'ς τὸ Μοντόριον μὲ τὸν ὑπόταγόν του, μέσον χαρᾶς καὶ θλίψεως νὰ κείτεται ὁ νοῦς του. ὁ δάσκαλος κ' οἱ ἄρχοντες καὶ φίλοι τοῦ Φλωρίου ἐγροίκησάν το τὸ συμβὰν, γυρεύουν τὸ νὰ μάθουν.

745 λέγει του ὁ διδάσκαλος μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου "Φλώριε, πόθεν ἔρχεσαι; εἰπέ με, πόθεν ἤσουν; ἔτζη ἔχω πέμπτην σήμερον ἡμέραν—δὲν σὲ εἶδον." κι ὁ Φλώριος τὸν δάσκαλον φρόνιμα 'πηλογήθην " εἰς περιβόλιν ἔμορφον μυριοδενδρογεμάτον,

750 εἰς ὅρη ἐμνοστολιβαδα, εἰς ὅρειαις βρυσίτζαις, εἰς κάμπους, εἰς παράπλαγα, εἰς ὅρεια βουνία, εἰς ἀρχοντίσσαις 'βγενικαῖς, παράξεναις φουδούλαις καὶ κόριαις ἐμνοστούτζικαις μὲ ἄγαμα κοράσια, ἤμουν διὰ παραδιαβασμὸν, ὡς πρέπουσιν τοὺς νέους."

755 ἐκεῖνος γὰρ ἐνόμιζεν, ἀλήθεια νὰ τοῦ λέγει, ἐχάρην ἡ καρδία του, ἐσκίρτησεν μεγάλως. " τάχα τε" λέγει " ἀμέριμνος ὑπάρχει διὰ τὴν κόρηνοὐκ ἔχει πλεὸν ἐνθύμησιν διὰ τὴν Πλατζιαφλώρη." καὶ ἄριστον πολυτελῆ εὐθὺς παρετοιμάζει,

760 τάχα διὰ τὸν Φλώριον ἀλλήλως νὰ τρυφήσουν,

who protests his innocence in the plot and prays the stranger to keep the affair from Florios.

Florios returns to Monturion

and tells his master and fellow - students that he has been on an excursion.

The duke gives a splendid dinner.

731. δραίαν.—34. δπάγεις: we might also write εἰς τὸ Μοντόριν πάγεις.—36. μὴ δὲν.—38. μηνύματα — 40. στρέψομεν.— 44. ἐγρύκησάν.— 45. λέγει τους.—47. ἔτι ἔχω. — 50. ὅρειες βρυσίτζες. — 51. ὅρεα. — 52. ἀρχόντισσες εὐγενικαῖς, παράξενες φουδούλες.—53. κόριες ἐμνοστόντζικες (cf. v. 632) μὲ ἄγαμα κοράσι.—55. νὰ is not in the MS.—60. ἀλλήλους.

at which Florios is gloomy and absent.

The duke tries what female charms can do for Florios. άλλήλως νὰ τρυφήσουσιν καιρῷ τῷ ἀγαλλιᾶσθαι, ό Φλώριος παρέτοιμος λέγει τὸν δοῦκαν οὕτως. " φαγίν τρυφήσαι οὐ βούλομαι· ὄρεξις οὐδὲν ήμαι. θέλω μικράν ἀνάπαυσιν τοῦ σώματος νὰ δώσω. Γάνεσιν έγω καὶ γαρὰν πολλὴν εἰς τὴν ψυγήν μου 765 διὰ κόρην τὴν πανευγενή, λέγω τὴν Πλατζιαφλώρην. διὰ κείνην ζῶ καὶ περπατῶ· ἄλλην χαρὰν οὐ θέλω, σώνει καὶ περισσεύει με ὁ πόθος τῆς ώραίας, ό πόθος της ερωτικής κόρης της Πλατζιαφλώρας]." πάγει 'ς την κλίνην μόνος του να 'ναπαυθή καμπόσφ. 770 βούλεται ὁ αὐθέντης τοῦ τόπου βουλήν τοιαύτην, ό δούξ θωρεί την γνώμην του. Βούλεται δι' έκείνον. δίδει τον γνώμη καὶ βουλή. ευρίσκει δυὸ κοράσια, εύγενικαίς άπὸ γενεὰν ἦσαν, έξηρημέναις. λέγει ὁ δοῦκας εἰς αὐτὰς τὰς ἡλιογεννημένας. 775 " όποιὰ τὸν κάμη νὰ χαρῆ, τὸν Φλώριον," τὰς λέγει, " κι ἀπὸ τὴν θλίψιν εἰς χαρὰν στραφηναι τὴν καρδίαν, δρκον της κάμνω φανερά, άνδρα νὰ της τὸν δώσω." ή κόραις ἀποκρίνονται λόγον τὸν δοῦκαν οὕτως " τοπάρχα γης, αὐθέντη μας καὶ συνοικήτορά μας, 780 τόσον πολύν διαβασμόν καὶ τόσην ἀσχολήσιν καὶ τόσην τέρψιν καὶ χαράν νὰ δείξωμεν εἰς αὖτον, νεκρὸς αν ήτον ἄψυχος, να γένη ἐμψυχωμένος, καὶ νὰ σταθή καὶ νὰ χαρή καὶ νὰ ήσθή ή ψυχή του, καὶ παροπίσω πικρασμούς νὰ τούς έλησμονήση," 785 δύο κοράσια έμορφα ύπάγουν να πλανήσουν, νὰ λησμονήση ὁ Φλώριος τὴν κόρην Πλατζιαφλώρη. φθιάνουνται, στολίζονται, ώς ἔπρεπεν, ἀξίως, λιθαρομαργαρίταρα, στολαις ήγλαισμέναις, έμορφα χρυσιοκόσμητα βάνουσιν φορεσίαις, 790 καὶ λάμπουν ώς τὸν ήλιον καὶ πέμπουσιν ἀκτίνες. τὰ μῆλα τῶν προσώπων των νὰ φαίνονται ὡς μῆλα, μάτια μαῦρα καὶ ὄμορφα, λιθαρωτὰ, μεγάλα,

761. καίρω το ἀγαλλιᾶσθαι: I have not succeeded in finding a probable emendation of these words.—62. παραίτημος: one of my friends conjectured δ Φλώριος παραιτούμενος.—63. φαγήν. The words δρεξις οὐδὲν ῆμαι are corrupt; we should read either ὅρεξις δέν με ἔχει οτ εἰς ὅρεξιν δὲν εἶμαι.—65–70 are most probably not genuine: see the commentary.—73. τον ἡ γνώμη.—74. ἐξηρημένες.—75. ἡλιογεγεσνημένας: emended by Maurophr.—79. οἱ κόρες.—81. παρα δια βασμόν.—82. δείξομεν.—84. ἰδῆ.—90. φορεσίες.

καὶ χείλη κοκκινόβαφα, νὰ καίουν ἐκ τὴν φλόγα.
795 σμίγουν ἡ δυὸ, ἀπέρχονται μέσα εἰς τὸ παλάτι.
στέκουν ἀντίκρυς, βλέπουν τον νὰ κάθεται θλιμμένος,
θορυβουμένος νὰ θρηνεῖ, τὰ μάτια του νὰ τρέχουν.

θορυβουμένος νὰ θρηνεί, τὰ μάτια του νὰ τρέχουν·
στέκουνται, συμβουλεύονται, θαυμάζουσιν τὸ πρᾶγμα.
καὶ μιὰ τῆς ἄλλης ἔλεγεν " βλέπεις τὸν νέον τοῦτον;

- 800 διὰ πόθον πάσχει καὶ πονεῖ, δι' ἀγάπην τυραννεῖται. καὶ μᾶλλον κάλλιον ἔπρεπε νὰ χαίρεται ὁ νέος, μὲ τῆς χαρᾶς τὸ ἐνήδονον τὴν φλόγαν ᾶς σβευνύη. σηκώσου· φίλησε ἐμὲν, τὴν φλόγα σου νὰ σβύσης, σηκώσου κι ἀναπλάκησε κοράσια παρθένα,
- 805 σηκώσου, γλυκοφίλησε τῶν ἔρωτων παιδία.
 ήμεις διὰ πόθον σου πολὺν ἤρταμεν εἰς ἐσένα."
 τὸ κάλλος τῶν προσώπων των, τὸ ἔκλαμπρόν των στῆθος,
 τ' ὡραῖα τὰ τραχήλια τους καὶ πόδας των χιονάτους
 (χιόνι καὶ γάλα καὶ χαρτὶ ἀντικοντοῦν οἱ πόδες)
- 810 ἀναίσχυντα τὰ δείχνασιν νὰ κεντρωθῆ εἰς ἀγάπην. ἐκείναις τὸν ἐλέγασιν λόγια δι' ἀγάπης, ἔλεγον· "ἔλα, Φλώριε, καὶ τρύφησον τοῦ κάλλους τὴν ἡδονὴν, τὸν γλυκασμόν· ῥῦψέ τηνε τὴν θλίψιν, καὶ γλυκοπεριλάμπασε κοράσια, τὰ βλέπεις,
- 815 εἴ τινες χρήζεις ἐκ ταῖς δυὸ, ἔναι 'ς τὸν ὁρισμόν σου. παρθέναις κόραις ἤμεσθεν, ἀγάμαις δίχα δόλου. Φλώριε, σήκα, φίλησε τὰ κόκκινά μας χείλη." ἀλλοῦ ἦτον ὁ πόθος του, ἀλλοῦ ἦτον ὁ νοῦς του. ἐκεῖνος τὸ κεφάλιν του πάντα κλιτὸν τὸ εἶχεν,
- 820 μερίμνα ή καρδία του τὸν πόθον τῆς ώραίας,
 τῆς εἰρμαγμένης τὸν ἐρὸν ὁ νοῦς του νὰ θυμεῖται.
 βλέμμαν οὐδὲν ἐσήκονεν κάμμίαν ν' ἀντρανίση,
 ἡ λόγον ἐκ τὰ χείλη του κάμμία νὰ ἐπάρη.
 μέσον τοῦ στήθους νὰ κρατεῖ τὰ χέρια του σφικτάκις,
- 825 νά 'χει τὸ βλέμμα χαμηλὰ, νὰ μεριμνῷ ἡ ψυχή του. εἶδαν, ἐκαταμάθασιν τὴν γνώμην του τελείως, καὶ μιὰ πρὸς ἄλλην ἔλεγεν μετὰ θλιμμένα μάτια·

795. of δύο. — 97. μάτια τον. — 802. σβεννύει. — 3. φίλησε σ' ἐμέν. — 7. το MS. των Maurophr. — 8. τὰ ὡραῖα. πόδας τον. — 11. ἐκεῖνες. — 16. παρθένες κόρες. ἀγάμες. —17. σίκα. —20. μέριμναν. —21. νοῦς τον. Instead of νὰ θυμεῖται we should perhaps write ἐνθυμεῖται: cf. 845. — 23. καμμίαν MS. emended by Maurophr. —25. νὰ ἔχει . . . ἡ is not in the MS. —26. οίδαν.

The attempts of the two ladies sent by the duke prove fruitless.

"τὸ ἐτρέγαμεν νὰ πιάσωμεν, ἡμεῖς ἐσφάλαμέν το.

The ladies tell the duke how insensible Florios is to their charms. He sends messengers to Florios' father, οὐ θέλει τὴν ἀγάπην μας, οὐ καταδέγεταί την. οὐ θέλει την φιλίαν μας άλλοῦ τὸν πόθον έγει, 830 είς άλλης πόθου θλίβεται, είς άλλης πόθου πάσγει. νέος ἀπὸ τοῦ βλέμματος φαίνεται μαγευμένος. άλλα στραφούμεν σύντομα. ας είπωμεν τον δούκα. στερεώς ας το φηρώσωμεν το πραγμαν, το γροικούμεν." ύπαν 'ς του δούκα, λέγουν τον τὰ κατὰ τοῦ Φλωρίου, 835 κατά λεπτον τον είπασιν, τίποτες δεν άφίνουν. κάθεται, συμβουλεύεται ὁ δοῦκας τί νὰ ποίση. πέμπει συχνά μηνύματα πρός τὸν αὐτοῦ πατέρα μ' ἀποκρισιάρην φρόνιμον καὶ εὐγενὴν μεγάλον, ό δούκας πέμπει γράμματα πρός τὸν αὐτοῦ πατέρα. 840 λόγια καὶ μηνύματα δάσκαλος τοῦ Φλωρίου τον βασιλέα έστειλεν μ' ἀποκρισιαρέους. " μάθε, δέσποτα βασιλεύ, τὰ κατὰ τοῦ νίοῦ σου, ότι οὐκ ἀναπαύεται νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας. τὸν πόθον ἐνθυμούμενος κόρης τῆς Πλατζιαφλώρης. 845 έδε ζημιά καὶ συμφορά, έδε θλίνη μεγάλη, διά πόθον κόρης να γαθή ὁ Φλώριος ἐκ τὸν κόσμον. κι αν θέλης νά 'ναι ζωντανός καὶ θέλης νὰ τὸν έχης. κι αν αγαπας τον Φλώριον και θέλης τοίνυν νά 'ναι, πέμλε την κόρην σύντομα νὰ έναι μετὰ τοῦτον. 850 νὰ τὴν θωρή, νὰ χαίρεται καὶ θλίψιν νὰ μὴν ἔχη. κ' είς πίστιν όποῦ σέβομαι, οὐ ψεύδομαί σε δήμαν. άλλον τίποτες μέριμναν οὐκ ἔχει οὐδὲ πάσχει. ή ἐνθύμησις, ὁ πόθος του, ἡ ἀγάπη του ἡ τόση, ή ἀναπλοκή του, ὁ ἀσασμὸς, ἡ καρδιοψύγωσίς του. ό πόθος τοῦ 'ναι της ώριας κόρης της Πλατζιαφλώρας." Ο βασιλεύς βουλεύεται κακήν βουλήν, μεγάλην, πικρότατην, όδυνηραν, ώς έδειξεν τὸ τέλος.

and advises him to send Platziaflora to Monturion.

The king resolves to get rid of Platziaflora for good,

828. πιάσομεν.— 33. εἴπομεν.— 34. στερέος. φηρώσωμεν is corrupt; see the commentary.— 39. μὲ ἀποκρισιάρην.— 42. μὲ ἀποκρισιαρίους.— 45. Πλάτζια Φλάρη.—48. θέλεις twice. ἔχεις.—49. θέλεις.—50. πέμψαι.—51. θωρεῖ. ἔχει.—55. του ἕναι.—59. ταῦτα.

860

ἀκούσας ταῦτ' ὁ βασιλεὺς τῆς βασιλίσσης λέγει·
" βασίλισσα βασιλισσῶν, δέσποινα τῶν δεσποίνων,

άποκρισιάρης ἔφτασεν, ἢλθεν ἐκ τὸ Μοντόριον.

δ δούξ χαρτιν ἀπέστειλεν δ κατά τοῦ Φλωρίου, χαρτι νὰ πάγη γλήγορα ἐκεῖ ἡ Πλατζιαφλώρα, μὴ λάχη κ' εἰς ἀσθένειαν ἐμπέση διὰ τὴν κόρην,

865 θυμούμενος τὴν θλίψιν της, τὴν ἀγανάκτησίν της, τὸν πειρασμὸν, τὴν συμφορὰν, τὴν θλίψιν, τὴν πικρίαν. τοῦ πόθου τὸ ἐρωτικὸν, τὸ ἐρωτοσύνθετόν της μαραίνει τὴν καρδίαν του, φλογίζει τὸν υἱόν μας. εἰπὲ τὸ τί σὲ φαίνεται; τί λέγεις νὰ τὴν ποίσω;

870 τοῦ δούκα τὰ μηνύματα θλίβουν τὸν λογισμόν μου.
τὸ μήνυμα καὶ συμφορὰν ἐκαταμάρανάν με
τὸν λογισμὸν καὶ τὴν καρδιὰν, ὅλας μου τὰς αἰσθήσεις.
οὐκ ἠμπορῶ τὴν συμφορὰν βαστάζῃ ἡ ψυχή μου.
ἄν οὐκ ἐποίσω ἐκδίκησιν εἰς αὐτὸν τὸ κορίτζι.

875 εἰς τὸ κεφάλι μου ποτὲ στέμμα νὰ μὴ φορέσω, μηδὲ εἰς τὰ βασίλεια διάδημα νὰ βάλω, ἀπὸ τὸν κόσμον νὰ χαθῶ, πλέα νὰ μηδὲν ἢμαι." καὶ πάλιν ἐβουλήθηκεν βουλὴν πολλὰ μεγάλην νὰ κόψη τὸ κεφάλιν της καὶ νὰ τὴν θανατώση.

880 ὅμως οὖκ εἰσενέπεσεν εἰς τὴν βουλὴν ἐκείνην ἡ δέσποινα οὐδὲ ποσῶς, ὅτι νὰ τὸ θελήση. καθίζουν, συμβουλεύεται μὲ τὴν βασίλισσάν του "κάλλιον μὴ φόνου ὑπόθεσις νὰ γένη 'ς τὸ κορίτζι, μὴ ἀπολεσθῆ μηδὲ γαθῆ μηδὲ σφαγῆ ἡ ὡραία.

885 πραγματευτάδες ἄρχοντες είναι ἀπ' ἄλλην χώραν, ἀπ' ἄλλην γῆν καὶ θάλασσαν καὶ ξενοτάτους τόπους. αὐτοὺς ἃς τὴν πουλήσωμεν κι αὐτοὶ νὰ τὴν ἐπάρουν, εἰς ξένους τόπους ἀλλαχοῦ, νὰ ξενωθῆ φουδοῦλα, νὰ ξενωθῆ καὶ νὰ χαθῆ εἰς τόπους ξενοτάτους,

890 καὶ μάχην πλεὸν μὴν ἔχωμεν καὶ θλίψιν δι' ἐκείνην."
ἀκούσας ταῦτ' ὁ βασιλεὺς παρὰ τῆς βασιλίσσης
χαρὰν ἐχάρην θαυμαστὴν, χαρὰν πολλὴν μεγάλην.
καὶ ταῦτα λέγει ὁ βασιλεύς. "καλὴν βουλὴν ἐδῶκες,
κάλλιο νὰ τὴν πουλήσωμεν τὴν κόρην Πλατζιαφλώραν

895 πραγματευτάδες ξενικούς ἀπ' ἄλλην γῆν καὶ χώραν.

by selling her to foreign merchants.

862. δ κατὰ, etc., is corrupt; perhaps we may read κατὰ τοῦ σοῦ Φλωρίου.— 63. πάγει.— 64. λάχει.— 78. ἀλλὰ ποτάπην: cf. v. 611.— 81. θελήσει.— 82. συμβουλεύονται.—83. εἰs.— 85. ἢναι ἀπὸ ἄλλην χώρην.—86. ἀπὸ.—87. οὐτούs. 91. ταῦτα.—94. πουλήσομεν.—95. χώρην.

Messengers are despatched to the merchants. κρυφώς, αγνώστως ας γενή ή πουλησιά τής κόρης, μη λάβωμεν κατάκρισιν ἀπὸ τοὺς μεγιστάνους κι ἀπὸ τοὺς συνοικήτορας, λέγω τοὺς ἄργοντάς μαςότι κουφά κι ἀπόκουφα γένη ή πουλησιά μας. νὰ μὴν τὸ μάθη ὁ Φλώριος κι ἀμποδιστῆ τὸ πρᾶγμα." 900 καὶ γλήγορα ὁ βασιλεὺς δύο φρονίμους στέλλει, είς τὸν γιαλὸν τοὺς ἔστειλεν τάγατες ὡς μεσίτας, ώς φρόνιμους καὶ τακτικούς, κρυφὰ νὰ τὸ διορθώσουν. Γπάλιν την κόρην ηθρηκαν θρηνήματα καὶ λύπαις, καὶ γωρισμός καὶ δάκουα καὶ στεναγμοὶ μεγάλοι.] 905 " ἀμέτε 'ς τὸν αἰγιαλὸν, ὅπου 'ναι τὰ καράβια. γυρέψετε καὶ μάθετε πλουσιούς πραγματευτάδες, άρχοντας λέγω δυνατούς ἀπὸ μακρόθεν τόπους, όποῦ 'γουν περισσεύοντα ἀσήμιν καὶ γρυσάφιν, λιθαρομαργίταρον, πράγματα τιμημένα, 910 νὰ τοὺς πουλήσω 'ξαίρετον κοράσι τιμημένον, [όποῦ καμμιὰν οὐ φάνηκ' εὐμορφότερα εἰς κόσμον,] καμμιὰν οὐκ ἐγεννήθηκεν εἰς κάλλος ὡς ἐκείνην, είς κάλλος καὶ είς θεωριὰ καὶ είς εμνοστοσύνη." καβαλλικεύουν ἄρχοντες, ὑπάγουν νὰ γυρεύουν, 915 ύπάγουν 'ς τὸν αἰγιαλὸν, ὅπου 'ναι ὁ λιμένας. εύρισκουσιν τοὺς ἄρχοντας, κάθονται κατ' ἀξίαν είς παραγιάλιν έμνοστον, είς παραδιαβασμόν τους, καὶ γαιρετοῦσιν φρόνιμα, σὰν ἔπρεπεν, ἀξίως. λέγουσιν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, πρὸς τοὺς πραγματευτάδες 920 " σουλτάνος μέγας άμηρας μηνεί πρός εὐγενείαν. έσας λέγω τοὺς ἄργοντας, νὰ λθητε 'ς τὸ παλάτι, πωλεί σας μιὰν έξαίρετον ώραιωμένην κόρην, άσπρην ώσπερ τὸν ήλιον, λαμπρὴν ὡς τὸ φαγγάριν, [κυπαρισσογλυκόγλυκη, ἄσπρην ὥσπερ τὸν ἥλιον] 925 παρθένος, κόρη καθαρή, νὰ πρέπη βασιλείας.

896. ἀκρύφος. — 904 and 905 are spurious. — 7. πλούσους. — 11. ἐξαίρετον. — 12. φάνηκεν. — 15. οἰ ἄρχοντες. It is possible that ἄρχοντες got into this line from verse 917 and thus superseded the genuine word. From verse 902 it appears that servants are secretly dispatched in order to keep the ἄρχοντες οτ μεγιστάνοι uninformed of the whole proceeding. It is, moreover, not improbable that the whole line is only a gloss: cf. v. 938. — 18. παραγίαλην. — 20. μηνή πρὸς εὐγενίαν. — 23. πωλήσας. — 25. κυπαρισσογλυκόγλυκι. There is no doubt that this line is spurious.—26. Perhaps we should read νὰ πρέπη βασιλέας: cf. v. 969.

κι αν θέλετε την πραγματιαν να ποίσετε της κόρης, πλούτον πολύν να κάμετε διάφορον, μεγάλον." λόγια τα συντύχασιν οι άρχοντες αλλήλους

- 930 [καὶ μετὰ ταῦτ' ἐπῆράν τους κ' ὑπᾶν εἰς τὸ παλάτιν]
 καὶ εἶς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, ἐκ τοὺς πραγματευτάδες,
 στέκει ὀρθὸς 'ς τοὺς πόδας του, αὐτοὺς ἀπηλογήθην·
 "ἀρέσει μας ἡ πραγματιὰ, αὐτὴν τὴν ἐπαινεῖτε,
 ἂν ἦναι ὡσὰν λέγετε κι ὡσὰν τὸ ἀφηγᾶστε.
- 935 πλην πρώτον νὰ την ἴδωμεν θέλομεν την ώραίαν.
 κι ὰν ην' ή κόρη φρόνιμος κι ὰν ην' ώραιωμένη,
 πλοῦτον πολὺν νὰ δώσωμεν, νὰ 'πάρωμεν την κόρην."
 καβαλλικεύουν ἄρχοντες, ὑπάγουν 'ς τὸ παλάτι,
 κι ὁ βασιλεὺς ἐδέχθην τους μετὰ τιμης μεγάλης.

940 "καλῶς ἤλθατε, ἄρχοντες" λέγει "πραγματευτάδες." "καλῶς 'ς τὴν βασιλείαν σου" λέγουσιν πάλι ἐκεῖνοι. κι ὁ βασιλεὺς ἐχείρησεν, τοιαῦτα τοὺς ἐλάλει "ἔχω κοράσιον ἔμορφον, θέλω νὰ σᾶς πουλήσω." λέγουν καὶ κεῖνοι "θέλομεν νὰ τὸ πραγματευτοῦμεν.

945 μαργαριτάριν δίδομεν, χρυσάφιν καὶ λιθάριν μόνον ας 'ναι παράξενος ή κόρη, ως ἐπαινέθην." καὶ παρευθύς ὁ βασιλεύς ὁρίζει τὰς βαγίτζας "ἀμέτε καὶ στολίζετε τὴν κόρην Πλατζιαφλώραν εὐγενικὴν τὴν φορεσιὰν μετὰ λιθομαργάρων.

950 ἃς εὐπρεπίση εὔμορφον τὸ κάλλος τοῦ προσώπου, ὅτι ἔφθασεν ἡ ἀγάπη της, ἦλθεν ἐκ τὸ Μοντόριον. ὁ Φλώριος ὑπέσωσεν, ἦλθεν εἰς τὸ παλάτι, ὀρέγεται νὰ τὴν ἰδῆ· καὶ ἀπέτε την νὰ ἔλθη."
καὶ παρευθὺς στολίζεται εὐγένικ ἡ φουδοῦλα,

955 ήγάλλετο καὶ χαίρετον, ἐσκίρταν ἡ ψυχήν της.
ἐφάνηκεν τὴν λυγερὴν ἀλήθειαν τὴν λέγουν,
λάμπει ὡς σελήνη τὴν αὐγὴν, ὡς ἥλιος τὴν ἡμέραν,
ὡς ἄστρον τὸ μεσάνυκτον τὸ κάλλος τῆς ὡραίας
ὡς ἥλιος ἀντέφεγγεν μέσον εἰς τὸ παλάτιν,

960 ως κρύσταλλον ἀντέφεγγεν τῆς κόρης τὸ τραχήλι.

and they come to the palace to see Platziaflora.

She is made to believe that Florios has arrived, and thereby induced to put on her best clothes.

930 is spurious.—36. Huai twice.—37. δώσομεν.—42. έχείρησεν is corrupt: perhaps we might read χαιρέτησεν.—43. πουλίσω.—46. Ηναι.—50. εὐτρεπίση.—53. $lδε\tilde{\iota}.$ —54. εὐγενικά.—55. Ηγάλετο.— 56. την λυγερην is corrupt: see the commentary.—57. &s ή σελήνη.

βλέπουν, θωροῦν τὸ κάλλος της, θαυμάζουν κι ἀποροῦσιν τὴν σύνθεσιν, τὴν θεωριὰν, τὸ Ἐαίρετον κι ὡραῖον.

The merchants buy her at a great price.

καὶ πλούτον δίδουν ἄμετρον, οὐ βλέπουσιν τὸ πράγμα. τριάντα μουλάρια έδωκαν μάλαμαν καὶ χρυσάφιν, χίλια σκουτάρια 'ξαίρετα χρυσιτζουγραφισμένα, 965 άετους, γεράκια πάντερπνα, λεοντάρια μερωμένα, ζαγάρια καὶ ξυπτέρια έτοιμα 'ς τὸ κυνήγι, κούπαν δρθην δλόγρυσην, γεμάτην τὰ λιθάρια, έμορφη ήτον πάντερπνη, νὰ πρέπη βασιλέα. δίδουν ἐκείνοι παρευθύς τον βασιλεάν το πράγμα 970 κι έπαραλάβαν παρευθύς το 'ξηρημένον κάλλος. στέκεται, βλέπει, θεωρεί την πουλησιαν ή κόρη, [πίπτει 'ς την γην, νεκρόνεται, σπαράσσεται 'κ την λύπην.] τρέμει ώς φύλλον τοῦ δενδροῦ, κλονίζετ' ώς καλάμιν. 975 θρηνάται θρήνον ἄμετρον, καρδιοδιγοτομάται. τρέχουν τὰ μάτια θλιβερά, τὰ δάκρυα ώς ποτάμιν. λόγους θλιμμένους ήρξατο διὰ παράπονόν της. λόγια παραπόνεσης λέγει ή Πλατζιαφλώρα έμπροσθεν είς τὸν βασιλεὰ καὶ είς τὴν βασιλίσσαν.

980

985

990

" πάλιν 'ς ἐμέναν ἔφτασεν της ἀτυχιᾶς ή μοιρα.

ώσπερ νὰ ζῶ, νὰ περπατῶ, νά μαι πάντα θλιμμένη.

νύκταν κ' ἡμέραν θλίβομαι, ποτέ γαράν νὰ μὴ ἔγω,

ποτε να μη έχω ανάπαυσιν, αλλά πικριαίς μεγάλαις."

τὸ τρώγω νά 'ν' ὀδυνηρὸν, τὸ πίνω νά 'ναι πόνοι, δεῖπνος νὰ ἦναι συμφορὰ, ὀδύνη νὰ μὲ σφάζη,

μὲ τῆς πυρᾶς τὴν συμφορὰν, μὲ τῆς ἱστιᾶς τὸν καύσων. καὶ νῦν τε μὲ χωρίζουσιν ἐκ τὸν ἐμὸν τὸν πόθον,

καταδίκη μου 'γένετο χειρότερον τῆς πρώτης. πρῶτον καμίνου συμφορὰ μόνον τὸ σῶμα κάψε, κ' ἐδᾶ, καμίνου φλογισμὸς νὰ φλέγει καὶ τοὺς δύο, νὰ φλέγει σῶμα καὶ ψυχὴν, νὰ φλέγει τὰς αἰσθήσεις.

πρώτον ψυχὴν ἐχώρισα μόνον ἀπὸ τὸ σῶμα

ζωὴν νὰ ζῶ ἐπώδυνον πάντοτε πονεμένη.

ή κόρη όλιγοθύμησε 'ς τὸ ὄνομα Φλωρίου,

Platziaflora's misery and complaints when she understands the truth of the whole transaction.

961. θεωροῦν.—62. ἐξαίρετον.—65. ἐξαίρετα.—68. δλόχρυσιν.—69. πρέπει.—71. ἐξηρημένον.—73. ἐκ. Probably this is only a gloss from v. 1016.—76. κλονίζεται.—78. παραπόνεσες.—81. κατ' ἐδικοῦ: em. by Maurophr.—82, κάψη.—83. καὶ δᾶ.—86. ἐχώριζα.—90. μήν.—91. ἤναι twice.—93. μήν.

995 ἐστέναξεν, ἐδάκρυσεν, καὶ λέγει τὰ τοιαῦτα·
" ἀγάπη, πόθε μου καλὲ, ψυχή μου, 'νθύμησίς μου,
ἐπιθυμιά μου, Φλώριε, καρδιά μου, ψύχωσίς μου,
παρηγοριὰ 'ς τοὺς πόνους μου, 'κδίκησις πειρασμῶν μου,
πάλιν κίνδυνοι ἐφτάσασιν διὰ νὰ μὲ ξενιτεύσουν

1000 καθόλου ἀπὸ τὸν πόθον σου κι ἀπ' τὴν ἀσχόλησίν σου.
τὴν πουλησιὰν οὐκ ἤξευρα, καὶ θέλουν μὲ τὴν μάθη.
μ' ἐπιβουλιὰ τὸ ποίκασιν, ὁ θεὸς νὰ κρίνη εἰς αὕτους.
ἐπαίρνουν με, ξενόνουν με, καὶ πλεὸν οὐδὲν μὲ βλέπεις.
ἀγάπη, πόθε μου καλὲ, διὰ μένα τί νὰ ποίσης;

1005 νὰ 'βγῆς εἰς ἀναγυρευμὸν τῆς ταπεινῆς ἐμένα,
νὰ ψηλαφήσης ποῦ νὰ μ' 'βρῆς ἡ ποῦ νὰ μ' ἀπεσώσης,
ὅ,τι ἐγένετο 'ς ἐμὲν τὴν ταπεινὴν, τὴν ξένην.
νὰ ἐνθυμῆσαι πόθον μας, τὸν εἴχαμεν ἀντάμα,
καὶ τῆς ἀγάπης τὸ στερρὸν, τὸ ὁλοεγκαρδιακόν μας.

1010 πιστεύ', αὐθέντη 'βγενικὲ, νὰ μὴν 'βγῶ ἀπ' τὸν νοῦν σου κι ἀλλοῦ νὰ ῥίξης πόθον σου καὶ μέν' ἀλησμονήσης. πιστεύω 'ς ὅλην σου ζωὴν ποτὲ νὰ μὴν τὸ ποίσης. ἔδ' ἀνομιὰ, εἰ χάνεις με κ' ἐγὼ νὰ χάν' ἐσένα ἔδ' ἀμαρτιὰ, ξενόνουν με διὰ ἀσχόλησίν σου

1015 ἔδε πικριὰ καὶ συμφορά πῶς νὰ τὸ ὑπομένω;" πίπτει 'ς τὴν γῆν, νεκρόνεται, σφάζει τὸν λογισμόν της, ξαίνει εἰς γῆν τοὺς πλοκαμοὺς, τοὺς ἔπλεξεν ὁ πόθος τοῦ τριχαριοῦ τοῦ ῥωτικοῦ θρηνᾶται, οὐκ ὑπομένει. "ὧ ἄτυγε, ὧ ἐλεεινὴ, ὧ ταπεινὴ ἀθλία,

1020 σκύλων έθνῶν Σαρακηνῶν νὰ πουληθῶ ὡς κακούργα, εἰς ξένους τόπους νὰ μ' ὑπᾶν, νὰ ξενωθῶ καθόλου. ἐξενιτεύθη ἡ μάννα μου, κι ἐγὼ πάλιν τοιαῦτα

κι ἐγέννησέ μ' εἰς παλατιὰ μ' ἀνατροφὴν τοιούτην. βασιλικὰ μ' ἀνέθρεψαν καὶ δήμια μὲ πουλούσιν.

1025 τὰ μέρη τὰ ἐνήδονα πλέον οὐκ ἐντρανίζω;
ἔκλεψεν τάχ' ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης,"
ἀκούει ταῦτ' ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης,

She hopes that Florios will try to find her in the strange countries where she is going to be led.

Even the

998. ἐκδίκησις τῶν.—99. ξενή. . . emended by Maurophr.—1000. ἀπδ.—2. κρίνει.—5. εὐγῆς.—6. μ² εὐρῆς.—7. ἐγ¢νοντο εῖς.—9. δλοεγκαρδιόν.—10. πιστεθω αὐθέντη μου εὐγενικὲ νὰ μὴν εὕγω ἀπδ.—12. εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν.—13. ἔδε ὅτι χάνης καὶ ἐγὼ χάνω.—14. ἔδε. ὅτι ξενόνουν.—18. ἐρωτικοῦ.—21. ὑπᾶν.—22. After this a line seems to be lost.—23. με twice.—24. με καὶ ὡς.—26. τάχα.—27. ταῦτα.

θρηνούν, κλαίουν, δδύρονται, πονούσιν την καρδίαν.

the queen are touched by Platziaflora's grief. She is led away by the merchants.

Florios while out hunting observes that his ring looks dull, and at once hurries to his father's palace: where he learns the truth, and upbraids his father with his crueity.

κλαίουν όμου κ' οι άργοντες και οι πραγματευτάδες. καὶ παρευθύς ὁ βασιλεύς λέγει "πραγματευτάδες. 1030 ἐπάρετέ την σύντομα τὴν κόρην ἀπὸ μένα καὶ ἐκ τὴν χώραν τὴν ἐμὴν σύρετε· μὴν ἀργεῖτε." παίρνουν την κόρην παρευθύς, υπάγουν 'ς τον λιμένα, εύρισκουν καὶ καράβια σύντομα καὶ παγαίνουν. μέσα σεβαίνουν την ώριαν, παγαίνουν καὶ μισεύουν. 1035θωροῦν τὸ κάλλος τὸ λαμπρὸν τῆς κόρης καὶ θαυμάζουν, βλέπουν καὶ τάμετάθετον τῆς λύπης της τῆς τόσης. Λοιπον τὰ περί Φλώριον πάλιν ἃς προειπουμεν. έλειπεν με τους άρχοντας, ήτον είς το κυνήγιν έκει είς τὸ Μοντόριον, και σύντομα εφθάνει. 1040 στρέφεται, βλέπει θολερον πάλιν το δακτυλίδιν, κλαίει, θρηναται, σφάζεται, υπομονήν οὐκ έχει, πίπτει εἰς γῆν, νεκρόνεται ἀναίσθητος καθόλου. παίρνουν νερον, ραντίζουν τον συνέφερεν ολίγον. καβαλλικεύει σύντομα, φθάνει είς τὰ 'δικά του. 1045 εύρισκει τὸν πατέρα του μετὰ καὶ τῆς μητρός του. λείπει έκ τὸ παλάτι του ἡ κόρη Πλατζιαφλώρα. μανθάνει ταῦτ' ὁ Φλώριος, θλίβεται τὴν καρδίαν, θρηνείται πόνους ἄμετρους, πονεί την ώραιωμένην. λέγει καὶ ἀποκρίνεται πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα, 1050 φιλονεικιαίς ἀπὸ ψυχής λέγει τὸν βασιλέα. " πατήρ μου, πράξιν ἔποικες εἰς κόρην Πλατζιαφλώραν, δ, τι ποτε οὐκ ἤκουσται ἄλλος τινὰς νὰ πράξη. πρώτον ήθέλησες πυρί γιὰ νὰ τὴν πυρπολήσης ύπάργουσα ἀναίτιος καθόλου δίγα δόλου, 1055

1037. την λύπην της την τόσην.—48. ταθτα.—51. φιλονικίες. –54. ηθέλεσες. –55. δόλος.—56. δια επιτραπέζης.—60. την is not in the MS.—62. το οποθον.

να την ξενώσης είς μακρούς τόπους, να μην την βλέπω,

1060

δι' ἐπιβουλίαν ἄδικον μὲ τὸν ἐπὶ τραπέζης.
καὶ κατεσκεύασες ἐσὺ μὲ φθόνον καὶ μὲ κάκην.
διατὶ εἶχα πόθον εἰς αὐτὴν ἀπ' ὅλης μου καρδίας,
ἔβαλες γνώμην καὶ βουλὴν νὰ μὲ χωρίσης τώρα,
νὰ μὲ χωρίσης τὴν ὡριὰν κόρην τὴν Πλατζιαφλώρα.

δεύτερον πράξιν έποικες νῦν τε εἰς τὴν ὡραίαν, νὰ τὴν χωρίσης ἀπ' ἐμέν · τὸ ποῖον νὰ μὴ ἔναι,

ώς δούλην, ώς κακόπραον ξένους νὰ τὴν πουλήσης.
1065 τὸν κόσμον ὅλον βούλομαι, θέλω νὰ τὴν γυρεύσω,
ἡηγάδες ἀμηράδες τε, πᾶσαν Σαρακηνίαν,
χώρας καὶ τόπους ἄδηλους, νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας,
ὥστε ἐλθεῖν τὸ ᾿πεθυμῶ, ὥστε νὰ τὸ κερδίσω.
εἰ δ᾽ ἀστογήσω κι οὐχ εὐρῶ τὴν κόρην Πλατζιαφλώρα,

1070 πλέον έδῶ δὲν ἔρχομαι, πλέον οὐδὲν γυρίζω.
ἀτός μου μὲ τὰ χέρια μου νὰ σφάξω τὸ κορμί μου,
νὰ πάθω ἀτός μου, νὰ χαθῶ διὰ τῆς κόρης πόθον.
κ' ἐσὺ τὴν βασιλείαν σου μόνος σου κέρδισέ την,
μόνος σου ζῆσε, σκίρτησε, μόνος σου ἀγαλλιάσου.

1075 καὶ 'γὼ νὰ ζῶ 'ς τὴν ξενιτειὰν ὡσὰν ἀστοχημένος,
πόνους καὶ ἀναστεναγμοὺς καὶ δάκρυα νὰ ἔχω,
καὶ παραπόνεσες πολλαῖς νά 'χω 'ς τὴν ξενιτείαν,
νὰ μ' εὕρη καὶ ὁ θάνατος εἰς τὰ ἀλλότρια ξένα.
πατήρ μου [καὶ] αὐθέντη μου, σουλτάνε τῶν αὐθέντων,

1080 τοῦτο ἡθέλησες, ἐμὲν, αὐθέντη, νὰ τὸ πράξης, μὲ τὴν βουλὴν τὴν ἔποικες, τὸ θέλημα τὸ ποίκες, ἐχάσες καὶ τὸ ἔνα σου, ἔχασες καὶ τὸ ἄλλον." ὁ δὲ πατὴρ θλιβόμενος οὕτως ἀπηλογήθην [εὕχεται καὶ ὑπεύχεται πατέρας ὁ Φλωρίου,

1085 με δάκρυα καὶ με βρουχισμούς λέγει πρός τον υίον του]

"δεῦρο, υίε παμφίλτατε, ἄκουσον τῆς φωνῆς μου,
υίε μου, τὸν πανάθλιον, τὸν ταπεινὸν, υίε μου,
υίε μου, τὸν ἐτύχησεν τῆς ἀτυχιᾶς ἡ μοῦρα,
υίε μου, τὸν ἡμαύρωσεν ὁδυνηρὸς ὁ χρόνος.

1090 στέμμαν βασιλικώτατον ἐνόμιζον, υίέ μου,
νὰ σὲ τιμήσουν ἄξιον ἡηγάδες, μεγιστᾶνοι,
εἰς θρόνον νὰ καθέζεσαι βασιλικὸν, υίέ μου,
νὰ προσκυνᾶσαι ὑπὸ παντὸς, πτωχῶν τε καὶ πλουσίων.
υίέ μου, τὸ παιδάκι μου, γλυκύτατόν μου τέκνον,

1095 ὅταν εἰς οἴκους τοὺς ἐμοὺς κ' εἰς τὰ ἐμὰ παλάτια μήτηρ αὐτὴν ἐγέννησεν κόρην τὴν Πλατζιαφλώρα, νά 'χεν σχισθῆν καὶ διχασθῆν κάτου εἰς ἄδην, κάτων, νὰ εἶχα πέση ζωντανὸς παρὰ νὰ ζῶ, νὰ λείπω,

Maurophr. cj.

να είχα πέση ζωντανος παρα να ζω, να λείπω,

1067. ἄδολους.—68. Perhaps εύρεῦν. κερδήσω.—69. δὲ.—73. καὶ ἐσύ. κέρδησέ.—74. ἀγαλλιάζου.—79. καὶ is not in the MS.—81. μὲ. Maurophr.: καὶ,

MS.—84 and 85 are perhaps spurious.—97. νὰεἶχεν. κάτων, MS.: πάτων,

The king curses his own folly in educating Platziaflora,

3

confesses that he has sold her, instructs Florios how to conduct himself in strange countries, να είχεν βρέξη ουρανός ίστιαν, να είχεν καύση, παρά αὐτός μ' ἐνέθρεψα, υίὲ, τὸν ξενισμόν σου. 1100 λοιπον, υίε μ', εγνώριζε, μάθε το επουλήθην είς ξένους τόπους άδηλους, είς άρχοντας πλουσίους. κ' έπην είς άναγυρευμον έβγαίνης της ώραίας. άπελθ', υίε μου, ἄπελθε, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, κ' ἐκεῖ, ποῦ θὲς περιπατεῖ, υίὲ, 'ς τὴν ξενιτείαν, 1105 φίλος ας ήσαι των πτωχών, πλουσίων καὶ πενήτων. τούς πάντας τίμα πρόσεχε, όλοι νὰ σ' ἀγαποῦσιν. τούς αγαθούς αγάπα τους καὶ τούς κακούς μη θλίβης, κι ἀπὸ τῆς ταπεινότητος ὅλους νὰ ἔχης φίλους. τούς βασιλείς βασιλικά άνταμοιβάς πολέμα. 1110 τούς ἄρχοντας ώς ἄρχοντας πλουσιούς, ώς εν τὸ πρέπον. την συντροφιάν σου πόθει την. ποτέ τιναν μη θλίβης. όλα σου έχε σύμμετρα καὶ βλάβην νὰ μὴν έχης. κενοδοξίαν μη ποθής μηδε άλαζονείαν, 1115 ότι πολλούς ἀπώλεσεν τὸ ἀλαζονικόν τους. συγά περπάτειε ταπεινά, καὶ παραιτοῦ τὴν δόξαν. κι αν έλθη ξενοδόχημα, υίε, 'ς την ξενιτείαν, μη θέλης καὶ νὰ φαίνεσαι, τίνος καὶ πόθεν είσαι. νὰ θέλης ἔπαρσες πολλαῖς καὶ παρρησιαῖς μεγάλαις. 1120 φθόνον καὶ ζήλον φέρνει σου, υίὲ, τὸ μεγαλείον. θέλε μικράς ἀναδοχάς, νὰ μὴν σὲ ἐγνωρίζουν, ότι είσαι βασιλεώς υίος ή στέμμαν σ' αναμένει, ότι πολλάκις ἔσφαλλαν παίδες τῶν μεγιστάνων. ότ' ἀπὸ προαίρεσεως ἀποδοχὴν σὲ κάμουν, βλέπε ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, παιδία μεγιστάνων. 1125 είς θάνατον έδέκτησαν διὰ τοῦ φθόνου τρόπον. καί σύ πολλην άνταμοιβην χάρισε πρός έκείνους. έκείνος όπου σε τιμά, υίε, 'ς την ξενιτείαν, έχει προαίρεσιν καλήν πάντας 'ς τούς ξενοδόχους, χάριν ας έχουν ἀπὸ σὲν καὶ σὺ ἔπαινον παίρνης. 1130 μη να άφήσης έπαινον καλον είς ξενοδόχους, κ' είς άλλους τόπους έτερους, 'ποῦ θέλεις περπατήση, αγάπην ἄφινε παντοῦ. πρόσχε ποθέν μη σφάλης.

1100. μου. -1. μου. -3. καὶ ἐπὴν. εὐγαίνης. -4. ἄπελθε υἰέ μου. -14. ποθεῖς. -16, περπάτιε. τὴν δόξαν παρατίου, Without καὶ. -17. ἔλθοι. -18. θέλεις. -19. θέλεις. παβρησίες. -20. φέρνουσιν. -21. μιαρὰς. -22. σε. -26. ἐδέκτισαν. -28. εἰς. -30. ἐπέρνης. -31. καλὸν υἰὲ εἰς. -32. περιπατήση.

ἄπελθε, τὸ παιδάκι μου, υίὲ, μὲ τὴν εὐχήν μου, 1135 κι ὁ Μαχουμέτης μετὰ σὲν πάντα νά 'ναι, υίέ μου, νὰ σὲ βοηθῆ 'ς τὸν δρόμον σου, νὰ σὲ κατευοδόνη, κ' εἰς κατευόδιον νὰ εὐρῆς, τὸ πεθυμῆς, υίέ μου, νὰ ἔλθης εἰς τὰ ἴδια σου, μετ' αὔτην νὰ συζήσης, καὶ νὰ διαβοῦν τὰ δύσκολα, νὰ εὔρης εὐκολία."

and gives him his blessing.

1140 οὕτως εἰπὼν ὁ Φίλιππος ἐσίγησεν αὐτίκα,
καὶ παρευθὺς ἡ μήτηρ του ἄρχεται μετὰ δάκρυα,
καὶ λόγους καρδιοφλόγιστους ἔλεγεν τὸν υίόν της.
πικροὺς πυκνοὺς τοὺς στεναγμοὺς ἔβλεπεν τὸν υίόν τηςἀναστενάζει ἀπὸ καρδιᾶς, τὸν Φλώριον ἐλάλει.

The queen also is deeply grieved at the departure of her darling son and gives him good advice for his journey.

1145 με δάκρυα πικροστάλακτα καὶ τριχαριοῦ συρνοῦσα λόγους ἐπεχειρήσατο πρὸς Φλώριον υίον της ' ' υἱέ μου παγγλυκύτατε, υἱε ἠγαπημένε, υἱε, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ὅλης μου καρδίας, υἱε μ', ἀγάπη μου καλὴ, ἀπαντοχὴ, υἱε μου.

1150 ἐγὰ ἐθάρρουν ἤλεγα, νὰ σ' εὕρω εἰς τὸ γῆρας,
'ς τὴν ὕστερόν μου τὴν ζωὴν νὰ σ' εὕρω ἀπαγκούμπιον:
τώρα μὲ δίδεις δίστομον μαχαίρι, νὰ διχάζη
μέσα τὰ φυλλοκάρδια μου, υἱέ μ', ὁ στερεμός μου.
καὶ τὴν καρδίαν σφάζει με κι οὐδὲν τὴν ὑπομένω.

1155 τὸ μίσευμά σου θεωρῶ κι ἀναστενάζω [σφόδρα].
ἄπελθ', νίε μου, ἄπελθε μετὰ καὶ τῆς εὐχῆς μου,
ἃς ἦν' ἡ πρᾶξίς σου καλὴ, ἃς ἦν' ἡμερωμένη.
ἔχε ταπείνωσιν καλὴ, υίε μου, εἰς τοὺς πάντας.
τοὺς ἔένους πάντ' ἀγάπα τους καὶ δορυφόριζε τους.

1160 τοὺς πάντας προχαιρέτιζε μετὰ περιχαρείας.
εἰ δέ τις δῶρον εἰς ἐσὲν πρωτήτερον χαρίση,
στεῖλέ του σὰ διπλώτερον καὶ νὰ σ' εὐχαριστήση."
δακτύλιον τὸν ἐχάρισεν ἀτίμητον καὶ μέγαν,
κι εὐγάζει δακτυλίδιον μ' ἀτίμητον λιθάριν.

1165 κι ὁ λίθος εἶχεν χάριταν, τὸν θάνατον [νὰ] διώκη εἶτις γὰρ εἰς τὸ δάκτυλον ἐφόρειν τὸ λιθάριν, τὸν θάνατον εῗχ' ὡς οὐδὲν, ἔφευγε παραυτίκα.

She gives him a magic ring to protect him from death.

1135. Τραι. — 36. ε $\bar{l}s$. — 37. ε $\bar{b}ρ$ ε $\bar{l}s$. — 43. ξβλεπεν should most probably be emended in ξλεγεν.—45. τριχαριοῦ συρνοῦσα is no doubt corrupt.—46. ἐπεχειρίσατο.—49 and 53. νίέ μου.—55. σφόδρα is not in the MS.—56. ἀπελθε.—57. Τραι, twice.—59. πάντα. Instead of δορυφόριζέ τους we should perhaps read δωροφόρησέ τους.—62. το ἐσύ.—64. μέ.—65. θάνατον διάκει.—67. ε $\bar{l}χ$ εν.

Florios invites some of the nobility to join him in his expedition into strange countries,

παίρνει τὸ δακτυλίδιον, φορένει το ἀτός του, καὶ λέγει του ή μήτηρ του: " έξακριβώς τὸ κράτειε. κι ώστε νὰ έγης μετὰ σὲν τοῦτο τὸ δακτυλίδι, 1170 ποτέ θανάτου συμφοράν ποτέ μην ἀποθάνης, οὐδὲ ίστιὰν οὐδὲ νερὸ, ἀλλ' οὐδὲ ἀπὸ Είφη. ή φύσις γάρ τοῦ λιθαριοῦ πόλλ' εὕτυχος ὑπάρχει. ενέργεια έχει εκ τον θεον, παν θάνατον διώκει. κι οπόταν έλθη είς έσεν φόβος θανάτου, υίε μου, 1175 κράτει το είς τὰς χειράς σου. τίποτες μὴν φοβασαι, τὸ πῦρ σβεννύει παρευθύς καὶ θρύβουνται τὰ Είφη, καὶ τὰ νερὰ σκορπίζουνται κι οὐ δύναται σὲ βλάψουν." ούτως είπων ή μάνα του δίδει του την εύχην της. τὸν κύριν καὶ τὴν μάναν του ἀπεγαιρέτισέν τους. 1180 κι ἄκουσον λόγους φρόνιμους καὶ τεταπεινωμένους. τούς είπεν πρός τούς άρχοντας άκούει κι ὁ πατήρ του, λόγια φρονιμώτατα ὁ βασιλεύς ἀκούει, τὰ σύντυχεν ὁ Φλώριος έμπρὸς 'ς τοὺς ἄρχοντές του. 1185 " άρχοντες συνοικήτορες καὶ συνανατροφοί μου, εί τις είς τὰς κακώσεις μου, τὰς ἤφερεν ἡ μοίραν, εί τις είν' ούτω πρόθυμος νὰ έλθη μετὰ μένα, ή έξη μήνας [δύναται] ή χρόνον διαβάση, όπ' ἀγαπὰ καὶ προθυμεῖ, ὰς μὲ συνδράμη τώρα. κι αν δώση ὁ παντοκράτορας καὶ εύρωμεν τὴν κόρην, 1190 όσον νὰ 'δῶ τὸ τέλειον τῆς ἀσυστάτου τύχης, κι αν έπιτύχω και εύρω την κόρην και στραφούμεν, νὰ περπατήση ὁ κλονισμὸς τὸ ἄδικον τῆς μοίρας, νὰ τὴν ἐπάρω, νὰ στραφῶ, 'ς τὰ ἴδια νὰ ἐλθοῦμεν, νὰ τοῦ διπλάσω τὴν ἀρχὴν, τὴν εἶχεν, καὶ τὴν δόξαν. 1195 εί δ' ἀστοχήσω, οὐκ εύρῶ τὴν κόρην τὴν ὡραίαν, την κόρην την αγάπην μου, όποῦ 'ν' ό νοῦς μου μέσα, όλοι στραφήτε'ς τ' ίδια σας, όλοι'ς τὰ γονικά σας, κι έμεν άφητε μοναχον, νὰ κλαίγω είς τὰ ξένα, ώς άτυχης νὰ περπατώ της άτυχιας τὰ μέρη, 1200 όσον νὰ μ' εύρη ὁ θάνατος, νὰ πέσω 'ς ἀτυχίαν, νά 'ναι ζωή καὶ θάνατος ὅλα δυστυχημένα.

1068. πέρνη. φορένη το.—70. ἔχεις.—72. νερῶ.—73. πολλὰ.—76. κράτι.—86. κακώσης.—87. εἶν' οὕτω. ἐκεῖνος, MS.—88. δέ: instead of this I have written δύνατα ι.—90. δόση.—96. εὕρω την τήν.—98. στὰ.—99. κλέγων.—1201. εἶς.

καὶ παρευθύς ὁρίζονται τὸ τίς νὰ πᾶ μὲ κείνον. ύπάγουν με τον Φλώριον ἄργοντες μεγιστάνοι,

1205 ἄρχοντες ἀρχοντόπουλα μὲ τοὺς ὑποταγούς τους, διακόσια άρχουτόπουλα με τούς ύποταγούς τους, με τάξιν και ταπείνωσιν ύπαν, καβαλλικεύουν. καὶ θλιβερά λυπητικά, μὲ δάκρυα καὶ πόνους καὶ στεναγμούς ἀπλήρωτους, ἀπογαιρέτισάν τους. and 200 young knights follow him.

1210 'Εμίσευσεν ὁ Φλώριος ἀπὸ τὰ γονικά του πολλά θλιμμένα σοβαρά, την κόρην νὰ γυρεύη εὐγαίνει 'ς ἀναγυρευμὸν τῆς κόρης Πλατζιαφλώρης. ήμέρας τρείς περιπατούν, ηδραν ξενοδοχείον. ξενοδοχείον ηθρασιν, θέλουν νὰ 'ναπαυθούσιν,

They depart

1215 καὶ τὸ πουρνὸν νὰ πηαίνουσιν πάλιν εἰς τὴν δουλειάν τους. inn where τὸν ξενοδόχον είπασιν νὰ τοὺς ξενοδοχήση, κι ὁ ξενοδόγος παρευθύς τον δείπνον εὐτρεπίζει. τί τὰ πολλὰ πολυλογώ: καθίζουν εἰς τὸν δεῖπνον. κι ὁ Φλώριος ἐκάθετον καὶ λάμπει ὡς τὸ φέγγος.

and on the rive at an inn where the night.

1220 τὸ πρόσωπόν του κλειδωτὸν δείχνει ώσὰν θλιμμένος, άλλα της φύσης το λαμπρον πάλιν νικά την θλίψιν. έργετ' ή ξενοδόγισσα, θωρεί τον είς τὰ μάτια, βλέπει τὸ κάλλος τὸ λαμπρον, τὸ ἐξαίρετον ώραῖον, καὶ σουσουμοιάζει την μορφήν μετά της Πλατζιαφλώρης.

The hostess discovers a likeness be-tween Flo-Platziaflora,

1225 θαυμάζει την υπόθεσιν και άπορει το πράγμα. έντρέπεται νὰ τοῦ τ' εἰπῆ· κόπτει την ή φροντίδα. άποτολμά και λέγει τον. " αν έναι θέλημά σου, δύο λογάκια νὰ σὲ πῶ, μὴ ἔγω τὴν ὀργήν σου." κι ὁ Φλώριος την ήλεγεν. "είπε με, εί τι θέλεις."

1230 ή ξενοδόγισσα λαλεί τὸν Φλώριον μαντάτον. άγαλλιοῦται ή ψυχή, νὰ μάθη διὰ τὴν κόρην. λέγει του ή ξενοδόχισσα. " εν τώρα δέκα ήμέραις,

(1245) έδω έξενοδοχήσαμεν την κόρην Πλατζιαφλώραν. με ταύτην ήσαν άργοντες, πλούσιοι πραγματευτάδες. είς κάλλος [καί] είς θεωριά όλως είς σεν όμοιάζει.

and tells him that the latter passed through ten

1235 τὸ πρόσωπόν σου τὸ χρυσὸν τῆς κόρης ὁμοιάζει." άκούσας ταθτ' ὁ Φλώριος, σπαράσσετ' ή καρδιά του:

1212 εὐγαίνει εἰς.—13. ὑπερπατοῦν.—20. κλιδωτὸν.—21. ελίψιν, Maurophr.: φύσιν, MS.—22. ἔρχεται.—26. τοῦτο.—32 is in the MS. 1245, but clearly belongs to this place. The first scribe forgot the line here and added it then at the end of the folio; the second scribe put it then at the commencement of 219α.-36. σπαράσσεται.

The host confirms the statement of his wife, and adds that Platziaflora has been to Egypt.

λιγοθυμεί, λιγοψυχεί, νὰ μάθη διὰ τὴν κόρην. "πότε τὸ φῶς τῶν ὀμματιῶν, κυρὰ, τῶν ἐδικῶν μου, πότε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς καὶ τὸν ἀνασασμόν μου, πότε την κόρην την ποθώ και την άναγυρεύω. 1240 κυρά μου, έξενοδόχησες; 'πέ, ἀφηγήσου μέ το." κι δ ξενοδόχος παρευθύς τον Φλώριον ελάλει " Φλώριε, μὰ τὴν πίστιν με ἀλήθειαν σὲ λέγει. δέκα ημέραις σήμερον πιστεύω το να ήναι, νά 'ναι θλιμμένη περισσά, νὰ μένη πονεμένη, 1246 νὰ κλαίη καὶ τὰ δάκρυά της τρέχουν ώς ποτάμι, κι ἀναστενάζη ἀπὸ ψυχῆς καὶ νὰ θυμᾶται 'σένα, καὶ νὰ στριγγίζη ἀπὸ καρδιᾶς, νὰ λέγη τ' ὅνομά σου. πλην της Αιγύπτου ἐπέρασεν, ὑπᾶν διὰ θαλάσσης." 1250 άκούσας ταῦτ' ὁ Φλώριος μικρὸν παρηγοραται, καὶ δώρον μετὰ προθυμιᾶς δίδει τὸν ξενοδόγον. ζωνάριν ἀργυρόστολον κι ἐπάνω χρυσωμένον, καὶ φορεσιὰν εὐγενικὴν, ἀφόρεστα σκαρλάτα, καὶ παρευθύς ἐσέβησαν, πᾶσιν μὲ τὰ καράβια. 1255

Florios continues his journey to Egypt,

where further information is obtained at an inn where Platziafiora had been staying ten days before.

'Εμίσεψεν ὁ Φλώριος μὲ τὴν ὑποταγήν του, νὰ περπατοῦν τὴν θάλασσαν, τὴν Αἴγυπτον νὰ φθάσουν. πέντε ήμέραις είχασιν μέσα είς τὰ καράβια, καὶ πλήρωμα τῶν ἡμερῶν 'ς τὴν Αἴγυπτον ἐφτάσαν, καὶ τὰ φὰριά τους ἔβγὰλαν μέσα ἐκ τὰ καράβια. 1260 καβαλλικεύει ὁ Φλώριος μ' όλους τους έδικούς του, καὶ μιᾶς ἡμέρας διάστημαν ηδραν ξενοδοχεῖον τοῦ ξενοδόχου τ' δνομα λέγουσιν Πελεσκύτα. καὶ χαιρετά καὶ λέγει τον "καλὸν τὸν ξενοδόχον." καλ κείνος ἀποκρίνεται καλ λέγει πρός ἐκείνον 1265 " καλώς ηλθές, αὐθέντη μου ξένε, τὸν οὐ γνωρίζω." λέγει του "ἤλθασιν ἐδῶ ξένοι πραγματευτάδες, να έχουν και κοράσιον μετ' αυτους ώραιωμένον;" πάλι αθτου ἀπεκρίθηκεν αθτον ὁ ξενοδόχος " μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύρις μου, εὐγενικέ μ' αὐθέντη, 1270 δέκα ήμέραις σήμερον καὶ πλεον πιστεύω νά 'ναι, άφ' οδ έξενοδόχησα την κόρην Πλατζιαφλώρην."

1241. εἰπέ. -43. Perhaps we should write πίστιν μου, ὰλήθειάν σε λέγει. -48. ἐσένα. -49. στριγγίζει. λέγει το δνομά σου. -50. εἰ πῶν. -51. ταῦτα ἀκούσας. -53. ζωγάριν. -69. πάλιν.

ἐπέζευσαν καὶ κάθισαν μικρὸν νὰ ἀνασάνουν, ὅστε νὰ γένη τ' ἄριστον, εἰς γεῦμαν νὰ καθίσουν,

1275 όμάδι ἐσυνέτυχαν, εἶπαν καὶ ὑποθέσεις.

μανθάνει γοῦν ὁ Φλώριος τὸ ποῦ νὰ περπατοῦσιν,

ὀρθὰ νὰ πᾶν κατόπισθεν, νὰ μὴν τοὺς λάθη στράτα.

τὸ ἄριστον ἐγένετο · καθίζουν γιὰ νὰ φᾶσι.

ἐὰν ἰδιῷ θελήματι, κᾶν λάθος ὅ,τι νὰ ἦτον,

1280 εἰς χέριν μαχαιρόπουλον ὁ Φλώριος ἐκράτειε,
γλυτόνει ἐκ τὸ χέριν του καὶ πέφτει εἰς τὴν ταῦλαν,
καὶ μίαν κοῦπαν τζάκισεν γυαλὴν ὡραιωμένην.
καὶ μήπως θλίψη τίποτες τάχα τὸν ξενοδόχον
"διὰ κοῦπαν τὴν ὑάλινον ἄλλην νὰ σὲ γαρίσω,"

1285 κι όρίζει, φέρνουν άργυρήν δίδει τον άντ' έκείνην, κ' εὐθὺς ἀπεχαιρέτισαν καὶ τὴν όδον ὑπάγουν.
Φθάνουν τὴν Άλεξάνδρειαν, ὀλίγον ἀνασάνουν, καὶ πάλιν ἀπεσώσασιν εἰς χώραν Βαβυλῶνος, ὁποῦ 'σαν τὰ παλάτια Δαδέν τοῦ βασιλέως.

1290 τον ξενοδόχον ερωτά να μάθη δια την κόρην " μη να εξενοδόχησες εδώθεν κορασίδα, να ενι εις κάλλος ευμορφη και εις την θεωρίαν, όμάδι με τους άρχοντας πλουσιούς πραγματευτάδες;" λέγει του ή ξενοδόχισσα " μόνον πραγματευτάδες.

1295 άλλὰ τὴν κόρην ήξευρε ὅτι ἐπούλησάν την, κι ὅσον λογάριν ἔδωκαν, ὅλον ἐτρίπλασάν το τος ὅς ἤρεσεν τὸν ἀμηρᾶν τὸ κάλλος τῆς ὡραίας. εἰς ἔνα πύργον ὑψηλὸν ἔβαλεν τὸ κοράσιον. ὁ πύργος ἔναι δυνατὸς, γύρωθεν ἔγει κάστρον,

1300 ἔχει καὶ καστροφύλακα, μὲ προσοχὴν νὰ βλέπη
ἔχει καὶ βάγιαις ἔμορφαις, τῆς κόρης συνοδίας,
καὶ ἀρχοντόπουλα πολλὰ διὰ παραδιάβασές της."
μανθάνει ταῦτ ὁ Φλώριος. ὀγλήγορ ἀπ τὴν λύπην
πάλιν συμφέρνει, ἀποκρατεῖ, στερεᾶ τὸν λογισμόν του.

1305 καὶ δῶρα πλούσια πολλὰ δίδει τὸν ξενοδόχον, δυὸ μαύρους συντομώτατους νὰ πέτουν ὡς ἀέρα, κοῦπαν ἀργυροχρύσωτην μὲ λιθαρομαργάρον,

1274. το άριστον. -78. φάσι. -81. πεύτει. -82. ἐτζάκισεν. -84. λέγει τον διά: cf. v. 1291. -85. ἀργυρὴν άλλην δίδει. -91. λέγει τον (cf. v. 1290) μὴ νὰ ξενοδόχησες. -92. ἔναι. εὐμορφία. -94. λέγει τον. -97. τόσον ἤρεσεν. -1300. βλέπει. -3. ταῦτα. ὀγλήγορα ἀχτὴν. -6. εἰς. -7. λιθαρομαργάρων.

They arrive at Alexandria and continue their journey to Babylon. There Florios learns that Platziaflora has been sold to the Emir and is kept in a fortified tower.

Florios bestows splendid presents upon the host of the inn, and asks him to contrive for him an interview with Platziaflora,

καὶ δακτυλίδια γρυσά κι άμέτρητα δουκάτα, δια να μεταγειρίζεται και να τον έγη φίλον, διὰ νὰ τὸν ἔχη εἰς θέλημα καθολικὸν δικόν του. 1310 φέρνει τὰ δώρα παρευθύς μετὰ περιγαρείας, κ' εύγαριστεί τον Φλώριον μάλλον καὶ προσκυνεί τον. ό Φλώριος του έλεγεν εύθύς του ξενοδόχου. " αν έγης πόθον είς έμεν καὶ καθαρήν φιλίαν, πράξιν νὰ ποίσης τίποτες, τὴν κόρην νὰ συντύχω, 1315 να δώσης λόγον και βουλήν, το πώς να 'δω την κόρην. πως ν' άντρανίσω την ώριαν, ή πως να την συντύχω." κι ὁ ξενοδόγος παρευθύς ούτως άπηλογείται. " έὰν ἦτον ἀπὸ λόγου μου την κόρην διὰ νὰ γένη. έτοιμος είμαι δούλός σου θέλω να σε δουλεύσω. 1320 άμη ἀπορῶ κι οὐ δύναμαι τὸ τί βουλη νὰ δώσω. όμως νὰ σὲ 'πῶ τίποτες κι ἀπόκρυφα τὸ κράτειε, καὶ μήτε ξένου μήτ' έδικου την συμβουλην θαρρέσης, μήπως καὶ μάθη ὁ άμηρᾶς καὶ μὲν κακοδικήση καὶ ζημιωθώ καὶ τὴν ψυχὴν, ἔγω καὶ ἀτιμία. 1325 μάθε λοιπον το 'ψήλωμαν το πως έστιν του πύργου καὶ πῶς τὸν ἐσυνείργησεν ἐκείνος ὁ τεχνίτης. τὸ ὕψος ἄνω ἀνέβασεν ὀργυίας ἐνενήντα, τὸ πλάτος γὰρ τὸ ἔσωθεν τριάκοντα ὀργυίας, τὸ πάχος τοῦ τοιχίου του ὀργυίαις είναι δέκα. 1330 έμορφος ένι έξαίρετος. λάμπει ἀπὸ μακρόθεν, κ' οί προμαχώνες γύρωθεν με την χρυσην την ψηφαν. καὶ καθιστά πανέμορφους χρυσούς γυαλοφεγγίτας, καὶ ἀπὸ μέσα στοριστὰ λαβούριν καὶ γρυσάφιν με τας καμάρας τας χρυσας, με άργυρας κανδήλας, 1335 καὶ πάσαν νύκταν βλέπουν τον χίλιοι καβαλλάροι, άρματωμένοι δυνατά τὸν πύργον τριγυρίζουν. άνω 'ς τὸν πύργον στέκεται φυσκίν' ώραιωμένη. έναι βρυσίτζα καὶ νερον, καὶ τοῦ νεροῦ ν' ή χάρις, η κόρη αν έναι αίτιος, η κόρη αν εν παρθένος. 1340 όταν έβγαίνη αύγερινός καὶ ή αύγη γαράξη, όταν τὰ ῥόδα τὰ τερπνὰ μυροδοτοῦν τὸν κόσμον,

The description of the tower and of the wonderful well in the castle,

1309. ἔχει. -10. ἔχει. -14. ἔχειs. -17. νὰ. -19. γένει. -20. δουλεύω. -22. στεπῶ. -28 and 29. δργείαs. -30. δργίαιs. -31. ἔναι. -32. κ' ἡ. ψίφαν. -33. καθιστά. -38. φυσκίνα. -39. νεροῦν.

σηκόνει ή κόρη τοῦ νεροῦ κ'ἐγγίζει 'ς τὴν φυσκίναν.
καὶ τοῦ νεροῦ ἡ ἐνέργεια· αν ἔναι δίχα δόλου,

1345 καθάριον έναι το νερον ως κρύσταλλον και χιόνι εί δ' έχει δόλον τίποτες και παρθενιαν οὐκ έχει, θολόνεται, ταράσσεται και γίνεται ως βοῦλκος, και παρευθύς γνωρίζεται, ἡ κόρη αἰτίαν έχει. ο καστελάνος πάντοτε τον βλέπει τὴν ἡμέραν,

1350 εἰς γνώμην θηριόπρακτος, ὡς λήσταρχος 'ς τὴν πρᾶξιν, κακώδυνος, ἀνήμερος, φιλιὰν οὐ θέλει φίλου, ἀνελεήμων ἄνθρωπος, διάβολος 'ς τὴν πρᾶξιν. καὶ ἄνθρωπος ἂν εὑρεθἢ ποσῶς, ὁποῦ νὰ 'γγίση καὶ μόνον μὲ τὸ δάκτυλον τὸ τοίχημαν τοῦ πύργου,

1355 εὐθὺς τῆς ὥρας σύντομα κόπτει τὴν κεφαλήν του. ἔχει καὶ ἄλλον ἔθιμον, Φλώριε, ὁ καστελάνος, πλοῦτον ποθεῖ κι ἐπιθυμᾳ κι ὀλυγωρᾳ καθόλου, καὶ τὸ παιγνίδιν ἀγαπᾳ νὰ παίζη καθ' ἡμέραν, νὰ ποῖκες τρόπον, Φλώριε, νὰ παῖξες μετ' ἐκεῖνον,

1360 νά 'δωκες δώρα πρὸς αὐτὸν, φίλον νὰ τὸν ἐποῖκες, ἀλλάχη τρόπον τίποτες νά ποικεν εἰς ἐσέναν.' ἀκούει ταῦτ' ὁ Φλώριος· τοὺς ἐδικούς του κράζει. τοὺς ἄρχοντάς του ἐμάζοξεν, κι εἰς τὴν βουλὴν ἐκάτσαν. "ἤξεύρετέ το, ἄρχοντες· 'ς τὸν πύργον θέλω πάγει,

1365 όποῦ 'χει τὴν πόλλ' ἀγαπῶ ἔσωθεν κλειδωμένην.
κὰν διὰ τὴν ἀγάπην της τὸν πύργον νὰ κρατήσω,
νὰ 'πλώσω καὶ τὰ χέρια μου καὶ νὰ τὴν περιλάβω,
καὶ τότε τὸ κεφάλι μου ἃς κόψῃ ὁποῦ τὸ βλέπει.
ὅτι συγνοδαμάζει με ὁ πόθος τῆς ὡραίας,

1370 έγω εἰς τὴν ἀγάπην της 'σεμβαίνει με ἀσθένεια. κι ὁ χερογλύκυν της 'νομα θέλω ψυχομαχήση, τὸν ἄγγελον, τὸν θέλω δεῖ, ἐκείνη θέλει ὁμοιάζει, τὸ ὄνομάν της θέλω ἰδεῖ καὶ θέλω ξεψυχήση.

but there is a savage keeper in the castle:

yet he is greedy of money and likes play and perhaps may be got at from this side.

Florios communicates his intention to go to the tower to his companions.

1344. Perhaps we should read και τοῦ νεροῦ 'ν' ἡ ἐνέργεια.—53. νὰ γαίση.—56. εδφημον, MS.: emended by Maurophr.—61. σεσέναν.—62. ταῦτα.—63. 's at the beginning of the line has been omitted.—65. ἔχει.—68. τὸν.—70. σεμπένη: but perhaps my reading of the passage is not yet correct; in the following line the MS. reads χερογλυκύντης ὅνομα. Ι am of opinion that we should admit a transposition and read as follows:

έγὼ εἰς τὴν ἀγάπην της θέλω ψυχομαχήση, κ' εἰς τὸ γλυκύν της ὅνομα 'σεμβαίνει με ἀσθένεια. 1372 a very curious line. Florios sets out for the tower, πως νὰ τὸ 'δοῦν τὰ μάτια μου, πως νὰ τὸ ἀπομένω; έγω νὰ ζω νὰ περπατώ κι ἄλλος νὰ τὴν κερδήση:" 1375 έθαύμασαν οἱ ἄργοντες τὸν πόθον τὸν τοσοῦτον έστήσασιν την συμβουλην νὰ 'δη τον καστελάνον. έστήσασίν του τὸ φαρίν πηδά, καβαλλικεύει, πηδά καὶ καβαλλίκευσεν. 'ς τὸν πύργον κατεβαίνει, κι ὁ καστελάνος ἄνθρωπον ἐβλέπει καβαλλάρην. έξεσπαθόνει σύντομα, τον Φλώριον ελάλει. " εἰπέ, εἰπέ με, ἄνθρωπε, ἐκ ποίας χώρας εἶσαι, κ' ήλθες μὲ τόλμην ἔγγιστα 'ς τὸν πύργον τὸν προσέχω. κι αν έλειπεν, ότι θωρω ανθρωπον χωρίς άρμα, ήκοφτα τὸ κεφάλιν σου, ἔπαιρνα τὴν ζωήν σου." 1385 ό Φλώριος ώς Φρόνιμος αὐτὸν ἀπηλογήθην. " ὧ καστελάνε ἄρχοντα, κακὸν μηδὲν μὲ ποίσης. πρώτον ίδὲ κι ἐρώτησε τὸ τί εἶμαι καὶ πόθεν, καὶ τί δουλειαῖς έχω έδῶ καὶ τί 'ναι τὸ γυρεύω. έὰν γυρεύω δίκαια, τίποτες μη μὲ ποίσης. 1390 εί δὲ γυρεύω ἄδικα, κόψε τὴν κεφολήν μου." κρατεί, άπλόνει τον εύθύς, πιάνει τον έκ τὸ χέριν, άνερωτά τον, λέγει τον: "πόσε καὶ πόθεν ἔρχη, καὶ χώρας ποίας ποταπής καὶ γενεᾶς ὑπάρχεις; δοῦλός τινος εὐγενικοῦ ἀπὸ τῶν μεγιστάνων;" κι ὁ Φλώριος τὸν ἔλεγεν εὐθὺς τὸν καστελάνον. " δούλος ποτέ οὐ γέγονα, αὐθέντην οὐ γινώσκω, οὐδὲ παιδόπουλόν τινος καβαλλαριοῦ [ὑπάργω]. οίος κι αν ήμαι, σύντομα νομίζω να το μάθης. άνθρωπος ξένος ἀπ' ἐδῶ εἶμαι καὶ ξενιτεύθην. 1400 ηλθα, νὰ 'δῶ τὸν θαυμαστὸν πύργον, τὸν ἐφυλάγεις, ότι είγά τον ὀρεχθικὸν, πάντοτε ἐπεθύμουν, ηλθα, νὰ 'δῶ νὰ ὁρεγθῶ νὰ ποίσω 'σὰν αὐτοῦνον. οὐδὲν ήθέλησα ποσῶς νὰ στείλω ἄνθρωπόν μου, εί μὴ νὰ 'δοῦν τὰ μάτια μου, νὰ ὀρεκτῆ ψυχή μου· μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύρις μου, τὸ ἔπαινος τοῦ πύργου. θεμελιωτός, πανεύμορφος, πολλά 'ναι τεχνημένος."

and there conciliates the keeper by fair words and clever speeches.

1375. κερδήση.— 76. του τὸν σοῦτον.— 77. 'δεῖ.— 82. ἦσαι.—89. τί εἶναι—92. ἁπλώνει κρατεῖ τον παρευθὺς.—93. πόθεν καὶ πόθεν: emended by S. Lindheimer.—98. παιδόπουλον ποτὲ τινὸς καβαλλαρίου without ὑπάρχω: but cf. v. 1394.—1405. ὀρεκτή. After this perhaps a line has been lost.

δ καστελάνος παρευθύς ἀκούσας τέτοιους λόγους καταλαμβάνει παρευθύς, ὅτι εἶναι βασιλέας

1410 ἡ τοῦ σολτάνου ἀπόκομμα ἡ τέκνον μεγιστάνων.
ποσῶς οὐδὲν ἡθέλησεν λόγον νὰ φανερώση,
κι ὁ Φλώριος συντεχνικῶς λέγει τὸν καστελάνον·
"ἀν χρήζεις διὰ μετεωρισμὸν νὰ παίξωμεν ἀντάμα;"
κι ὁ καστελάνος βλέπει τον, τὴν θεωριὰν τὴν εἶγεν,

Florios offers to play with him.

1415 εὐθὺς σουσουμοιάζει τον μετὰ τῆς Πλατζιαφλώρας, καὶ παρομοιάζει τον αὐτὸν τὸ κάλλος τῆς ὡραίας. καὶ λέγει πρὸς τὸν Φλώριον· "ἄκουσον, τί σὲ λέγω. μέλη κομμάτια ἤθελα τώρα νὰ σὲ σκοτώσω. ἀλλὰ διατὶ παρομοιοῖς τὴν κόρην Πλατζιαφλώρη,

The keeper is kind to Florios on account of his resemblance to Platziafiors.

1420 θέλω διὰ τὴν ἀγάπην σου νὰ σὲ φιλοτιμήσω. θέλω κ' εἰς παραδιαβασμὸν νὰ παίξωμεν ἀντάμα." δρίζει πρὸς τὰ τέκνα καὶ εἰς τοὺς ὑποταγούς του ' "γλήγορα φέρετε ταυλὶν τοῦ [νὰ] περιδιαβάσω." τὸν δρισμόν του ἐπλήρωσαν καὶ σύντομα τὸ φέρνουν.

They play together and Florios wins,

1425 ὁ Φλώριος παίζει τὸ ταυλίν μετὰ τοῦ καστελάνου. παίζουν οἱ δυὸ κι ἐνίκησεν ὁ Φλώριος ἐν κέρδει, δύο χιλιάδες στάμενα κερδέῖ τὸν καστελάνον. κι ὁ καστελάνος τὸ νὰ ᾿δῆ, ὅτι ἔναι νικημένος, ἀπὸ τὴν κάκην ἔρμιψεν τὰ ζάρια μακρόθεν.

but refuses to take money from the keeper, who thereby becomes his firm friend.

nessi

1430 κι ὁ Φλώριος ὡς φρόνιμος βούλεται νὰ τὸν ποίση φίλον ἐγκάρδιον τῆς ψυχῆς, μυστήριον τῆς ἀγάπης, δίδει τον τὰ ἐνίκησεν, καὶ δίδει τον καὶ πλέα. κι ὁ καστελάνος, τὸ νὰ 'δῆ, πολλὰ καλὸν τοῦ 'φάνη, τὸν πλοῦτον ἐπαράλαβε καὶ μυριευχαριστεῖ τον,

1435 καλ λέγει πρὸς τὸν Φλώριον "ἄκουσον, τί σὲ λέγω.
ἐγὼ ἀπὸ τὸ σήμερον φίλον νὰ σὲ βαστάσω,
'ς τούτην τὴν Βαβυλώνιαν νὰ σὲ ἀναγνωρίσω
καὶ ἄρχον πρῶτον εὐγενῆ καὶ μέγαν μεγιστάνων."
ὅμως ἑσπέρα ἔφτασεν θέλει νὰ ὑπαγαίνη

1440 κι ἀπὸ τὴν τόσην τὴν χαρὰν, τὴν εἰχεν ἡ καρδία, ἀπὸ τὸ χέριν τὸν κρατεῖ κι ἀποχαιρέτισέν τον

1410. Would it be against the language to read ή του (instead of τινος)?—
12. συντεχνικός.— 23. μα is not in the MS.— 28. Bekker corrects τοναϊδή, p. 180. 3τ.— 32. τοναδή: cf. v. 1428.— 36. βαστάζω.— 37. ἀναμυρίζω.— 39. Should it rather be δμῶς?—40. Perhaps ἐν καρδία.

Florios receives an invitation to come again the next day;

" ἀφίνω ὑιγειὰν, αὐθέντη μου. ἔγε ζωὴν μεγάλην, ότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσαις πικριαῖς αν είχα, όλας μὲ τὰς ἐλάφρυνας, ἔφυγαν ἀπὸ μένας, διότι μ' έμεν ήθέλησες μικρον περιδιαβάσαι." 1445 ό καστελάνος ἀγαπᾶ, πολλὰ ποθεῖ τὰ δῶρα. καὶ τὸν ἐκάλεσεν πρωὶ νὰ φᾶσιν εἰς τὸ σπίτι. "καὶ μη γενης παρήκους πάλιν παρακαλώ σε." ό Φλώριος τὸ κάλεσμαν μετὰ χαρᾶς τὸ ἐδέχθην, καὶ λέγει τον: "μετὰ χαρᾶς 'ς τὸν ὁρισμόν σου εἶμαι. πάγω 'ς τὸ ξενοδόχειον νὰ 'ναπαυτῶ τὴν νύκταν, νὰ διορθώσω τὴν συνοδιὰν, τὴν ἔχω μετ' ἐμένα καὶ αύριον ξημέρωμαν νὰ φάγωμεν μαζήτζα, καὶ νὰ περιδιαβάσωμεν πάλιν είς τὸ παιγνίδιν." Πήγεν 'ς τὸ ξενοδόχειον ποῦ 'σαν οἱ ἄργοντές του. όλην την νύκταν μελετά, πώς νὰ κατευοδώση της κόρης την ὑπόθεσιν, μετ' αὖτον νὰ συντύχη. ό νους καὶ ή καρδία του λέγει, καθοδηγά τον. "τὸν καστελάνον ἐκ παντὸς μὲ δῶρα νὰ συχνάσω. άλήθεια, τὸν ἀμηρᾶ φοβεῖται ὁ καστελάνος. 1460 όμως ας ρίνω την δειλιαν να τούτο φανερώσω. κι αν λάχη να με συνθλιβή και να με συμπονέση, να ένεργήση τίποτες την κόρην να συντύχω." ἐπέρασεν, ἐδιέβηκεν τὸ διάστημαν τῆς νύκτας. έγάραξ' ή ἀνατολή, τρέγει τὸ φῶς παντόθεν. 1465 καβαλλικεύει ὁ Φλώριος, 'ς τὸν πύργον καταβαίνει.

and repairs to the tower at an early time.

He gives the keeper splendid presents

1447. φάσιν. — 50. 's is not in the MS. — 51. εὶs τὸ ξενοδοχεῖον. — 52. μὲ ταμία. — 53. Perhaps μαζῆ (or μαζύ) μας. — 55. ὑπῆγεν εἰs. — 57. αὐτον: but αὐτην would perhaps be more natural; cf. v. 1463.—62. συνπονέση. — 65. ἐχάραξεν ἡ ἀνατολὴ. — 67. προσέχει. — 70. ἐκάτζαν. ὕπασιν, emended by S. Lindheimer. — 71. τὸ ἄριστον.

τὸν καστελάνον ηὕρηκεν, τὸν πύργον νὰ προσέχη, καὶ εἶς τὸν ἄλλον γαιρετᾶ, ὡς ἔπρεπεν, ἀξίως.

έκάτσαν, ἐσυντύχασιν, εἴπασιν ὑποθέσεις,

ο Φλώριος εχάρισεν δώρα τον καστελάνον,

ὅστε νὰ γένη τὤριστον, εἰς γεῦμαν νὰ καθίσουν. ἦλθεν ἡ ὥρα, ἐγεύτησαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης, κι ἀφ' ὅτις ἀποφάγασιν, χαρίσματα τὸν δίδει,

κούπαν ὀρθὴν ὁλόχρυσην, γεμάτην τὰ δουκᾶτα,

"καλώς σὲ ηὖρα, κύρις μου." "καλώς ἦλθες," τὸν λέγει.

1470

1475

κοῦπαν μεγάλην θαυμαστὴν, νὰ πρέπη βασιλέα. κι ὁ καστελάνος τὸ νὰ ἰδῆ τὸ χάρισμα τὸ τόσον, κρατεῖ τὸ ξενοχάραγον, καθόλου τὸ θαυμάζει. λέγει τον· "τί σὲ δούλευσα, νὰ μὲ χαρίζης τόσα,

1480 τόσον λογάριν ἄμετρον καὶ πλοῦτον οὐκ ὀλίγον;"
καὶ παρευθὺς ὁ Φλώριος οὕτως τὸν ἀπεκρίθην·
" ἐὰν ἔχης πόθον εἰς ἐμὲν, φιλιὰν στερεωμένην,
ἔχεις καὶ τρόπον καὶ βουλὴν δουλειὰν νὰ μὲ δουλεύσης.
κάρβουνα γέμω 'ς τὴν καρδιάν· δύνασαι νὰ τὰ σβύσης."

1485 κι ὁ καστελάνος παρευθύς τὸν Φλώριον ἐλάλει " εἴ τι ὁρίζεις, ἂν δύναμαι, ἔχω νὰ σὲ δουλεύσω, κι ὡς δοῦλός σου ἐκλίθηκα, τὸ χρήζεις νὰ πληρώσω." πάλιν αὐτὸν ὁ Φλώριος ἐκ τέχνης συντυχαίνει " ἐπεὶ γὰρ φίλος εἰς ἐμὲν γίνεσαι ἀφιερωμένος,

1490 ἀφιερῶ σε μ' ὅρκον σου, ἄδολος φίλος νά 'σαι, κ' εἴ τι θαρρέσω νὰ σ' εἰπῶ, νὰ τὸ πληροῖς ὡς φίλος, κι αν εν καὶ πραγμα τίποτες, νὰ μὴν τὸ 'πάρης βάρος." ὅρκον ποιεῖ τὸν Φλώριον μέγαν ὁ καστελάνος, ὀμνεῖ τον μ' ὅρκον δυνατὸν, ὅ τι τὸν ἐζητήση,

1495 νὰ τὸ πληρώση παρευθὺς, ἂν χάση τὴν ζωήν του.
ὁ Φλώριος ἐκίνησεν νὰ λέγη, νὰ ᾿φηγᾶται
τὸν πόθον καὶ τὰ ἔπαθεν, ἐκ τὰς ἀρχὰς τὰ λέγει,
τὴν συμφορὰν τὴν ἔπαθεν, ὁμολογεῖ τὰ ὅλα.
"πόθου ἐγενόμην δουλευθεὶς καὶ δοῦλος τῆς ἀγάπης,

1500 κ' εἰς τὴν καρδιάν μου ἐσέβασα πόθον φρικτὸν καὶ μέγαν, πόθον νὰ φλέγῃ ὁλοτελῶς τὴν ταπεινὴν ψυχήν μου, καὶ νὰ μαραίνη μαραμὸν νὰ βάνῃ τοῦ θανάτου, μόνον νὰ πάσχω ὁ ταπεινὸς, νὰ ἦμαι πονεμένος. καὶ 'γὰ ἐξενιτεύθηκα νὰ τὴν ἀναγυρεύω.

1505 ἀνθρώπους ἐξενίτευσα τοὺς ἄρχοντας, τοὺς βλέπεις, τόπους περιπατήσαμεν ἀδήλους κι ἀγνωρίστους, χώραις καὶ τόπους καὶ βουνὰ, λιβάδια, ποταμιῶνες, καὶ παραδείραμεν πολλὰ, νὰ ἔλθωμεν ἐνθάδε. τώρα ἐπακουμπίσαμεν 'ς τὰ χέρια σου, αὐθέντη,

1510 κι όταν τὸ κάστρον εἴδαμεν έδῶ τὴν Βαβυλῶνα,

1476. πρέπει.—77. ἰδεῖ.—79. χαρίζεις.—83. νά μὲ δουλεύσεις.—84. τας βύσεις.—91. πληρῆς.—96. λέγει.—1501. φλέγει.—2. μαραίνε.—6. ἐπεριπατήσαμεν: we might also write ἐπερπατήσαμεν.—10. οἶδαμεν.

he keeper is persuaded to assist Florios in his attempt to see Platziaflora. μέσον γαράς καὶ θλίδιεως νὰ κείτεται ὁ νοῦς μας. έγω ἀνάσανα μικρον ὅτι ηθρα τὸ ἐζήτουν. καὶ πάλιν κατακαίγομαι, διατὶ οὐδὲν τὸ βλέπω, νὰ συναντήση, νὰ μὲ 'δῆ, νὰ 'δῶ κι ἐγὼ ἐκείνην. κι ἐσὺ, αὐθέντη, δύνασαι νὰ κτίσης, νὰ χαλάσης, ότι την ώραν τον καιρον της έλεεινας ο γρόνος. όταν είς την καρδίαν μου ἐσέβασα τὸν πόθον, κάλλιον νὰ μὴ εἶχα γεννηθῆ εἰς τὸν παρόντα κόσμον. παρά την τόσην συμφοράν, την έπαθα 'ς τὰ ξένα, ότι πατρίδαν έφηκα καὶ βασιλειάν καὶ στέμμαν 1520 κι άργοντας συνοικήτορας καὶ φίλους καὶ γνωρίμους. κανήν οὐκ ἐθυμήθηκα, ὀπίσω μου τὰ 'Φῆκα, καὶ βασιλειὰ καὶ έξουσιὰ καὶ παρρησιὰ της Σπάνιας. καὶ μόνον τοῦτο τὸ ποθῶ καὶ τὸ ἀναγυρεύω, τον πόθον και ασγόλησιν την είς την Πλατζιαφλώρα. 1525 τώρα είς σένα, φίλε μου, προδίδω το κορμί μου. έσυ, αὐθέντη, δύνασαι ζήσης καὶ ἀπολέσης. παρακαλώ σε, διάλεξε τὸ κάλλιον ἐκ τὰ δύο. άδιάκριτον μηδέν γενή 'ς έμεν τον ξενωμένον, ότι ἀπ' ἐδᾶ συνέχει με ὁ πόνος τῆς ἀγάπης. ποίσε νὰ ἰδῶ, αὐθέντη μου, εἰς πρόσωπον τὴν κόρην. ας ίδω την λαμπρότητα της ηλιογεναμένης. μη στερευθώ διὰ πόθον της ψυγή ἀπὸ τὸ σώμα." κι ο καστελάνος παρευθύς ετρόμαξεν και φρίττει, κι ώς ξένος έκ τὸν λογισμὸν ἐγίνετον αὐτίκα, 1535 ίδων τοιούτον ζήτημα ότι να τού ζητήση. όμως τον λέγει " Φλώριε, ἐπιόρκον νὰ σὲ δώσω, καὶ ἀφορὴν ὁρκωμοσιὰν τὴν συνταγὴν οὐ φεύγω. οὐκ ἀποφεύγω τ' ὤμοσα· θαρρώ νὰ τὸ πληρώσω. όπόταν γάρ εἰς κίνδυνον φίλος διὰ φίλον πάσχει, 1540 έκεινου έχ' άληθινου, ότι νὰ πρέπει φίλος. όταν δ' είς εὐκολίαν [τε] τάχα συντρέχει ὁ φίλος, διὰ τοῦ καιροῦ τὸ εὔκολον πάσχει διὰ φιλίαν,

1513. κατακέγομαι.—14. 'δεῖ.—16. ἐλεήναs: but the line is nonsense, as it stands; perhaps it should end τῆς ἐλεεινῆς φυλάγεις.—20. ἔφηκα is the same as ἄφηκα, but I do not think it necessary to change the reading.—24. ἐτοῦτο.—29. δδιάκριτος. εἰς ἐμὲν.—38. Perhaps we should read αφορμὴν ὁρκωμοσιᾶς.—39. τὸ ἄμοσα.—41. ἐκείνον ἔχε ἀληθυνν ὅτι διὰ φίλον πάσχει, ἐκεῖνον ἔχε ἀληθυνν ὅτι νὰ πρέπει φίλος.—42. τε is not in the MS.

οὐκ ἔναι φίλος γνώριμος, μὴ γένοιτο 'ς τὸν κόσμον, 1545 τώρα καλὰ τὸ γνώρισε, τώρα βεβαιόνεσαί το. ἄν χάσω τὸ κεφάλι μου τελειῶς ἀπ' τὸ κορμί μου, τὴν Πλατζιαφλώρα βούλομαι τελείως διορθώσω, γιὰ νὰ συντύχης, Φλώριε, μετ' αὔτην τὴν ώραίαν." καθέζεται καὶ μεριμνῷ πῶς νὰ τὸ καταστήση

1550 γιὰ νὰ μπορέση ὁ Φλώριος τὴν κόρην νὰ συντύχη τοῦ πύργου γὰρ τὴν ἄνοδον ἐδείλειαν ἡ ψυχή του καὶ πάλιν ἐκροτούντα τον πολλὰ ὁ λογισμός του. βλέπει, θεωρεῖ, στοχάζεται αὐτὸν ὁ καστελάνος, νὰ πάσχει τὴν συνείδησιν, τὸν λογισμὸν νὰ θλίβει,

1555 καὶ νὰ δειλιάζει ἀπὸ καρδιᾶς, τὴν ὅψιν του ἐχάσεν.
κι ἀπὸ τὸ χέριν τὸν κρατεῖ καὶ ἄκου τί τὸν λέγει
"Φλώριε, τί δειλοσκοπᾶς καὶ τί δειλίαν ἔχεις;
ἐγὼ τὴν στράταν καὶ οὐ πλὴν ἐγὼ νὰ σὲ τὴν μάθω,
τὸ πῶς νὰ ὅῆς τὴν λυγερὴν καὶ πῶς νὰ τὴν συντύγης.

1560 καιρός ἐγγίζει τοῦ Μαϊοῦ, συκονταίνει τὸ πάσχα, κ' ἡ σχόλη τῶν καβαλλαριῶν· ἐπλάτυναν τὰ ῥόδα. τὴν γῆν ῥόδα γεμίζουσιν καὶ λούλουδα τὰ πάντα· ὅλα φουντολουλουδίζουν, γεμίζουσιν τὰ ἄνθη· καθ' ἐν χρόνον συνήθειον τὰ ἄνθη νὰ συνάζουν·

1565 μαζόνουν τα ἀπὸ παντοῦ, τὸν ἀμηρᾶν τὰ φέρνουν. ἀπότι κρίνων, ῥόδων τε καὶ τριανταφυλλάκια, ὅλα τα στέλλει ὁ ἀμηρᾶς τὰς εὐγενὰς ἐκείνας. τὰ ἄνθη γὰρ συνάζουσιν, βάνουν τα 'ς τὰ κοφίνια, τὸν ἀμηρᾶν τὰ φέρνουσιν καὶ βάνουν τα ὀμπρός του.

1570 κ' ἐκ τὸν καθὲν κοφίνιον κι ἐκ τὸ καθ' ἔνα ῥόδον, ὅποιον χρειαστῆ ὁ ἀμηρᾶς νὰ πάρη διὰ φιλίαν, καὶ ὅλ', ὅσα ἀπομείνουσιν νὰ πέμψη τὰς γυναῖκας, κατὰ λεπτὸν τῆς καθεμιᾶς, ὡς πρέπει καὶ ἀρμόζει." Ἦλθεν ἡμέρα, ἀτίμωσεν τὸ πάσχα καὶ ἡ σχόλη,

1575 τὰ ἄνθη ἐσυνάχθησαν, τὰ ῥόδα, ὅθεν ἢσαν.

1546. οχτό for ἀπ' τὸ: but perhaps we have here the form ὁχ for ἐκ; see my note in the Transactions of the Phil. Soc. for 1867, p. 86. — 48. μεταῦτην.—51. ἐδείλιαν.—58. The reading of the MS. as given in the text is nonsense. I should think that the poet intended to write ἐγὼ τὴν στράταν ξεύρω καὶ τὴν θέλω νὰ σὲ μάθω.—60. Perhaps we should read συμόνει καὶ τὸ πάσχα. The MS. has καὶ before συκουταίνει.—64. Perhaps καθὲν εἰς χρόνον συνηθειὸν τὰ ἄνθη τὰ συνάζουν.—66. ἀπότι is corrupt: the proper sense would be got at by writing καὶ πλῆθος.—71. χριαστὴ.—72. ὅλα.—74. ἐσήμοσεν.

He explains to Florios a scheme how he can be carried into the tower, concealed beneath flowers.

1580

1605

βάηλοι τὰ σηκόνουσι, τὸν ἀμηρᾶν τὰ πᾶσι, κ' εἰς εν κοφίνι ἔμπηκεν ὁ Φλώριος ἀπέσω. καὶ βάνει ῥόδ' ἀπάνω του, σκεπάζει τον καθόλου, τάχατ' ὅτι νὰ φαίνεται ὅτι ἄνθη εν γεμάτον. καὶ κεῖνος μέσ' ἐκάθετον, σκεπάζουν τον τὰ ἄνθη,

νὰ μελετά ή καρδία του, τὴν ἔνεδραν μὴ σφάλη,

μη σφάλη τὸ μηγάνημαν, 'ς τὸν θάνατον ἐμπέση, καὶ στερηθή καὶ τὴν ζωὴν, χάση καὶ τὴν φουδούλαν. συνάζουν τον οἱ ἄρχοντες κ' ὑπᾶν τον μεγιστᾶνοι. καθέζεται ὁ άμηρᾶς εἰς θρόνον μουσειωμένον, 1585 παίονουν τὰ ρόδα τὰ τερπνὰ καὶ θέτουν τα έμπρός του. άπλώνει, παίρνει ἀπὸ παντοῦ μέρος είς τὰ καλάθια. κι όταν τὸ χέριν του ἄπλωσεν νὰ πιάση ἀπὸ τὰ ῥόδα, όπου ἀπέσω ἐκάθετον ὁ Φλώριος χωσμένος, Γάπ' κείνου είχευ θέλημαν, νὰ πιάση ἀπὸ τὰ ῥόδα, 1590 ότ' ἄπλωσεν ὁ ἀμηρᾶς, νὰ πιάση ἀπὸ τὰ ῥόδα], έγγίσασιν τὰ χέρια του είς τὴν κορφήν του ἀπάνω, έκείνου τοῦ χρυσόσκουλου, τοῦ χρυσομιληγκάτου, όποῦ 'σαν τὰ μαλλίτζα του ώσὰν τὸ δακτυλίδιν, όποῦ τον καὶ ἀντίσικος τῆς κόρης Πλατζιαφλώρας. 1595 καὶ πόσον φόβον έλαβεν καὶ τρόμαξ' ή ψυχή του, να μην το μάθη ο άμηρας, και την ζωήν του χάση. όμως οὐκ ἐκατέμαθεν ὁ ἀμηρᾶς τὸν δόλον, όρίζει καὶ ἐπῆράν τα [οί] ῥῆγες ἀπομπρός του. την Πλατζιαφλώραν ώρισεν όλα να τα έπάρουν. 1600 τοσόνδε πόθον είς αὐτην είχεν ἀπὸ καρδίας,

after all Florios is fortunate enough to get into Platziaflora's chamber.

The Emir

very nearly discovers

Florios in the basket:

1576. βαήλη.—78. βόδα ἀπάνω το.—79. τάχατε.—80. μέσα.—84. καὶ ὑπάντον.—87. ἐπέρνει. – 88. πιάσει.— 89. χοσμένος.— 90. ἀπεκεῖνον. πιάσει.—91. ὅταν.—93. χρυσόσκουλου απά χρυσομιληγκάτου are two enigmatical words which I cannot explain. —94. μαλίτζαν. —95. ἀντίσικος is no doubt corrupt.—96. ἔβαλεν. τρόμαξεν ἡ.—99 ἐπῆραν τας ῥήγας ἀπόμπρός του.—1603. ἀπόσον ἐκάθετον.—4. ἐκείνη ἡ. κούρτεσα.—5. The line gives no satisfactory sense.—6. ἐκράτιε.—7. δαμὴν.—8. ηπερνεν ἄνεμον ἡ ποδιά της.

παίρνουν τὰ ῥόδα σύντομα, ὑπᾶσιν εἰς τὸν πύργον, ὁποῦ ἀπέσω κάθετον κόρη ἡ Πλατζιαφλώρα, κείνη περδικοπλούμιστος, ἡ λιγνωτὴ κουρτέσα, ὁποῦ ἐγέμαν τὰ μαλλιὰ κατὰ σκουλὶ τὸν πόθον.

έκράτειε καὶ τοὺς έρωτας τριγύρου 'ς την ποδιάν της,

καὶ ὅταν ἐσηκόνετον δαμὶν νὰ περπατήση, ἄνεμον παῖρν' ἡ ποδιά της, ἔρωτες κοιλαδοῦσαν, καὶ ἐπαρηγορούσασιν τὴν κόρην Πλατζιαφλώρα.

1610 "τί ἔχεις, κόρη μου ξαθή καὶ εἶσαι πανθλιμμένη;
τί ἔχεις τὸ σχῆμα σοβαρόν; εἶσαι ἀγριωμένη.
χαίρου, ξαθή, τὴν νεότη σου, χαίρου, μηδὲν λυπᾶσαι,
ὅτι ἦλθεν ὁ νεώτερος καὶ τὸν πολλὰ τὸν ζήτας."
Αριπον 'ο πο περιλούλονδα ἔς πρέλονσες τὸν λόρος

Λοιπον 'ς τὰ περιλούλουδα ἃς τρέψωμεν τον λόγον. 1615 φέρνουν ἀποστειλάμενα τὰ ρόδα εἰς τον πύργον, καὶ σύρνουν τα ἡ βάγιαις ἀπὸ τὸ παραθύριν,

καὶ μιὰ κοπέλα 'στέκετον· Μπεχὴλ τὸ ὄνομάν της· ἔτοιμη νὰ ἰστέκεται, τὰ ῥόδα νὰ νεβάζη, τὰ ῥόδα, τὰ μυρίσματα, ταῖς μυρωδιαῖς ἐκείναις.

1620 κι ὁ Φλώριος ἐκάθετον μέσα εἰς τὸ κοφίνιν, ἐσύραν τον ἡ βάγιαις ἀπὸ τὸ παραθύριν· ἐφάνη γοῦν τὸν Φλώριον ὅτι ἔνι Πλατζιαφλώρα. σηκόνει τὸ κεφάλιν του· τὸ πρόσωπόν του ἐφάνη, ἡ κεφαλή του ὁλόξανθος καθάπερ τὸ χρυσάφι·

1625 ήσαν καὶ τὰ μαλλίτζα του ᾿Αβεσαλούμ τὴν τρίχα· λιθαρωτὸς, πανέμνοστος, ἀτίμητος, ὡραῖος. βλέπει [τον] καὶ ἐξέστηκεν βάγι᾽ ἀπ᾽ τὸ παραθύριν, ἐστρίγγισεν ἀπὸ καρδιᾶς, φωνάζει ὡς ἐδυνάτον. τρέχουν ἡ ἄλλαις σύντομα, ᾿ρωτοῦν διὰ νὰ μάθουν.

1630 "τί τὴν μορφὴν ἦλλοίωσας; τί ἐστρίγγισας; εἰπέ μας." καὶ ἡ Μπεχὴλ ὡς φρόνιμη τέτοια συντυχαίνει. "πουλίτζιν ἦλθεν καί κατσεν'ς τὴν κεφαλήν μου ἀπάνου, καὶ ἤπλωσα τὰ χέρια μου τάχατε νὰ πιάσω, καὶ τὸ πουλὶν ἐπέτασεν, ἔφυγεν ἀπ' ἐμένα."

1635 ή Μπεχηλδὰ 'πὸ τὰς 'μορφιὰς τὸν νέον ἐγνωρίζει, ὅτι αὐτὸς πολυπόθητος ἔναι τῆς Πλατζιαφλώρας. πρωτήτερον γὰρ ἤλεγεν ἡ κόρη τὰς βαγίτζας ' ἐξεύρετε, βαγίτζαις μου, τί ἔναι τὸ σᾶς λέγω. ὁ Φλώριος ἔν' ὁ πόθος μου καὶ ἡ ἀσχόλησίς μου,

1640 ὁ Φλώριος ἔν' ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ παρηγοριά μου, Φλώριος ἔν' ἡ τρῶσίς μου καὶ ὁ ἀνασασμός μου."

1610. πᾶν θλιμένη.—13. πολλά τον ζήτας.—14. τρέψομεν.—16. οἱ βάγιες.—17. ἐστέκετον. Most probably we should read Μπεχηλδὰ τ' ὅνομάν της: cf. v. 1635.—19. μυροδίες.—21. Cf. 1617.—25. μαλίτζα. Perhaps τὰν ᾿Αψαλούμ τὴν τρίχα.—27. τον is not in the MS. ἐξέστικεν βάγια.—28. ἐδύνατον.—29. οἱ ἄλλαις σύντομα.—31. Perhaps κ' ἡ Μπεχηλδὰ.—32. κατζὲν.—35. ἀπό τὰς εὐμορφίας.—36. ὁ πολυπόθητος.

One of the maids discovers Florios in the basket, and she informs Platziaflora of it.

Platziaflora

at first doubts the

τρέγει ή βάγια σύντομα 'ς την ήλιογεννεμένην. τὰ συγγαρίκια τά 'μορφα λέγει τὴν Πλατζιαφλώρα. σκύπτει κρυφά καὶ λέγει την τὰ γλυκερά μαντάτα. " ήξευρε [σύ], κυράτζα μου, μηδέν με τ' ἀπιστήσης, 1645 τὸν νέον τὸν καρδιοπονείς, τώρα 'ς τὸν πύργον ἔναι. ηλθεν, ίδου, απεσώθηκεν ο πολυπόθητός σου. ό πόθος του ἀπὸ καρδιᾶς είχεν είς την ψυχήν σου." ή Πλατζιαφλώρ' ή εύγενη ούτως την ἀπεκρίθη. "τί λόγια λέγεις πρὸς έμεν καὶ τί με συντυχαίνεις; 1650 και τί πικραίνεις την καρδιάν έμην της πικραμένης: καὶ τί Φλογίζεις την καρδιάν την καταφλογισμένην: έκεινον τὸν ποθῶ ἐγὼ, ἐδῶ κοντὰ οὐκ ἔναι. μακράν ἀπὸ τοὺς τόπους μας εἰς ἄλλους τόπους ἔναι. άετὸς αν ήτον, κόρη μου, νὰ διώχνη τοὺς ἀνέμους, 1655 ούκ ήλθεν έτζη σύντομα έδω να καταλάβη." πάλιν άνταπεκρίθηκεν και λέγει τὸ κορίτζι, όποῦ 'τον καὶ μυστηριακή τῆς κόρης Πλατζιαφλώρης, " έλα μ' έμεν, κυράτζα μου, καὶ 'γω νὰ σὲ τὸν δείξω. ω ρόδον πανεξαίρετον γλυκοπεποθημένον, 1660 άκλοῦδά μου, κυράτζα μου, καὶ 'γω νὰ σὲ τὸν δείξω. ότι καὶ σὺ, ἀφέντρα μου, ἐκεῖνον ὁμοιάζεις. ούκ οίδα 'ς την επίγειον έμορφον παρά τοῦτον." ακούει ταῦτ' ή λυγερή, κλαίει καὶ οὐ 'πομένει. κινά νὰ 'πάν νὰ τὸν ἰδή. βλέπει καὶ γνώρισέν τον. 1665 έγνώρισεν ή εύγενη τὸν πολυπόθητόν της. γνωρίζει την ἀγάπην της καὶ την ἀσχόλησίν της. εὐθύς της ώρας ἔπεσεν 'ς την γην έξαπλωμένη φέρνουν νερον ροδόσταμαν, ραντίζουν την την κόρην. τρέγει ὁ Φλώριος σύντομα, ἐπεριλάμπασέν την, 1670 έλυγοθύμησεν κι αὐτὸς, ἔπεσε μὲ τὴν κόρην. ραντίζουν, συνηφέρνουν τους, με όλης εσυνήλθαν. άφ' ὅτις ἐσυνήφεραν, ἀλλήλοις ἀσχολοῦνται,

but on actually seeing him she swoons, and so does her lover.

1643. τ' ἄμορφα.—45. σὐ is not in the MS.—51. ἐμῆs: we might also write ἐμοῦ or even ἐμὴν τὴν πικραμένην.—64. Perhaps we should emend εἶδα.—64. ταῦτα.—71. μεττὴν.—72. μὲ ὅληs is corrupt.—73. The MS, has ἀφ' ὅτῖs.—74. τὸν for τὴν.—75. γλυκοαπαντοχή.

" καλώς ήλθες, αὐθέντη μου καλέ, γλυκιά μου ἀγάπη.

1675

περιλαμπάνει τὴν γλυκιὰ ἐκεῖνος τὸ κοράσιον. " καλῶς ηὖρα τὴν λυγερὴν, τὴν γλυκοπαντοχή μου." πόσην χαρὰν νὰ εἴχαμεν, ἃν ἤμαστεν οἱ δύο ἐκεῖ εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ εἰς τὰ γονικά μας." τὰ ῥόδα τὰ εὐγενικὰ, τὰ δροσομυρισμένα

1680 εἰς εν κλινάριν εμνωστον, χρυσον, ζωγραφισμένον, παραδιαβάζουν, χαίρονται, σφικτοπεριλαμπάνουν, ώσπερ κισσος εἰς τὸ δενδρὸν, οὕτως περιεπλακῆκαν γλυκοφιλοῦν ἐνήδονα, κι ἀλλήλοις ἀσχολοῦνται ἐκεῖ γὰρ τὴν ἐγνώρισεν ὁ Φλώριος τὴν κόρην,

1685 καὶ μετὰ πόθου τοῦ πολλοῦ ἐπλήρωσαν τὸν ἔρω.

Καὶ τὸ συμβὰν ὁ ἀμηρᾶς ποσῶς οὐδὰν ἢξεύρει. προστάττει μετὰ ὁρισμὸν μανεῖ πρὸς τὸ κοράσιον, νὰ 'πῷ νὰ 'δῷ καὶ τὸ νερὸν ἂν ἔναι βουρκωμένον, ὁποῦ 'χεν τὴν ἐνέργειαν καὶ χύνει ἀπὸ τὸν πύργον.

1690 βλέπει θολὸν ἀγνώριστο' τὴ τοῦ νεροῦ τὴν θέαν, βάνει λαλιὰν, ἐρώτησεν ἀπάνου εἰς τὸν πύργον, κορίτζιν ἀπαικρίνεται, λέγει τῶν μηνυτάδων· "σύρε καὶ 'πὲ τὸν ἀμηρᾶν διὰ τὴν Πλατζιαφλώρα, ἀσθένεια τὴν ἐσέβηκεν, καὶ κείτεται 'ς τὴν κλίνην.

1695 τοιούτη ἀνάγκη θαυμαστή πειρᾶται τὸ κοράσιον, ὅτι οὐκ ἀναπαύεται νύκταν οὐδὲ ἡμέραν." ὑπάγει κι ἀναφέρνει τον, καθως ἔλαβεν λόγους. τὸν ἀμηρᾶν τὰ ἀπήγγειλαν, τὰ εἶπεν τὸ κορίτζι. ἤκουσεν ταῦτα ἀμηρᾶς, θλίβεται τὴν καρδίαν,

1700 θέλει ἀτός του νὰ ὑπῷ νὰ ᾿δῆ τὴν Πλατζιαφλώρα,
νὰ δώση καὶ παρηγοριὰ τάχατε τὸ κοράσιον.
καβαλλικεύει, ἐκίνησεν, ὑπάγει εἰς τὸν πύργον.
δίδει κλειδιὰ, ἡνοίξασιν ἐσέβηκεν ἀπέσω
καὶ εἰς θρονὶν ἐκάθισεν θέλει νὰ ᾿δῆ τὴν κόρην.

1705 ή κόρη ἀντάμα ἐκείτετον μετὰ καὶ τοῦ Φλωρίου, περιπλεμμένοι δυνατὰ μ' ἀγάπην γλυκωτάτην ὅπνον γλυκὺν γλυκύτατον ὁμάδι ἐκοιμοῦντα, εἰς κλίνην χρυσιοστόλιστον καὶ εὐγενικωτάτην.

τὸ νὰ ἰδῆ ὁ ἀμηρᾶς μετὰ τοῦ νεωτέρου, 1710 τὸ πῶς οἱ δυὸ ἐκείτουνταν ὁμάδι εἰς τὴν κλίνην, Consummation of the happiness of the two lovers.

The troubled water of the well in the castle be-trays to the Emir that something is wrong in his harem. Platziaflora being reported to be ill,

the Emir goes to the castle

and finds the two lovers asleep in mutual em-

1687. μανεῖ is corrupt: perhaps μηνεῖ for μηνύει (cf. 1722). — 89. τῆ του: perhaps τούτου.—92. μηνητάδων.—1700. νὰ ὑπῶν.—6. περιπλεμένοι. μὲ ἀγάπην γλυκοτάτην.—8. After this there is no doubt a gap.

πονεί, στενάζει, θλίβεται, τρώγεται την καρδίαν. σύρνει σπαθίν, εγύμνωσεν καθάριον ώς τον ήλιον, κόπτει ώς φλόγα δίστομον γρυσιοκοσμημένον. εθέλησεν όμου ταις δυὸ νὰ ἀποκεφαλίση. όμως δὲ πάλιν ἐκ καρδιᾶς φείδεται τῆς μανίας. 1715 και δέν έσάλευσεν ποσώς κανείς άπο τους δύο. καθώς έναι συνήθεια πάντων των άμπράδων. άτοι τους την εκδικησιν ποτε να μην την ποίσουν, εί μη να κρίνη κρίσις τους το δίκαιον να ήναι. ογρίζει καὶ κλειδόνει τους ἀπέσω είς τὸν πύργον. 1720 έδιάβην είς τὸ σπίτιν του, είς τὰ παλάτιά του, μηνεί πρὸς όλους ἄρχοντας, κ' είς την βουλην εκάτσαν. δίδει βουλήν ὁ άμηρας, νὰ πράξη κ' εἰς τοὺς δύο. τούς ἄργοντάς του ἐμάζοξεν, κ' είς την βουλην ἐκάτσαν. " τίς ἀπὸ σᾶς τοὺς ἄργοντας ἐμὲν βουλὴν νὰ δώση. 1725 ότι ηδρα την παράξενον κόρην την Πλατζιαφλώρα, ἀπάνω είς τὸν πύργον μου μέσον είς τὸ κλινάριν μ' ἄγουρον πανεξαίρετον, ξένον ἀπὸ τὴν χώραν, καταπλεγμένη έρωτικά μ' αγάπην γλυκωτάτην. καὶ τὴν ἐμὴν ἀσγόλησιν ἔποικεν ὡς ἀράγνιν, 1730 όπου τελειώς ενόμιζα εμήν κυριάν να ποίσω, έκείνη κατεφρόνησεν κ' έποικεν τέτοιον πράγμα. τί τὸ λοιπὸν διακρίνετε νὰ ποίσωμεν εἰς αὐτους;" κ' είς καβαλλάρης ίσταται δριμεά ἀπηλογείσθαι, άρχων πανώραιος καὶ θρασύς λέγει πρὸς τὸν σουλτάνον, 1735 λέγει πρὸς πάντας ἄργοντας " ἄργοντες μεγιστάνοι, έμεν μεγάλη εὐτολμιὰ με φαίνεται είς τοῦτο κι άλαζονειά καὶ μηχανή καὶ πλήρης δόλου γέμων. κι ούκ αν ποσως ένδέγεται ότι να το ύπομένω, ότι καὶ κείνος εἰς ἡμᾶς ἡλθεν μὲ τέτοιον πράγμα, 1740 'ς την ημετέραν δυναστειάν να πράξη τα τοιαθτα, την τόλμην, την έπιβουλην, την άφοβιαν, την ύβριν." δρίζουν νὰ τοὺς φέρουσιν ἐμπρὸς εἰς τὸν σουλτάνον. σπουδαίως τούς εφέρασιν εξ άγκωνα δεμένους, 1745 καὶ μέσην σύναξιν πολλην έγένετο τῶν πάντων.

The matter is laid before the Council,

and the two are sentenced

1722. ἐκάτζαν, so again 24.—28. με άγουρον.—29. περιπλεγμένοι. με άγ. γλυκοτάτην.—33. αδτους.—34. ἀπηλογήσθαι.—44. ἐξάγκωνα.

όποῦ την κρίσιν καὶ τῶν δυὸ ὁ ἀμηρᾶς δικάζει,

καὶ κάμνει κι ἀποκρίνεται, οί δυὸ 'ς τὸ πῦρ νὰ 'σέβουν, νὰ κάλουσιν τὸν Φλώριον μετὰ τὴν Πλατζιαφλώρα.

άκούει ταῦτ' ή λυγερή όλογυρα καὶ πίπτει.

1750 πάλιν συμφέρει, εγέρνεται, κλαίει, άναστενάζει. λέγει "κάκ' ἀπεσώθηκες, Φλώριε, μετ' ἐμέναν. καὶ διὰ σὲν ὀλιγωρῶ, πονῶ, διχοτομοῦμαι, ότι διὰ 'μὲν σὲ παίρνουσιν, σήμερον [ν'] ἀποθνήσκης. έδ άνομια και συμφορά της έλεεινοτάτης."

1755 πάλιν αὐτὴν ὁ Φλώριος οὕτως ἀπηλογεῖται. " ρόδον μου πυργοφύλακτον, καστελοκυκλωμένον. τετηρημένη ώς δι' έμε, άδολοφυλαμμένη, διά σεν φοβούμαι, δειλιώ, διά σεν πονώ και κλαίω, μη νὰ γλυτώσης θάνατον, καλή γλυκειά μ' ἀγάπη.

1760 του έδικου μου θάνατου έννοιαν δεν έχω όμως. ένω Γγάρ δακτυλίδιον μ' ἀτίμητον λιθάρι, κράτειε το είς τὰ χέρια σου. τίποτες μὴν φοβασαι, όταν τὸ δακτυλίδιν μου κρατής το μετὰ σένα. ούδὲ νερὸν ούδὲ ίστιὰν, θάνατον μη φοβασαι."

1765 κ' ή Πλατζιαφλώρα θλιβερά τον Φλώριον ελάλει. " αὐθέντη μ', ἀνδρειωμένε μου, εὐγενικὲ αὐθέντη, αν αποθάνης, ήξευρε, οὐ θέλω να ἐκφύγω δίγως ἐσὲ τὸν θάνατον, νὰ ζῶ χωρὶς ἐσένα, ποτέ χαρά νὰ μὴν ἰδῶ, νὰ μένω πανθλιμμένη.

1770 καὶ κάλλιον τὸν θάνατον νὰ δώσω μετ' ἐσένα, καν να έλπίζω, να θαρρώ, να βρώ έλεημοσύνη, είς πίστιν των Χριστιανών θέλω να αποθάνω, παρά νὰ ζῶ εἰς ἀσωτιὰ τῶν μὴ ὁμολογούντων τὸ τοῦ Χριστοῦ μου ὄνομα καὶ τὸ τῆς θεοτόκου.

1775 θέλω νὰ λάβω θάνατον είς τὰ πιστὰ ἐκείνων." άκούει ταῦτ' ὁ Φλώριος, σπαράσσεται ή καρδία, περιλαμβάνει την σφικτά, κρατούν τὸ δακτυλίδιον, ρίπτουνται μέσα 'ς την ίστιαν ύπο των ύπηρέτων. άλλ' ή ἐνέργει' ἐφάνηκεν ή τοῦ δακτυλιδίου.

to the stake.

The mutual commiseration of the lovers.

In the flames the virtue of ring saves them.

1747. ἀποκρίνει καλ.—49. ταῦτα.—51. κακὰ.—55. πέρνουσιν. ν' is not in the MS.—54. ἔδε. Perhaps we should read την έλεεινοτάτην.—56. δ ρόδον.—61. γὰρ is not in the MS. μὲ ἀτ.—62. κράτιε.—66. αὐθέντη μου.—68. μόνος ἐσὸ for δίχως ἐσέ.—69. πανθλιμένη νὰ μένω.—70. δώσω is not the right word here: we expect rather λάβω (like v. 1776) or πάθω. The MS, has δόσω.—71. ναιρῶ. -76. ταῦτα.-78. δίπτουν τους.-79. ἐφάνηκε τὴν.

φεύγει τὸ πῦρ, ἐσβέστηκεν, ἄνεργον ἀπομένει. ή φλόγα δρόσος 'φάνηκεν ύπὸ τοῦ παντοκράτωρ. μικροί μεγάλοι ἐκραύγασαν καὶ ἐπαρακαλοῦσαν θεὸν τὸν παντοδύναμον καὶ μέγαν παντοκράτωο. μέσα 'ς τὸ πῦρ ἐστέκασιν, ἐστράπτασιν ὡς φέγγος ή κόρη καὶ ὁ Φλώριος, σὰν τὰ λαμπρὰ τὰ ἄστρη.

μικροί μεγάλοι ἄπαντες τὸν ἀμηρᾶν λαλοῦσιν, παρακαλούν τουέ πολλά για να τούς συμπαθήση.

κατά λεπτου τους 'ρώτηξε, τίνος καὶ πόθεν είναι, καὶ πόθεν ἐγεννήθησαν καὶ ἀπὸ ποῦ κρατοῦσιν. την κόρην και τον νεώτερον ερώτησε τους δύο." άκούει ταθτ' ὁ άμηρας ἀρέσει τον ὁ λόγος.

έλεημοσύνη έφτασεν 'ς τον νέον καί 'ς την κόρην. ορίζει ἀπὸ τὴν κάμινον νὰ 'βγοῦν οἱ δεσμοσμένοι.

ορίζει, λύουν τὰ δεσμά. στέκει καὶ έρωτά τους, καὶ λέγει πρὸς τὸν Φλώριον "ἄλλο νὰ τὸ σὲ λέγω.

είπε με την άλήθειαν μηδέν με κρύψης λόγον,

αν θέλης αντί θάνατον να την ζωήν κερδέσης. είπε με πόθεν κι άπὸ τοῦ καὶ ποίας γώρας εἶσαι, καὶ τί καὶ πῶς ἐσέβηκες ἐδῶ 'ς τὸν πύργον μέσα. καὶ ποιά 'ναι ή πατρίδα σου καὶ ποιὰ τὰ γονικά σου."

" καν δι' ήμας ας έχουσιν συμπάθιον από σένα." είς καβαλλάρης ίστατο εύγενικός ἀνδρείος. πλούσιος γάρ καὶ φρόνιμος, εὐγενικὸς, μεγάλος, όρθὸς ἐστάθην, παρευθύς τὸν ἀμηρῶν ἐλάλει. " σουλτάν', αὐθέντη θαυμαστὲ κι αὐθέντα Βαβυλώνος, έμέναν ώς με φαίνεται είς την συνείδησίν μου, οὐκ ἔχουν αἴτι.' οὐ πταίσιμον· μᾶλλον ὁ θεὸς τὸ δίγθει. άδέλφια είναι, φαίνεται, η αὐθεντών παιδία, καὶ αξμά τε βασιλικὸν καὶ ἀπὸ μέγαν γένος.

1785

1790

1795

1800

1805

1810

ή έμη πατρίδα γέγονεν ή χώρα της Σπανίας. πατήρ έμος ὁ Φίλιππος ὁ άμηρας ὑπάργει.

ό Φλώριος ἀποκρίνεται εὖτολμα πρὸς ἐκεῖνον·

" οὐ κρύβω τὴν ἀλήθειαν, μάθε την ἀπὸ τώρα.

1781. ἐφάνηκεν. παντοκράτορ.—84. After ἐστράπτασιν the MS. adds ἐστέκουνταν. =87. τόνε. =92. σουλτάνε. =94. αίτία ούκ έχουν. =96. κ' αίμα τε βασιλικών. =97. βάτιξε. =99. ερώτητεν. =1800. ταῦτα. =2. 'ναγοῦν οἱ δεσμοσμένοι. =4. άλλο το τί σε λέγω.—6. θάνατον ζωήν και: for this I have written άντι θάνατον và in order to gain a better sense.

and the people de-mand a delay of the judgment.

The Emir inquires about Florios's pa-rentage and

country,

η μήτηρ μου φιλόσοφος ὑπάρχει γὰρ τὴν τέχνην 1815 τὴν τέχνην τῆς φιλοσοφιᾶς γινώσκει καὶ κατέχει. καὶ μετὰ τέχνης καὶ σοφιᾶς μητρὸς τῆς ἐδικῆς μου ῆλθα καὶ ἐπεσώθηκα μέσα 'ς τὸν πύργον τοῦτον διὰ πόθον τῆς παράξενου κόρης τῆς Πλατζιαφλώρας, τῆς εἰργμαμένης τ' ἄστατον ἐδώθηκεν ὁ νοῦς μου,

1820 μη χάσω την έρωτικην και λύπην ἀπο μένα, και κάλλιον ήθέλησα να χάσω την ζωήν μου. δρως ο παντοδύναμος θεος ο παντουργέτης, το πῦρ ἐσβέσθη δροσοειδες, την κάμινον δροσίζει." κι ἀφότου τ' ἐδιηγήθηκεν, τίποτας δεν ἀφίνει,

1825 το τί έπαθεν έκ τὰς ἀρχὰς μετὰ τῆς Πλατζιαφλώρας. καὶ συμπονεῖ τον ἀμηρᾶς, ἐξαπορεῖ τὸ πρᾶγμα, κατηγορεῖ καὶ μέμφεται πατέρα τὸν Φλωρίου. χαρίζει τους τὰ χρήματα, ποῦ δῶκεν εἰς τὴν κόρην, χαρίζει κι ἄλλα τιμητά, υἰοὺς αὐτοὺς ἐποῖκεν.

1830 περιλαμβάνει τους γνησιώς, γλυκειὰ καταφιλεῖ τους, λαμπρὰν στολὴν βασιλικὴν φορένει καὶ τοὺς δύο, τιμὰ καὶ ἀξιόνει τους ὡς σεβαστοκρατόρους, ἐκάτσεν τους εἰς θρόνον του ὅπου καθῖζ ἐκεῖνος, διατὶ ὑπῆρχεν συγγενὴς μετὰ πατρὸς Φλωρίου.

1835 ο Φίλιππος κι ο άμηρας οι δυό 'ταν εξαδέλφοι. διατί αὐτὸν εγνώρισεν αὐτῆς τῆς συγγενείας, τετιμημένα εμορφα ετίμησεν τοὺς δύο. εκει στεφανωθήκασιν ο Φλώριος κ' ή κόρη. ο άμηρας ο συγγενὴς επιασεν τὰ στεφάνια,

1840 γάμους ποιεί βασιλικούς. συνάγει μεγιστάνους, συνάγει πάντας ἄρχοντας, πένητας καὶ πλουσίους, ποιεί τὸν γάμον, ἐκπληροί ὡς ἔπρεπεν ἀξίως. μετ' αὐτα δὲ χαρίσματα χαρίζει ἀμφοτέρους, χρυσὰ ἀσημομάργαρα πάντιμα τὰ δουκάτα,

1845 καὶ τοῦ Φλωριοῦ τοὺς ἄρχοντας ὅλους δωροφορεῖ τους. ὅλους χαρίσματά 'δωκεν ἐξακουστὰ, μεγάλα. καβαλλικεύει ὁ ἀμηρᾶς μ' ὅλους τοὺς ἄρχοντάς του.

1818. παράξενος.—19, 20. Perhaps the reading of these two lines is not quite correct; it is, at least, difficult to give a satisfactory explanation of them.—19. τδ άστατον.—20. ἀπομένα.—23. δροσιδές.—24. τὰ ἐδεγήθηκεν.—29. χαρίζει τους κι άλλα τίμητα.—33. ὡς is not in the MS. σεβαστοκρατορώτατα.—34. ἐκάτζεν καθίζε.—36. δι.—43. μεταῦτα.—46. χαρίσματάδωκεν in one word.

and finding that Florios is related to him, shows him great kindness.

The two lovers are now joined in marriage. τὸν Φλώριον ἐξέβαλεν εἰς συνοδιὰν τῆς στράτας. ἐπέζευσεν ὁ ἀμηρᾶς κι ὁ Φλώριος ἀντάμα, κι ἀπεχαιρετισθήκασιν ὡς ἔπρεπεν ἀξίως.

1850

1860

1865

Florios returns to his parents, Καβαλλικεύει ὁ Φλώριος ὁμάδι μὲ τὴν κόρην,
μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του καὶ μὲ τοὺς ἄρχοντάς του.
γυρίζει εἰς τὰ ἴδια του, ὑπάγει 'ς τοὺς γονεῖς του.
ὁ δὲ πατὴρ τοῦτον ἰδὼν μετὰ καὶ τῆς μητρός του
λαμπρὰ τοὺς ἀποδέχονται, ἀξιὰς μεγάλας κάμνουν.
1855 ἐσήμανεν ἡ Σπάνια ὅλας της τὰς καμπάνας.
χαίρουνται καὶ εὐφραίνουνται τζούτριαις καὶ τρουμπέτας.
δειπέρους χάμους κάμνουσμν βασιλικοὺς ἀξίους.

and his nuptials are again celebrated with great splendour. His father and mother become Christians. εσημανεν η Σπανια ολας της τας καμπανας. χαιρουνται και εύφραίνουνται τζούτριαις και τρουμπέτο δευτέρους γάμους κάμνουσιν βασιλικούς άξίους, και ὁ πατηρ κ' ή μήτηρ του χαιρουνται άμετρίως. ἀνάμεσα δὲ τῆς χαρᾶς, τῆς ήδονῆς ἐκείνης τούτου πατηρ ὁ βασιλεύς μετὰ και τῆς μητρός του βαπτίζονται, Χριστιανοί γίνονται παραυτίκα, και πᾶς λαὸς τῆς χώρας του, μικροί τε και μεγάλοι, εἰς πίστιν την καθολικην 'Ρωμαίων ὀρθοδόξων. κ' ἡ 'Ρώμη διαλέγεται 'Ρωμαΐον Βασιλεῖον. και εὐσεβῶς βασίλευσεν χρόνους σαρανταπέντε την πρεσβυτέραν πόλιν [τε] 'Ρώμην τε την μεγάλην.

The end.

κ' ή κόρη τον αὐτον καιρον, μετὰ κᾶν ενα χρόνου.

'Η παρρησιὰ καὶ ή τιμή, τὸ κάλλος καὶ τὸ πλοῦτος, 1870 ή δόξα καὶ ή φρόνησις, τὸ μεγαλειον, τὸ μέγα, ή αὐθεντιὰ καὶ ἔπαρσις κ' ή καταδοξοσύνη,

η αυθεντιά και επαρσις κ΄ η καταθυχθουνη, ώς πλάσιν δνειράματος ούτος σε βλέπει ο κόσμος. ούδε τοῦ κόσμου το λοιπον, άλλα σκια τα πάντα.

καὶ μετὰ ταῦτα θάνατος · ἀπέθανεν ὁ νέος ·

1849. ἐπέζευσεν is hardly the right word here; we rather expect ἡσπάζετο, or some other word of similar meaning.—50. ἀπεχαιρετιθήκασιν.—64. The reading of this line is corrupt; see the commentary. Βασίλιον.—66. ἐβασίλευσεν χρόνους σαραπέντε.—67. The first τε is not in the MS.—72. καταδεξωσύνη.

THE HISTORY

OF

APOLLONIUS OF TYRE.

ACCORDING TO THE LATIN ORIGINAL EDITED BY VELSER.1

In the city of Antioch there once lived a king, called Antiochus: his queen died in giving birth to a daughter, who grew up to be a very great beauty, and for whose hand many princes came to sue. But an unholy love sprang up in the breast of her father, and one day he went into her chamber and forgetting that he was her father, usurped the rights of a husband. The princess confessed this to her nurse: but the unnatural father continued enjoying what ought never to have been his, and in order to secure his

¹ Narratio eorum quæ contigerunt Apollonio Tyrio. Ex membranis vetustis. [Honos erit huic quoque pomo.] Augustæ Vindelicorum, ad insigne pinus. Anno mnxcv.—Velser thought that he published the text for the first time: see Brunet, Manuel 1350 (5th ed.). In his preface he says "Græcum exemplar Byzantii adhuc superesse existimo: quæ enim in Constantinopolitana bibliotheca inter Manuelis Eugenici libros memoratur, Historia Apollonii sapientissimi et fortissimi viri, cum figuris, huius profecto Apollonii credenda est, cuius hic toties sapientia prædicatur, sed et in catalogo Cæsareæ Viennensis bibliothecæ Apollonii de Tyro historiam reperio." But the first was perhaps a MS. of the life of Apollonius of Tyana, and the second is the well-known poem by Gabriel Kontianos (see my Introduction).—For a future editor of the Latin text of this story I copy here a notice found in a copy of Velser's edition belonging to the library of the University of Cambridge: "Historia hæc extat in MSS. Bodl. 2435 et 2640, MS. Laud. 1302, Magdal. 2191, Norfolc. 3181 (hodie in Bibl. Soc. Reg. Antiq.), c.c.c. 1, 2 (Nasmyth Catal. 318, 351), Sloane 1619, 2233., Cotton. Vespas. xiii. Tit. D. iii.—Vatican. 275, 284, Medic. 40 [Montfaucon, Biblioth. Bibl. I. p. 20, 372]—Paris, vide Catal.—Voss. vide Catal. Bibl. Leid.—His addatur Bodl. teste Wartono Hist. Engl. Poetr. i. p. 350.—Ex hisce Vespas. xiii. Sloane 1619, concinunt plerumque cum edit. Gest. Romanor.; Sloane 2233 est recentissimus, de vetustiore tamen descriptus qui plerumque convenit cum ed. Velseri. Utrisque coniunctis verba genuina possunt erui, quæ Monachi castrando depravaverunt." I add here that I know the reprint of the Latin text in Didot's Scriptores Erotici Græci.

daughter to himself, he put difficult questions to the suitors who came for her; if they could not answer them, they were beheaded and their heads put on the gates of the city to frighten others. Nothing daunted, Apollonius of Tyre, a rich and noble youth, resolved to try his fortune; the king asked him the following riddle, 'I pursue crime, I feed on my mother's flesh, I seek my brother, the husband of my mother, but do not find him.' Apollonius found the answer. "You are right," said he, "you do pursue crime, only think of yourself; you do feed on your mother's flesh-only think of your daughter." The king was surprised and angry, but vet more afraid that his wickedness would become known; so he answered "You have not given the right answer: go and take thirty days to consider; if you do not find it then, prepare for death." Apollonius saw now that the king meant to kill him if he could, and he hastened to Tyre. The king sent one of his confidential servants, Thaliarchus to pursue and kill Apollonius. He, however, arrived in Tyre before Thaliarchus, loaded a ship with corn, gold, and silver, and put to sea. The next day he was missed by the citizens, who mourned for him; Thaliarchus also arrived and heard of his escape. This news induced king Antiochus to proclaim a reward of fifty talents of gold to anyone who should bring him Apollonius, dead or alive. The fugitive had meanwhile landed at Tarsus; but a Tyrian, called Hellanicus, saw him there and warned him of the danger he was running on account of the said proclamation. Then Apollonius saw a man called Strangulio, who told him that there was a great famine at Tarsus: he relieved the inhabitants by distributing his corn among them. By the advice of Strangulio and his wife Dionysias, Apollonius resolved to go to Pentapolis in Cyrenaica; in a fearful storm his ship sunk, and he alone escaped. Naked and poor did he find himself on the shore of Pentapolis: a poor fisherman took pity on him, shared his frugal meal with him, and even gave him one half of his ragged garment. He then showed Apollonius the way to the town, saying as they parted, "If ever you regain your former honour, think of the poor fisherman."

When Apollonius entered the city, he heard a boy calling out "Who has a mind to bathe, let him come; the bath and gymnasium are open." Apollonius went, and excelled all there in symmetry. Alcistrates, the king of Pentapolis, happened to come to the same bath, and Apollonius attracted his notice by his skill in a game at ball, and by his attendance on him while in the bath. The king gave Apollonius a new suit and invited him to dinner. But the sight of royal splendour reminded the shipwrecked prince of his own former state, and tears came into his eyes. The king's daughter could not help noticing him, and, questioned by her, he confessed the truth about his noble birth and former greatness. The princess assured him of her own and the king's protection, and then proceeded to play on the lyre and sing. But Apollonius showed himself superior to her in this art: "taking the lyre, he stood there with a wreath on his head, so that the guests and the king thought he was Apollo, not Apollonius." But as to the princess, she fell in love with him; a magnificent present was given him by the king at her request, and Apollonius was ordered to instruct her in music and other arts. But her love was so excessive that she fell ill, though the physicians could not tell the nature of her disease. About this time three princes sued for the hand of the king's daughter; they wrote their names down and the king despatched Apollonius to his daughter with the injunction that she was to decide on a husband. She wrote back, that the shipwrecked man was her choice; but this answer was not understood by the king and the three suitors. She then explained to the king that she wanted to have Apollonius for a husband. Her father consented, and the nuptials were celebrated with great rejoicings.

Six months after this Apollonius saw a ship near the shore which he recognized as having come from Tyre, and from the captain he learned the joyful news that king Antiochus had been killed by lightning and that the citizens of Antioch wanted Apollonius for their king. He resolved to go, and his courageous wife, though with child, decided to accompany him. The king's consent having been obtained, they put to

sea; but the winds being unfavourable, the lady was confined of a daughter and lay like one dead. The captain refused to keep the body on board, out of superstition; a chest was made and well secured against the water, then the lady was put into it with many treasures, and it was lowered into the sea. The little girl, to whom she had given birth, was now the only comfort left to the poor husband. On the third day the chest drifted to the shore near Ephesus, and was found by a physician called Chaeremon. In his house a youth found out that the lady was not really dead, and recalled her to life. To his and Chaeremon's endeavours she owed her complete recovery; after which she became a priestess in the temple of Diana.

Apollonius himself landed at Tarsus, and there entrusted his daughter to his friends Strangulio and Dionysias to be educated with their daughter Philomatia. He gave her the name of Tarsia, and left with her his nurse Ligoris. Then he set out for Egypt. His daughter Tarsia grew up, and when she was fourteen years old, her nurse Ligoris died; but before her death, she disclosed to Tarsia her parentage. Tarsia erected a beautiful monument to her memory and often went there to spend some time in solitary meditation. But Dionysias grew jealous when she heard that the citizens praised Tarsia's beauty more than that of her daughter Philomatia. She bribed one of her slaves from a farm to kill Tarsia: he laid himself in ambush near the monument of her nurse, and when she had come there, prepared to kill her, but moved by her tears, he allowed her time to pray; suddenly pirates appeared and carried her off. Dionysias, however, and her family, put on black garments and mourned for Tarsia as if she were dead; they even built a tomb and placed an inscription on it. The pirates offered Tarsia for sale in the market-place of Mitylene; a rich pimp bought her and took her to his house, where he ordered her to worship a statue of Priapus. She said "I have never worshipped a statue like this; pray, master, are you from Lampsacus?" The pimp said "Why?" She answered "Because the citizens of Lampsacus worship Priapus." He then said,

"Wretched girl, do you not know that you have come into the house of a rich pimp?" She threw herself at his feet and said "O master, have pity on my virginity, and do not prostitute my body." But he made it publicly known that he who deprived her of her maidenhood should pay half a pound, after which she should be prostituted to all people at a moderate price. Athenagoras, a noble youth, came first, and to him Tarsia related her misfortunes and he made her a great present without violating her virginity, and others did the same: in the evening the girl gave the money to the pimp, and so also on the following day. The pimp at last found out that his slave was still a virgin, and now the inspector of public brothels heard the case of Tarsia: she gave him an account of her accomplishments and obtained permission to gain money by them rather than by prostituting herself. But above others was Athenagoras kind to her.

In the meanwhile Apollonius returned to Tarsus to claim his daughter; the story of her death was related to him, and why should he doubt it? In utter despair he set out for Tyre, but his ship was by adverse winds driven to Mitylene, where the citizens were just engaged in celebrating the festival of Poseidon. Apollonius gave his sailors the gratification of taking part in the merry-making, though he remained buried in his despondency. By chance Athenagoras also came to his ship, and, asking for the master of it, was informed of the cause of his grief. He desired to see Apollonius, but his request was refused: when, however, he heard his name, he went down to him and invited him to come and dine at Athenagoras's table; but Apollonius refused. Tarsia was now sent for, and ordered to try her best in order to induce him to leave his retreat. She went to Apollonius and her singing induced him to present her with 100 ducats; but to come he refused. Athenagoras promised her 200 ducats, if she could persuade him to come up. She now tried her riddles on Apollonius; he answered, but when she attempted to lead him on deck, he became angry and kicked her with his foot, so that she fell bleeding to the ground. Weeping, she cried out "This then is my

fate! That I should be saved from Strangulio and Dionysias to live here in this misery! When will God restore me to my father Apollonius?" Then Apollonius recognised his daughter, and his grief was changed into joy. Athenagoras now asked for Tarsia's hand; but before she became his wife. the pimp was by the citizens of Mitylene sentenced to die; the inspector of the brothels was rewarded for his kindness to Tarsia. After the nuptials of Tarsia and Athenagoras, when Apollonius was about to return to Tyre, he had a vision which commanded him to visit the temple of Ephesus and relate there all he had suffered. This he did, and in the temple he was received by his wife; not knowing her, he gave her an account of his sufferings, when she all of a sudden fell on his neck and confessed she was the wife whom he thought dead and who had been saved in such a miraculous manner.

Apollonius now took possession of the kingdom of Antioch for himself, and gave Tyre to his son-in-law Athenagoras. He went also to Tarsus, where Strangulio and Dionysias received their well-deserved punishment. Thence Apollonius sailed to Pentapolis, and king Alcistrates saw there once more his daughter and son-in-law with a granddaughter who was already married. Then the good fisherman who had once shared his garment with Apollonius received his reward, and Hellanicus also was rewarded. Apollonius obtained a son by his wife with whom he had again been united, and he and his queen lived to a very great age, in undisturbed happiness. He himself composed a narrative of his adventures: one copy he deposited in the temple of Ephesus, the other in his own library.

ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΜΑ ΑΠΟ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΕΙΣ ΡΩΜΑΙΚΗΝ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΠΟΛΥΠΑΘΟΥΣ ΑΠΟΛΑΩΝΙΟΎ ΤΟΥ ΤΥΡΟΥ.

'Αφ' οὖ ἀνελήφθη ὁ Χριστὸς εἰς οὐρανὸν ἐν δόξη, κ' οἱ ἄγιοι ἀπόστολοι ἐδίδαξαν τὸν κόσμον, ἀνέστ' ἐν 'Αντιοχεία ψευδώνυμός τις ἄναξ χριστιανὸς, 'Αντίοχου τὸ ὄνομα γὰρ ἔχει.

5 εἶχε γυναῖκα ἔμορφην, ὄνομα Παροχίαν, καὶ μετ' αὐτῆς ἐποίησε μονογενῆ θυγάτηρ· τὸ ὄνομα ἐκέκλητο 'Αναστασία αὔτη. ἐγένετο ἀπὸ θανὴ τῆς ἑαυτῆς μητέρας. αὐτὴ δὲ ὡς ἐγένετο [εἰς] νόμον ἡλικίας,

10 ἔσχε τὸ εἶδος ἔμορφον· τὸ κάλλο τοῦ προσώπου, τῆς ἡλικίας εὕτακτον, καὶ τοῦ κορμιοῦ της κάλλο,

ώστε πολλοὶ τῶν εἰγενῶν ἀρχόντων καὶ ῥεγάδων ἐζήτουν νὰ τὴν πάρουσιν εἰς νόμιμον γυναῖκα. ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς καὶ βάσκανος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων

15 εἰς ἔρωτα σατανικὸν καὶ οἶστρον θηλυμάνιας ἐξέκλινε τὸν κύριον ἐκείνης εἰς ἀγάπην, ὥστε μίαν τῶν ἡμερῶν ἐξαίφνης καὶ [βιαίως] (ἄκων καὶ βούλεται) κακῶς φθείρει τὴν παρθενιαν της. αὐτὴ εὐθὺς ὧδύρετο, παραμυθιὰν οὐκ εἶνε

20 τῆς συμφορᾶς ὁποῦ ἀπαθε καὶ τοῦ κακοῦ ποῦ εἶδεν. καὶ ταῦτα δὲ ἀνήγγειλε τὴν ἑαυτῆς βυζάστριαν. ἐκείνη δὲ ὡς ἔβλεπεν τὴν συμφορὰν τῆς κόρης, τὰ δάκρυα, τὸν στεναγμὸν καὶ τὸ κακὸν τὸ τόσον, μὴ εἶγεν ἀντιφάρμακον τὸ τὶ αὐτὴν ποιῆσαι.

The king of Antiochia had an only daughter

who surpassed all women in beauty.

He conceives a sinful love for her, and even carries it into effect.

The maiden discloses this to her nurse,

Title. Μετά γλώττημα.-2. πολληπαθούς ἀπολωνίου.

1. οὐρανοῦ, MS.; Ducange, Ind. Auct. p. 36, has οὐρανοὺς.—2. κ' οm.—5. ἔμορφον.—6. μονογυνὴ.—8. ἀποθάνη τὴν ἐαυτῆς μητέρα.—9. [εἰς] οm. νόμου ἡλικία.—11. ἔντακτον καὶ τὸ κόρμι αὐτῆς κάλλο. After this line I have assumed a gap; a line is lost somewhat like this: ἦτον εἰς πάντα ἔξοχον, πολὺ ἐξηρημένον.—12. ῥεγάδων is the reading of the MS.—15. τανικὸν.—16. τῆς ἀγάπης εἰς ἐκείνην.—17. Instead of βιαίως the MS. has ἔχθρος.—18. βούλετε φθήρει.—19. ὀδύρετο.—20. ἔπαθε. τὸ κακὸν ὁποῦ.—22. ἐβλέπει.—23. πόσον.

Apollonius lands at Tarsus, and is there warned of his danger by Hellanicus. κ' είς ζήτησι 'Απολλώνιου έξηλθου τοῦ γυρεύειν. ο δ' Απολλώνιος [μακράν] είς πέλαγος εξένει. στέκεται, διαλογίζεται, το που θέλει ν' υπάγη 90 του ναύκληρου ανερώτα είς ποιαν χώραν να πάγη, νά 'ναι τὸ κάστρον δυνατὸν καὶ φόβον μηδὲ ἔχη. ό δὲ ἀποκριθεὶς εὐθὺς τοῦτον [τὸν] λόγον εἶπεν. " έδω σιμά είν' ὁ Ταρσὸς, χώρα ἀφιερωμένη, έκεισ' ας πάμεν τὸ λοιπὸν καὶ φόβον νὰ μηδ' έχης." 95 ώς γουν έπηγαν 'ς την Ταρσον και έμπαν είς την γώραν. έκει άπαντά 'Απολλώνιος ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς γώρας, γέρουτα εύγενέστατου, δυόματι Έλλανικου. άλλήλως έχαιρέτησαν, ονομαστον έκάλει. καλου του Απολλώνιου Έλλάνικος ένόα. 100 ό δ' Απολλώνιος πολλά τὸ [πρᾶγμα] ἐθαυμάσθη, καὶ "πῶς ἐπίστασαι" φησίν "τὸ ὄνομά μου, πάτερ;" ό δὲ "γραφάς ἐδέγθημεν 'Αντιόγου βασιλέως. γράφει και λέγει, σφαλερώς παρακαλεί τοιούτο. όστις του Απολλώνιου ζωντανου να του πάγη, 105 νά 'γη πενήντα χρυσινά κι ἀγάπην 'Αντιόχου . εί δ' ἀποκεφαλίση τον κ' ὑπᾶ του τὸ κεφάλιν, νά γη γρυσίνους έκατον κι ἀγάπην εδικήν του. διά του παραγγέλλω σοι νά βλέπης την ζωήν σου." ό δ' Απολλώνιος χαράς μεγάλας δίδει έκείνον, 110 καὶ βάλλει εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἐκατὸν δουκάτα. είχεν δὲ φίλον γνώριμον, ὄνομα Στραγκαλείον. έκείνος είγεν * * * ὄνομα Διονυσίαν. έκει ἀπεστράφη τὸ λοιπὸν ὁ πρίγκιψ ὁ Απολλώνιος, ανήγγειλεν την συμφοράν, τον φίλον του [τον] λέγει " αν έναι ο τόπος δυνατός, ας να μ' [ἐκεῖ] φυλάξουν. "..... διὰ τὸν λιμὸν τὸν ἔχουν,

Strangulio informs Apollonius of the famine at Tarsus,

88. (ἡτησιν.—89. δ δὲ ἀπ. without [μακρὰν].—90. να ὑπάγη.—91. ναὑκλερον . . ἀπάση for νὰ πάγη.—92. νὰ ἔναι εἴχη.—93. [τδν] om.—95. ἐκεῖ εἰσὑπάμεν.—96. ἐπὶ γαν εἰς τὴν τάρσον καὶ ἤμπας εἰς τὴν χώρας.— 97. ὀπολώνιος.—98. εὐγενέστατε . . αλενηγον.—100. ἀλενίγων. Perhaps "καλῶς τὸν 'Απολλώνιον" 'Ελλανίκος (οι 'Ελλάνικος) ἐβόα.—1. δ δὲ. [πρᾶγμα] om.—2. παπηρ.—3. γραφης.—4. σφαλερὸς.—5. ὅπα ΜS. for πάγη.—6. νὰ εἴχει.—7. ἡδη ἀποκεφαλήσει τον καὶ ὑπάσι του τὸ κεφάλην.—8. ἔχω χρυσίνους ρ' καὶ.—10. δ δὲ . . . τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον.—11. βάλλει στας χείρας του κ' ἐρ΄.—13. ῆχεν ἀναγἴότης ὅνομα διονησίον.—14. δ ἀπολωνίος δ πρίκιψ.—15. [τὸν] om.—16. ἄς να με φιλάξουν without [ἐκεῖ]: perhaps we should write ὡς νὰ μ' ἐκ. φυλ.—17α. The end of Apollonius's words is missing; so is the beginning (17δ) of Strangulio's answer.

ότι ἀπ' τῆς πείνας τῆς πολλῆς ὅλοι ἐναποθάνουν." εὐθὺς ὁ ᾿Απολλώνιος φοργὸν ἀπολογεῖται:

120 "ὅλοι ἀς χαροῦσι σήμερον μικροί τε καὶ μεγάλοι καὶ ἐνδοξάστε τὸν θεὸν τὸν ἀποστείλαντά με. δότε μοι ὅρκον ἄπαντες καὶ σῖτον νὰ σᾶς δώσω." εὐθὺς ὅλοι συνάγονται μικροί τε καὶ μεγάλοι καὶ δίδουν ὅρκον εἰς θεὸν ὅτι νὰ ἀποθάνουν

125 όμοῦ μετ' 'Απολλώνιου εἰς πειρασμὸν όποῦ 'χει, καὶ λέγει εὐθὺς διὰ γοργοῦ " ἐβγάλετε τὸν σῖτον" καὶ δίδει τους καθ' ἔκαστον ὅσον τοῦ χορτασθῆναι ἀνευ ἀργύριου καὶ τιμῆς διένειμεν τὸν σῖτον. ἐκεῖνοι [δὲ] ἐδόξασι θεὸν τὸν παυτεπόπτην

130 καὶ ᾿Απολλώνιον ὁμοῦ εἰς τὸ καλὸν τὸ ἐποῖκε.
καὶ μετὰ ʿμέρας [γάρ] τινας πάλιν εὐθὺς μανθάνουν,
ὅπως ἀρμάδα ἔποικεν ᾿Αντίοχος ὁ ἄναξ
[ὡς] εἰς [τὴν] ἀναζήτησιν πρίγκιπος ᾿Απολλώνιου.
ἐκεῖνοι συμβουλεύονται νὰ φύγη ἀπὸ τὸν τόπον.

135 εὐθὺς εἰς πλοῖον ἔμπηκεν, τὸ πέλαγος ἐπιάσεν. χειμάζει εἰς τὸ πέλαγος μέσα εἰς δύο 'μέρας, τὸ πλοῖον διεσκόρπισεν, ἐπνίγησαν οἱ πάντες · μόνον ὁ 'Απολλώνιος μέσ' εἰς μικρὸν σανίδιν

τὸ κῦμαν τὸν ἐπέρασε 'ς τῆς Τριπόλεως τὰ μέρη.

140 ἐκεῖ 'βρεν ἄνθρωπον πτωχὸν, πένητα κ' ἔναι ψάρης.

εἶχεν μικρὸν καλύβι καὶ ἐδέχετο τοὺς ξένους.

δίδει αὐτὸς καὶ ῥάκιον καὶ κάτσεν ἀποκάτω.

δ δ' ᾿Απολλώνιος [αὐτῷ] τὰ κατ' αὐτοῦ ἀγγέλλει,

λέγει αὐτὸν ὁ άλιεύς '' ἡ Τρίπολις κοντά 'ναι,

145 ἔχει δὲ δύο μίλια · κόπιασέ [τε] καὶ ἄμε, ὅπαγε δὲ καὶ στόχασε ἀνάπαυσιν νὰ εὕρης. κι ἃν στρέψης εἰς τὸν τόπον σου κ' ἴδης τὰ γονικά σου, ἰδοὺ καὶ μνήσθητι ἐμοῦ εἰς τὸ ψωμὶν κ' εἰς ταῦλαν · εἰ δὲ καὶ λησμονήσης μου, ὁ θεὸς νὰ σοῦ πληρώση,

118. ἀπό . . . ὅλην ἐνναπηθάνουν.— 20. ὅλης χαιροῦσι.— 21. εὐδοξάσι.— 25. μὲν ἀπολώνιον . . . ὁποῦ ἔχει.—26. ενγάλλει.—27. τὸν καθέκαστον.—29. [δὲ] om.—31. [γὰρ] om. μας θάνουν.— 32. [ώς] and [είς] om. πρίκαψος.— 35. ἔμπικεν.— 36. δύω ἡμερῶν.— 37. παν της.—38. μόνον. μέσα. After this line I have assumed a gap.—39. 'ς om. Τριπόλιος.—41. ἐκεῖ ἡβρεν . . . καὶ ἔναι ψαράρης.—43. δ δὲ. [αὐτῷ] om. ἀναγγέλει.—44. τρίσπολις.—44 and 45 quoted by Ducange, p. 705, s.ν. κοντά.—45. [τε] om.—49. οἰδὲ.

and the generous prince gives his own provisions to the citizens. They promise to protect him against the king.

but on the news of a large fleet being on its way to Tarsus, advise Apollonius to leave their town. He is shipwrecked at Tripolis.

A poor fisherman takes pity on him and directs him to the city. At Tripolis Apollonius

attracts the

king and finds favour

with him.

καὶ είς την θάλασσαν νὰ μπης πάλιν νὰ ναυαγήσης. 150 εί δ' οὐ γαρής ἐν [τή] όδω [μηδ' ἔγης τι] νὰ ζήσης. έλα καὶ στρέψαι μετ' έμὲ, καὶ ὁ θεὸς μᾶς θρέψει." ό δ' Απολλώνιος εὐθὺς 'ς την Τρίπολιν ὑπάγει, εύρίσκει εν τη αγορά κήρυκα ανακράζων. " όστις βρεθή την σήμερον την άρπαν δια να παίζη 155 καὶ νὰ νικήση ἄπαντας, εὐθύς γοργὸν νὰ ἔλθη, νὰ λούση καὶ τὸν βασιλεὰ, ἀντάμα διὰ νὰ φάγη," άκούει 'Απολλώνιος, 'ς τὸ θέατρον ἐστάθην γυμνός καὶ ἀξιπόλητος μὲ τὸ παλαιὸν τὸ ῥάσον. παίζουν την άρπαν, παίζει την, όλους ένίκησεν τους. 160 ύπάγει είς τὸ βαλανειὸν, τὸν βασιλεὰ ἐλούει, ην δε τὸ ὄνομα αὐτοῦ 'Αρχίστρατος ὁ μέγας. έθαύμασεν ὁ βασιλεύς την σύνεσιν τοῦ νέου καὶ τὴν 'πιδεξοσύνην του καὶ τὴν γλυκύτητά του. ώς γούν είς τὰ βασίλεια ὁ βασιλεύς ἀπήει, 165 έμεινεν 'Απολλώνιος έξω διὰ τοῦ φόρου. εὐθὺς δὲ ὁ 'Αρχίστρατος 'Απόλλωνα ἔζήτει. ηλθον είς ἀναζήτησιν, ηδράν τον εν τη μέση, λέγουν τον "έλα, κράζει σε ὁ βασιλεύς ὁ μέγας, νὰ φᾶς, νὰ πίης μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ παραδιαβάσης." 170 έκεινος έφη "αισχύνομαι διά τὸ παλαιὸν τὸ ῥάσιον." στρέφουνται, αναγγέλλουσι ταθτα τὸν βασιλέα. κείνος ἀπὸ τὰ ῥοῦχα τὸν στέλλει καὶ δίδωσίν τον. ηλθεν, ἐκάθισεν ὁμοῦ μετὰ τὸν βασιλέα, άντικρυς κατά πρόσωπον ἀπάνωθεν των όλων 175 άργόντων των εύγενικων όπου 'σαν καλεσμένοι. ώς γουν την ταθλαν έβλεπεν, τὰ πλήθη των βρωμάτων, τον άργυρον καὶ τον χρυσον καὶ τὴν παράταξίν του, έμνήσθη νὰ ἀπώλεσεν καὶ τὴν αὐτοῦ 'φεντίαν 180 κι ούκ ήθελεν λοιπον [κανέν] καθόλου ν' άριστήση. πολλά τον έλεγεν ο ρηξ ο μέγας διά να φάγη.

The king presents him with a suit, and invites him to his table.

The sight of royal splendour makes Apollonius melancholy.

151. olde od capps edodasets nà das nà Chons: my emendation is anything but certain, but it was necessary to put something in the text which should give sense.—52. nà màs vectue.—53. eis $\tau h \nu$.—55. $\eta b \rho \eta \partial \eta$.—58. 's om.—60. man.—65. à $\tau o l e e$.—60. kpaChotal.—70. $\tau e e e$.—73. èkeîvos.—76. daou Hoan.—79. adroù addentan.—80. [kanèn] om. variothoel.—81. à àrxistratos dué vas dianada.—82. èvoleben.

έκεινος κάτω έβλεπεν και στέναζεν μεγάλο.

είχεν δὲ ὁ ᾿Αρχίστρατος κοράσιον ὡραῖον · ἡν δὲ ἡ κόρη εὐγενὴς, ἔμορφη παρὰ πάντας,

185 νεάνιδα καὶ καυχοδιὰν 'ς τὰ μέρη τῆς Συρίας, οὐδέν ἦτον ὡσὰν αὐτή · μᾶλλον εἰς τὰ ἀσμάτια κ' εἰς τὴν κιθάραν συγκροτεῖ γλυκερὰ παρὰ πάντας. εὐθὺς δὲ ὁ 'Αρχίστρατος διὰ νὰ παρηγορήση τὸν δυστυχὸν 'πολλώνιον ἐκ τὴν πικρὰν τὴν εἶχεν,

190 εὐθὺς πέμπει καὶ φέρνει την αὐτὴν τὴν θυγατέραν ἢν δὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς κυρὰ 'Αρχιστρατοῦσα παρακαλεῖ καὶ λέγει τη "κόρη, νὰ μὲ κερδέσης καὶ νά 'χης τὴν εὐχοῦλάν μου, νὰ τὴν γλυκοκερδέσης, εἰπὲ τραγούδιν ἔμορφον καὶ παῖζε τὴν κιθάραν,

195 διὰ νὰ παρηγορήσωμεν τοῦτον τὸν νεὸν τὸν ξένον, ὁποῦ ναυάγησεν πολλὰ μέσου διὰ πελαγίου." ἐκείνη εὐθὺς ἐκέλευσεν, φέρνουσι τὴν κιθάραν, ὥστε οἱ πάντες ἔχαναν, ἐξέστησαν, νὰ βλέπη καὶ νὰ γροικῆ τὴν μελφδιὰν τῆς κόρης τῆς ὡραίας.

200 ὁ δ' 'Απολλώνιος οὐκ ἢν εἰς ἀνάβλεψιν ἄνω ἀλλ' ἢτον κάτωθεν κ' ἐντὸς ὁλοκατεστιγμένος. εὐθὺς δὲ ἐθυμώθηκεν ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας καὶ λέγει 'Απολλώνιον ῥήματα τὰ τοιαῦτα "θωρῶ 'σαι λιγοκάρδιος, ὁμοιάζει ἡ καρδιά σου.

210 ν' ἀνοίξη τὴν καρδίτζαν σου ἐκ τῆς πολλῆς τῆς λύπης:

184. Ought it not rather to be παρὰ πάσας? — 85. I do not know what καυχοδιάν means. εἰς.—86. ἀσμάτα.—87. κυνήραν καὶ συγκυρίζη γλυκερὰ πάρα πάντας ἀνθρώπους.—88. διαναπαγορήσει.—89. ἀπολώνιον.—90. θυγατέραν του.—92. τῆ κόρη.—93. νάχης.—94. ἐμόρφην.—95. τοῦτε τὸν.—96. μέσον.—200. Perhaps οὐ κινεῖ.—1. κηντος.—4. λικοκάρδιος — ὁμοιάζει does not give sense. 6. The end of the line is lost in the MS.—7. σε.—9. I subjoin a specimen to show what may have been the original connexion of the whole passage. The words in brackets are, I need hardly say, my own composition.

έξέβγαλα τὸν ἔμπροσθεν [καθίσαντα 's τὸν τόπον, καὶ κόρην μου ἐκάλεσα] νὰ τραγουδή, νὰ παίζη.

The MS. reads ἐξευγαλὰ τὴν ἔμπροσθέν σου να τραγουδή να πέξη. — 10. να ἀνήξη.

The king's beautiful daughter, Archistratusa, plays on the cithara:

but his melancholy remains unaltered. At Tripolis Apollonius attracts the notice of the king and finds favour with him. καὶ είς την θάλασσαν νὰ μπης πάλιν νὰ ναυαγήσης. 150 εί δ' οὐ γαρής ἐν [τή] ὁδώ [μηδ' ἔχης τι] νὰ ζήσης, έλα και στρέψαι μετ' έμε, και ὁ θεὸς μᾶς θρέψει." ό δ' Απολλώνιος εὐθὺς 'ς την Τρίπολιν ὑπάνει. ευρίσκει εν τη άγορα κήρυκα άνακράζων. " όστις 'βρεθή την σήμερον την άρπαν δια να παίζη 155 καὶ νὰ νικήση ἄπαντας, εὐθὺς γοργὸν νὰ ἔλθη. νὰ λούση καὶ τὸν βασιλεὰ, ἀντάμα διὰ νὰ φάγη. άκούει Απολλώνιος, 'ς το θέατρον ἐστάθην γυμνός καὶ άξιπόλητος μὲ τὸ παλαιὸν τὸ ράσον. παίζουν την άρπαν, παίζει την, όλους ένίκησεν τους. 160 ύπάγει είς τὸ βαλανειὸν, τὸν βασιλεὰ ἐλούει, ην δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ 'Αρχίστρατος ὁ μέγας. έθαύμασεν ὁ βασιλεύς τὴν σύνεσιν τοῦ νέου καὶ τὴν 'πιδεξοσύνην του καὶ τὴν γλυκύτητά του. ώς γούν είς τὰ βασίλεια ὁ βασιλεύς ἀπήει, 165 έμεινεν 'Απολλώνιος έξω διὰ τοῦ φόρου. εὐθὺς δὲ ὁ ᾿Αρχίστρατος ᾿Απόλλωνα ἔζήτει. ηλθον είς ἀναζήτησιν, ηδράν τον έν τῆ μέση, λέγουν τον "έλα, κράζει σε ὁ βασιλεύς ὁ μέγας, νὰ φᾶς, νὰ πίης μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ παραδιαβάσης." 170 έκείνος έφη "αίσχύνομαι διά τὸ παλαιὸν τὸ ῥάσιον." στρέφουνται, αναγγέλλουσι ταῦτα τὸν βασιλέα. κείνος ἀπὸ τὰ ῥοῦχα τὸν στέλλει καὶ δίδωσίν τον. ηλθεν, ἐκάθισεν ὁμοῦ μετὰ τὸν βασιλέα, άντικρυς κατά πρόσωπον ἀπάνωθεν των όλων 175 άρχόντων των εὐγενικών όποῦ 'σαν καλεσμένοι. ώς γούν την ταύλαν έβλεπεν, τὰ πλήθη των βρωμάτων, τον άργυρον και τον χρυσον και την παράταξίν του, έμνήσθη νὰ ἀπώλεσεν καὶ τὴν αὐτοῦ 'φεντίαν 180 κι οὐκ ἤθελεν λοιπὸν [κανὲν] καθόλου ν' ἀριστήση. πολλά του έλεγεν ο ρηξ ο μέγας διά να φάγη. έκεινος κάτω έβλεπεν και στέναζεν μεγάλο.

The sight of royal splendour makes Apollonius melancholy.

The king presents him

with a suit, and invites him to his

151. oໄỏè οὐ χάρης εὐοδώσεις νὰ φὰς νὰ ζήσης: my emendation is anything but certain, but it was necessary to put something in the text which should give sense.—52. νὰ μᾶς θρέψει.—53. εἰς τὴν.—55. ηὑρηθη.—58. 's om.—60. μάπαν.—65. ὰ ποίει.—69. κραζήσται.—70. πεῖς.—73. ἐκεῖνος.—76. ὅπου ἦσαν.—79. αὐτοῦ αὐθεντίαν.—80. [κανὲν] om. ναριστήσει.—81. ὁ ἀρχίστρατος ὁ μέγας δἴαναφὰ.—82. ἔνθλεβεν.

καὶ λέγει, καὶ κρατησάν τον καὶ ποῖκάν του κραββάτιν. ὁ ἔρωτας ἐσέβηκεν εἰς καρδίαν τῆς κόρης,

245 κι όλην την νύκταν έμεινεν άυπνη διὰ τὸν νέον, καὶ σὰν αὐγὰς πρὸς την αὐγὴν ἐγέρθηκεν ἡ κόρη, ὑπῷ ἐκεῖ ποῦ ἔμεινεν ἀφέντης ὁ πατήρ της, εἶδέ την καὶ ἐζήτησεν τὸ πῶς ταχὰ ἠγέρθην. σκύπτει, φιλᾶ τοὺς πόδας του καὶ τὰ γλυκειά του χέρια,

σκύπτει, φιλά τους πόδας του και τά γλυκειά του χερια, 250 ἀναστενάζει ἀπὸ καρδιᾶς, ἀπὸ ψυχῆς δακρύει, καὶ λέγει τὸν πατέρα της ῥήματα τὰ τοιαῦτα " ἐγὼ πάντα ἐπίστευα καὶ πάντα εἶχα θάρρος εἰς ὑμνῷδίαν τραγουδιοῦ καὶ τέχνην τῆς κιθάρας νά μαι τεχνίτρια σωστὴ παρὰ πάντας ἀνθρώπους ·

255 καὶ χθὲς εἶδα καὶ γνώρισα μαθήτρια οὐ σώζω.

κι ἂν ἔναι θέλημα τὸ σὸν κι [ἂν ἔναι] ὁρισμός σου,

ἂς μένη ᾿Απολλώνιος ἡμέρας πρὸς τὸ σπήτι,

ἐς [τὸ] νὰ μάθω ἄσματα, νὰ κρούω τὴν κιθάραν,

νὰ παιδευθῶ τὴν μουσικὴν καλῶς ὡσὰν ἐκεῦνος."

260 ὑπέκλινε 'ς τὸ θέλημα τῆς κόρης ὁ πατήρ [της] καὶ 'Απολλώνιον εὐθὺς κράζει, κ' ἦλθεν ὀμπρός του. καὶ λόγους παρακλητικοὺς ἔλεγεν πρὸς ἐκεῖνον " ίδοὺ, ὧ 'Απολλώνιε, ἡ 'Αρχιστρατηγοῦσα τὴν μουσικὴν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθη ἄχρι τέλους,

265 τὸ πλῆκτρον, τὸ δεκαχορδιὸν, ὅλον νὰ τὴν τὸ μάθης. καὶ μεῖνε'ς τὸ παλάτιν μου νὰ χαίρεσαι μ' ἐμένα, νὰ φῆς, νὰ πίνης μετ' ἐμοῦ καὶ [νὰ] καβαλλικεύης." εὐθὺς ὁ 'Απολλώνιος κλίνει τὴν κεφαλήν του "'ς τοὺς ὁρισμούς σου" ἔλεγεν " ἀφέντη, ὡς κελεύεις."

270 ώς γοῦν ἐποίησεν καιρὸν καὶ ἔκαμεν ἡμέρας, καὶ τὴν κιθάραν ἔδειχνε τὴν κόρην καθ' ἡμέρας, ἔμπεν εἰς τὴν ἀγάπην του, ἐσέβη ἐς τὸν πόθον ἀπ' τὴν πολλήν της φρόνησιν · κἀνεὶς οὐκ ἔξευρέν το. and the princess obtains the king's permission to have him for a tutor in music.

The princess's love for Apollonius increases day by day.

244. ἔρωτο.—46. εγήρθηκεν. Perhaps the words πρὸς τὴν αἰγὰν are a gloss on σὸν αἰγὰς, and by getting into the text have superseded another expression. —47. ὁποῦ.—48. ἐζήτηκεν.—49. γλυκύα του χείρια.—50. δακρύα ἀπὸ ψυχῆς.—52. ηχα, after which there follows an abbreviation which it is impossible to imitate in print, something like θρ². Perhaps the end of the line ought to be πάντ' εἶχα θωρήση.—54. νὰ ήμε τεχνίτρια σωστὴν.—56. [ἀν ἕναι] is not in the MS., but there is no doubt that these words must be repeated.—58. [τδ] is not in the MS.: it is also possible to correct ἄστε. νὰ κυνηρίαν.—60. [της] is not in the MS.—66. μεῖναι εἰστὸ μετ' ἔμου.—67. νὰ φάγης. [νὰ] is not in the MS.—69. ἐλέγει.—72. Instead of ἐσέβη, the MS. has σέν or σεύ.

Three princes offer themselves as suitors for Archistratusa's hand, τριά άρχοντόπουλ' εύγενη και βασιλέων παίδια ἐκάθουντα κι ἐκδέγονται τὸ ποιὸς τὴν θέλει πάρη, 275 είναι κ' οί τρείς έρωτικοί, είναι καὶ άντρειωμένοι, καὶ κατὰ σάρκας εὐγενεῖς νὰ 'πῆς 'ς εν' ετο είναι. καθίζουν, συμβουλεύονται, γράφουν ένα πιττάκιν, στέλλουν το τὸν πατέρα της οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἀντάμα. έτυχεν ὁ Αρχίστρατος, ήτο ές τὸ κυνήγιον, 280 ην δε και 'Απολλώνιος ο πρίγκιν μετ' εκείνου. ώς γούν ές γείρας έλαβεν ὁ βασιλεύς τὸ γράμμα, είχεν ή φράσις ούτω δὲ τῶν τριῶν παίδων ἐκείνων " αὐθέντη μέγας, Βασιλεύς 'Αρχίστρατε, συγχαίρου, μετά παντός τοῦ οἴκου σου, μὲ τὴν βασίλειάν σου. 285 ήμεις, γινώσκεις, βασιλεύ, δια σέναν κρατούμεν οίον θελήσεις έκ τούς τρείς γαμβρον δια να πάρης." κείνος μηνά τους κι έρχονται, μετ' αύτους συντυχαίνει. έκείνοι λέγουν πρός αὐτὸν κ' οἱ τρεῖς ἐς ἔνα στόμα " οὐκ ἔνι ἄλλος ἄξιος ποτὲ τῆς βασιλειᾶς σου. 290 έκλεξε εν' ἀπὸ τοὺς τρείς γαμβρὸν της βασιλειάς σου, ότε καιρούς ήδη πολλούς πλέον οὐ καρτερούμεν." τότε φησίν ὁ βασιλεύς και λέγει πρός ἐκείνους "καλώς ήλθαν οἱ ἄρχοντες, χίλια καὶ μύρια ήλθαν, αλήθειαν δρίζετε, γαμβρον θέλω να πάρω. 295 καὶ γράψε γράμμαν ὁ καθεῖς, ὄνομα καὶ τὴν τύχην, κ' ή κόρη έναι φρόνιμος, νὰ στέλλω τὰ πιττάκια. κ' οίον θελήσει ἐκ τοὺς τρεῖς, ἐκεῖνος νὰ τὴν πάρη." καὶ εὐθὺς γράφει ὁ καθεῖς ὁκαθὼς ἐδιδάχθην, τὸ ὄνομα, τὴν εὐγενειὰν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν. 300 λαμβάνει τοίνυν την γραφην ὁ βασιλεύς είς χείρας, βουλλόνει, στέλλει την γραφήν της ξαυτού θυγάτηρ. ή δὲ λαβοῦσα τὴν γραφὴν καὶ γνοὺς τὸ τ' εἶχε μέσα γέλασεν καὶ τὸν δάσκαλόν της λέγει [τὰ τοιαῦτα] 305 " ἐσέναν θέλω, κύρις μου, ἐσέναν θέλω ἄνδρα, έσεν θέλ' ή καρδία μου καὶ σύ 'σαι ὁ ποθητός μου.

and the king allows her to choose between them.

She prefers Apollonius,

274. ἀρχοντόπουλα εὐγενικὰ βασιλέων.—75. θέλει την.—76. ἢναι . . . ἔναι.—77. νὰ $\frac{1}{n}$ εἰς ἔνα ἔτο ἢναι.—78. ἔνας πιτάκην.—81. πρίκιψ.—83. ἢχεν . . . οδτο. —85. μετὰ πὰς τὸ.—87. Perhaps ποῖον.—88. καὶ ἐκεῖνος τοῦς μηνὰ καὶ ἔρχονται καὶ οἱ τρεῖς μετ' αὐτους συντένει.— 89. ἐκεῖνον.— 91. ἔνα . . . βασιλείς.— 94. χήλια καλῶς μυρια ἢλθαν.—95. δρίζεται.—98. Perhaps καὶ ποιὸν θελήσει.—303. γνοὸσ τὸ τηχεμέισα. — 4. ἐγέλασεν . . . δίδασκαλόν της λέγει without [τὰ τοιαῦτα].—6. θέλη ἡ . . . σοῦ ἐσε ; but ἐσε is uncertain, as the page is torn there.

310 το θέλεις, θέλω καὶ ἐγὼ, 'ς τοὺς ὁρισμούς σου εἶμαι."
στέλλει λοιπὸν ἀντίγραμμα τὸν βασιλεὰ ἡ κόρη ·
ἡ φράσις ἦτον σύντομος, ἐλλόγιμα γραμμένη
"συγγνώμην θέλω, δέσποτα, συμπάθιον ἀπὸ σέναν,
'γὼ ἄλλον ἄνδρ' οὐδὲν θέλω οὐδὲ ἄλλον [νὰ πάρω]

315 εἰ μὴ ὁποῦ ναυάγησε [ἐς] μέσον τοῦ πελάγου."
κράζει τοὺς τρεῖς, ἀναρωτῷ τἰς εἶναι ὁ τζακισμένος.
οὐδ' εἶς [τὸν] ἀπεκρίνατ' ὡς ναυάγησεν εἰς πλοῖον.
οἱ ἄλλοι λέγουν δέ "ἀπὸ τὴν ἀληθειὰν οὐ λέγει,
διὰ θάλασσαν οὐδ' εἶς ποτὲ ἀπὸ ἡμῶν ἐσέβη."

320 τότε προς Άπολλώνιον τὴν ζήτησιν ἐποίει.

"ξεύρεις ποιὸς ἔναι τὸν ζητεῖ; ποιὸς ἔναι ὁ τζακισμένος;"

ὁ δὲ γελάσας ἔλεγεν "πολλὰ καλὰ τὸν ξεύρω."

καὶ γνοὺς τοίνυν ὁ βασιλεὺς ἄλλος τινὰς οὐδ' ἔναι

εἰ μὴ ὁ ᾿Απολλώνιος ὁποῦ ᾽τον τζακισμένος.

325 στρέφεται, λέγει πρὸς τοὺς τρεῖς μὲ ἱλαρὸν τὸν λόγον "ἀμέτε, ἄρχοντες, καλῶς, κ' ἐγὼ θέλω ζητήσειν, νὰ μάθω ποιὸς ἔν' τὸν ζητῷ καὶ θέλω σῶς μηνύσει." στρέφεται [δὲ] ὁ βασιλεὺς ἐς τὸ παλάτιν [ἔσω] τὸν 'Απολλώνιον κοντὰ εἰς τὸ πλευρόν του [ἔγων] ·

330 ἐμπαίνουν εἰς τὸν θάλαμον, εὐρίσκουσιν τὴν κόρην.
ἡ κόρη γέρνεται γοργῶς μετὰ σπουδὴν μεγάλην,
πίπτει εἰς τὸν πατέρα της, παρακαλεῖ καὶ λέγει
" συγγνώμην θέλω, ἀφέντη μου, συμπάθιον ἀπὸ σένα.
'γὼ ἄλλον ἄνδρ' οὐδὲν θέλω εἰ μὴ τὸν δάσκαλόν μου,

335 αὐτὸν ζητῶ, αὐτὸν θέλω νὰ πάρω [ὡς σύζυγόν μου]." ἐπένευσεν ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς μεγάλης

and the king gives his consent.

308. γοργὸν ἀποκρίθηκεν: I did not like to write γοργὸν ἀποκριθῆκεν.—9. σαὶ καὶ εμεθῦτεξ το, on which M. Gidel observes 'nescio quid sit.'—12. νόστημικον το λόγια: my emendation gives at least sense,—14. ἐγὼ ἄλλον ἄνδρα. Instead of the words [νὰ πάρω], the MS., which is here almost illegible, seems to have 8 (hole) πρεί.—15. [ἐs] οπ. μέσον.—16. καὶ κράζη.—17. οὐδὲ εἴς ἀπεκρίνατο ὅτι.—19. οὐδὲ... ἀφ. ἡμῶν.—21. ἡξεύρης.—22. ἐξεύρω.—24. ἤτον.—26. ζήτησιν.—27. ποῖος ἔναι.—28. [δὲ] οπ. It might also be καὶ στρέφεται. [ἔσω] οπ. 'charta deest vetustate corrupta' (M. Gidel).—29. [ἔχων] οπ.; see preceding line.—31. γένεται γοργὸς.—34. ἐγὼ ἄλλον ἄνδρα ... δι ... δάσκαλόν μου.—35. [ὧς σύζυγόν μου] οπ., but there is no gap in the MS., nor has there ever been more in this place than is legible now.

The nuptials are celebrated.

Some time after this, Apoilonius and his wife observe a ship near the shore; from the sallors they learn the fate of king Antiochus, and the news that the kingdom of Antioch has devolved upon "Apollonius."

σύρνει την κόρην ἀπ' την γην, πιάνει καταφιλεί την, μετά γαράς την έλεγεν "τὸ θέλεις, θέλω κάμε . αὐτὸς ἔνι ὁ ἄνδρας σου, ἄλλον τινὰ οὐ θέλω." πέμπει γοργον καὶ φέρνουσιν ἐπίσκοπον τῆς γώρας, καλούσιν και τούς άρχοντας μικρούς τε και μεγάλους, καὶ στεφανευλογήσάν τους μετά γαράς μεγάλης. και κάμνει τον και κύριον της βασιλειάς του όλης. καὶ μετὰ μέρας [καὶ καιρὸν ή] κόρη ἐγγαστρώθη. καὶ παίρνει την κι ἐξέβησαν ἔξω νὰ περπατήσουν, 345 είς περιβόλια έμορφα διὰ νὰ παραδιαβάσουν. ό δ' Απολλώνιος κρατεί τὰς ὄγθας τῆς θαλάσσης, στρέφεται, βλέπει [κατεγγύς] ξύλον άρματωμένον. πλησιάζει καὶ ἀναρωτά πόθεν [οί ναῦται] είναι. οί δὲ φωνην ἐβάλασιν, [ἐξ] 'Αντιοχείας είναι, 350 καὶ θέλουν καὶ γυρεύουσιν 'Απόλλωνα τὸν πρίγκηψ. ό δέ "καὶ τί τὸν θέλετε;" στέκετ', ἀναρωτά τους. λέγουσιν " ὁ 'Αντίοχος, ὁ βασιλεύς ἐκείνος, ό τύραννος, ὁ ἄθλιος, ὁ ἐσβορβορωμένος, την νύκταν ώς εὐφραίνετο μετὰ της θυγατρός του, έξαίφνης έκ τοῦ οὐρανοῦ πῦρ πίπτει παραγρημα, καὶ ήθατο ὁ οἰκός του κάκείνος καὶ ή κόρη, καὶ δίκην ἔλαβεν [αὐτὸς] πυρὸς τοῦ αἰωνίου. οί άρχοντες καὶ ὁ λαὸς, μικροί τε καὶ μεγάλοι, έστειλάν μας είς έρευναν κυριού 'Απολλωνίου δια να τον στέψουν βασιλεά και να τον προσκυνήσουν." ό δ' Απολλώνιος εὐθύς γοργον ἀπολογείται " έγώμαι τὸν γυρεύετε : μετά γαράς νὰ ἔλθω." όρίζει, δίδουν τους ψωμίν [τε] καὶ κρασίν καὶ κρέας. άφηκάν τους καὶ πήγασιν νὰ δώσουσιν μαντάτον. 365 καὶ κείνος ἐκυνήγησεν κ' ἡλθεν είς τὸ παλάτιν. ό βασιλεύς, ώς τ' ήκουσεν, χαράν μεγάλην είγεν καὶ τὸν θεὸν ἐδόξαζεν μετὰ περιγαρείας ές τὸν γαμβρὸν τὸν ἔλαβεν ἄξιον τῆς βασιλείας.

337. ἀπδ.—44. [καὶ καιρὸν ἡ] 'locus sublatus vetustate' (Gidel). — 45. ἐνθυμίσουν, M. Gidel in his copy, though with the additional observation 'dubius scribo.' περπατήσουν is required by the sense.—48. [κατεγγὸς] οπ.—49. [οἱ ναῦται] οπ.—50. [ἐξ] οπ.—51. ἀπόλωνα τὸν πρίγκην.—52. θέλεται στέκεται. —55. ἐφαίνετο . . . θυγατερός.—58. πυρὸς πυρὸς instead of [αὐτὸς] πυρὸς.—59. μικρή τε καὶ μεγάλη.—60. ἔστηλαμας.—63. ἐγὼ ἡμε τὸν γυρεύεται.—64. ψωμήν. —67. τὸ.

370 ἀλλ' ἄκουε τί συνέβηκεν δυστύχημα τῆς τύχης.
ἐκεῖνος εὐτρεπίζει τον νὰ ὑπῷ 'ς τὴν 'Αντιοχείαν
κ' ἡ κόρη οὐδὲν τὸν ἄφινεν ἐκ τὴν πολλὴν ἀγάπην,
τὸν ἄνδρα της ἐδέετο, τὸν κύριν της προσκύνα,
μετὰ κλαυθμοῦ ἀνέκραζεν, μετὰ πικρᾶς καρδίας

and his wife embark for Antioch; they have a fearful tem-

Apollonius

375 "ἄφες μ', ἀφέντη μ', ἄφες με, νὰ ὑπάγω μετ' ἐκεῖνον,
νὰ ὑπάγω μὲ τ' ὀμμάτια μου καὶ μὲ τὸ φῶς μου [ὑπάγω]."
ἐπένευσεν ὁ βασιλεὺς, δίδει τὸ θέλημάν της.
ἔμπασιν 'ς τὸ πλοιάριον καὶ ἀποχαιρετῆσαν.
ἔπτὰ ἡμέρας κάμασιν, τὴν θάλασσαν περνοῦσιν ·

380 καὶ μετὰ ταῦτ' ἐγείρεται ὁ νότος ὁ βιαῖος καὶ κάμνει κλύδωνα βαρὺν καὶ ταραχὴν καὶ σκότο καὶ πῆρέν τους κ' εὐρέθησαν 'ς τὸν κόλφον τῆς 'Ιταλίας. ἐκεῖ 'κ τὸν φόβον τὸν πολλὸν ἐπιάσαν την οἱ πόνοι, γεννῷ κοράσιον παρευθὺς κ' ἐκείνη ἀποθάνει ·

385 το αξμάν της γαρ έπηξεν έκ την πολλην ψυχρότην.
καλ τίς να γράψη τον κλαυθμον τον ωδύροντο τόσον,
καλ την πικραν της συμφορας την τότε γεναμένην;
φέρνουν κιβούριν, πιάνουν την, πισσόνουν έσω κι έξω,
αλλάσσουν την βασίλισσαν όλα τα νυμφικά της,

390 βάλλουν χρυσάφι περισσόν, βάλλουν μαργαριτάρι, λιθάρια πολύτιμα καὶ κόσμια τῆς κόρης καὶ γράμμα εἰς τὸ στῆθός [της], πιττάκιν γεγραμμένον, τὴν γένναν, τὴν ἀναθροφὴν, τὴν δυστυχιὰν τοῦ πλοίου, κ' εἴτις τὴν θάψη, τ' ἥμισα νὰ ἦναι ἐδικά του

395 καὶ τ' ἄλλα πάλιν ἔγραφε νὰ ἦναι διὰ ἐξόδους,
[νὰ ἦναι καὶ] εἰς ψυχικὰ καὶ [ἦν'] εἰς μνημοσύνην.
'Ακούσατε, θαυμάσατε θεὸν μεγάλης δόξας,
μιὰν ὥραν ἦτον τῆς αὐγῆς ἔως νὰ ξημερώση.
εὐρέθηκαν 'ς τὴν 'Εφεσον εἰς χάραγμαν ἡλίου.

400 καὶ εἶς σοφὸς διδάσκαλος μετὰ τῶν μαθητῶν του εὑρέθηκεν εἰς τὸν γιαλὸν, θωροῦσιν τὸ κιβώτιον,

during which the princess is delivered of a daughter. The mother is dead, according to all appearances; they put her into a chest, which has been secured against the water, and throw this into the sea.

370. γαυρόν. — 71. εὖπρεπίζει. — 73. ἐδέτο τὸν κόριν της ἐπροσκύνα. — 74. κλαυθμὸν. — 75. ἄφες με. — 76. μὲ τὰ. [ὁπάγω] om. — 77. τὴν κόρην δίδη τὸ θελημάστο. — 79. πτὰ ἡμέρας ἐκάμασιν. — 80. ἐγήρεται. — 81. βάρη. — 82. ὰταλίας. — 83. ἐκ . . . πόλλον . . . οἰπο ποί [sic]. — 85. τὸ αἴμασ. — 88. πιἄνου καλαφατίζουν πησώνουν ἀπέσω καὶ τὰ ἔτω. — 90. χρυσάφη περισυμβάλλουν μαργαριτάρη. — 91. λιθάρια ἄντιμα. — 92. [της] om. πιτάκην γραμένον. — 94. καὶ ήτις . . . τὰ ἡμισα νὰ ἡν ἐδ. — 95. διὰ ἔξωδον. — 96. This line runs in the MS. merely εἰς ψυχῶκ καὶ εἶς μνημοσύνην.

The chest is found by a wise physician at Ephesus, who brings the princess back to life.

σηκόνουν το οί μαθηταί, εἰς τὸ σκολειὸν τὸ παίρνουν · ἀνοίγουν το καὶ ʿβρίσκουσιν τὴν κόρην τεθνεῶσαν, τὰ κόσμια καὶ τὰ χρήματα καὶ τὴν γραφὴν ἀντάμα. στίνουν θρεμὸν κι ἐκδύνουν την διὰ νὰ τὴν ἀποπλύνουν · 405 εὐθὺς τὸ αἴμαν ἔφθασεν, κάμνει μεγάλην χύσιν, τὸν νοῦν της ἐσυνέφερεν, ὅλον τὸν λογισμόν της,

καὶ τὴν γραφὴν τὴν δίδωσιν, πιάνει, θεωρεί την,

She enters a nunnery and becomes the abbess of it. καὶ κράζει τὸν διδάσκαλον καὶ ήμισα τὸν δίδει κάκείνη τάλλα ήμισα, καὶ πᾶ 'ς τὸ μοναστήριον κι έκ την πολλήν της άρετην γουμένισσαν την κάμουν, [καί] αίαν την ἐκράζασιν καὶ κοσμικὰ ἐφόρει. άλλ' ώς τρογον ας στρένωμεν την ίστοριαν οπίσω. βυζάστριαν είχεν παρευθύς μέσα είς τὸ καράβι καὶ τὸ παιδὶν ἀίζανεν καὶ κόρην τὴν ἐποῖκεν καὶ παραμάννα γίνεται αὐτη Λεωκαρδία αὐτης ἀπὸ τὸ ὄνομα της γυναικὸς ἐκείνης. τον ναύκληρον ἐκέλευσεν, εἰς τον Ταρσον ἐπηγεν, 'κεὶ φίλον είγεν ὄνομαν κύριν Στραγκαλιώνα. είχεν γυναίκα καὶ αὐτὸς κυρὰν Διονυσίαν. 420 είγασιν κόρην και αυτοί, βρέφος είς το βαβάλιον, Ζαμπέλαν την εκράζασιν την κόρην όπου είγαν. 'κεί φέρνει 'Απολλώνιος την κόρην του, τους δίδει, καὶ την βυζάστριαν μετ' αὐτης καὶ ἄπειρα λογάρια, βαπτίζει την 'ς τὸ ὄνομα της πόλεως Ταρσίαν. 425

Apollonius entrusts his daughter to Strangulio at Tarsus, and she is baptized Tarsia.

Apollonius himself goes again abroad.

402. εἰς τὸ κολίον.—3. τεθνεοδσαν.—5. στίνουν (οτ στίβουν) θρεμόν, the MS., which I am unable to emend.—6. αἴμασ εὐρασεν.—7. There is no doubt that something is wanting here.—8. Probably we should read πιάνει [την] θεωρεί την.—11. τὴν ἀρίστην.—12. [καὶ] οπ. Instead οf αῖαν, Μ. Gidel conjectures μαῖαν. κοσμικὰ can hardly be the proper word.—13. ἀστρέψωμεν τὸν πολλὰ στὰ ὁπίσω: perhaps we should read τὸν λόγον 's τὰ ὀπίσω.—15. ἀἡζανεν is unknown to me; the sense is clear, and perhaps we ought to read ἐβύζανεν.—16. ἐγίνεται αὐτὴ λες καρδία.—17. I do not understand the sense of this line.—19. ἐκεῖ.—23. ἐκεῖ.—25. εἰς τὸ δνομαστῆς.—26. ὅκονς: emended by Μ. Gidel.—27. ἀναγιόσουν: I do not know what this means.

430

εὐθὺς παραλαμβάνουσιν τὴν κόρην μετὰ ὅρκους, καλῶς νὰ τὴν φυλάξουσιν καὶ νὰ τὴν ἀναγιώσουν. ἀλλ' οὐκ ἐφύλαξαν, ἰδοὺ, τοὺς ὅρκους ἄχρι τέλους.

ό μεν ό Απολλώνιος υπάγει κατά κόσμου

καὶ βασιλείαν καὶ τιμὴν ὅλα ἡρνήθηκέν τα,

ώς έμπορος πραματευτής έπλεεν 'ς το καράβι.

ή κόραι ἀνεθρέφοντο εἰς μίαν ἡλικίαν · ἀλλ' ὡς περιλάμπ' ὁ ἥλιος πλέον παρὰ τὰ ἄστρη, καὶ ὅσον ἔγει γωρισμὸν τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος,

435 οὕτω ἐλάμπ' ἡ Τάρσια ἀπὸ τὴν ἄλλην κόρην. ἐκεῖνοι ἐφθονοῦσάν την διὰ τὸ κάλλος τ' εἶχεν καὶ ῥᾶστα φθόνος ἔπεσεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δύο. ἶδοὺ, χρόνοι περάσασιν τῶν τέσσαρες καὶ δέκα, ἡ παραμάννα τῶν παιδιῶν 'ς τὰ ἔσχατα ἐνέπνει.

440 κράζει τὴν κόρην, λέγει την τὸ τίνος κόρη ἔναι. "ἤξευρε, κόρη, θύγατηρ ὑπάρχεις 'Απολλώνιου

τὴν βασιλεὺς ἐγεγόνει τῆς Τρίπολης αὐθέντης ·
ὁ δὲ πατήρ σου πρίγκιπας Τύρου ἀφέντης ἦτο.
κ' [εἰς] μήνυμαν τοῦ [θάνατου] 'Αντίοχου νὰ πάγη,

- 445 διὰ νὰ τὸν ποίσουν βασιλεὰ 'ς τὸν τόπον τοῦ τυράννου, καὶ τὴν κυράν σου ἔλαβεν μέσα ἐς τὸ καράβι τὸ ὄνομάν της ἔλεγον κυρὰ 'Αρχιστρατοῦσα πόνοι τὴν πιάνουν δυνατοὶ, 'ς τὴν σέλλαν τὴν ἐκάτσαν, καὶ σένα γέννησεν, εὐθὺς κἀκείνη ἀποθαίνει ·
- 450 'ς κιβούριν τὴν ἐβάλασιν μετὰ πολλῶν χρημάτων, καλαφατίζουν καὶ πισσοῦν, 'ς τὸ πέλαγος τὸ ῥίπτουν. καὶ σέναν ὁ πατήρ σου ἐβγάλεσε ἀπὸ τὸ πλοῖον, φέρνει καὶ παραδίδει σε τὸν κύριον Στραγκαλιῶνα καὶ τὴν γυναῖκά του ὁμοῦ μετὰ πολλῶν χρημάτων,
- 455 καὶ κεῖνος ὅρκον ἔλαβεν, ἄχρι νὰ σὲ παντρέψη, εἰς γῆν ποτὲ μηδὲν ἐβγῆ τὰ γένεια του νὰ σάσει ἄλλ' οὐδὲ τὰ μαλλία του μηδὲν τὰ παρπαρεύση. ἀκόμι ἐνθυμίζω σε καὶ ἔχεις τα 'ς τὸν νοῦν σου, ἀνὲν ποτὲ θελήσουσιν τοῦτοι νὰ σ' ἀδικήσουν,
- 460 ἔβγη 'ς τὸν δῆμον, φώναζε τὸ τίνος κόρη εἶσαι, ὅλοι νὰ δράμουσι γοργὸν ἐσέναν νὰ βουθήσουν,

435. οδτο ἐλάμπει ἡ Ταρσέα.—36. τη . . . τὸ εἶχεν.—37. φθόνο.—38. παράστε καὶ δέκα. — 40. τίνο. — 41. ἤξευρε κόρη ὅτι θυγάτηρ ὑπάρχεις ἀπολωνίου τοῦ πρίγκυπο: I have marked a gap after this line.—42, ἐγεγώνη: this is not yet emended.—44. καὶ μύνημαν τοῦ μηνησίαν ἀντίοχο να πάγη: what I have put is an attempt to get sense.—45. παποῦσου instead of τυράννου.—47. ἐλέγει: perhaps we should read κυρ' ᾿Αρχιστρατηγοῦτα.—49. ἀποθένη.—51. καὶ πισώνουν.—52. δ πατέρας σου ἐβγάλεσ' ἀπ' τὸ πλοῖον should perhaps be corrected in order to obtain a cæsura. —54. γυναῖκας.—56. σάσει is corrupt.—57. παρπαρεύση is corrupt.—58. ἐνθυμίζω σαι.—60. φώναξαι.

Tarsia's beauty soon begins to surpass that of Stranguler's aughter, and jealousy is the consequence. When Tarsia is fourteen years old, her nurse, on her death-bed, discloses to her her parentage.

ότι ὁ πατήρ σου είς καιρὸν [μακράν] διαβασμένον

Strangulio's wife hears the remarks of the citizens about Tarsia's beauty, and resolves to kill her.

πολλά καλά ἐποῖκεν, [ώς] ἰσχυρὸς λιμὸς ὑπῆρχεν καὶ ὁ πατήρ σου φέρνει [τους] σίτον καὶ τους [τὸν] δίδει καὶ ζώσιν τὸν ἄνευ ἀργυρίου ή Λεωκάρδια λέγουσα αὐτὰ κι ἀλλαγωγία, εύθύς ελευγορένησε 'ς τὰ γόνατα της κόρης. κλαί την ή κόρη θλιβερά και πίκρ' άναστενάζει 'ς την μοναξιάν που έμεινεν και τί θέλ' άπογένη. ' Αλλ' ἄκουε τί συνέβηκεν πικρον μέγαν της κόρης. έν μια ούν των ήμερων, κυριακήν ήμέραν, Διονυσία ξέβηκεν μετά καὶ τὴν Ζαμπέλαν καὶ ή Ταρσία μετ' αὐταῖς κι ἄλλαις πολλαῖς γυναίκαις. έκ την μέσην έδιάβησαν την άγοραν του φόρου, στέκουνται άνδρες, βλέπουντες τούτη τὸν λόγον εἶπον " εὐλογημένη μάννα σου κι ὁ κύρις σου, Ταρσία, όποῦ ἐποίκεν ήλιον ἔκλαμπρον σὰν ἡμέρα καὶ φέγγος έξ ἀνατολών ὁλόγυμνον, σελήνη. αὐτὴν ὁποῦ τὴν ἔσπειρεν, κατάρας ὥρα ἦτο, γαλκού, σιδήρου μούζωμα, κακόπλαστον αγκάλην." 480 καὶ ταῦτα γὰρ ώς ήκουσεν ή μάννα της Ζαμπέλας, Βουλήν βουλεύεται πικράν, θάνατον της Ταρσίας. έστράφη είς τὸν οἰκόν της, τὸν ἄνδρα της ἐλάλει " έὰν οὐ σφάξης τὴν Ταρσιὰν, κατάσφαξε ἐμέναν . ου δύναμαι νὰ την θωρώ 'ς τὸ σπήτι μου νὰ στέκη. 485 ή παραμάνν ἀπέθανεν, ὁ κύρις της ἐπνύγη. αὐτή νὰ στέκη ζωντανή εἰς ὕβριν τῆς Ζαμπέλας;" τοσούτον τὸν ἐνάγγασεν ἡμέρα τὴν ἡμέρα. έπένευσεν τὸν θάνατον τῆς ὀρφανῆς νὰ γένη. κράζουσιν δούλον έξ αὐτῶν έξω ἀπ' τὸ χωρίον 490 ονόματι Θεόφιλον, καὶ δίδωσίν του δρκον νὰ κρύψη τὸ μυστήριον καὶ νά 'χη ἐλευθερίαν

The task of killing Tarsia is committed to one of Strangulio's slaves.

462. πατηρά σου. [μακρὰν] is not in the MS.—63. πολλὰ καλὰ ἐπήκεν, λιμὸς ὅπηρχεν ἱσχυρός: perhaps I ought to have written πολλὰ καλὰ ἐποίηκεν, λιμὸς ὑπῆρχεν μέγας.—64. [τους] and [τὸν] om. The end of the line might also be σῖτον καὶ δίδωσίν τους. —65. ζόσιν. Μ. Gidel observes here 'omissum est quod supra vidimus ἄνεν τῆς τιμῆς,' referring to v. 127.—66. ἰλεοκαρδία. What ἀλλαγογία is, I do not know.—68. κλέτη.—69. στὸν μοναξίαν ὀποῦ ἔμηνεν.—75. τοῦτί . . . εἶπουν.—77. ὡσὰν.—78. δλόγυμον: a better emendation than mine is needed to correct the place.—80. κακόπλαστον τοὸς ἀγκάλην.—82. βούλεται.—84. κατέσφαξαι.—86. ἡ παραμάνα ἀπόθανεν . . . ἐπνήγεν.—87. ζαπέλας.—88. ἐνάγγασεν.—90. δουλῶν.—92. ναχελευθερίαν.

καὶ χίλια τάλαντα χρυσά . . . έκει 'ν' μνημείον το λοιπον έξω 'ς το άκρωτήριον. 495 όπου 'ναι παραμάννα της, ή [δή] Λεωκαρδία. είγεν συνήθειαν ή Ταρσιά καὶ πήγαινεν'ς τον τάφον κ' ἔκλαιν την παραμάνναν της και στρέφετο οπίσω. έκειτο ὁ Θεόφιλος κρυμμένος εἰς τὸν τάφον. έξαίφνης έξεπήδησεν καὶ δράσσεται την κόρην. 500 καὶ τὸ σπαθὶν ἐξέβαλεν διὰ νὰ τὴν ἀποκτάνη. έκείνη κλαί και λέγει τον "και τί άμαρτιαν εποίκα;" έκείνος ἀπεκρίθηκεν "σύ άμαρτιὰν οὐκ ἔγεις. ό κύριος σου την έποικεν την άμαρτίαν ταύτην. είς χείρας σὲ παρέδωκεν ποῦ δὲν ἔχεις συμπάθιον." 505 λοιπον ζητεί, παρακαλεί, έως ές μίαν ώραν

He attempts to kill Tarsia near her nurse's tomb, but, moved by her tears, allows her time to pray;

να δεηθή και τον Χριστον και την κυράν του κόσμου. νὰ πέψη ἄγγελον καλὸν νὰ πάρη τὴν ψυχήν της. ἐπένευσεν, ἐφῆκέν την, κλίνει τὰ γόνατά της καὶ τὸν θεὸν ἐδέετο ἀπ' ὅλης τῆς ψυχῆς της.

510 ίδου, έξαίφνης είδασιν ξύλον άρματωμένον, της Μιτυλήνης άνθρωποι ένέπλεον κουρσάροι. τρέγουσιν έγγυς ές την γην και δράσσουσιν την κόρην. καὶ ὁ Θεόφιλος εὐθύς τρέχει καὶ πᾶ 'ς τὸν οἶκον, λαλεί πως την ἐσκότωσεν, ζητά ἐλευθερίαν,

515 νὰ πάρη καὶ τὰ ξένια του, νὰ πᾶ 'ς τὰ γονικά του. ώδε φωνήν τον έβαλαν και φρίσσει πο τον φόβον. " όλως ἐτόλμησας ἐσύ καὶ σκότωσας τὴν κόρην; είγες καὶ γέριν κ' έβαλες είς βασιλέως κόρην: γοργά ἄμε καὶ δούλευε σὰν ήσουν μαθημένος.

520 μηδέν τ' ἀκούσουν ἄρχοντες καλ θανατώσουσίν σε." στρέφεται πάλιν ὁ πτωχὸς ἐς τὴν σκλαβιὰν, δουλεύει. έκείνοι κάμουσιν εύθύς κιβούριον την κόρην καὶ ξύλον κλεινὸν ἔβαλαν μέσα ἐς τὸ κιβούριν, διὰ νά 'χη βάρος ώς νεκρὸν νὰ πᾶσιν νὰ τὸ θάψουν.

525 άργα πρός το μεσάνυκτον τρανήν φωτιν εσύραν, τρέχουσιν άρχοντες πολλοί κι άρχόντισσαις άντάμα and a mock funeral takes

493. There is no gap in the MS .- 94. ἐκεῖ without 'ν' .- 95. τηςη 'Ηλεωκαρδία. -97. καὶ κλεν. -98. κριμένος. -99. δράσηται. -501. κλάει. -2. έσυ. -5. έσος for έως ές. -11. άζάπλεον. -16. δ δὲ φωνὴν τὴν. -19. γοργὰ γομαι. -23. κλείνον: I have not succeeded in emending this passage. -25. Perhaps φωνὴν.

lo! suddenly pirates ap-pear, and carry Tarsia off to their ship.

The slave hurries home with the news that dead.

καὶ βλέπουν τὸ ἀντρόγυνον καὶ κλαίουν τὴν Ταρσίαν. πως ἄφνου γὰρ ἀπέθανεν ή παις χωρίς ἀσθένειας, καὶ ἢν ὁ θρῆνος φοβερὸς καὶ ὁ κλαυθμὸς μεγάλος. κάμουν αλείκιν Φοβερον και θάπτουσι το Εύλον. 530 κι όλοι μαυροφορήσασιν διά την πολλην αγάπην την είγαν ές τον κύριν της και την καλήν του γνώμην. 'Αλλ' ἄκουε τί συνέβηκεν, λέγω, πάλιν 'ς την κόρην. τὸν θάνατον ἀπέφευγεν τοῦ σώματος ἐκείνη, καὶ τῆς ψυχῆς ὁ ὅλεθρος πίπτει την παραγρημα, 535 άλλ' ὁ θεὸς ἦν βοηθὸς καὶ πάλιν μετ' ἐκείνην. οί ναθται την έπηρασιν έσω 'ς την Μιτυλήνην, έβγάλλουν την 'ς την αγοράν με άλλους αίγμαλώτους, καὶ ξέστησαν τὸ κάλλος της πάντες νὰ τὴν θωροῦσιν. ίδου, λοιπον ανέβηκεν είς έκατον δουκάτα, 540 Μαρκιόνης την έγορασεν σκυλομαγαρισμένος. είγεν κ' είδουλον έμορφον με λίθους τιμημένους. παίρνει την ές τὸ σπήτι του, λέγει "προσκύνησέ τον." έκείνη ἀπεκρίνατο "χριστιανή ὑπάρχω." δρίζ' εὐθὺς τὸν δοῦλόν του, ὄνομα Πωκαρώπα, 545 καὶ λέγει "λάβε την αυτην, έπαρ' την 'ς τὸ πορνείον, καὶ γράψε 'ς τὸ ἀνώφλιον διὰ τὴν τιμὴν τῆς κόρης ό πρώτος δός της ημισην λίτραν χρυσήν χρυσίου. δ δεύτερος τὸ τέταρτον, ὁ τρίτος ἄλλον τόσον, και οί έξης ας δίδουσιν άπ' ένος δηναρίου." 550 έκείνη ώς τὸ ήκουσεν, ή λάβρα τὴν ἐπῆρεν καὶ τρόμος ἀπὸ τὴν κορφὴν ἄχρι καὶ τῶν ποδῶν της, καὶ ήρξατο παρακαλεῖν καὶ κόπτεσθαι μεγάλως. ό δὲ Μαρκίωνός φησιν "τοὺς λόγους μόνον χάνεις άμε καὶ σὺ καὶ κάθισε ἀντάμα μὲ ταῖς ἄλλαις. 555 πάντες ὁ Πωκαρώπας. γράφει καὶ τίτλου παρευθύς.

530. ἀψίκην.— 40. ἐρ̄".— 41. Perhaps ἡγόρασεν. Cf. Ducange, p. 839.— 42. καὶ δοῦλον: Μ. Gidel saw that this was meant for εἴδωλον.—47. γράψαι.—48. ἡμισιν λήτρον χρυσὸν.—50. ἀπὸ.—51. ἐκείνον.—52. τὸν ποδόν της.—54. μετ ἄλλαις.—56. There is no doubt that something has been lost here, although the MS. does not indicate a gap.—57. γράφηκε. Here again something has been lost; for in the next words we must suppose that Athenagoras has come into her chamber.

Tarsia is sold at Mitylene to Markionis,

and on refusing to worship his idol, is prostituted in a brothel. * * * τούς πόδας του ἐφίλει, μετὰ κλαυθμοῦ πικροῦ [αὐτῷ] τὴν τύχην της ἐλάλει, τὴν εὐγενειὰν τῆς μάννας [της] ὅλων [τε] τῶν γονέων,

560 τον θάνατον της μάννας της καὶ την σκλαβιὰν την είχεν.

ώς δὲ ἐκεῖνος ἤκουσεν την εὐγενειὰν της κόρης,
δίδει της τὸ χρυσάφιον κ' ἐστράφη μετὰ λύπης,
καὶ τὸν θεὸν ἐδέετον νὰ ἔναι βοηθός της.
λίτραν χρυσάφιν ἔλαβεν ὡς διὰ την ψυχήν της.

565 ἄλλος εὐθὺς ὑπάντησε τὸν ἄρχονταν ἐτοῦτον καὶ ρώτησέ τον "πῶς ἔχει ἡ κόρη ἡ Ταρσία;" ὁ δὲ "καλῶς ἔχει" φησὶν, κἀκεῖνος πάγει μέσα. ἐκείνη πάλιν ἐγερθεὶς πίπτει'ς αὐτοῦ τοὺς πόδας, παρακαλεῖ καὶ τὸν αὐτὸν, τοὺς πρώτους λόγους λέγει,

570 δακρύει, καὶ τὸ ψυχικὸν τῆς ἔδωκεν ὁ ἄρχος.

ώς εἶδεν καὶ ὡς ἤκουσεν τὴν παρθενιὰν τὴν εἶχεν,

λυπᾶται, κλαίει καὶ αὐτὸ διπλὸν χρυσὸν τῆς δίδει,

καὶ φεύγει καὶ ἀφίνει την μετὰ λύπης μεγάλης.

ὁ ἄλλος ἄρχων ἔστεκεν ἔξω κι ἀνάμενέν τον

575 ἐστράφη ἔξω κ' ἔστεκεν, λέγει αὐτὸν τὸν λόγον "μὴ, κύρι, νά 'χες τὸ πικρὸν παροῦ τὴν λύπην ποὕχω ;" ἢλθεν κι ὁ τρίτος · ὡς αὐτοὺς ἀπέπεψεν κ' ἐκεῖνον, καὶ τῆ πρωὶ γὰρ ἔλαβεν τὰ χρήματα τὰ ἔχει καὶ τὸν Μαρκίον τά 'δωκεν, τὸν ἀσεβῆ ἐκεῖνον.

580 "λάβε" φησὶν "τὰ χρήματα τά 'χω, παρθένος μένω." ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀσεβὴς ἐς τὸ πορνειὸν τὴν στέλλει ·
ἐκείνη πάλιν συνηθῶς τὴν παρθενιάν της εἶχεν, καὶ χρήματα τὴν ἔδιδον πολλὰ διὰ τὴν ψυχήν τους. ἐκεῖνος δ' ὁ Μαρκίωνας οὐκ ἤθελεν γὰρ οὕτω,

585 τον Πωκαρώπαν ὥρισεν νὰ πάγη νὰ τὴν φθείρη.
ἐκεῖνος δὲ ἀντίλεγεν " οὐ δύναμαι ποιῆσαι."
ὡς γοῦν τὸν ἐφοβέρισεν, ἐγέρνεται καὶ πάγει.
κἀκείνη εἰς τοὺς πόδας του πίπτει, παρακαλεῖ τον

She succeeds in exciting Antinagoras's compassion and saving her virginity.

With a second and third she has the same success.

Markion orders Pokaropas to corrupt her.

558. μετὰ κλαυθμὸν πικρὸν τὴν τύχην της ἐλάλει. -59. [της] and [τε] om. -60. σκλαβίαν την ἢχεν. -61. ὀδὲ κεῖνος: -62. καὶ στράφη. -64. ψυχήν του. -65. ἐτοῦτο. -70. δεικνύει. -71. οἶκουσεν. -74. ἀνάμενέν τους. -75. καὶ στέκεν. -76. μὴκ άρη νάχες μου τὸ π' παροῦ τὴν λύπην ὅπου ἔχω -77. καὶ κεῖνον. -78. τὰ ἔπη. -80. τὰ ἐγὰ ('ibi prius legitur τὰ πάγω '—Gidel, who conjectures κὰγὰ) παρθένο μένω. -83. ἔδιδει. -84. δ δὲ ἐκεῖνος. -86. ἀντίλεγει.

Tarsia offers to gain money by her playing and other assumulishments. ο δέ φησιν " αύκ ήμπαρώ τούτα να τα παιήσω." ό δε " και τ' είναι τόση βιά την έχει ο Μαρκίων, 590 dut quità trà arrayesse set égy seil to sépans :" κ' ή κάρη παρεκάλει του, τούτου του λόγου λέγει " Το θέλη στόμενο παλλά, να έγη και το κέρδος. èmb existance mation sufficien via the mation. να τραγουδώ πανέμνουτα, αινίηματα να λέγωείς γάμους καὶ είς έσυτας πάνταθεν νὰ πηγαίνα. να του συνώγοι στάμωνα ώς όσον να γορτάνη." λουπόν παρακαλεί αυτόν άπαι τούτους τους λόγους " έλιπίζω ές του κύθιου να με το συμπαθήση. ά δε επένευσεν εύθυς από πά από λέγει ταύτα. 600 και την κιθάραν έποικεν και την Ταρσιάν την δίδει. cal migres dialalmado e the irmado interes "τίς θε ν' άκούση άσματα, αἰπόγματα καὶ λόγους καλ ύμουδιάν [καλ] τραγοδιάν, είς την Ταρσιάν άς πάγη. καὶ ούτως γὰρ ἀπέφυγεν τὸν ὅλεθρον τοῦ πλάνου 605 καλ έσωσεν ώπο θεού την παρθεικών την είνει.

and thus re mains a virgin.

Apollonius returns to Tarsus and is there told that his daughter is

His lamen-

'Αλλά εἰς 'Απολλάνιων του λόγου διὰ νὰ στρέψω.

ώς γοῦν ἐκατελάβαστο κῶν πέντε δέκα χρόνου,

ὑπάγει 'Απολλάνιος ἐς τὸν Ταρσὸν ἀπέσω ·

ἀναζητῶντα τὴν Ταρσιὰν θέλει νὰ τὴν παντρέψη.

οδρεν τὸν Στραγκαλίωνα μετὰ τῆς γυναικός του,

τὰ μαῦρα ἐφορούσαστον τάχα διὰ τὴν κόρην.

ώς ἔμαθεν τὸν θάνατον, 'ς τὸ μνῆμάν της ὑπάγει,

τὰς τρίχας του ἐνέσπασεν, τὸ πρόσωπόν του δέρνει,

καὶ τὴν Ταρσίαν ἔκραζεν καὶ τὴν 'Αρχιστρατοῦσαν.

δλον ὁ ῆλιος ἔκλαυσεν, αὶ πέτραι ἐββαγῆσαν,

ἐκ τῶν πολλῶν τὸν κοπετὸν ἀνδρῶν [τε] καὶ γυναίκων

ἡ γῆ ἐπίγγεν κ' ἔρχετον τὰ νέφη, σκοπεινιάσαν.

αἰτὴν νὰ φείτη ἀπὸ τῆς γῆς, ἐς τὸ καράβι ἐσέβη.

589. τοῦτον.—90. δ δὲ καὶ τίναι τὸ σιβία: Μ. Gidel adds τίναι σοι βία in the margin of his copy.—92. παρακάλεν.—94. κιθέραν να του πέζω.—97. εἰς δοαν νὰ κορτάνει.—98. παρακαλειστὸν ἀπὰ τοῦτο τοὺς λογωνς.—99. [τὸ] om.—603. θὲν νακοίη.—4. [καὶ] om.—6. καὶ σώσαν ... παρθενίαν τῆς.—9. Perhaps δπίσω.—11. τὰ σταγκαλιάματα αὐτῆς τῆς γυναικός του.—16-18 are hardly intelligible in their present form.—16. ἡπεστρ ἐρράγησαν. αἰ πέτραι is Μ. Gidel's emendation.—17. [τε] om.—18. ἐπῆγεν means here 'rose up.'—19. αὐγένα ... στὸ καράβην.

620 εἰς τὴν κοιλιὰν τοῦ καραβιοῦ 'ς τὸν βρῶμον ἐκατέβην, τὸν ναύκληρον παρακαλεῖ καὶ τὸν γραμματικόν του νά 'χουν φροντίδαν, μέριμναν ὅλην τοῦ καραβίου, κ' ἐκείνου δὲ τὸ σύνολον μηδὲν τὸν ὁμιλήσουν. κάμνουσιν μῆνας τρεῖς καὶ δυὸ ἀπὸ πόλιν ἐς πόλιν,

He sits down in the lowest part of his ship and grieves.

They land at Mitylene,

630 ηὖγαν οἱ ναύταις εἰς τὴν γῆν, ηὖγαν κ' οἱ ὀφιτζιάλλοι.
οἱ ἄρχων τοὺς ἐρώτησεν " τίνες καὶ πόθεν εἶσθε ;"
καὶ κεῖνοι ἀπεκρίθησαν " ἀφέντης εἶν τῆς Τύρου."
λοιπὸν αὐθέντης τοῦ τόπου στέλλει τοὺς ἄρχοντάς του,
νὰ τὸν παρακαλέσουνε· νὰ 'βγῆ διὰ τὴν 'μέραν,

and the prince invites Apollonius to dine with him, but Apollonius refuses.

635 νὰ φᾶν ἀντάμ' οἱ δυὸ 'φενταῖς καὶ πάλιν ἃς μισεύση.
πολλὰ τὸν ἐσυντύχασιν, αὐτὸς δ' οὐκ εἶπεν λόγους ·
ἀπόδειγμα τοῦ ἔφεραν 'Ιωβ τοῦ πολυαθλίου,
καὶ μετὰ ταῦτα τὸν θεὸν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους.
οὐδὲ φωνὴν οὐκ ἔδωκεν, ἀκρόασις οὐκ ἦτον.

Antinagoras pays Apollonius a visit on board his ship.

640 καὶ στρέφουνται καὶ λέγουν τον αὐθέντη 'Αντιναγόραν. ἐκείνος ὡς τὸ ἤκουσεν πολλὰ θαῦμ' εἰχεν μέγαν, καὶ τὴν μεγάλην κυριακὴν (φάσκουν τὴν τοῦ ἡλιου) τοὺς ἄρχοντάς του ἔπηρεν καὶ εἰμπεν εἰς τὸ πλοίον. ἔλεγεν μὴ καὶ ἔλαθεν καὶ ξέβην μετ' ἐκείνους.

645 'ς τὸ πλοῖον ἔσω σέβησαν κ' 'Αντιναγόρας λέγει
" χαῖρε, κυρὲ 'πολλώνιε, καὶ πάλιν λέγω χαῖρε,
οὖκ ἔνι θλίψις σήμερον, ἀλλὰ χαρὰ μεγάλη,
παγκόσμιος ἀνάστασις Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου,
καὶ τῶν πιστῶν ὁμήγυρις, ἀνάστασις τῶν πάντων.

620. στὴν. — 22. ναίχουν. — 23. καὶ κεῖνον. — 25. πέπτην. — 27. ἐκεῖ. — 28. χωρὶς σίμάδην φλάμπουρον ὅλη μαυροφοροῦσαν. Cf. Ducange, p. 1682. — 30. καὶ οἰφιτζιάλλοι (officiali). — 31. ἤσται. — 32. ἤν. — 33. τὸ λοιπὸν . . . στήλλει. — 34. παρακαλέσουν να εὕγει διὰ τὴν ἀγήμεραν [i.e. τὴν ἁγίαν ἡμέραν] τῆς ἀναστάσεως. — 35. ἀντάμα . . . ἀφέντες . . . μισέψει. — 36. ἀλλ' αὐτὸς οὐκ. — 37. ὑπόδειγμα . . . πολυάθλου. — 40. ἀντιδαγόραν. — 41. πολλὰ τὸ ἦχεν μέγαν: emended by M. Gidel. — 42. φασκούσης τοῦ ἡλίου: I do not insist on the absolute truth of my conjecture. — 45. ἀντιναγώρας. — 46. κύρι πολώνιε. — 48. παγκόμιος.

650

λοιπον ἀνάστα, έξελθε, θεώ μη παροργίσης.

Apollonius neither looks st nor speaks to him. Tarsia is despatched to play and sing to him. αύτος γάρ μέλλει και νεκρούς και ζωντανούς να κρίνη έν τη δευτέρα τη φρικτή, οί καθαροί άλληλους νὰ ἴδωσι καὶ νὰ γαρούν εἰς τὰς μονὰς κυρίου. λοιπον ἀνάστα, ἔξελθε, θεώ μη παροξύνης." οὐδὲ [τὸν] λόγον ἔδωκεν οὐδ' ἀπεκρίθη ὅλως. 655 καὶ τὴν Ταρσίαν ἔπεψεν, καὶ φέραν την ὀμπρός του, κράζει και παραγγέλλει την να πάρη την κιθάραν, νὰ πᾶ πρὸς 'Απολλώνιον νὰ τὸν παρηγορήση. αν εν ότι εβναλιστή απ' τὸ καράβι μέσα " ἄπελθε νά 'σ' ελεύθερη, κ' ένω ν' ἀπολογούμαι 660 τὰ στάμενα ποῦ ἔδωκεν ὁ κύρις Μαρκιόνης, εύθύς γάρ πάλιν ή Ταρσιά την μουσικήν λαμβάνει. είς την κοιλιάν του καραβιού ἀνέβηκεν ή κόρη. τον πρίτζην ἐπροσκύνησεν, στέκει καὶ γαιρετά τον. παρηγοριάς και δήματα ήρξατο να τον λέγη " ἐτοῦτα εἶν' τὰ λυπηρὰ τά 'χει, ἀφέντη, ὁ κόσμος." καὶ τὴν κιθάραν ἔκρουεν μὲ μέλος τὸ κηλάδειν "οὐκ ἔχει ὁ κόσμος διάφορος οὐδὲ τὰ πλούτη κέρδος • όλοι γυμνοί 'γεννήθημεν, γυμνοί πάλιν ύπαμεν. 670 χίλια έτη αν ζήσωμεν, ώς μία ώρα είναι. ποῦ κείται καὶ ψυγορραγεί κι ἐβγαίνει ἡ ψυγή του, καὶ τίς ἔγνω μυστήριον ἡ τὴν βουλὴν κυρίου, τὸ πῶς ἀπέβη ὁ θάνατος, πῶς ἀκατασχολάζει πόσας πικριάς, πόσας χολάς καὶ συμφοράς τοῦ βίου; ναὶ, ναὶ, κάγω έλεεινη ᾶς είγα ἀποθάνει, παρού κ' έχω πολλαίς πικριαίς και δάκρυα και πόνους." τότε ὁ ᾿Απολλώνιος στρέφεται πρὸς ἐκείνην καὶ λέγει την "πόθεν είσαι καὶ πόθεν ή γενεά σου; κ' ετόλμησας και συντυχείν και ελθείν προς εμέναν; 680

he turns and

speaks to her.

She tries to comfort Apollonius,

she mentions her own wretched-

ness,

653. μονὰs = mansiones in Biblical language. — 54. θεῶ: perhaps it should be θεὸν here and 50.-55. [τὸν] om. οὐδὲ ἀπεκρίθη. — 57. παραγκέλη. — 59. εἰνγάληστη. — 60. νάσελεὐτερη [i.e. νὰ ἦσαι ἐλεὐθερη] καιγὼ ναπὸ λογοῦμε. 62. Perhaps the words ἐγὼ νὰ τὰ πλερόνω [πλερώνο, MS.] are only a gloss on 60 ν' ἀπολογοῦμαι. — 65. πρίτζην is the Greek transliteration of the French perince. χαίρε τούτον. —67. ἤν. —68. τὰ κιλάδην. —70. ἐγενήθημεν. —76. Perhaps τόσας. —76. ἡλεενὴ. —80. καὶ τόλμησας.

δίδεις μου όχλησιν πολλήν και ταραχήν μεγάλην."

καὶ ήρξατο, 'νυγματωδώς πλάττει " ας μοῦ συντυχάνης." ώς δε διέλυσεν εύθυς αινίγματα ή κόρη, έκαταινίγησαν, λαλούν άλλήλους άχρι κόρου:

He tries her skill in riddles.

685 καὶ τότε πάλιν ή Ταρσιὰ παρακαλεί τον νάβγη " καὶ ἄκουσον, ὧ δέσποτα, τῆς ταπεινῆς σου δούλης, καὶ ἔλα ἔξω μεθ' ἡμῶν τὴν σήμερον ἡμέραν. αν έβγης σήμερον έξω ἀπέσω ἀπ' τὸ καράβι, 'Βγαίνω κ' έγω ἀπ' την σκλαβιάν κι ἀπὸ την δουλοσύνην.

690 καὶ κείνος ἀπεκρίθη την, τοῦτον τὸν λόγον εἶπεν " έγω 'πεδώ οὐ ξεβαίνω [είμη] 'ς την τελευτήν μου . ούν όψομαι τον ήλιον . άμε καλώς, ή κόρη." ή δὲ ἀπόρει τὰ πολλὰ, οὐκ εἶνεν τί ποιήσει. τὸ κράσπεδόν του έλαβεν, πάλιν παρακαλεί τον:

but finally bids her leave him, and when she stays, he beats her.

695 ἐκείνος τὴν ἐρράπισεν 'ς τὴν δεξιὰν ἀγκῶνα, τοῦτο δ' έθλίβετο πολλά, ἀπὸ ψυχής στενάζει, ανέκραζεν καὶ στέναζεν τὸ τ' ἔπαθεν ἡ κόρη " αν ήξευρες το γένος μου καὶ τίνος κόρη είμαι, νὰ ἔπασχας καὶ να 'κλαιας ἀντάμα μετὰ 'μένα.

700 έγώ 'μαι κόρη πρίγκιπος, έγγονος βασιλέως τής Τύρου και τής Τρίπολης και τής 'Αντιοχείας. καὶ δέσποινα ή μάννα μου μέσα είς τὸ καράβιν. εγέννησε με δύστυχος κ' απέθανεν εκείνη.

καὶ μένα ὁ πατέρας μου ές τὴν Ταρσὸν μὲ παίρνει 705 και παραδίδει με έκει τον κύριον Στραγγαλιώνα.

έχασα παραμάνναν μου σαν την μάνναν καλ κύριν, Λεωκαρδιάν την έκραζαν, παρηγοριάν ψυχής μου, κάκείνη ἀφοῦ ἀπόθανεν, πολλά κακά μὲ ηῦραν. είχεν ή Διονύσια, κυρά τοῦ όσπητίου,

710 κόρην μαύρην καὶ ἄσκημην, Ζαπέλαν τὴν ἐκράζαν. καὶ διὰ τήν μου ὅμορφην πάντα ἐζήλευσέν μου. καὶ μίαν οὖν τῶν ἡμερῶν πῆγα 'ς τὸ ἀκρωτήριν, νὰ κλάψω παραμάνναν μου 'ς τὸ μνημάν της ἀπάνω.

682. νιγματωδός πλατιά μοῦ σύν τυχάνης. — 84. λάλη. — 88. άπό το καθάβη. Perhaps we should also transpose αν έβγης έξω σημερον. —89. εὐγένω και έγ άπὸ. — 91. ἀπεδώ οὐξ έβαίνω ès without [εἰμή]. — 92. ἀμε καλὸς: M. Gidel conjectures ἀμήχανος. —95. ἐράπησεν . . . ἀγώνα. —96. τοῦτον ἐθλίβη το πολλὰ. -700. εγ tf7 : I have written εγγονος. Μ. Gidel proposes εγώ εἶμαι.-3. και κείνη ἀποθάνειν.-4. μένας.-6. ήχα την π. μου σαν της μάνας καὶ κύραν.-10. άσκημιν . . . ζαπέταν οτ ζαπέτταν.-11, τίμουν δμορφην: perhaps διατί ήν οὐκ δμορφη.-13. την παραμάναν.

In her lamentation Tarsia discloses her history. έκει 'πεψαν τον δούλον τους διά νὰ μὲ σκοτώση. γυμνον βαστάνα το σπαθίν να μ' αποκεφαλίση, καὶ ζήτημαν τοῦ ζήτησα ἄγρις [ώς] μίαν ώραν. καὶ στάθηκα νὰ πρὸς [θεὸν] εὐχῶ διὰ τὴν ψυγήν μου ίδου, έξαίφνης ήλθασιν άζάπιδες κουρσάροι καὶ παίρνουν με καὶ φέρνουν με έδω 'ς την Μιτυλήνην. καὶ είς αἰσχρὸς καὶ βδελυρὸς γέρων ἀπαὶ τὴν χώραν 720 χρυσίνους δίδει έκατὸν καὶ παίρνει με διὰ σκλάβα. ές τὸ πορυείου μ' ἔστειλευ μὲ ἄλλαις ὁποῦ είγευ, γράφει και τίτλον ἄνωθεν'ς τ' ἀνώφλιον της πόρτας. όστις την πρώτην νύκταν [νὰ] κοιμηθή μετὰ 'μέναν, γρυσάφι λίτρα ήμιση νὰ έναι ή τιμή μου. ο δεύτερος τὸ τέταρτον, κι ὁ τρίτος ἄλλον τόσον, καὶ μετὰ ταῦτα οἱ έξης ἀπ' ένὸς δηναρίου. [ος] ηλθεν έν πρώτη νυκτί, ἀφέντης ην τοῦ τόπου, καὶ σκύπτω ἐς τοὺς πόδας του, κλαίω την συμφοράν μου, καὶ δέομαι, ἀντιβολώ, διὰ τὴν παρθενιάν μου, 730 'ξηγούμαι καὶ τὴν τύχην μου, τὴν γένεσιν τὴν είχα, κάκείνος έλυπήθη με κ' έκλαυσεν μετά 'μέναν, καὶ δίδει με τὸ ψυγικὸν, γρυσάφιν λίτραν μίαν. όμοίως καὶ ὁ δεύτερος, όμοίως καὶ ὁ τρίτος, κ' έγω πάλιν τὰ χρήματα δίδω τα τ' αὐθεντοῦ μου. άλλ' ἄτυγος κι ἀκόρεστος οὐκ ήτον γορτασμένος. ώς είδεν ότι έκ θεού τηρείτ' ή παρθενιά μου, καὶ δὲν εύρεθηκέν τινας ώς διὰ νὰ μὲ βιάση, είγεν γὰρ δοῦλον ἀσεβὴν ὄνομα Πωκαρώπα, ορίζει ἀφέντης, τάγει [τον] νὰ ἔλθη νὰ μὲ φθείρη. έκεινος ήλθεν το λοιπον μετά μεγάλης βίας, καὶ πίπτω ἐς τοὺς πόδας του, κλαίω, παρακαλῶ τον, " οὐδὲν τολμῶμαι" ἔλεγεν " καὶ ὁρισμένος εἶμαι." έγω δὲ λέγω πρὸς αὐτόν "καὶ τί 'ναι βία τούτου;"

^{715.} γυμνῶν . . . διὰ νὰ.—16. [ås] om. I might also have inserted ἐs.—16. [θεδν] om. The MS. has εὐχῶs. Should it be κ' ἐστάθην νὰ προσευχηθῶ θεῷ διὰ τὴν ψυχήν μου? — 20. ἐσχορὸs καὶ βδελυρὸs γὰρ [em. by M. Gidel] ἀπεστὴν. — 21. ἐρ̄: καὶ πέρνημαι.—24. [νὰ] om. Perhaps the original reading of this line was ὅστις [γὰρ] τῆ πρώτη νυκτὶ κοιμηθῆ μετ' ρὲμέναν. — 25. ῆμισ να ἕναι. — 27. ἤ ἔξηςὰπένος. — 28. [δς] om. ἢλθεν ὁ πρωτὴν νυκτὶ. — 31. τὴν γεναίαν. — 33. δίδημαι . . . λύτραν $\bar{\alpha}$: M. Gidel curiously proposes ἕναν. — 35. καιγὼ, — 36. ἄτιχο ἀκόρεστο. — 37. τηρεῖ. — 40. ὀρίζη διάφεν τὰγγήλη να ἕλθε να με φθήρει: emended by M. Gidel. — 42. τολμῶ με . . . ὀρισμένο ῆμει.

745 " ὁ ἀφέντης μας [τὰ] στάμενα γαπᾶ νὰ [τὰ] κερδαίνη, τότε παρακαλώ αὐτὸν, τοῦτον τὸν λόγον λέγω " είπε είς τον άφεντην μας καί ας μοῦ συμπαθήση, καὶ μιὰν κιθάραν ἔμορφην θέλω διὰ νὰ μοῦ ποίση.

750 καὶ νὰ τὴν κρούω εἰς χέρια [μου] λογάρι νὰ σωρεύσω διπλούν παρά το πόρνειον . . . έπένευσεν ὁ ἀσεβης κι ἀφηκέν με ές τοῦτο, καὶ τώρα ὁ 'Αντιναγόρας ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου, όποῦ μὲ ποικεν τὸ καλὸν [εἰσε] τὴν πρώτην νύκταν,

755 ετάνθη πάλιν ές τον θεον ένανη ἀπο μένα τὰ στάμενά μου τῆς σκλαβιᾶς ἐκείνω νὰ τὰ δώση, καὶ νὰ μ' [ἀφήση] ἐλεύθερη ὅπου θέλω νὰ πάγω." έκεινος όσον ήκουσεν τὰ λόγια της κόρης. θωρεί και παρομοίαζεν της μάννας της τὰ κάλλη.

760 τόση ήτον ή μήτηρ της όταν την εύλογήθη. είδεν και τὰ σημάδια της, εὐθὺς ἀγνώρισέν την. τρέγει καὶ ἀγκαλιάζει την, σκύπτει, καταφιλεί την. "έγω μαι ὁ πατέρας σου, ὁ πρύγκιπας τὸν λέγεις" έγω για σέναν κάθομαι είς την κοιλιάν τοῦ πλοίου,

765 ώς έμαθα ές τον Ταρσον ότι είσ' ἀποθαμένη, καὶ είδα καὶ τὸν τάφον σου τριγύρου γεγραμμένον ' μνημείον κόρης παντερπνής Ταρσίας της παρθένου.' εύθυς τὸ πλοίον ἔμπηκα, ἀπέσω είς τὴν κοιλιάν του. καὶ ὅμοσα νὰ μηδ' ἐβγῶ ὡς ὅπου ν' ἀποθάνω.

770 ἔχω σε [τώρ'], ὀμμάτια μου, ἔχω σε, φῶς καὶ δόξαν. έλα καὶ ας ὑπάγωμεν έξω ἀπ' τὸ καράβι." έξέρχονται όμοῦ οἱ δυὸ καὶ εἰς τὴν γῆν ὑπᾶσιν. τὰ βούκινα ἐπαίξασιν μέσα εἰς τὸ καράβι, τὰ φλάμπουρα ἐστήσασιν, κ' εἶχαν χαρὰν μεγάλην.

775 ἄρχοντες καὶ ἀρχόντισσαις ἐτρέχασιν νὰ 'δοῦσιν, κ' ήτον διπλή ή έορτη ανάστασης κυρίου. είς τὰ παλάτια πήγασιν τοῦ ἄρχοντος τοῦ τόπου,

[τώρ'] om. -71. ἀπεστδ. -77. 's τά.

745. [τὰ] om. in both places.— 46. καὶ διὰ τοῦτον ποιεῖ ἤτις.— 47. τον for αὐτὸν.— 48. εἰπεστὰν.— 49. πίση.— 50. τὴν κούρω εἰς χερίας να σαρεύσω: Μ. Gidel proposes σ' ἐρεύσω.— 53. τόρα δ ἀντίγορο.— 54. πίκεν. [εἰσὲ] om.— 55. ἐναγη I cannot emend.— 56. ἐκείνο.— 57. [ἀφήση] om.— 59. παραμίαξεν.— 60. Αἰτε εὐλογήθη the MS. adds δ πρίκηψ.— 62. ἀγγαλίζη.— 64. στὴν.— 65. ὅτι σ' ἀποθ.— 66. οἶδα.— 67. μνὴν : emended by M. Gidel.— 69. μὴ δὲν εὐγὼ.— 70. [προ] om.— 71. ἐνεσκὸ.— 77. ἐνεσκὸ.

Apollonius now recogdaughter. He tells her of the deception practised upon him and his grief at her sup-

Great rejoic-ings follow;

and Antinagoras marries Tarsia.

The pimp receives his due punishment.

Apollonius is commanded by a dream to travel to Ephesus,

and in the temple of St. John finds his spouse whom he supposed to be dead. καὶ γαίρονται κ' εὐφραίνονται μικροί τε καὶ μεγάλοι. εζήτησεν ὁ ἄργοντας, ἀφέντης γοῦν τῆς γώρας. ζητά γυναϊκα νόμιμον την Ταρσίαν νὰ πάρη. έπένευσεν ο κύρις της και γίνετον ο γάμος. ή δὲ Ταρσία ζήτησεν τὸν δυστυχήν τὸν γέρον. πέμπει και κωλοσύρουν του, κόπτουν την κεφαλήν του. ο ολκός του έγινετον άρπαγμα δημοσίου. καί μετά ταυτα πέρασαν τριάκοντα ήμέραις. βλέπει δ' Απολλώνιος εν ονειρου την νύκταν, ότι ήλθεν άγγελος θεού, λέγει αὐτὸν τοιαῦτα " γοργον άμε 'ς την Εφεσον, θεοῦ κελεύοντός σε. νὰ προσκυνήσης τούς ναούς, όλα τὰ μοναστήρια. είς [τὰ] γυναίκεια ἄμε δὲ καὶ ὅλα νὰ γυρεύσης. καὶ νὰ δοξάσης τὸν θεὸν καὶ ὅλους τοὺς ἀχίους." εξύπνησεν, εγέρθηκε, λέγει τὸ ὅνειρόν του. καὶ τὸν γαμβρόν του παίρνει τον ὁμοῦ μὲ τὴν Ταρσίαν. 'ς την Εφεσον ἀπέπλευσεν με κάτεργα μεγάλα. είς του ναον επήγασεν του αποστόλου Ιωάννου, έπιστηθίου φίλου τοῦ Χριστοῦ, Γτοῦ] θεολόγου. έμπαν καὶ προσκυνήσασιν ἄνδρια καὶ γυναίκια. καὶ εἰς τῆς πρωτομάρτυρος Θέκλας ἐκεῖ ἐνῆσαν πολλαίς άγίαις καλογραιαίς καὶ κυρὰ 'Αρχιστρατούσα. ή σύμβιος του πρίγκιπος Τύρου Απολλωνίου. 800 ώς γουν [αὐτὸς] ἐχείρησεν νὰ λέγη τὰ συμβάντα, Γώς] ήλθεν διὰ τῆς θάλασσας, λέγει διὰ τὴν γένναν, έκεινη άναγνωρίζει τον και βράζει ή καρδιά της, ἀπὸ τοῦ θρόνου 'γέρνεται καὶ πᾶ, καταφιλεῖ τον " ἐγώ μαι, ἀφέντη, ἐγώ είμαι, ἐγώ μαι τὴν γυρεύεις, έγω 'μαι ποῦ μ' εβάλετε μέσα ες το κιβώτιον. αν δεν πιστεύης κ' είμ' έγω, ίδε και την γραφήν σου, ίδὲ καὶ τὸ πιττάκιν σου τὸ εἶχα 'ς τὸ κιβώτιν." και τότε γίνεται χαρά ώσαν και έστη πρώτον

778. καὶ φαίνονται.—82. τὸν Γόρον (?)—82 and 83 quoted by Ducanger p. 1493.—84. ἐγύνεστον.—86. ἐνονήρω: emended by M. Gidel.—88. κελεύοντά σαι.—89. τοὺς σᾶπους.—90. [τὰ] οπ.—91. δοξάσει στὸν.—95. Perhaps we should read ἐπήγαινεν. τοῦ ἀγ. [i.e. ἀγίου] ἀποστόλου ιῶ΄.—96. [τοῦ] οπ.—97. προσκυνήσασι. Perhaps ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.—98. θέκλας ἐκεῖ ἦσαν.—99. καὶ ἡγουμένησα κυρὰ ᾿Αρχιστρατοῦσα.—801. [αὐτὸς] οπ. Αfter this line the MS. adds ὁ ἀπολώνιος τὰ τοῦ ἐσυνέβησαν.—2. [ὧς] οπ. θαλάσσου.—6. που με βάλεται.—9. χαρὰ μεγάλη γίνεται.

810 νεκρών γαρ εξανάστασις νεκρών απολωλότων. καὶ τίς ἰδών νὰ μη γαρή καὶ τὸν θεὸν δοξάση; κάθουνται, συμβουλεύονται ές τὸν Ταρσὸν νὰ πᾶσιν

They go to Tarsus, and Strongylion and his family meet with their punishment.

. Διονυσίαν καὶ τὸν Στραγγαλιώνα. " τον τάφον δείξε μου νὰ 'δῶ [νὰ] κλαύσω την Ταρσίαν!"

815 ὁ δὲ ἐπένευσεν εὐθὺς καὶ πᾶσιν εἰς τὸν τάφον. ανοίγουσιν καὶ βρίσκουσιν ξύλον ἐς τὸ κιβούριν. καὶ τότε βγάλλουν την Ταρσιάν καὶ πᾶν την ές τὸ μέσον. τούς άρχοντας εκράξασιν, εκδίκησιν ζητούσιν καὶ παίρνουν τὸ ἀντρόγυνον ὁμοῦ μὲ τὴν Ζαπέλαν

820 ές τὸ μνημείον της Ταρσιάς, ἐκεῖ λιθοβολοῦν τους. καὶ ἐπληρώθη τοῦ Δαβίδ τὸ ψαλμωδοῦ ἐκείνου " τον λάκκον ὤρυξαν ἀκρον, βόθρον μέγαν ἐποῖκαν, καὶ εἰς αὐτὸν ἀνάπεσον αὐτοὶ [οίι] ἐργάσαντό τον." τον βίον τούτων έπραξαν οι άρχοντες της πόλης.

825 έκει πάλιν έξέβησαν, 'Αντιόγειαν ὑπασιν. εύθύς τὸν ἐπροσδέκτησαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης καὶ στέψασίν τον βασιλεά, άφέντην είς τὸν τόπον. καὶ τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν Ταρσιὰν'ς τὸν τόπον τούτους κάλει, and son-inκαὶ φάνη τοὺς ἀντίτυπους σὰν παίδια του ποῦ ἦσαν.

830 κάκείνος κ' ή βασίλισσα, ή 'Αργιστρατιούσα, έπηγαν καὶ έξάβησαν, είς Τύρον ἀπεσώνουν. έξαίφνης ώς τὸν είδασιν ὅλοι μικροὶ μεγάλοι, έχάρησαν, έσκίρτησαν, είχαν χαράν μεγάλην. όρίζει καὶ ἀφίνει τους τὸ τέλος καὶ τὸ χρεός τους

835 [είς] όσους χρόνους έλειπεν καὶ κεφαλήν ἀφήκεν. κάκεινος ἀποδιάβηκεν, 'ς την Τρίπολιν ἐπηγεν, κ' ή δέσποινα βασίλισσα άντάμα μετά κείνον. έκει βρασιν τον βασιλεά, τον γέρον, τον πατέρα, πλέκουν, καταφιλοῦσίν τον, κείνος πάλιν ἐκείνους.

840 καὶ ἡν ἰδεῖν πάλιν, εἰπῶ, τοῦ ψαλμωδοῦ τὸ ῥῆμα

At Antioch, Apollonius is crowned king, but leaves his crowned daughter gents, while he himself goes to Tyre, and from there to Tripolis.

Meeting father of the queen.

812. Ταρσον ἀπάσιν. There is no indication of a gap in the MS.—14. δείξαι μου. 12. Γαρσον απασίν. Τhere is no indication of a gap in the MS.—14. δείξαι μου, —17. πάντιν.—19. ζαπέταν.—21. δᾶμ': emended by M. Gidel. —48 feet this the MS. reads ψαλμοδός εκείνου.—22. άχρον: emended by M. Gidel.—23. [of] om. εργάσαντο σε.—24. τον for τούτων.—25. πάλιν... πᾶσιν.—28. κάλλει.—29. ἀντιτύπους ὼσ σὰν παιδία τους ὅπου ήσαν.—30. Perhaps ᾿Αρχι στρατηγοῦσα.—31. ἐπῆραν. Perhaps κι ἐξανάβησαν.—35. [εἰs] om.—38. πατερά τους.—39. ἐκείνος.—40. ἰδῶν . . . ψαλμωδός. After his death Apollonius succeeds to the throne.

Moral: God's providence car be discerned in all these events. "πατέρα εὐφραινόμενη τὸν ἑαυτοῦ θυγάτηρ γίνεται ἔκλαμπρος χαρὰ, μεγάλη εὐφροσύνη." ὅλοι [γοργὸν] ἐδράμασιν διὰ νὰ τοὺς ἰδοῦσιν, ἐκεῖ γὰρ ἀπεμείνασιν ἀντάμα μὲ τὸν γέρον. καὶ μετὰ ταῦτα πέθανεν ὁ βασιλεὺς ὁ γέρων. ἐγένοντο διάδοχοι ὁμοῦ οἱ κληρονόμοι, καὶ τὸν γαμβρόν του ἔστειλεν καὶ στέψαν βασιλέαν.

Καὶ ταῦτα ἐξηγήθημεν διὰ τὰ μεγαλεῖα τὰ ἄπειρα τὰ γίνονται καθ' ἐκάστην ἡμέραν παρὰ κυριοῦ παντοκράτορος καὶ ποιητῆ τῶν πάντων, εἰς δόξαν καὶ [εἰς ἔπ]αινον τριάδος ἀδιαιρέτου, νῦν καὶ ἀεί [τε] καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

αμήν.

843. I have written γοργόν, the MS. having μικροί without sense.—47. γαυρόν. 50. ποιήτην τῶν ἀπάντων. — 51, καὶ αἴνον καὶ χαρὰν τρίας ἀδιαιρέτου. — 52. $[\tau\epsilon]$ om.

845

. .

ETUDE

SUR

APOLLONIUS DE TYR.

ROMAN ÉCRIT EN GREC ET EN VERS POLITIQUES, D'APRÈS UNE VERSION LATINE.

L'Histoire d'Apollonius de Tyr, de ses aventures et de ses malheurs a joui pendant tout le moyen âge de la plus grande popularité. Ce sujet a disputé l'attention des lecteurs aux romans les plus connus et aux légendes les plus intéressantes. Sa destinée n'a pas été moins étonnante que son long succès. "M. J. Victor Le Clerc croyait retrouver dans cette narration du moven âge quelques débris des narrations fabuleuses de la belle antiquité grecque ; " l'illustre critique manquait de hardiesse, il aurait pu dire avec un éditeur de l'Apollonius, Welser, que l'original était sans aucun doute un de ces romans grecs contemporains d'Héliodore et de Longus. "De auctore vix hoc solum asserimus, græce scripsisse, nam id multis se aperit indiciis, uno maxime quod Latinus interpres aliqua prioris sermonis verba retinuit, tribonarium, pro veste sordida, quæ Græcis τρίβων est; sabanum pro balneari linteo, apodixin pro specimine, aporiatum pro turbato dixit." Le même écrivain supposait que l'exemplaire grec se trouvait encore de son temps, 1595, dans la Bibliothèque de Byzance: "Græcum exemplar Byzantii adhuc superesse existimo." On peut bien croire que c'était là une illusion entretenue par les regrets d'un érudit ou par les méprises d'un savoir incomplet. Welser enlève à son témoignage toute apparence d'autorité lorsqu'il se méprend sur l'histoire d'Apollonius possédée à Constantinople avec les livres de Manuel Eugenicus. En

effet, il ne s'agit point là de notre héros, mais bien du Thaumaturge Apollonius de Tyane. Le catalogue de la Bibliothèque Impériale de Vienne ne devait pas d'avantage nous rendre cet original introuvable jusqu'ici, puisque le poëme de Gabriel Contianus n'est qu'une traduction grecque en vers rimés faite elle-même d'après une traduction latine.

Jusqu'à présent nous en sommes donc réduits à faire des vœux pour la découverte du récit primitif. Mais si nous n'avons pas l'espérance de le voir jamais reparaître, nous pouvons dire avec un des derniers éditeurs de ce Roman, que tout dans le latin respire le grec, les constructions et les mots, les personnes et les lieux, la religion et les mœurs, et surtout les noms propres. Il n'y a pas jusqu'aux solécismes eux-mêmes qui n'attestent cette origine.1 M. Lapaume à qui nous empruntons cette observation judicieuse, croit devoir faire remarquer que le traducteur était un chrétien du xive siècle; il aurait pu dire encore que l'auteur avait été lui aussi un chrétien. L'on sait que des évêques écrivirent des romans païens même aux Ive et ve siècles de l'ère chrétienne. Il faut s'expliquer sur cette date du XIVe siècle. Voudrait-il donner à entendre que jusqu'à cette époque le roman d'Apollonius ne fût lu qu'en langue grecque? C'est fort invraisemblable. Il écrit lui-même qu'avant le ve siècle il ne se rencontre aucune version d'Apollonius en aucune langue, tandis que depuis versions en prose et en vers rivalisent ensemble. Le manuscrit latin que M. Lapaume a édité peut bien être du xive siècle, mais il n'était certes pas la première édition de ce roman qui parût alors. On trouve dans le Gesta Romanorum cette histoire merveilleuse, et ce recueil n'a fait que rassembler sous une forme plus courte et plus commode des sujets plus longuement développés par les poëtes. Il est certain que bien avant le xive siècle les chanteurs et les jongleurs connaissaient l'aventure du Prince de Tyr et la

¹ V. Lapaume, Erotici Scriptores (Græci). F. Didot.—Antioche, Tyr, Tarse, Mitylène, Ephèse—Apollonius (ab Apolline), le Médecin Ceramon, Κηραμόντης ἀποτρέπων ὅλεθρον; le Leno Lenonnius; Antinagoras ᾿Αντὶ ἀγοράω, Amiantus, c'est le gardien du Lustrum de Mitylène, par ironie a, μιαίνω—celui à qui Tarsia a été confiée Strongulio στρογγυλίας ου ἀνθρωπος κοντόχονδρος, όλοστρόγγυλος; Dionysias, Vinosa vocitatur; Hellanicus, Lycoris, Philothemia, Tarsia, Thaliarchus, Theophilus, etc. etc.

mettaient au nombre des narrations rimées qui pouvaient charmer la foule. Arnaud de Marsan, un poëte de la Provence, disait dans sa pièce qui comte:

> d'Apollonius de Tyr Sapchatz contar e dire Com el fos perilhat, etc.

une vieille romance attribue ces vers à Alphonse le Savant:

y sin gobierno ni jarcia me porné por alta mar, que asi ficiera Apolonio y yo faré otro que tal.¹

Quoi qu'on ait dit de la langue grecque et de sa persistance en Occident à travers tout le moyen âge, on ne saurait avancer que l'usage de cet idiome fût assez commun pourque les aventures du prince de Tyr eussent eu des lecteurs si elles étaient restées enfermées dans le texte grec que nous supposons avoir été l'original. Au xive siècle l'on n'en avait plus que des versions. On ne voit pas bien sur quoi se fonde M. Edelestand Duméril pour affirmer qu'il existait encore au x16 siècle. Il est plus sage de dire avec Fabricius que ce roman ne fut connu dès les temps les plus reculés que sous sa forme latine: ante mille annos exstat latine. Quant à la conjecture de J. Meursius et de Gaspard Barthius qui attribuent la première traduction au poëte Symposius, elle n'est rien moins que certaine. Il ne suffirait pas pour l'appuyer de la ressemblance de quelques énigmes qui, du roman, auraient passé dans un autre ouvrage du traducteur; cette partie de l'histoire merveilleuse d'Apollonius était celle, où les chanteurs de tous les pays ont dû se donner plus de liberté afin de diversifier davantage le sujet et l'accommoder au goût des auditeurs.

On peut voir dans Fabricius la liste complète de ces différentes versions; Ducange dans son glossaire de la langue grecque donne la liste des versions manuscrites. De tous ces écrits il y en a deux surtout qui nous intéressent, ce sont deux traductions en grec moderne et en vers politiques.

Celle dont nous parlerons d'abord est signalée par P. Lam-

¹ Introduction au poëme de Floire et Blanceflor, par M. Edelestand Duméril, p. exxj.

becius dans le volume cinquième du catalogue de la Bibliothèque Impériale de Vienne. Voici le titre qu'il lui donne: "Gabrielis Contiani Poema Græco-Barbarum de Apollonio Tyrio, cuius Principium : μεδόξαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπόλλοι (sic) προσκυνούμεν για νά μου δόσι δύναμιν λόγον καλὸν να πούμεν διήγησιν ώραιστάτη που μάλθη κανασύρω δια τον ἀπολόνιον ἀφέντην ἐκ τὴν τύρω. Nomen exstat in fine hoc modo: ποίημα εν άπο χερός Γαβριήλ Κοντιάνου τὶν να με μακαρίζουσιν, ἀπήτις ἀποθάνω." 1 Ducange qui cite dans son glossarium Gracitatis, bon nombre de vers empruntés à une histoire publiée d'Apollonius ignorait le véritable nom de cet auteur. Coray lui assignait plus tard la Crète pour patrie et fixait à l'an 1500 la composition de son ouvrage. En 1534 il parut à Venise sous ce titre "Διήγησις ώραιστάτη 'Απολλωνίου τοῦ ἐν Τύρφ. 'Ριμάδα, in Venegia, per Messer Stefano da Sabio ad instantia di M. D'Amian di Santa Maria 1534."

Le seul détail de la rime que le titre fait ressortir suffisait à distinguer ce poëme de celui dont on donne aujourd'hui une première édition. La lecture des premiers vers et des derniers que je dois à l'obligeance de M. Wagner ne me laisse plus aucun doute. Nous avons dans cette version en grec une langue et une versification toute différente de celle de notre manuscrit. La barbarie du langage, l'abondance des tournures et des mots italiens qui s'y rencontrent peuvent autoriser la critique à repousser d'entre les Grees Gabriel Kontianos. On peut, avec Anastasius Macedo, cité par M. A. P. Vretos, admettre que comme J. Peccator, Georges Humnus et quelques autres, ces écrivains nés dans les îles de l'Archipel ou de la Mer Ionienne, n'étaient Grees qu'à demi, et qu'ils apprenaient par l'usage, de s'attirer une reputation qu'ils ne

¹ Μὲ δόξαν τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ ἀπόλλοι (sic) προσκυνοῦμεν γιὰ νὰ μοῦ δώση δύναμιν, λόγον καλὸν νὰ ποῦμεν διήγησιν ὡραιότατη ποῦ βάλθηκα νὰ σύρω διὰ τὸν 'Απολλώνιον ἀφέντην ἐκ τὴν Τύρο κ.τ.λ.

ποίημα εν από χειρός Γαβριήλ Κοντιάνω για να με μακαρίζουσιν αφόντις αποθάνω.

Cor. "Ατακτα, Vol. II.—Prolégomènes.—Voir aussi A. P. Vrétos. Νεοελληνική φιλολογία, etc.

méritaient guère. Nous ajouterons, sur la foi de M. Edelestand Duméril, que cette traduction grecque a été faite sur la version allemande de Johann von Neuenstadt. (Introduction au poëme de Floire et Blanceflor cv. et cxxII.)

Le poëme qu'on publie ici pour la première fois ne ressemble en rien à la rimada de Gabriel Kontianos; il n'est point versifié, le style porte peu de traces de l'influence étrangère, la langue quoique déjà altérée peut encore se dire de la bonne époque, et la traduction se donne comme une translation du latin en grec: μεταγλώττισμα ἀπὸ λατινικῆς εἰς ዮωμαϊκήν.

Ce poëme que Ducange cite plusieurs fois dans son glossaire de la langue grecque est contenu dans le manuscrit grec de la Bibliothèque Impériale de Paris coté sous le No. 390. C'est un volume grand in 18 de 173 feuilles. Il est en papier, dans un assez bon état de conservation malgré toutes les apparences et parfois les inconvénients de la vétusté; il ne porte aucune indication de date. Les auteurs du catalogue ancien l'assignent au xve siècle: "Codex decimo quinto sæculo exaratus videtur." Il porte sur le dos ce titre fort inexact fragmenta de liturgia. L'indication des morceaux qu'il renferme est la suivante : "Codex Chartaceus, olim Colbertinus quo continentur: 1º Fragmentum ubi de sacra liturgia; 2º Preces quædam; 3º Anonymus de natura animalium; 4º Monachi cujusdam versus politici de statu animæ usque ad resurrectionem; 5° Excerpta de S. Ioanne Damasceno; 6º Vita Sancti Alexii; 7º Narratio de Apollonio Tyrio e latina lingua in Græcam conversa. Nonnulla sub finem desiderantur."

Cette table des matières est incomplète et inexacte. Le volume est on ne peut plus mal désigné sous le titre de Fragments de Liturgie. Les premières pages transposées maladroitement par le relieur appartiennent à la fin du livre, et nous donnent, sans l'achever, la continuation d'une Apocalypse de la Vierge, dont nous parlerons plus tard. Le second morceau dont le début manque est bien loin d'avoir aucun rapport avec la liturgie: c'est l'explication de dix-sept signes physiques d'après lesquels on peut prédire à un homme le

sort qui l'attend. Les questions sont les mêmes : acquerrat-il des biens? sera-t-il vainqueur à la guerre? sera-t-il malade et ses maladies, s'il en fait, seront-elles dangereuses?... les réponses varient avec l'inspection des signes. Viennent ensuite des Questions sur l'Eglise; un discours de Saint Athanase évêque d'Alexandrie; le discours et l'Apocalypse du Prophète Esdramas (sic); une homélie sur le dimanche, de St. Jean Chrysostome, archevêque de Constantinople; l'aventure du sage vieillard Mouzocremnos; un physiologus, c'est-à-dire la description des animaux et l'application morale des observations auxquelles leurs mœurs ont donné lieu à la conduite des hommes; un dialogue en vers politiques, entre l'âme et le corps, ouvrage d'un moine ; un extrait de St. Jean Damascène, se trouve intercalé dans ce poëme (ce n'est qu'une citation); la vie de Saint Alexis; l'histoire d'Apollonius de Tyr, à laquelle il ne manque rien, et enfin une Apocalypse de la Vierge, c'est-à-dire, une révélation qui lui est faite des tourments qu'endurent les pécheurs dans les enfers; c'est Saint Michel Archange qui lui sert de guide dans ce voyage à travers le séjour des souffrances éternelles.

Le poëme d'Apollonius va du folio 149 au folio 174 dont il occupe les quatres premières lignes du Verso. Les vers se suivent écrits comme de la prose, un point les sépare les uns des autres; l'écriture change deux ou trois fois de main; les abréviations y sont fréquentes, difficiles et arbitraires. Le copiste ne paraît pas avoir eu une bien profonde connaissance de la langue grecque, il écrit comme il entend prononcer; l'orthographe y est partout fautive et l'on peut se rendre compte de l'état primitif de ce texte, par les corrections de M. Wagner et par quelques unes de celles que j'ai faites en transcrivant le manuscrit. Des omissions y ont quelquefois le vers trop court, des additions inutiles le rendent d'autres fois trop long, enfin rien ne manque à ce manuscrit de toutes les difficultés qui exercent la patience aussi bien que le savoir et la sagacité d'un éditeur.

D'après quelle édition latine l'auteur grec a-t-il fait sa translation (μεταγλώττισμα)? Il serait intéressant de le savoir; mais je ne crois pas que nous puissions jamais y par-

venir. J'affirme que ce n'est d'après aucune des versions latine, française, anglaise, espagnole, que je connaisse. Ni l'édition de Welser, ni celle de M. Lapaume, ni les manuscrits latins et français de la Bibliothèque Impériale de Paris, ni Gower, ni le Roi Periclès qu'on trouve dans les œuvres de Shakespeare, n'ont servi à notre versificateur romaïque. Il ne s'est fait l'esclave d'aucun des textes qui couraient alors le monde. Ce n'est pas qu'il ait rien changé d'essentiel au fond de l'histoire: ce sont les mêmes faits, les mêmes personnages, les mêmes lieux; mais c'est un autre esprit qui a dirigé sa plume.

Si le premier romancier qui imagina et raconta les aventures d'Apollonius était chrétien, ce qui est supposable, on ne s'en douterait pas d'après sa narration. Comme l'évêque de Thessalonique, il a reporté loin en arrière les événements de sa fiction. Nous sommes en plein paganisme. Les dieux de l'olympe ont encore leurs adorateurs et leur culte. On v parle des fêtes de Neptune, du temple de Diane et rien ne pourrait faire croire que le christianisme ait paru sur la terre. L'intention morale ne s'y montre pas d'avantage, l'écrivain n'a point souci de l'édification des âmes: il raconte les faits sans les juger, il n'y fait remarquer aucune intervention divine. On n'y voit ni indignation pour l'inceste d'Antiochus, ni crainte pour la pureté de sa malheureuse fille exposée à la brutalité du premier venu. On ne peut pas dire que ce soit là une indifférence coupable ou corruptrice; non. C'est l'adresse d'un romancier versé dans l'art ingénieux d'éviter les lieux-communs, qui compte sur l'intelligence de ses lecteurs et n'a point d'autre scrupule que d'éviter l'ennui.

L'écrivain romaïque est plus préoccupé de la sanctification des âmes. Il croirait, comme ces poëtes timides dont Boileau blâmera les craintes timorées, manquer à sa religion et glisser dans le paganisme s'il ne changeait du premier coup toute une partie de la décoration. Dans sa narration il n'y a plus rien des anciennes erreurs. Antiochus est un prince chrétien, bien indigne sans doute de porter ce nom. Son abominable passion pour sa fille lui est inspirée par l'ennemi du genre humain. Cet amour Satanique est l'œuvre du diable. Dieu

le punit comme dans le texte primitif, mais un mot marque l'horreur qu'inspirent ses forfaits, c'est pendant qu'il est plongé dans le bourbier de son infamie, ἐσβορβορωμένος. Qu'on ne parle plus de la religion antique, nous sommes sous la loi de grâce; la fille d'Apollonius reçoit le baptême et sa mère arrachée à la mort par les soins d'un médecin se retire dans un couvent dout elle devient l'abbesse. Quand Tarsia est enfermée dans la maison de débauche, une réflexion toute religieuse trahit les préoccupations du narrateur: son corps vient d'échapper à la mort, mais son âme est exposée à périr. La fête de Neptune a fait place à celle de Pâques. C'est au nom de la joie universelle que ce jour répand chez les chrétiens qu'on invite Apollonius à secouer sa tristesse. C'est un dimanche que Dionysia s'aperçoit de l'admiration excitée par la beauté de sa pupille et forme le dessein de la perdre. Ce nom même de Dionvsia jette le poëte dans une pieuse erreur; après tout, elle était conséquente au système suivi par lui. Il ne voit pas la provenance païenne de ce nom propre; il n'y a plus rien là qui rappelle Bacchus, c'est au Saint du Paradis que son imagination le rapporte. Ce n'est pas un vain songe qui envoie Apollonius à Ephèse où il doit retrouver sa femme dans un couvent, c'est un ange du ciel qui lui ordonne d'aller faire un pélérinage et de visiter les Saints, aylous. On ne s'étonnera pas qu'avec cette piété dominante le poëte grec ait évité de s'étendre sur des détails propres à blesser les âmes et à faire venir de coupables pensées. Les traductions latines et françaises que j'ai consultées parlent avec une sorte de complaisance de l'inceste d'Antiochus, et les narrateurs n'ont garde d'oublier une goutte de sang tombée sur le pavé, preuve irrécusable du crime. Rien de semblable chez notre versificateur; il énonce le fait avec pudeur et se hâte de passer outre. Je veux encore faire observer que dans le récit des voyages du roi il le fait arriver jusqu'aux limites de l'Italie.1

Telles sont les principales transformations qu'a subies dans

¹ Dans le poëme espagnol, *Libre d'Apollonio* (Sanchez poésias Castellanas anteriores al Siglo XV.), qu'on attribue à la première moitié du xime siècle ce sont les mêmes changements opérés par le même esprit de piété, voici un exemple de

les mains du poëte grec le vieux fonds latin tant de fois remanié. Quant à l'époque présumable où ce poëme fut écrit, on ne peut rien dire de précis. Il est clair seulement, par l'absence de la rime qu'il ne doit pas être confondu avec les compositions du quinzième siècle. Le caractère de la langue doit le faire, à mes yeux, classer vers le xime siècle. On n'y voit aucune trace de l'italianisme si fréquent dès le xive siècle dans ces compositions populaires. Il tient le milieu entre l'époque où la langue fleurit encore avec une correction relative, et celle où l'oubli de toutes les régles amène la décadence. Si j'ai eu quelque raison de placer les poëmes de Belthandros et de Libystros,1 dans la période qui s'ouvre à la prise de Constantinople par les Croisés et s'étend jusqu'à la conquête définitive de la Morée, je crois pouvoir en faire autant pour les aventures d'Apollonius. Il me semble que je peux encore invoquer les traits de ressemblance qui le rapprochent de la version espagnole que Sanchez nous a conservée dans ses poésies Castillanes antérieures au xve siècle. C'est le même esprit de piété et de dévotion. L'auteur espagnol ne perd aucune occasion de moraliser. Le sermon lui vient

l'embarras qu'éprouve le narrateur rendu bien manifeste par l'embarras des vers : il dit en parlant de la fille d'Antiochus :

 Muchos fijos de Reyes la vinieron pedir, mas non pudo en ella ninguno abenir; ovo en este comedio tal cosa ha contir ques para en concejo verguenza de decir.

6. Él pecado que nunca en pas suele seyer, tanto pudo el malo volver é revolver, que fizo ha Antiocho en ella entender tanto que se queria por su amor perder.

C'est dans un couvent d'Ephèse dedié à Diane qu'il retrouve sa femme; elle y est abbesse. Voici ce que l'ange lui dit:

579. Demanda por el templo que dicen de Diana, fuera yace de la villa en una buena plana, Duenyas moran en ell que visten panyos de lana. A la meior de todas dicente Luciana

580. Quando à la puerta fueres, si vieres que es hora, fiere con el armella e saldrá la Priora; sabrá que ome eres, é irá á la Senyora, saldrán á recebirta la gente que dentro mora.

581. Verná ell Abadesa muy bien acompanyada, tú faz tu abenencia, qua duenya es honrada, demandal que te muestre el erca consagrada do yacen las reliquias en su casa ondrada, etc. etc.

¹ Etudes sur la Littérature grecque moderne. Paris, 1866. 12mo. Ouvrage Couronné par l'Académie des Inscriptions et Belles-lettres.

facilement aux lèvres, et Tarsiana, sa jeune héroïne, parle avec tant d'éloquence à Lysimaque de son salut qu'il se laisse sans peine toucher par elle. La femme d'Apollonius vit dans un couvent de Diane dont elle est l'abbesse; et l'ange recommande au roi de Tyr de visiter l'arche précieuse où sont enfermées les reliques des saints. C'est également un détail de notre poëme grec. Or ce libre d'Apollonio attribué par Castro (Bibliotheca Española, t. 11, p. 504) à la fin du XII° ou bien au commencement du XIII° est reculé, avec assez de raison par P. J. Pidal au milieu du XIII° siècle.¹

Il est bien à regretter que le manuscrit espagnol ne donne aucune indication précise sur l'original de la version que le poëte offrait à ses lecteurs; mais puisque le même volume renferme la vie d'Alexandre le grand, il ne serait pas trop hasardé d'affirmer que l'influence des Français s'est fait sentir Je ne saurais prétendre que les aventures sur ce point. d'Apollonius aient été revelées au poëte grec par une version venue de France; mais je ne serais pas éloigné de le croire. On sait comment nos différens poëmes ont traversé la mer méditerranée et se sont répandus à la suite de nos soldats dans toutes les contrées de l'Orient et de la Grèce. pourrait nier que le hasard ait apporté ce poëme comme beaucoup d'autres en des lieux où notre versificateur l'aura connu? Peut-être n'est-ce pas là une simple hypothèse. A la fin du manuscrit latin de la Bibliothèque Impériale No. 2803, qui contient l'histoire du prince de Tyr, j'ai découvert sur la garde, l'indication qui suit: iste liber Apollonii est Domini Antonii de Aolandis (suit un titre que je n'ai pu déchiffrer). Magni et præclari domini domini Comitis Blandrate in Alexandria, et filiorum Suorum, fidelis fratris Jacobi fratris prædicatoris Johannis Petri Ambrosoti fratris de Holandis. etc. et plus bas Johannes Maria Dux Mediolani, etc. Facinus Canis, Comes Blandrate. Ainsi voilà une des nombreuses versions d'Apollonius portée jusque dans Alexandrie par un

¹ A fines del Siglo XII 6 principios del XIII se puede aplicar otro Anonimo, poeta español que escribió en verso la vida del rey Apolonio . . . —En mi concepto pertenece a la mitad del Siglo XIII, como el poema de Alejandro, con quien tiene mas de una analogia, non tan solo en la versificacion y en el lenguaje, sino hasta en el mismo fondo de la composicion. . . .

APOLLONIUS DE TYR.

101

Comte de Flandre. La date est précise, elle indique l'année 1280; je ne mettrais guère ni au delà ni en deçà la composition du poëme grec. Il est curieux du reste de voir reparaître dans sa langue originale et primitive après un si long intervalle le récit des Aventures du Prince de Tyr. C'est là qu'il est juste de répéter ces mots tant de fois cités habent sua fata libelli.

C. GIDEL.

ADDENDA AND CORRIGENDA

IN THE POEM ON APOLLONIUS.

The renewed collation of the printed text with the MS. at Paris, which M. Gidel had the kindness to execute with the utmost care and accuracy, furnishes us with several readings and emendations which will, no doubt, be acceptable to the critical reader of the curious poem on Apollonius which we have published for the first time. Our 'Addenda' are, however, confined to the first part of the poem, down to verse 557, as it was possible to use the results of the new collation in the text of the remaining part before printing it off.

Verse 15. σαντανικών MS.

- 16. M. Gidel proposes to read τον κύριν [της] instead of κύριον.
- 23. The MS. has robs στεναγμούs, and this should of course be kept.
- 50. ἐβασίλευεν πολώνιοs, MS., and 'πολλώνιοs seems to be an admissible form; cf. below, verse 646.
 - 51. καλ κτημένος MS.
 - 61. πρήκιψ MS.
 - 64. παλλακίδαν.
 - 67. véos MS.
 - 74. Instead of [eneiro] the MS. has not meou, and so we ought to read.
 - 81. συνεσκάρκον MS.
 - 91. νὰ πάση MS.
 - 93. [70r] is in the MS. and should, therefore, be without brackets.
 - 95. ἐκεῖ ἀσύπάμεν MS.
 - 98. αλανηγον MS.
 - 100. άλανιγων Μ8.
 - 103. γραφην should be read with the MS.
 - 109. διὰ τοῦτο with the MS.
 - 113. διονησίαν MS.
 - 115. τον φίλον τοῦτο λέγει with the MS.
 - 125. μετ' 'Απολλώνιον with the MS.
 - 131. $[\gamma \partial \rho]$ is in the MS.

Verse 133. [ωs] and [την] om. πρίκιψ MS.

142. αὐτὸν with the MS.

145. μίλα MS.

149. oe, instead of ood, with the MS.

151. M. Gidel now reports that the MS. actually reads ἐν δδῷ; in the beginning the same has οὐχ ευρες and then ασ νὰ φὰς. Hence M. Gidel and myself, the one finding this, the other that, have succeeded in recovering the original shape of the line, viz. εἰ δὲ οὐχ εὕρης ἐν δδῷ ῶστε νὰ φῷς [instead of φάγης] νὰ ζήσης. Instead of ὥστε we may also propose διὰ.

158. 's is not in the MS.

166. ἔσω MS.

174. ἦλθεν κ' ἐκάθισεν should be in the text. The MS. has καl.

182. ἔβλεπεν (my emendation) is borne out by the MS.

204. M. Gidel happily conjectures οἰμώζει instead of δμοιάζει.

209. πέζη MS.

225. Zot MS.

226. λέγματα, instead of δήματα, MS.

240. ἀναγνώριστος MS.

250. δακρύει.

267. The last [νά] is in the MS.—After this line the MS. adds another which is unfortunately omitted in the printed text: νά 'χης κραββάτιν ἔμορφον, δοῦλον νὰ σὲ δουλείη. The MS. reads κρατής or κρατήν instead of κραββάτιν.

285. The MS. adds και before με. This should be added in the text and βασιλειών be read with a trisyllabic pronunciation. Instead of πας το the MS. actually has παντός.

286. κρατήσουμεν MS.

295. γαυρόν MS.

309. According to M. Gidel's renewed collation this line should be read εὐχαοιστῶ σε, Χριστέ [μου], υίὲ θεοῦ τοῦ ζῶντος.

345. εὐθυμίσουν MS.

373. ¿δέετο MS.

385. τὸ αίμαν MS.

392. [της] is in the MS.

405. φέρνουν θερμόν [sc. δδωρ] is M. Gidel's ingenious conjecture.

406. The same scholar reminds me that I was too hasty in printing αξμαν έφθασεν instead of the MS. reading έβρασεν, which he justly translates 'bubbled up.'

415. M. Gidel informs me that the MS. confirms my conj. ἐβύζανεν.

425. ὄνομαν MS. and this form should be admitted into the text.

449. και σεν εγέννησεν with the MS.

455. ŏpor MS.

458. εὐθυμίζω σαι.

465. τρῶσιν M. Gidel cj. ingeniously.

466. καὶ ἄλλα λόγια M. Gidel cj., no doubt, rightly.

104 CORRIGENDA IN THE POEM ON APOLLONIUS

- 478. δ λέγομεν for δλόγυμνον M. Gidel cj.
- 480. Instead of τους άγκαλην the MS. seems to read τζουκάλην.
- 487. Caméras MS.
- 523. M. Gidel says that the MS. has rather κλενον or κλονον: he himself conj. κενόν.
- 525. I am glad to see that M. Gidel also proposes φωνήν. In fact, I ought to have printed so in the text.
 - 553. παρακάλει MS.
 - 555. μὲ τès MS.
- 556. M. Gidel has, I believe, succeeded in emending this line so as to render the assumption of a gap unnecessary. According to him, we should read διων και μὴ βουλόμενη πῷ την ὁ Πωκαρώπας— ἄκων and βουλόμενη standing in the sense of accusatives, a fact which will not surprise a reader familiar with the productions published in the present volume.

ΘΡΗΝΟΣ ΠΕΡΙ ΤΑΜΥΡΛΑΓΓΟΥ.

[Cod. Imper. Paris. 2914.]

The fragment of a poem on Tamerlan, which is here published for the first time, is taken from the MS. 2914 of the Imperial Library at Paris, a MS. which appears to be written in the year 1443, according to the subscription of the romance of Eustathius which immediately precedes these lines. It is possible that the poem dates from the same time as the MS., but even more probable that the poem is older than the MS. The poem is in a different handwriting from the preceding romance.

The first mention of this poem occurs in Ducange's Glossary, Add. p. 150, "παπούντουν. Versus Politici Græcobarbari de victoria Temiris & capto Baiazete, MSS.

" Συνάπτ ε πόλεμον όμοῦ μετὰ τοῦ Πασιαζήτη Αὐτίκα ἥρπαξεν αὐτὸς ὁ ἐγγὸς τὰ Μυρλάγγοι, Καὶ ἐκ τοῦ πόγωνος αὐτὸν πάτον εἰς τὸν παπούντουν."

Koraës, in the second volume of his Άτακτα, (Paris 1829), Πρόλ. εγ', speaks of it as follows:

"Πέμπτος ἀνώνυμος ποιητής είναι ὁ στιχουργήσας τὴν κατατρόπωσιν τοῦ Σουλτάνου Βαϊαζίτου τοῦ πρώτου (ἔτ. 1402) ἀπὸ τὸν περιβόητον δορικτήτορα, Τιμούρ-λέγγ, ὅστις ὀνομάζεται ἀπὸ μὲν τὸν ποιητὴν Ταμυρλάγγος, σήμερον δὲ κοινῶς Ταμερλάνος."

Besides Koraës, M. Gidel mentions the poem and quotes the first six lines of it in his excellent "E'tude sur la Littérature Grecque Moderne," p. 367.

The writing of the MS. of this poem is exceedingly difficult, and the text very obscure in many places. The author seems to have been a man of some education, as his style, in several passages, affects an antique colouring, e.g. when he uses δέμας (verse 4) and ἀγυιά (verse 37). In this short poem there is still a large field for critical sagacity. I should add that in this poem also I am obliged to M. Gidel for a renewed collation of the MS.

Πῶς νὰ εἰπῶ τὴν ἀπαρχὴν, τί νὰ τὴν ὀνομάσω την συμφοράν την άδικον έκείνην της Έωας: καὶ πῶς νὰ διηγήσωμαι, διὰ γραφής μου λέγω, την είδασιν οι οφθαλμοί και έπαθον 'ς τὸ δέμας παρά Σκυθών [των] χαλεπών; ἀπήραν τὸν πατέραν. άπορεί γάρ μου ὁ λογισμὸς, συγχέεται κ' ὁ νοῦς μου, όταν εἰσλάβω κατὰ νοῦν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. διά δὲ τοῦ θείου θαύματος, της παναγίας λέγω, κινούμαι διηγήσασθαι την χάριν της πανάγνου. πως δι' αὐτης ἐρύσθημεν της θλίψεως ἐκείνης. τοῦ Μανοήλ κρατήσαντος κυροῦ Παλαιολόγου τὰ τῶν 'Ρωμαίων δηλαδή σκήπτρα τῆς βασιλείας, ίσχυσεν τότε κατ' αὐτὸν ἀπόγονος τῆς "Αγαρ, Παγιαζίτης τούνομα, μεγάλαυγος έν λόγοις, καὶ κατενέκλεισεν αὐτὸν έντὸς τῆς νέας 'Ρώμης. 15 τὰ πέριξ δὲ τῆς πόλεως χώρας τε τῶν 'Ρωμαίων έκ βάθρων γὰρ ἐξέτιλεν καὶ μετεκίνησέν τας, φθεγγόμενος λογίστρια εφώναξε μεγάλως " μετά τὸ λάβειν τοιγαρούν ἐμὲν τὴν πόλιν ταύτην, έξολοθρεύσω πρότερον τὰ τείχη τῆς Στερέας, 20 καὶ τὸν ναὸν ἐξέρψωμαι [ἔως] εἰς τὸ κοσμίδιν, καὶ τὴν Σοφίαν αῦθις δὲ μοσγίτιν νὰ τὴν ποίσω.

1. τί MS. τὸ Gidel, p. 367.—2. ἐκείνην my copy, M. Gidel says that the MS. has ἐκείνης. The same scholar, p. 367, reads κώος, which he explains Κωνσταντινουπόλεως: but cf. verse 25.—3. νὰ MS. γιὰ Gidel, p. 367. διηγησομε.—4. εἰς δέμας Gidel, p. 367; but the MS. has εἰς τὸ.—5. [τῶν] οπ. ἀπήρων τὸν πατερά μου Gidel, p. 367; but the MS. has ἐλ τῆρων τὸν πατ with an abbreviation which I was at a time inclined to explain πατριάρχην: in the text I have, however, adopted M. Gidel's suggestion πατέραν.—6. μου οπ. Gidel, p. 367.—7. "Ησ λάβω.—8. διὰ δὲ τὸν δθνίου.—9. Κηνουμε διήγησασθε.—10. ἐκύνης.—13. Εἴσχυσεν. ἀπόγονον.—15. κατεπέκλεισεν.—17. μετεκητο (οτ μετεκοτο) αύτας.—18. Instead of ἐφώναξε μεγάλως the MS. has ἡχρα με μίνας μεγαλας.—21. λαὸν ἔξειρψώμε εἰς τὸ κοσμίον.—22. μοσγότιν MS. according to my copy and M. Gidel; Κοταës quotes verses 20, 21, 22, "Ατ. 2, p. 239, and his emendation of verse 21 I have adopted. He comments on them in the following terms: "λέγεται Μασγίδιον καὶ Μετσίτιον (mosquée); δύο λέξεις (σημειωμέναι καὶ εἰς

την νεολαίαν δε λοιπον τριάκοντά τε κάτω ες μίον αδθις θύσωμεν Μωάμεθ τοῦ προφήτου

- 25 οὐ μόνον δὲ τῆς Δύσεως, ἀλλ' αὖθις καὶ Ἐώας.
 τοὺς δ' ἄνω τῶν τριάκοντα θύσω αὐτοὺς μαχαίρα,
 τοὺς ἔλεγον γὰρ πρὸς τὸν θεὸν ἡ τὸν ὁποῖον ἔχουν
 πρὸς ὃν αὐτοὶ ἐλπίζουσιν, Χριστὸν ὁμολογοῦντες καὶ ἀπαλείψω ἐκ τῆς γῆς τὸ ὄνομα Ῥωμαίων."
- 30 μετά δὲ τὴν παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν καὶ πλέον ἀπέπλευσεν ὁ βασιλεὺς ἀνὰ χορὸν ἐκεῖθεν τοῦ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ πῶς καὶ τι δεῖ νὰ πράξη. τὴν βασιλίδα αὖθις δὲ ἀσφάλτωσεν ἡ πίστις, ἀλλὰ τῆ πίστει τοιγαροῦν ὡς ᾿Αβραὰμ ἐκεῖνος.
- 35 ἔσωθεν δὲ κατέλιπε τὸν ἀδελφιδοῦν βασιλέαν.
 ἡ δέ γε βασιλεύουσα κλαυθμοῦ ἐπλήρωτό τε,
 ἀγυιαῖς δ΄ ἔκειντο νεκροὶ ἐκ τοῦ λιμοῦ ῥιφθέντες.
 αὐτοὶ γὰρ ἡσαν ἑαυτῆς καὶ νίκης τε καὶ τύμβοι.
 ὁ πανοικτίριων οὖν θεὸς ὁ βλέπων πάντα ταῦτα,
- 40 ἐπέβλεψεν ἐξ οὐρανοῦ, τὴν ἄμπελον ὡς εἶδεν, πέμπει στρατιάρχην γίγαντα, τὸ ὄνομα Τεμύρης, ἐκ τῆς Περσίας δὲ περσεὺς, ἄνδριος ἐν πολέμοις. ἐσύναπτεν οὖν πόλεμον μετὰ τοῦ Πασιαζήτη. αὐτίκα ἤρπαξεν αὐτὸν ὁ ἔγγος Ταμυρλάγγος,
- 45 καὶ ἐκ τοῦ πώγωνος αὐτὸν πᾶ τον εἰς τὸν παπποῦν του. σκορπίζει τὸ φυσάτον [του], φεύγουν καὶ οἱ τὸν πέντε.

τὸν Δουκάγγιον) καὶ πλασμέναι, ὡς καὶ τὸ Γαλλικὸν mosquée, ἀπὸ τὸ ᾿Αραβικὸν Μεσγὲδ. Μὲ τὸν δεύτερον στίχον τὸν κολοβὸν τί νοεῖ ὁ βάρβαρος ποιητὴς δὲν εἶναι εἰκολονόητον. ᾿Αν ἐγράφετο οὕτως, καὶ τὸν ΝΑΟΝ ἐξέρψωμαι [ἔως] εἰς τὸ κοσμίδιν, Ναὸς ἡθελ' εἰσθαι ὁ Ναὸς τῆς ᾿Αγίας Σορίας, ὡς πιστοῦται καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖον στίχον, τὸ δὲ ὙΕξέρψομαι, κατὰ συγκοπὴν βάρβαρον, ἀντὶ τοῦ ὙΕξερείψομαι (ἀπὸ τὸ ὙΕξερείπω démolir). Κοσμίδια ἀνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι τὰ ἄνω τῆς στέγης ἐξέχοντα μέρη, τὰ ἀρχαιότερον λεγόμενα Γεῖσα. — Στεραίας (γρ. Στερεᾶς ἡ διὰ τὸν ἡυθμὸν, Στερεᾶς). Στερεὰν λέγομεν ἐλλειπτικῶς, ὡς οἱ παλαιοὶ Ξηρὰν, τὴν γῆν, εἰς διάκριστιν τῆς θαλάσσης, οἰον Στερεᾶς (χυδ. Στεριᾶς) ἤλθες, ἐς-tu venu par terre ?''—24. θύσωμε.—25. τῆς 'Εψας.—26. θήσω.—27. Instead οἱ δοιῖον ἔχουν the MS. has ἐσαίαν ἔχον, which I have difficulty in emending to my satisfaction.—30. καὶ Χ πλέον.—32. δ' αδθις δὲ ἀς φάλτοσεν οἱ πίσγ: the line is not yet emended.—37. ἀγνιαῖς δ'.—38. Α line οἱ οbscure meaning and difficult reading. ἔαντῆς καὶ νίκοις (οι νίκης) τὲ καὶ τίμβοι.—39. Instead οἱ ταῦτα the MS. has ωπα.—40. τὴν ἄμπελον is unintelligible to me.—42. περσεὺς (from πέρθω) is a word made by our author in order to make a pun.—43-45 are quoted by Ducange, Add. p. 150, (see above) and 44, 45 by Κοταϊς και τους. ἐς τὸν πάππον τον. Σημείωσε καὶ τὸ Παποῦς ἡ Παποῦς (ὡς καὶ τὸν ὑπάγει (πάτον) εἰς τὸν πάππον τον. Σημείωσε καὶ τὸ Παποῦς ἡ Παποῦς (ὡς καὶ τὸν μέντε (πάτον) εἰς τὸν πάππον τον. Σημείωσε καὶ τὸ Παποῦς ἡ Παποῦς (ὡς καὶ τὸν μέντε τον οι πόπος τον τον παπον τον. παπούντουν. —46. [του] οπ. τὸν πέντε requires further consideration.

ο Ταμυρλάνης ήπλωσεν είς όλον του τον τόπον. καί δή λοιπον λεηλατεί, σφάττει καί θανατόνει. έξόχως τούς μονάζοντας καλ ιερομονάχους τούς μεν είς σούβλας έβαλεν καὶ εκατέκαυσεν τους, 50 αί δὲ διαμπάξ ἔκπεσαν αί κεφαλαί γερόντων. όλοι κατεδικάζοντο ἄνθρακας ές γαστέρα, είς δὲ τὸ περιστέρνιον μετ' ελαίων ζεόντων, οί μεν δεθέντες [όπισθεν] και κεφαλήν προς πόδας, καὶ κάτω φέρειν κύλικα ηνάγκαζον αὐτίκα 55 καὶ στάκτην εἰς τὸ πρόσωπον εθέτασιν ζεούσαν. τας μοναστρίας δε λοιπον εμίαινεν εξόγως. καὶ ώς παρθένας δὲ αὐτὰς ἐμίαινον ἡ φονεῦσαν, καὶ ἀμφοτέρωθεν αὐτὰς ἀνδρόγυνος ἐχρῶντο. έτων έξήκοντα λοιπον υπάρχοντες και πλέον 60 καὶ τέκνα ἐνιαύσια δύο μηνῶν καὶ τρίων έξέβγαλον, έγωριζον, ρίγτον αυτά προς γαίαν, ἐπέσφιγγον αὐτοχειρὶ τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας, τὸ ἔμβρυον ἐφόνευον καὶ ἔτυπτον ἀνημέρως, καί την τεκούσαν έτυπτον όξυ δραμείν και τρέχειν. 65 τούς ἄνδρας δὲ τούς θέλοντας ἀκολυτήσαι τάχα διὰ τὸ ἡῆμα τοῦ θεοῦ ἔγοντες σάρκα καμμίαν ανίλεως τους έτυπτον μαχαίρα άλλον δὲ ἐπενόησαν αἰσχρὸν μεμιασμένον. τας συζυγίας των ανδρων εμίαινον ενώπιον, 70 οὐ μόνον δὲ τῶν κοσμικῶν, ἀλλὰ καὶ ἱερέων. τὰ τέκνα των ἐμίαινον, ἄρρενά τε καὶ θήλεα, αὐτοὶ δεμένοι ἔκειντο τὰς χέρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ βλέποντες πρὸ ὀφθαλμών τὴν συμφοράν τὴν τόσην, έκ τοῦ συχνοῦ μιάσματος ἐξέψυχον αὐτίκα. 75 έως γαρ εδιέβαινεν καὶ έρχετον ὁ άλλος, όσοι αν επληρώθησαν τριάκοντα και πλέον

48. \hbar ληπόν. — 50. εἰς ούβλας. — 52. ἐν γαστέρα. — 53. εἰ δὲ. μηδιαλῶν. — 54. διεθέντες. [ὅπισθεν] οπι. — 55. κατοφερὲ κυλίπ τε: em. by M. Gidel. — 66. ἐθέτασην. — 58. αὐτὸν ἤμενέον ειδόνουντε: I cannot emend this. — 59. ἐχρόντω. Perhaps we should read ἀνδρόγυνους. — 60. αὐτοὶ add. MS. before ὑπάρχοντες. — 61. τρίον. — 64. ἔτικτον my copy, but I have little doubt that this is misread for ἔτιπτον. ἃνιμέρος. — 66. ἀκολοθυσε. — 67 and 68 are written in one line: διατορῆμα του θεοῦ ἔχοντες σάρκα καμίαν ἀνιλέως τοὺς ἔτιπτον μαχέρα. — 69 and 70. ἄλλον ἐπινοἡ ἔνσαν ἐσ χρὸν μεμιασ μενον τασυζιτήασ τῶν ἄνδρι ἔμιἕνον ἕνοπιον: these two lines are given as an instance of the absurd spelling of the MS.—74. τὴν τόσην συμφοράν.—76, ἄλος.—77. δσως ὰν ἐπλυροθυσα.

τούς άρχοντας ἐπότιζον κόνων τε καὶ κοπρίαν, έκρέμαζον άνω ποδί, άχείρωτους καπνίζουν. 80 καὶ τί γὰρ λέγω τὰ πολλὰ καὶ τί παραπλατύνω της συγγραφης μου τον κορμον και την ακολουθίαν: δάκρυα δὲ ἐκ συμφορᾶς ποταμηδὸν ἐκρέουν. ρευματηδον εξήρχοντο εξ οφθαλμών ανθρώπων. οί νέοι χύνουν πρός την γην ρεύματα οί καϊμένοι 85 είς άγγηκης καὶ πενιχροί καὶ χειρί κοπιμαία. καὶ ἄλλα πλέον τουγαρούν οἱ ἄθεοι ἐποίουν · καὶ ταῦτ' ἀπέκει ἔστωσαν τὰ παρ' αὐτῶν πραγθέντα, καὶ τοῦ μεγίστου θαύματος διηγείσθαι εἰμ' [έτοιμος], πῶς εἶδον πρὸ [τῶν] ὀφθαλμῶν τὰ τέκνα δὲ τῆς "Αγαρ 90 αὐτὴν τὴν όδηγήτριαν (κ' ἦτον ἐντὸς τῆς πόλης), αὐτὸ τὸ σχημαν ἔβλεπον ἔμπροσθεν τοῦ αὐθέντου, καὶ κατειργάσατον αὐτὸν ἐκείνου τοῦ πολέμου, καὶ ἐπαρέδωκεν αὐτὸν εἰς χέρας τοῦ ἐχθροῦ του, καὶ παντελώς ἐζήλωσεν ἐχθρών ἄλωσιν πάσαν.

Here the fragment breaks off.

95 ή μαρτυρίαι δὲ ἐχθρῶν πιστότεραι ὑπάρχουν,

ώς έφησεν ἀπόστολος καὶ

78. ἔποτυζον κόνων: my emendation is very doubtful. — 79. ἄνοποδοὶ ἀχηροντοῦν. — 80. παραπλετύνω: M. Gidel proposes παραπλεθύνω. — 81. τῆσιγραφίσμου τὸν κριμῶν. — 83. ρηματοσὸτ my copy, ρήματα δὸς M. Gidel. — 84. The first three words are very uncertain, and χύνουν may almost be said to be only my conjecture: the MS. is here, to me, unintelligible, nor has M. Gidel been able to make it out clearly. The conclusion of the line in the MS. is ρήματα καὶ καμένοι. —85 is a complete mystery to me; I here give the exact reading of the MS. εἰσαγγηκὴσ καὶ μενιπί καὶ χέρο κο πιμί. —86. πλοῖον. —87. καὶ ταὕτα πέξτοσαν λοιπὸν τὰ παρ' αὐτὸν πραχθέντα. —88. ἤμε without [ἐτοῖμος]. — 89. οἰδον πρὸ δ φθαλμὸν. — 95. ἢ πάρχουν. — 96. καὶ ιυρνιφέος: the last word I cannot make out.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΩΡΓΙΛΛΑΣ.

The three poems which are here published under the name of Emmanuel Georgillas are:

(1) the poem on Belisarius;

(2) a lamentation (θρήνος) on the capture of Constantinople;

(3) the poem on the Pest of Rhodes, 1498.

Of these only the third is here published the first time; but all three are contained in the MS. 2909 in the Imperial Library at Paris, where the $\Theta\rho\hat{\eta}\nu$ 05 $K\omega\nu\sigma\tau\alpha\nu\tau\nu\nu\nu\nu\pi\delta\lambda\epsilon\omega$ 5 00-cupies fol. 41-68, the $\Theta\alpha\nu\alpha\tau\nu\kappa\delta\nu$ $\tau\hat{\eta}$ 5 $P\delta\delta\sigma\nu$ 69-90, and the $B\epsilon\lambda\nu\sigma\alpha\rho\nu$ 5 91-115.

The Θρῆνος was first published by Dr. A. Ellissen in the third volume of his "Analekten der mittel- und neugriechischen Literatur," Leipzig, 1857, where the work, owing to a discursive introduction, notes, and metrical German translation, fills 320 pages, independently of the editor's preface which occupies another xxxii pages.

The 'Ιστορικὴ ἐξήγησις περὶ Βελισαρίου was printed from the MS. at Paris in a very accurate copy, but without the slightest attempt at textual criticism, by Dr. J. Allen Giles, 1843 (Oxford, Parker; London, D. Nutt). Only 60 copies were printed of this edition, and it is now next to impossible to obtain one. I copied the whole poem at Dr. Giles's house at Sutton (Surrey), and beg here to record my sincere thanks for the hospitality then shown to me, and the kindness with which Dr. Giles afterwards consented to collate my text with his edition. Dr. Giles considered the poem as the work of an anonymous writer, though verse 843 clearly vindicates it to Georgillas, if indeed we are right in accepting these con-

cluding lines as genuine, on which point more will be said anon. But Dr. Giles was no doubt influenced in his opinion as to the authorship of the poem by Ducange's statement in his "Index Auctorum," p. 36, where it is mentioned in the following terms:

Historia Fabulosa Belisarii, versibus politicis Græcobarbaris conscripta, ex cod. Menteliano, 1 nunc Regio, hoc titulo: 'Ιστορική εξήγησις περί Βελλισαρίου, δυ ή τόχη θψωσε και τύφλανεν ό φθόνος, επί τῆς βασιλείας δὲ μεγάλου βασιλέως· 'Ιουστινιανὸς ελέγετο και μέγας αὐτοκράτωρ, etc. Vide Lambecium de Bibl. Cæsar. lib. 5, p. 264.

The first to vindicate this poem to its author was Koraës, who speaks of it in his "Ατακτα ΙΙ. Πρόλ. 6, as follows:

Μεταβαίνω εἰς τρίτον ἄλλο του [sc. τοῦ Γεωργιλλα] ποίημα ἐπιγραφόμενον " Ἰστορική ἐξήγησις περὶ Βελισαρίου." Τοῦτο, αν καὶ δὲν φέρη τὄνομα τοῦ Γεωργιλλα, συμπεραίνεται ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω (σελ. γ) σημειωθέντας τέσσαρας στίχους, γραμμένους καὶ εἰς τοῦτο ἀπαραλλάκτως ἀντὶ ἐπιλόγου, ὡς εἰς τὸ πρῶτον ποίημα [i.e. τὸ Θανατικὸν τ. 'P.], ὅτι εἰναι γέννημα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, καὶ γέννημα πρωτότοκον, ἐπειδὴ καὶ τὸ πραγματικὸν καὶ τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ μέρος εἶναι πολὸ τῶν ἄλλων ἀηδέστερα, καὶ ἡ στιχουργία του δὲν ἔχει τὸ ὁμοιοτέλευτον.

This statement is also repeated and in its whole bearing summed up by M. Gidel in his "E'tude sur la Littérature Grecque Moderne," p. 367:

Géorgillas a composé trois poëmes à trois époques différentes de sa vie. A vingt ans, à peu près, suivant Coraï, il écrivit son Bélisaire. Ce premier ouvrage n'offre aucune trace de la rime. La Lamentation sur la prise de Constantinople offre des passages où la rime apparaît. Il n'y a là que des tentatives irrégulières, le premier essai d'un jeu nouveau. Son poëme sur la Peste de Rhodes en 1498 est rimé; de 1453 à 1498, la rime est devenue une nécessité pour la poésie.

But leaving at present the question of the authorship of the poem on Belisarius and of the $\Theta \rho \hat{\eta} \nu o s$ in its unsettled condition, it should be observed that Dr. Giles was under the erroneous impression that his edition of the "Belisarius" was the *princeps*. It is true, the first edition seems to be so scarce and almost unknown that it could easily escape the attention of any scholar. I transcribe its title from Papadopulos Vretos $Neoe\lambda\lambda\eta\nu\nu\kappa\dot{\eta}$ $\Phi\iota\lambdao\lambda\sigma\gamma\dot{\iota}a$ 2, p. 29:

Διήγησις εls τὰς πράξεις τοῦ περιβοήτου στρατηγοῦ τῶν 'Ρωμαίων, μεγάλου Βελισσαρίου. In Venetia per Francesco Rampazzetto, l'anno del Signore MDLIV. 4to.

¹ Jacques Mentel, a famous and learned physician, the possessor of a valuable collection of old MSS., died A.D. 1671, and his MSS. were then transferred to the Royal Library. On the MS. 2909, see also A. Melot, Catalogus codicum manuscriptorum bibliothecæ regiæ (Paris, 1740), vol. 2, p. 568.

M. Gidel, E'tude, etc., p. 257, says of this poem that it is "très-connu dans la Grèce et nouvellement imprimé," but whether this means that the poem has been recently reprinted in Greece, or should be understood as an allusion to Dr. Giles's edition, I do not venture to decide. At all events, I know nothing of any recent editions.

Besides the MS. at Paris, the poem is also found in the MS. 297 of the Imperial Library at Vienna, the same MS. which contains the poem on Florios and Platziaflora, and where it fills fol. 223a-245a. Lambecius (to whom Ducange refers) describes it as follows:

Anonymi cuiusdam narratio fabulosa Graco-Barbara de Belisarii excucatione et mendicitate, cuius titulus et principium: Διέγγησιε δραιοτάτη τοῦ βαυμαστοῦ ἀνδρὸς τοῦ λεγομένου Βελισαρίου . ⁹Ω θαυμαστὸν παράδοξον, & συμφορά μεγάλη, etc.

Even from this short notice it will be seen that the text of the Vienna MS. differs from the one published by us. It is much to be regretted that it was impossible to obtain a collation for the purpose of the present edition.

Koraës's conclusions as to the common authorship of these three poems are, as we have already seen, accepted by M. Gidel; they are also admitted by M. K. N. Sathas in his important work Νεοελληνική Φιλολογία. Βιογραφίαι τῶν ἐν τοίς γράμμασι διαλαμψάντων Ἑλλήνων, ἀπὸ τῆς καταλύσεως τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας μέχρι τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνεγερσίας, Athens, 1868, p. 101 sq. I transcribe his statement:

Έμμανουήλ Γεωργιλάς.

"Εγεννήθη ἐν "Ρόδφ · νέος ἔγραψε διὰ στίχων Βίον τοῦ Βελισαρίου · ὅστερο δ' ἐθρήνησε τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προτρέπων τοὰ Κριστιανοὺς ἡγεμόνας Γνα ὁμονοήσαντες συγκροτήσωσι νέαν σταυροφορίαν πρὸς διωγμόν τοῦ ἀσεβοῦς σκυλοτούρκου. Μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ χρόνου ὁ "Ρόδιοι στιχουργὸς ἐθρήνησε τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἐν ἔτει 1498 εἰς τὴν πατρίδα του συγφοράν διὰ τὴν ἐπισκήψασαν πανώλη. Πολλοί τῶν οἰκείων τοῦ Γεωργιλᾶ ἐγένοντο θύματα τῆς θεομηνίας ἐκείνης, καὶ ἐπὶ τῆ στερήσει ἰδίως αὐτῶν ὁ ποιητής ἀνακράζει βαρυπενθῶν.

I would further add that the eminent French scholar, M. Egger, pronounces in favour of Koraës's opinion in his "Discours sur la langue et la nationalité grecque" with which I am, however, only acquainted in the Greek translation by △. B. (published as an appendix to the Athenian

periodical 'H Χρυσαλλίς, 1865): see there more especially p. 12 sq.

The agreement thus openly existing between three scholars who all are acquainted with and quote Dr. Ellissen's edition of the $\Theta\rho\eta\nu\sigma$, and who may, of course, be expected to have read his arguments against Georgillas's authorship of the $\Theta\rho\eta\nu\sigma$, p. 12–16, is of a certain importance. Having myself come to the same conclusions as Koraës and the scholars who adopt his opinions, I feel bound to offer a few observations which may, perhaps, be found useful in settling this question.

- (1) The poem on Βελισάριος appears to be composed before the capture of Constantinople by the Turks (1453): see verse 841, την πόλιν ποῦ 'νε κεφαλὶν, θέλουσι την ἐπιάσειν (the Turks threaten to take Constantinople). The poem was not composed as a mere narrative of the deeds of Belisarius, but with a distinct political tendency: witness especially the introduction (verse 16 sqq.), and the conclusion (v. 808 sqq.). From the part attributed in this poem to persons bearing the names of well-known Greek families, names afterwards occurring in the accounts of the capture of Constantinople (especially verses 445–450), it seems very probable that the author went so far as to point his moral at men playing important parts in the last days of the Byzantine Empire.
- (2) The political tendency and the moral of the $B\epsilon\lambda\iota\sigma\acute{a}\rho\iota\sigma$ are the same as those of the $\Theta\rho\acute{\eta}\nu\sigma$. It suffices to point to a few remarkable instances of coincidence in the two works. The poet of the $B\epsilon\lambda\iota\sigma\acute{a}\rho\iota\sigma$ says, verse 822 sqq.:

και τίς τὸ ἐπροξένησεν οἱ Τοῦρκοι ν' αἰθεντέσουν, και τὴν 'Ρωμαϊκὴν φυλὴν 'ς τὴν ζεύγλην των νὰ θέσουν; οὐδεὶς ἄλλος τὸ ἔποικεν εἰ μὴ ἡ ἁμαρτιαῖς μας, ζηλία, φθόνος και κακιὰ καὶ ἀτυχιὰ καὶ ἔρις.

Compare the following passage in the Θρηνος, verse 161 sq.:

έχάθησαν οἱ Χριστιανοί· θεὲ, πῶς τ' ἀπομένεις; οἱ ἱδικαῖς μας ἀμαρτιαῖς τὸ προξενῆσαν τοῦτο· σύννους, συστρέφων κατὰ νοῦν, ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ οὅτως λέγω.

And again, verse 834 sqq.:

τρία πράγματα έχάλασιν την 'Ρωμανίαν ὅλην·
'Ο ΦΘΟΝΟΣ, ή φιλαργυριά, καὶ ή κενή ἐλπίδα, καὶ τοῦτο ἔνι ἀληθινόν, κανεὶς μὴ τ' ἀπιστήση.

It will be seen that the author of the $\Theta\rho\hat{\eta}\nu\sigma$ attributes the same importance to the influence of $\Phi\theta\delta\nu\sigma$ in the downfall of the Byzantine Empire, as we find so powerfully emphasized in the $B\epsilon\lambda\iota\sigma\hat{\alpha}\rho\iota\sigma$.

(3) In the three poems, nature is called upon to share in the poet's or the hero's misery. Thus in the Βελισάρως, verse 475 sq.:

κλαΐ τον ὁ ήλιος αὐτὸς, κλαΐ τον καὶ ἡ σελήνη, καὶ τὰ στοιχεῖα τ' ἄψυχα συγκλαίουν, συλλυποῦνται.

This idea is fully worked out in the $\Theta \rho \hat{\eta} \nu o s$, verses 406-429, where the last line is

και τὰ στοιχεία τ' οὐρανοῦ κλαίουν, θρηνοῦν τὴν πόλιν.

In the Θανατικὸν τῆς 'Ρόδου, verse 90 sqq., we have the following parallel passage:

δ οὐρανὲ κατάστερε, ηλιε καὶ φεγγάρι, ὕρη, βουνὰ καὶ θάλασσα, γῆ τῆς Ῥόδου, τὰ ὅρη, κλαύσατε καὶ θρηνήσετε ταῖς ἄτυχαις ταῖς κόραις.

- (4) If it is now probable that the Βελισάριος and the Θρῆνος are written by the same author, we find, on the other hand, several points in which the Βελισάριος agrees with the Θανατικὸν τῆς 'Ρόδον. Thus we have the peculiar use of the preposition ἀφ before the article in the Βελισάριος, verses 696 and 717, a peculiarity which occurs more than once in the Θανατικὸν, and again the word θνῆσις, which struck Koraës as a very happy expression, occurs Βελισάριος 835; see note on Θανατ. verse 3.
- (5) It may be asserted that the composition and tone of the Θανατικὸν bear a striking resemblance to the style of the Θρῆνος, though it should also be admitted that, in poetical value, the latter is superior to the Θανατικόν. (See Ellissen, page 12.)
- (6) Both the author of the $\Theta \rho \hat{\eta} \nu \sigma$, and of the $\Theta a \nu a \tau \iota \kappa \hat{\sigma} \nu$, no doubt, belonged to those Greeks who had returned to the bosom of the Roman Catholic Church and expected the restoration of Greek nationality from the hands of the Pope. This is quite certain from the respectful manner in which the Pope and his Cardinals are spoken of in both these poems, though Koraës tries to disguise this fact as much as possible.

(7) As concerns the reason why the poet does not choose to affix the signature of his name to the Θρῆνος, that is perfectly useless for us to inquire: The poet has his own reasons: τ' ὄνομά μου, οὐ γράφω το διὰ τίποτις ποῦ ξεύρω. But that Georgillas is the author, is to my mind quite evident from the numerous coincidences which exist between this poem

and his other productions.

(8) It might enter the mind of a very incredulous critic to doubt the authenticity of the conclusion of the poem on Belisarius, verse 842 sqq., or even 812 sqq. But supposing these lines to have been added by another hand than the poet's, we are driven to the assumption that the poem, such as we have it, is without a suitable conclusion. It is, moreover, extremely improbable that the whole passage commencing verse 813 is spurious, as the connexion between it and the preceding lines is quite natural and easy. Nor would it be advisable to let the poem break off at verse 842, as there again the intimate connexion between the two parts renders such an attempt very unlikely and awkward. It should be observed that the first two lines have in the Βελισάριος not exactly the same wording as in the Θανατικόν, and are calculated to remind the reader of a passage in the Ophvos. verse 815 sq.:

τοῦτο θαβρῶ το εἰς θεὸν νὰ μὴν ἐξεψυχήσω καὶ οὐ μὴν Υδω θάνατον ἕως οῦ Ίδω τὴν πόλιν κ.τ.λ.

These are some of the reasons which have induced me in this question to side with Koraës against Ellissen. But I feel obliged to add that there seems to me to be such great similarity in the diction and style of these three poems that they might well at once be recognized as the productions of one and the same author; but it seems unnecessary to pursue this point here in detail, as careful readers may here well be left to their own resources in tracing and developing a hint which it suffices to give here in a general form.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΥ

τον δυ ή τύχη ύψωσεν καὶ τύφλανεν ὁ φθόνος ·
ἐπὶ τῆς βασιλείας δὲ μεγάλου βασιλέως,
¹Ιουστινιανὸς ἐλέγετο καὶ μέγας αὐτοκράτωρ
καὶ τῆς μεγάλης ἐκκλησιᾶς ἄγιᾶς Σοφιᾶς δομήτωρ.

5

In the time of the Emperor Justinian, Belisarius succumbed to envy and calumny. * Ω θαυμαστον μυστήριον, & συμφορά μεγάλη. λύπη ἀπαραμύθητος, ὀδύνη καὶ πικρία. είς τὸν καιρὸν τοῦ ἄνακτος Ἰουστινιανοῦ μεγάλου, μεγάλου αὐτοκράτορος, μεγάλου βασιλέως, (καλ κτίτωρ της άγιας Σοφιας μεγάλης έκκλησίας) 10 έφάνη Βελισάριος, άνηρ σοφός άνδρείος. έν τοις πολέμοις τοιγαρούν και μηγανάς και πράξεις νὰ είπες κ' ήτον ὀφθαλμὸς της Κωνσταντινουπόλης, κι ὁ φθόνος, τὸ κακὸ θηριὸν, στέρησέν του τὰ μάτια. καὶ έχασε τὸ γλυκερον τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου. μέγα κακὸν, μέγα θηριὸν ὁ φθόνος ἔνι, φίλοι, σκορπίου ἀπεικάζουν το μὲ μύρια κεντρούνια. ό φθόνος, τὸ κακὸ θηριὸν, ἐμπηκεν εἰς 'Ρωμαίους, ἀπέσω είς καρδίας των ερρίζωσε δι' όλου. φθόνος ὁ πρώτος των κακών άμαρτιών τοῦ κόσμου. 20 ωσπερ εφάνην ἀπ' ἀρχης 'ς τον ἄθλιον τον Κάιν. έφθόνησε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πρῶτα τὸν "Αβελ, καὶ τότε τὸν ἀπέκτεινε δίχ' ἀφορμὴν κακίας. ὁ φθόνος ηκολούθησεν ἐξόπισθε τοῦ φόνου. είχεν ὁ πρώτος γεννηθείν είς τον παρόντα κόσμον, 25 τὸ μέγα πρώτον των κακών, ὁ μετὰ ταῦτα, φόνος. καὶ ποιὸς οὐκ ἐδαγκάθηκεν ὑπὸ σκορπίου Φθόνου; χωρεί και μπαίνει πανταχού, χωρεί και πιάνει πάντας. καί βασιλείς και άρχοντας, πένητας και πλουσίους. χώρας καὶ κάστρη χάλασαν αἱ γνῶμαι τῶν ἀνθρώπων • 30

Envy and murder are closely allied and work much mischief,

> 8. μεγάλου Ed. cj.: τε.—14. ὑστέρησέν.—16, 17. Duc. p. 635.—25. γεννηθείς. —30. κάστροι.

βασίλειαι καὶ αὐθεντιαὶ μεγάλαι ἐχαθῆκαν.
εἶδα σὲ, φθόνε, τίς εἶ σύ, τίς ἔνι ὁ τεκών σε,
εἶδα καὶ ἔγνων σε καλῶς τὸ τί ξεύρεις νὰ ποίσης,
εἶδα καὶ πῶς ἐτύφλωσες τὰ μάτια τῶν 'Ρωμαίων '

35 κι αὐτὸν τὸν Βελισάριον τὸν φημιστὸν καὶ μέγα, τὸν ἰσχυρὸν καὶ φρόνιμον καὶ πρακτικὸν εἰς ὅλα. ὁ κρίμαν ὁποῦ γίνετον βαβαὶ τίς μὴ θρηνήσει, εἰς τίτοιον ἄνδρα θαυμαστὸν τίτοιον κακὸ νὰ γένη; ὁποῦ καὶ μὲ τὴν γνῶσίν [του] καὶ μὲ τὴν ὀρδινιάν του,

40 με την σοφιάν του την πολλην εκέρδησε τον κόσμον, καλον μοιράδιν εστησε 'ς το πλάγιν των 'Ρωμαίων, πολλην τιμην εδώρησε την Κωνσταντίνου πόλιν, ύψωσε καὶ εδόξασε Χριστιανούς 'Ρωμαίους, καὶ προσκυνοῦνται ὑπὸ πολλων πιστών τε καὶ ἀπίστων.

45 Καὶ τὸ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐῶ, ἀφίνω ταῦτα ·
γράψειν εἶχα καὶ πλεότερα νὰ ʾπῶ διὰ τὸν φθόνον,
ἀμμὴ σχολάζω, τὰ πολλὰ τὰ πάντα καταλείπω.
Λοιπὸν ἀρχίζω τὴν ἀρχὴν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα,
τὸν μέγαν Ἰουστινιανὸν, τὸν μέγαν αὐτοκράτορ.

50 ὁρίζει, φέρνουν παρευθύς ἀβελισάριόν τε, λέγει τοιάδε πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου ' "ὧ Βελισάριε, σήμερον ἄκουσον τῆς φωνῆς μου, τὸν ὁρισμόν μου ποῖσέ τον καὶ δούλευσον εἰς τοῦτο. ἔπαρε πλεῖστα πέρπυρα, δίδω σε καὶ μαϊστόρους,

55 παρέβγαλε τὸ κτίσιμον, τὸ τείχωμα τῆς πόλης, ὅσον νὰ δράμη ἄλογον καλὸν ἀνδρειωμένον. εἰς χρόνου ενὸς τέρμενον νὰ ἔνι καμωμένον καὶ ὰν ἡ γνώση σου φανῆ κ' ίδω τὸ κτίσμα κείνον, ἀρέση [τε] καὶ τοὺς ἐμοὺς καὶ πάντας ἄργοντάς μου,

60 πίστευσον, καταστήσω σου μέγα τοῦ παλατίου."

ἤκουσε Βελισάριος τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην

καὶ τὰ λαμπρὰ τὰ μέλλοντα λαμβάνειν ἐν τῷ τέλει,

πάραυτα πίπτει, προσκυνεῖ τὸν βασιλέα κεῖνον

"ἐγὼ ὑπάρχω δοῦλός σου" λέγει "δεδουλωμένος,

65 καὶ τὸ κελεύεις ὅρισον, κάγὼ νὰ τὸ πληρόνω."
ἐπαίνεσεν ὁ βασιλεὺς καὶ στάμενα τὸν δίδει.

32. "Ιδασε. —38. Kor. p. 353. —39. [του] om. —46. γράψην. —55. Kor. p. 296.

-57. Duc. Add. p. 183-Ίνα. κακωμένον.-59. [τε] om.

and thus also caused the downfall of that man whose heroic deeds made the Greeks respected and feared throughout the world.

Justinian orders Belisarius to build a large wall round the city. Belisarius receives great praise and riches for his work.

Then the courtiers ac euse him o attempting to gain the throne for

κάκείνος κτίζει σύντομα, εὐθύς καὶ τελειόνει. πολλοί γαρ έθαυμάσασιν έπάνω είς το κτίσμα την πράξιν και την δρδινιάν όπου 'ποικεν έκεινος ό μέγα Βελισάριος είς τὸ τειγιὸν της πόλης. ό βασιλεύς καὶ δίδει του δόξα, τιμήν καὶ πλούτον. τοσούτον ύψωσεν δ' αὐτὸν, τίς άρα διηγεῖσθαι; ότι του φθόνου κάμινος έξηψεν, υπερήψεν, φθονούσιν τον οἱ ἄργοντες, πρώτοι τοῦ παλατίου, έργα τὰ πόσα κάμνουσιν καὶ πόσα καταλέγαν. 75 έπλήρωσαν τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλεώς ἐκείνοι " βλέπεις του ἄνδραν" έλεγου "ου ἔποικες μεγάλου, κατά μικρου το κράτος σου θέλει το καταλύσει." καὶ είς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἐκ τοὺς Παλαιολόγους τὸν βασιλεὰ δικάζεται μετὰ πολλοῦ τοῦ θράσους. 80 καλ τάγα δὲ ὡς συγγενης ἐλάλειν οὕτως λέγων " δ δέσποτα παντάνακτα, δέσποτα αὐτοκράτορ, έγνωριζε ἀπὸ τοῦ νῦν ὅτι ἡ βασιλεία ή ένδοξος, ή θαυμαστή, είς άλλον μεταπέση. είς άλλον μή του κράτους σου μήτε των συγγενών σου. αὐτὸς ὁ Βελισάριος ὃν ἔποικες μεγάλον, αὐτὸς σκοτόνει, παίρνει σου βασίλειαν καὶ στέμμα." ο βασιλεύς ετρόμαξεν ακούων τίτοια λόγια, έκ τὸ θρονίν ἐπήδησεν ὡς ἄγριον θηρίον, ώς βούς γαρ έμυκήσατο και πρός έκεινον λέγει 90 "έχεις, είπε μοι, μαρτυρας δ λέγεις νὰ προστήσης, του δόλου, την ἐπιβουλην τοῦ πράγματος, τὸ δράμα :" τότε προσφέρει μάρτυρας πλαστούς κατά της ώρας. ευρέθη Καντακουζηνός, 'Ράλλης, Παλαιολόγος, 'Ασάνης καὶ ὁ Λάσκαρις καὶ Κάνος καὶ ὁ Δούκας. 95 καὶ μαρτυρούσιν ἄδικα κατὰ Βελισαρίου. αι κρίμαν όπου γίνετον οὐ συστενάζεις, δίκη; έδε κακὸν, έδε πικρόν. καὶ τίς νὰ μὴ θρηνήση, την είς τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν νὰ ποίση τίτοια κρίσις; ορίζει καὶ σεβάζουν τον 'ς τοῦ ἄνεμου τὸν πύργον, βουλλόνουσι τὰ μάτια του μὲ τὸ χρυσὸν μανδήλι, Βουλλόνουν οί μεσάζοντες κι ὁ βασιλεύς ὁ μέγας τρείς χρόνους τοῦ νὰ κάθεται ἀπέσω είς τὸν πύργον.

Belisarius is imprisoned for three years.

69. δποῦ ποι κενεκεῖσθαι.—81. συγγενεῖς.—88. Duc. Add. p. 188.

νὰ ύστερηται καὶ τὸ φῶς καὶ της άβροτραπέζης. 105 νά 'χη ψωμίν καμπανιστόν καὶ ὕδωρ μὲ τὸ μέτρος. άλλ' όμως οὐκ ἡρκέσθησαν οἱ καταμυτωτάδες. θάνατον έφωνάξασιν ώς οί Έβραῖοι πάλαι τὸ "ἄρον ἄρον σταύρωσον" εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πάθους τοῦ γλυκυτάτου Ίησοῦ Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου,

110 ούτω κ' αὐτοὶ ἐκραύγαζον περί Βελισαρίου. άλλ' όφθαλμὸς ὁ ἄυπνος ὁποῦ ποτ' οὐ κοιμαται προσέσχεν, είδεν, έβλεψεν άκουε τί έσυνέβη. μανδατοφόροι φθάνουσιν είς ώρα μεσονύκτου, ότι τινές άλλογενείς τὰς χώρας του κουρσεύουν,

115 ἀπήρασιν κι ἀνθρώπους του καὶ λάφυρα καὶ σκύλα. πολλούς αίχμαλωτίσασιν, ἀπέδειραν καν πόσους, πολύν ἐποίκασι κακὸν ἐπὶ τὴν 'Ρωμανίαν. ό βασιλεύς ώς ήκουσεν έκεινα τὰ μανδάτα. έτρόμαξεν, έξέστηκεν, εφύρθην, επαγώθην,

120 καὶ τρεῖς ἡμέρας ἔποικε σωστάς πεπληρωμένας. μήτε φαγίου καὶ ποτοῦ μήτε ὕπνου προσψαύσειν. καὶ κάτεργα ὁ βασιλεύς ἔβγαλεν έβδομήντα, έξοπλισμένα, θαυμαστά, καλά ήρματωμένα, καὶ έτερα τριάκοντα ἀπὸ Θεσσαλονίκης

125 γαλιόταις καὶ πλοιάρια, ἀμέτρους ῥατζηβούδαις. άνδρες καλούς πολεμιστάς, γεννάδας καὶ άλκίμους καὶ ναύταις, ὄντως νὰ εἰπῆς φάλκωνες καὶ πετρίταις. τζάγκρας καὶ μπαλαιστρέριδες, τόξα καὶ τοξατόρους, σκεύη καὶ πουμπαρδιέριδες, τομφάκια, συρπεντίναις

130 ἐνέμπλησε τὰ κάτεργα καὶ ναῦς τὰς μαχικάς του. άνδρας έκατεσφάλισεν, έφραξεν έξ άρμάτων, ν' ἀστράπτουσι τὰ ἄρματα, νὰ 'κπέμπουσιν ἀκτίνας. καὶ τίς οὐ περιθαύμασεν ἐμβλέπων τὰ τοιαῦτα; άλλ' όμως οὐκ ἐγίνωσκε μικρὸς ἤτε καὶ μέγας

135 ή καὶ κατεργοκύριοι ήτε ὀφφικιάλοι

105. Duc. p. 566; Kor. p. 177.—106. Duc. p. 610.—111. ποτè.—113. Duc. p. 862.—116. κανπόσους.—117. πολλήν.—119. Kor. pp. 130, 358.—120. Duc. Add. p. 181; Kor. p. 342.—120, 21. Duc. p. 1516.—121. Duc. p. 1654. προσφαισον.—122. Duc. p. 444. εὐβομήκοντα.—124, 25, 26. Duc. p. 1285: καὶ δτερα τριάκοντα ὰπὸ Θεσσαλονίκης γαλιότες, Καὶ πλοιάρια πολλὰ καὶ ἀμέτρους ρατζιβοῦδες, "λνδρας καλούς, καλούς πολεμιστὰς, γεννάδας καὶ ἀλκίμους.—127, 28. Duc. p. 1662.—128. Duc. pp. 968 and 1583.—128, 29. Duc. p. 1386.—129. Duc. pp. 220, 1493, and 1593.—130. ἐνέμπλοισε.—132. ἐκπέμπουσιν.—135. φφικιάλιοι.

Enemies incountry;

the Emperor prepares a fleet;

but is at a loss whom to appoint to the leadership.

Heassembles the people and demands their advice.

ποίος νὰ ἔνι ἀρχηγὸς, νὰ ἔνι καπιτάνος. ορίζει δὲ ὁ βασιλεύς νὰ συναγθούν οἱ πάντες. μικροί, μεγάλοι, γέροντες, αὐτόχθονοι καὶ ξένοι, έπάνω είς παλάτια έκεισε νὰ βρεθώσιν. οί πάντες ἐσυνάχθησαν μικροί τε καὶ μεγάλοι. 140 κάκει κι ο μέγας βασιλεύς ήρξατο τούτους λέγειν " ύμας ώδε ἐσύναξα ΐνα μὲ αὐκρισθητε καὶ νὰ μὲ δώσετε Βουλην εἰς τὸ ζητῶ καὶ θέλω. ίδου γαρ έκατόρθωσα ετούτην την άρμάδαν έξοπλισμένην εύμορφα, καθώς και θεωρείτε, καὶ κύριον οὐκ ἔποικα καπιτανὸν εἰς αὕτην. λοιπον ούκ οίδα τίς έστιν άξιος είς έτουτο: νά 'νεν είς όλα πρακτικός, ἄριστος καὶ ἀνδρεῖος, καὶ νὰ γεννά βουλεύματα καλά τῆς ἀριστείας. είπατε, δότε μοι βουλήν, ἄρχοντές μου, είς τοῦτο, μη θέλοντες αίρεσχελείν μηδέ κακείν ένταθθα. άλλ' ἐπὶ φόβον τοῦ θεοῦ νὰ 'γκλέξετε τὸν κάλλιον." οί άρχοντες εσύγησαν · κανείς λόγον οὐ δίδει · άλλ' είς του άλλου έβλεπου, οἱ ἄρχουτες ἐκείνοι. λοξώς φολξώς άλωπεκώς καὶ ώσπερ την άρκουδα και πάλιν έξεφωνησεν ο μέδων έκ δευτέρου. πολλά έλυγοτρώθησαν οί μεγιστάνοι τότε. βλέποντα ούτως ἔκραξε τὸ πόπολον της χώρας, φωνάς τρανάς εφώναξαν οι πάντες εν τω αμα " δέσποτα πάντων, βασιλεύς, των αὐθεντων αὐθέντα, άνατολής καὶ δύσεως κύριε αὐτοκράτορ καὶ τῶν 'Ρωμαίων ὁ φρουρὸς, Χριστιανῶν τὸ φοῦμος . πρώτον πιστεύομεν θεὸν τρισυπόστατον ενα, κι όλοι θαρρούμεν είς αὐτὸν ίνα μᾶς δώση νίκην, νὰ καταβάλη τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ τοὺς ἀφανίση. 165 τὸ δεύτερον πιστεύομεν 'ς μεγάλην βασιλειάν σου, τρίτον είς Βελισάριον δυ έχεις τυφλωμένου. αν θέλης, μέγα βασιλεύ, νικήσειν τούς έχθρούς σου, βάλε του Βελισάριου αυθέντην καπετάνου έπάνω 'ς την άρμάδα σου, είς όλον σου τὸν στόλον. 170

They pray the Emperor to appoint Belisarius.

139. ἐκεῖσθαι νὰ εδρεθῶσεν.—142. Kor. p. 72 reads μὲ αὐκρισθῆτε, Dr. Giles μὲ ἀνκρισθῆτε, the Ed. formerly conj. μ' ἀποκριθῆτε.—143. δόσεται.—144, 45. Duc. p. 121.—152. Kor. p. 168.—158. Duc. p. 1204.—161, 62. Duc. p. 1696.—169, 70. Duc. p. 121.

καὶ σὺ μὲν οὖν, ὡ βασιλεῦ, εἶδας τὸν ἄνδρα τοῦτον, εἰς νίκας τε ἀνδραγαθιὰς, μεγάλας τ' ἀριστείας. εἰς Πέρσας καὶ Σαρακηνοὺς ἀλλὰ κ' Ἰσμαϊλήτας καὶ πανταχοῦ ἐγίνετο νικητής τροπαιοῦχος.

- 175 εὔτυχος καὶ καλότυχος καὶ μέγας ῥιζικάρης, πιστὸς καὶ πρακτικώτατος, εὔτολμος, ῥωμαλέος." ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τὸ πόπολου, τὸ πλῆθος, τὸ πῶς ζητοῦν καὶ θέλουσιν ἀβελισάριόν τε, καὶ ὅτι ἔγνω κατ' αὐτοῦ τὸ ἄδολον τῆς γνώμης,
- 180 πῶς διὰ φθόνου ἔγκλειστος ἐγίνηκε τοῦ πύργου, ὡς ἄλαος νὰ κάθεται τρεῖς χρόνους τυφλωμένος, καὶ ὅτι ἀναιτίατος ἔνι εἰς τὸ καθόλου, ἄδολος καὶ ἀκέραιος χωρὶς ἐπιβουλίας · ὁρίζει, φέρουν τὸν αὐτὸν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς πάντας ·

185 κατέναντι ἐστάθηκεν ἐκεῖ τοῦ βασιλέως,
μὲ τὸ μανδήλιν τὸ χρυσὸν τὰ μάτια τυφλωμένος ·
καὶ τὸ ἰδεῖν ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς τὸν λέγει
"ὧ Βελισάριε" λέγει τον "εὕχου τὸ πλῆθος, λέγω,
καὶ τοὺς ἐγθρούς σου ἐνίκησας τοὺς καταμυτωτάδες ·

- 190 ἐγὼ τοίνυν εὐχαριστῶ θεὸν τὸν παντεπόπτην, ὁποῦ σε βλέπει [καὶ] καλῶς ἔχεις τὸ φῶς καὶ βλέπεις · ὁ φθόνος ὄντως ἤθελεν ὅτι νὰ σὲ τυφλάνη μετὰ ἀνθρώπων τέ τινων πλαστῶν τε κακοτρόπων. ἐγὼ δ' ἀπάρτι λύσω σου τὰ δεσμὰ καὶ ταῖς βούλλαις ·
- 195 τὴν παβρησίαν τετραπλοῦν ἢν εἶχες τότε πρώην, καὶ δόξαν τε καὶ αὐθεντιὰν πάλιν σε κατεστήσω, καὶ καπετάνον ποίσω σε ἐφ' ὅλην τὴν ἀρμάδαν. ἀνταπεκρίθη πάραυτα ὁ Βελισάριός τε καὶ πρὸς τὸν ἄνακτα γοργὸν ἀπηλογεῖται, λέγει
- 200 " ἄναξ ἀνάκτων κάλλιστε, δέσποτα στεφηφόρε καὶ τῶν 'Ρωμαίων ἀρχηγὲ ἀνατολῆς καὶ δύσης, ἐγὼ τὴν βασιλείαν σου ποτὲ οὐκ ἔπταισά την μὰ τὴν χρυσήν σου κεφαλὴν καὶ μὰ τὴν βασιλειάν σου ἔξω οὐδὲν ἐξέβηκα ἐκ τοῦ θελήματός σου,
- 205 καὶ λόγον οὐκ ἐνήργησα δημηγερσίας ἔργον· δόλος οὐδὲν εὐρέθηκεν ἀπέσω 'ς τὴν καρδιάν μου,

175. Duc. p. 1298; Kor. p. 138.—189. Duc. p. 610.—191. βλέπησε (without καί).—197. Duc. p. 586.—198. ἀβελλισάριδε τε.—203. τήν σου βασιλείαν.

Belisarius is brought before the Emperor and reinstalled in his former rank. οὐδὲ ψυχή μου ήγειρε κατά σοῦ ἀνταρσίαν. ούκ έγενόμην, βασιλεύ, αντάρτης είς έσένα, πως ούτως με συνέφερεν ο φθόνος, πως εκλώσθη, καθώς είπας, & βασιλεύ, νὰ χάσω τὴν ζωήν μου καί την άξιαν και την τιμην και φώς των δμματιών μου. έπει δ' ὁ φθόνος πώποτε οὐ θνήσκει είς αίωνας, ούτε δ' έγω ενδέχομαι είς το να δευτερώσω, κι ὁ Φθόνος πάλιν τὸ θηριὸν νὰ μὲ δευτεροδακάση. άρχοντας έχεις, βασιλεύ, θαυμαστούς καὶ ἀνδρείους. όρισον, ας υπάγουσιν, ας ποίσουν δούλευσίν σου, κάμε δε άφες ώς με δεί του νά μαι τυφλωμένος. μή τι συνέβη με δεινών έκ των απροσδοκήτων." άκούσας ταθτα παρευθύς ὁ βασιλεύς ἀντέφη " τον όρισμόν μου ποισέ τον, έγω σε συμβουλεύω. τὸ θέλημά μου πλήρωσον καὶ ἀπειθής μὴ γίνου." πάραυτα Βελισάριος ἔκλινε τὸ κεφάλιν, πίπτει είς γῆν καὶ προσκυνά τὸν μέγα βασιλέα, πρώτα φιλεί τὰ χώματα, ἔπειτα τὸ τζαγκίν του, καὶ τότε μετὰ γειράς του έλυσε τὸ μανδήλιν. 225 όπου ὁ Βελισάριος ἐκείθεν ἐτυφλώθην, έκει πάλιν της τ' έλυσεν ὁ βασιλεύς ὁ μέγας. καὶ λέγει τον " ἀπὸ τοῦ νῦν δίδω σου την ἀξίαν τοῦ νά 'σαι καπετάνιος ἐφ' ὅλην τὴν ἀρμάδα, καί ώς κελεύσης ποίησον, έγεις την έξουσίαν. 230 αὐθέντην σὲ κατέστησα καὶ πράττε ώσπερ θέλεις." λαβών ὁ Βελισάριος τοιαύτην έξουσίαν, άργηταν οὐ μὲν οὖν αὐτὸς νὰ πολεμᾶ καμμίαν. εύμορφον είχε τὸν καιρὸν, ἐμίσευσεν, ἐδιέβη, κάστρη πολλά παρέλαβε, μετέτρεψε καὶ γώρας, 235 καὶ πάλιν ἀπεδίδοντο 'Ρωμαίοις τὰ 'Ρωμαίων. τὸ δὲ νησὶν όποῦ ριψε ζυγὸν τὸ τῶν 'Ρωμαίων, όποιον εδιαυθέντευεν ό ρηξ της Έγκλητέρας. ὁ ἀποπτήσας χαλινὸν τῆς Κωνσταντίνου πόλης, πάραυτα ὥρμησεν κάκεῖ στολος ὁ τῶν 'Ρωμαίων. όταν ἐπλησιάσασιν εἰς γῆν τῆς Ἐγκλητέρας,

His expedition to England.

Belisarius is

209. Duc. p. 669. — 214. Kor. p. 102. — 216. ποίουν. — 222, 23, 24. Duc. p. 1774, s.v. χώμα. κεφάλη. τζάγγιν του. — 224. Duc. p. 1557; Kor. pp. 349, 392. — 233. Perhaps άργηταν οὐκ εἶχεν αὐτὸs.— 235. κάστροι.— 241, 42. Duc. p. 1379; Kor. p. 317.

ἐρράξαν, ἐξεσκάλωσαν, ἐβγῆκαν οί 'Ρωμαῖοι. ἐβγῆκε Βελισάριος ὁ μέγας καπιτάνος οὐδὲ καλὰ ἐπάτησε τὴν γῆν τῆς 'Εγκλητέρας,

245 ἐπεδοκλώθην, ἔπεσεν,εἰς γαῖαν ἐξαπλώθην. ἰδόντες τοῦτο τὸ συμβὰν πολλοὶ ἐδειλανδρῆσαν · οἱ ἄρχοντες ἐτρόμαξαν, ἔσεισαν κεφαλάς των. γνωρίσας Βελισάριος τὴν ἀτυχίαν τούτην, διαλαλημὸν ἐποίησε, λόγους τοιούτους εἶπεν,

250 νὰ σύρουσιν τὰ κάτεργα εἰς γῆν ὁμοιῶς καὶ τἄλλα, μικρὰ μεγάλα πάραυτα, καὶ νὰ τὰ ξερματώσουν κουπία τε καὶ ἄρμενα καὶ ἄρματα παντοῖα, ὅλα νὰ τὰ ξεβάλλουσιν καὶ νὰ τὰ εὐκαιρέσουν, καὶ ὅταν οὕτως γένηται, κενώσουσι τὰ ξύλα,

255 τότε νὰ βάλλουσι φωτιὰ καὶ ὅλα νὰ τὰ καύσουν. ἐγίνηκε τὸ πρόσταγμα, ἔκαυσαν τὰ καράβια, ἔκαυσε καὶ τὰ κάτεργα, ἀφῆκε μόνα τρία, νὰ τά 'χη δι' ἐπιστολὴν, νὰ τά 'χη διὰ μανδάτα. τότε ὁ καπετάνιος δημηγορεῖ καὶ λέγει

260 "νὰ ξεύρετε, οἱ ἄρχοντες, μικροί τε καὶ μεγάλοι, ἐγὰ ποτὲ οὐκ ἔκαυγα τὰ κάτεργα, τὰ ξύλα, ἐὰν ἐσεῖς τυχαίνετε εἰς μιὰν καρδίαν ὅλοι, εἰς μιὰν ψυχὴν εἰς ὅρεξιν ὅλοι νὰ πολεμοῦμεν. βλέπων ἐγὰ τὸ δίψυγον καὶ τὸ δικάρδιόν σας,

265 καὶ πῶς ἐδειλανδρήσετε διὰ τὸ πέσιμον μόνον, ἔκρινα ὅτι νὰ καγοῦν τὰ κάτεργα καὶ ξύλα, περοῦ λαὸς ὁ τῶν Γραικῶν ἐνωθῆ μὲ τοὺς Φράγκους, νὰ πολεμίζουν δυνατὰ, νὰ μὴ ἔχουν πόθεν φύγειν, μετ' αὕτους νὰ κατακοποῦν εἰς συμπλοκὰς πολέμου,

270 καὶ πᾶς Γραικὸς νὰ μὴ γνοιαστῆ νὰ φύγη νὰ γλυτώση,
νὰ μὴ ἔχη πίσω μέριμνα καὶ ποῦ πλοῖον νὰ φύγη.
τοῦτο δὲ πᾶσι προφωνῶ καὶ πᾶσι παραγγέλλω,
εἴ τις δειλιάση καὶ στραφῆ, τὰ πίσω του γυρίση,
ἄν ἦνε νίὸς τοῦ ἄνακτος, ἐγὼ νὰ τὸν φονεύσω.

275 εἰ δέ τις εἰς τὸν πόλεμον σταθῆ καὶ πολεμήση, ἀνδρειωμένα, πρόθυμα, καλῶς ἀνδραγαθήση, On landing he stumbles and falls, which is by some considered a bad omen;

on account
of the ensuing want of
courage,
Belisarius
burns all his
ships except
three,

and so cuts off the possibility of flight.

245. Duc. p. 1139 ; Kor. p. 290. — 246. ἐδειλανδρεῖσαν. — 246, 47. Kor. p. 103. —252, 53. Duc. pp. 445 and 734. —254, 55. Duc. p. 1722. —266, 67, 68. Kor. p. 295. —268. $\phi \dot{\nu} \gamma \dot{\eta}$. — 270. Duc. Add. p. 50. —276. $\pi \rho \dot{\theta} \theta \epsilon \rho \alpha$.

νὰ τὸν πλουτήσω, περισσὰ χρήματα νὰ τοῦ δώσω. νά 'γη καὶ δόξαις καὶ τιμαῖς ἀπὸ τὸν βασιλέα. καὶ τὸ λοιπὸν ᾶς δράμωμεν ώς γύπες εἰς τὸ βρώμα, άνδρειωμένα, εὔτολμα, μετὰ καλῆς καρδίας. 280 τούς Φράγκους νὰ νικήσωμεν αὐτούς τούς Έγκλιτιάνους. έλπίζωμεν είς τὸν θεὸν νὰ ἔνι είς μᾶς τὸ νίκος. θαδρώ και να δουλώσωμεν όλην την Έγκλητέραν, καὶ μετὰ δόξης καὶ τιμής 'ς την πόλιν νὰ στραφούμεν. σκύλα καὶ λάφυρα πολλά πολίταις νὰ κερδήσουν, 285 καὶ πλούτον ὑπεράπειρον νὰ πάρουν τῶν Λατίνων. και διὰ τοῦτο ἔκαυσα τὰ ξύλα και τὰ πλοῖα δι' αὐταῖς ταῖς δύο ἀφορμαῖς αῖς θέλετε γροικήσει, η να κερδήσωμεν ήμεις, να πάρωμεν τον τόπον, η να γαθούμε παντελώς ρωθούνι μη γλυτώση." 290 καὶ είς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τὸν Βελισάριον λέγει, πλούσιός τε καὶ εύγενης κι έκ των ενδόξων μέγας. έκ την γενεάν του ύψηλην θαρρών ἀπηλογήθην " οὐκ ἔπραξας στρατιωτικά τὰ κάτεργα νὰ καύσης." τοῦτον καὶ μόνον εἴρηκεν τὸν λόγον ὁ γεννάδας. 295 άκούσας Βελισάριος εὐθύς κατά τῆς ώρας τον ἄργοντα κατέκαυσε καὶ εθανάτωσεν τον. τὸν θαυμαστὸν καὶ ἔνδοξον καὶ μέγα πολιούχον. απαντες γαρ εφρίξασιν εμβλέποντες το δράμα. τρέμουσίν τον οἱ ἄρχοντες κ' αὐτοὶ οἱ μεγιστάνοι. 300 πάσα ψυχή, μικρός, μέγας, ἐφύρθην, ἐπαγώθην, φόβος ἀγάπη σύμμικτος νὰ ἔνι εἰς ἐκεῖνον. καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ δέους έπολεμίζαν ίσχυρως μετά καὶ τούς 'Αγκλέζους. τόσ' ἔπραξαν, τόσ' ἔποικαν, τόσα ἐπολεμίζαν, 305 ποσώς οὐκ ἐπαυόντησαν διὰ νυκτὸς κ' ἡμέρας. έπέσαν δὲ καὶ ἄρχοντες πολλοὶ ἐκ τοὺς 'Ρωμαίους. τὸ πλεὸν ἐγίνετο κακὸ ἐπάνω εἰς τοὺς ᾿Αγκλέζους, μέγα έγίνη φονικον 'ς την γην της Έγκλητέρας.

A nobleman, who presumes to censure Belisarius, is sentenced to the stake.

The Greeks valiantly conquer th English.

289, 90. Duc. Add. p. 165. 'Δὲν ἐγλύτωσε ρωθούνι, λέγομεν σήμερον, σημαίνοντες τέλειον ὅλεθρον [then follow the two lines from this poem], ὅταν ὁ λόγος ἢναι μάλιστα περὶ πολέμου, ὅπου δὲν ἔμεινε κάνεῖς ἀπὸ τοὺς νικηθέντας. 'Επειδή τὰ ρωθώνια (narines) εἶναι τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἀκολούθως τῆς ζωῆς ὅργανα, ἡ φράσις ἔρμηνεὑει ὅτι, τίποτε ἀπ' ὅ,τι ἀναπνέει, ἡ ζῆ, δὲν ἔφυγε τὸν θάνατον.' Κοτ. p. 321. —291. τὰς ἄρχοντας.—293. τον τὴν.—296. κατὰ τὰ τῆς.—298. ἔνδειζον.—305. τόσα twice.

- 310 καὶ τέλος ἡνδραγάθησαν οἱ Κωνσταντινοπολίται καὶ παίρνουν κάστρη καὶ λαὸν καὶ τὰ νησίν τε ὅλον, καὶ πλοῦτον ὑπεράπειρον, παιδιὰ, ἄνδρες, γυναῖκες, ὅλον τὸ κατακέρδησεν ἡ σπάθη τῶν Ἡωμαίων. τὸ κάστρον δὲ τ' ἐξαίρετον τὸ καθολικὸν ἐκεῖνο,
- 315 ἐν ῷ ὁ ἡηξ εύρισκετον, δὲν ημποροῦν νὰ πάρουν καὶ πολεμίζουν δι' αὐτὸ ἑκατονταπλασίως · πόσα ἐπολεμίζασι νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας, σκάλας ἐποῖκαν ξύλινας, ἐγκρύφευσαν τὰ τείχη · εὐθέως ἐνηπήδησαν ἀπέσω οί ' Ρωμαῖοι ·
- 320 κάμνουσι πόλεμον φρικτον αμφότερα τα μέρη κρεοκοποῦνται, κόπτουνται, τα αίματά των χέουν.
 τίς ἔχει διηγήσασθαι τον πόλεμον ἐκεῖνον,
 ον ἔποικαν ἀμφότεροι Ῥωμαῖοι καὶ Λατῖνοι,
 πόσα ἀνήγερτα κορμιὰ κείτονται τῶν ἐνδόξων;
- 325 τέλος τὸ μέρος τῶν Γραικῶν ἐκέρδησε τὸ κάστρον. ὁ πρῶτος ὁποῦ σέβηκεν ἀπέσω εἰς τὸ κάστρον καὶ στήσασιν τὰ φλάμπουρα 'ς τὸν τοῖχον, δύο ἦσαν αὐτάδελφοι ἐτύγχανον, 'Αλέξις καὶ Πετρολήφας, πατρὸς, μητρὸς ὡς ἐξ ἐνὸς, ἄνδρες αἰμάτων ἦσαν ·

330 ύπηρχαν καὶ δημότυχοι καὶ κάτω ἀπὸ γένος.

ώς οὖν ὁ καπετάνιος ὁ μέγας τροπαιοῦχος
τοὺς Φράγκους ἐκατέβαλεν κι αὐτὴν τὴν Ἐγκλητέραν,
καὶ πῆρεν ὅλον τὸ νησὶν καὶ κατεδούλωσέν το,
καὶ ὁ ἀνυπότακτος ῥηξ μὴ θέλων ὑπετάγη,

335 τὰ πάντα καὶ ἐκέρδησεν (ἀλλὰ καὶ πῶς ἐξείπω;),
όριζει τοὺς ὁμαίμονας οὺς προείπομεν δύο,
δημότυχοι ᾿Αλέξιος ἔτι καὶ Πετρολήφας,
οἱ ποῖοι ἠνδραγάθησαν καὶ πήδησαν καὶ πῆραν
τὸ κάστρον καὶ ἐστήσασι φλάμπουρα βασιλέως,

340 μεγάλως καὶ ἐτίμησαν, ἐδόξασαν Ῥωμαίους,
ἢθέλησεν αὐτὸς τοὺς δυὸ νὰ τοὺς ἀντιδοξάση.
ἐκάτσεν τοὺς εἰς δυὸ φαριὰ θαυμαστὰ καὶ ὡραῖα
μὲ σέλλαις χρυσοπλούμισταις, μὲ χρυσὰ πτερνιστήρια,
καὶ τὸν καθέναν ἔζωσε χρυσὸν σπαθὶν 'ς τὴν μέσην,

345 καβαλλαριούς τούς έκαμεν προσκυνητούς αὐθέντας,

The valour and reward of two Greeks who distinguished themselves in the siege of an English fortress,

They receive the honour of knighthood.

311. κάστροι. — 314. ἐκεί. — 333. κατεδούλωσέν τον. — 337, 38. Κοτ. p. 307. —342, 43. Duc. pp. 1184 and 1349; Κοτ. p. 315. —344, 45. Duc. p. 527.

γουσόζωνους καὶ βύσσινα ρούγα καταξαμύτου να έγουν και την κεφαλήν γύρωθε γρυσωμένην. καὶ παλληκάρια καλὰ διαλεκτὰ τοὺς δίδει καὶ νὰ τοὺς ἐψηκεύουσιν, ὡς ἔθος, κατ' ἀξίαν. φημίζει καὶ ἀξιόνει τους είς ὅλον τὸν λαόν του. δίδει των στάμενα πολλά κι άμέτρητον λογάριν. ταύτα ὁ Βελισάριος ἐποίησεν εἰς αὐτους. είς πάντας κατενώπιον όντες εν Έγκλητέρα. ότε δὲ πάλιν ήλθασιν ἐν Κωνσταντινουπόλει. δ μέγας Ίουστινιανὸς ἐτίμησε κάκεῖνος 'Αλέξη Πετρολήφαν τε · ρούχα τέτοια τους δίδει, ἐνδύματα παράξενα πολλά παρηλλαγμένα, ἐπάνωθε τῆς τραχηλιᾶς, κάτω εἰς τὰς ποδέας, καὶ κάτω 'ς τὰ μανίκια τὰ πάντα γρυσωμένα με λιθομαργαρίταρα πολύτιμα ώραια. τιμά καὶ ἀξιόνει τους κι ὀφφίκια τοὺς ἐδῶκε. Λοιπον πάλιν ας στρέψωμεν τον λόγον έξοπίσω.

Belisarius now builds a new fleet, ώρισε Βελισάριος είς όλα τὰ καστέλια είς όσα είχε τὸ νησὶν κείνο τῆς Ἐγκλητέρας, καὶ τεκτονήσαν έκατὸν καράβια καὶ τριήρεις. ύπο παντού ἐσύναξε τέκτονας πελεκάνους, μέσα είς μήνας τέσσαρας ἐπλήρωσαν τὰ πλοία, καὶ ρίψάν τα εἰς θάλασσαν κ' ἡρμάτωσέν τα ὅλα. έχάρηκεν, ἐσκίρτησεν ἀπέσω ἡ ψυχή του, καὶ βάλλει καὶ γεμόζει τα λάφυρά τε καὶ σκῦλα. άπηρε κέρδος, άπηρεν άσημιν καὶ γρυσάφιν, καὶ λιθομαργαρίταρα, στολάς ήγλαισμένας. καὶ πῆρε καὶ τοὺς ἄρχοντας πασῶν τῶν καστελίων καὶ κεφαλάδας οθς είχεν όλη ή Έγκλητέρα, τὸν ἡῆγα τὸν ἐξάκουστον, τοὺς πρώτους αὐθεντάδας, λιτούς καὶ ἀνυπόδητους, γυμνούς ἐντροπιασμένους σίδηρα είς τους πόδας των, εξάγκωνα δεμένους μὲ τὸ σχοινὶν 'ς τὸν τράχηλον ώς καταδικασμένους. τότε ὁ Βελισάριος ἀπ' ὅλον τὸ φουσάτον,

takes the king and the nobles of England with him,

346. 'βύσσινα ροθχα καταξαμύτου' Duc. p. 1309. — 348, 49. Duc. p. 1073; Kor. p. 394.—351. Duc. p. 819 and 1427.—359, 360. 'καὶ τὰ πάντα χρυσομένα μὲ λιθομαργαρίταρα' Duc. p. 813.—366. Duc. p. 1144.—372. Duc. p. 813, πολλάs for στολάs.—373, 74. Duc. p. 642.—377. Duc. Add. p. 69.—377, 78, Kor. p. 127.

280 ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του τὴν ἐκλογὴν ἐποῖκεν ανδρες Ῥωμαίους καὶ καλοὺς ἔστησε κεφαλάδας, νὰ προμηθεύωνται καλῶς, νὰ βλέπουσι τὸν τόπον, τῆς Ἐγκλητέρας τὸ νησὶν μετὰ πολλοῦ νὰ βλέπουν καὶ νὰ κρατοῦν τὸ δίκαιον, τινὰς μὴ ἀδικῆται.

385 ὅταν οὖν ἐσυνόρθωσεν καὶ διέταξε τὰ πάντα, ὥρμησεν, ἢμπεν εἰς τὰς ναῦς, ἐδιέβη τὴν ὁδόν του · ἐμίσευσαν καὶ κάτεργα καὶ ὅλος του ὁ στόλος. καὶ παίρνουν πλοῦτον ἄπειρον, τ' οὐ δύναμ' ἀφηγεῖσθαι. καὶ τὴν ὑγρὰν ἐτρέγασι μετὰ γαρᾶς μεγάλης.

390 εἰς εν νησὶν ἐφθάσασιν ὁ λέγουν Μιτυλήνη, ἔρραξαν, ἐνεπαύθησαν ἄχρι τρεῖς τε ἡμέρας · καὶ πάλιν ἐσηκώθησαν καὶ τὴν ὁδὸν ἐπιάσαν, κἀκεῖ πρὸς τὸ μεσάνυκτον ἔφθασαν πρὸς τὴν πόλιν. εἰς εἴκοσι ἐφθάσασι μηνὸς τοῦ Σεπτεβρίου

395 κ' εἰς τὸν λιμένα ἔρῥαξε ἐκεῖ 'ς τὸ κοντοσκάλι, ἀκτύπητα, ἀνόητα, μέχρι τοῦ περιόρθρου. καὶ τὸ πρωὶ πριχοῦ ξεβῆ ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου, παίζουν τρουμπέταις, ὄργανα, τουμπάκι', ἀνακαράδες, σύρνουν πουμπάρδαις περισσαῖς, γύρονται πάντες, τρέγουν

400 νὰ 'δοῦν ἐκείνην τὴν χαρὰν, νὰ μάθουν καὶ μανδάτα.
σηκόνουσι τὰ φλάμπουρα τοῦ βασιλέως τότε,
καταξαμύτου ταῦτα δὲ μετὰ τῶν κουδουνίων ·
κάμνουν χαρὰν ἀνέκφραστον, τίς δύνατ' ἀφηγεῖσθαι;
τῶν σκουταρίων φωταυγαὶ καὶ τῶν ἀρμάτων πάντων

405 τον ήλιον ἀντηύγαζον κι αὐτὴν τὴν ᾿Αφροδίτην, τῶν νέων τὰς παραταγὰς καὶ τὰς κραυγὰς ἐκείνων ποίαν οὐκ ήγειραν ψυχὴν ἐπὶ τὴν εὐφροσύνην; δοκῶ καὶ φύσις ἄψυχος ἐσκίρτησεν, ηὐφράνθη, ὅρη, βουνὰ, καὶ θάλασσα, νάπαι ἀντιδονοῦσαν.

410 ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς καταμαθών τὰ πάντα ὰ ἡνδραγάθησεν αὐτὸς ὁ καπετάνιός του, καὶ πῶς ἐκατεδούλωσεν ὅλην τὴν Ἐγκλητέραν, ἔφερε δέ γε καὶ τὸν ῥηξ ποδοσιδηρωμένον, and sails for Constantinople.

The Emperor's joy and reception of the victorious general.

383. Perhaps μετὰ πόνου.—388. τὸ οὐ δύναμαι.—390, 91. Kor. p. 317.—395. Duc. p. 1379 has καὶ τὸν without εἰς. Kor. p. 317 has κεἰς.—397. πρωιχοῦ.—398. Duc. pp. 1590 and 1619. In p. 1588 he merely quotes τρουμπέτες, ὅργανα, τουβάκια, ἀνακαράδες.—399. Duc. p. 220.—400, 401. Duc. p. 1682.—403. δύναται.

έγάρην ή ψυγοῦλά του, ἐσκίρτησε μεγάλως. είπεν εὐθέως, ώρισε πευκια καὶ γαμουγάδες να τα ξαπλώσουν είς την γην και πάνω να πατήση, ο μέγα καπετάνιος νὰ πάγη εἰς παλάτιν. ένθα γαρ ώκει βασιλεύς, ένθα προσεκαρτέρει. τρισχίλια του άκλουθούν άργοντες των κατέργων. είς μέσον Βελισάριος μετά μεγάλο ψήκι. καὶ μετὰ δόξης της πολλης ἐκλαμπροφορεμένος. ώς οὖν ὁ μέγας ἔφθασεν, ἐσέβην εἰς παλάτιν, ἔπεσε, προσεκύνησεν, ἐφίλει γόνατά του τοῦ βασιλεώς τοῦ ἄνακτος καὶ μετ' αἰδοῦς μεγάλης. έχάρηκεν ὁ βασιλεύς μετὰ καὶ τῆς συγκλήτου. 425 παρήν καὶ χειροδέσμιος ὁ ρηξ της Έγκλητέρας. ίδων ο μέγας βασιλεύς το πλήθος του χρυσίου, τὸ λιθομαργαρίταρον ον έφερε καὶ πλούτον, ρούχα, ενδύματα πολλά καὶ πράγματα μεγάλα, έξέστη καὶ εθαύμασεν, έφριξε θεωρών τα. γαράν γάρ είχε ποταπήν, χαράν πολλήν μεγάλην. μετά τὸν Βελισάριον ἤσθιε, συνετρύφα. ώρα οὐκ ἐδιέβαινε νὰ μὴ 'βρεθοῦν ἐντάμα· ή κλίνη τους εχώριζεν, ή κοίτη δε και μόνον. τί δὲ συνέβη καὶ κακὸ ἀνάμεσα τῶν δύο; ό φθόνος, τὸ κακὸ θηριὸν, πάλιν ἀντεσηκώθην, άντεξανέστη τοιγαρούν κατά Βελισαρίου. καὶ πάλιν κείνοι ἄρχοντες όποῦ τὸν ἐφθονοῦσαν βάλλουν διπλούν ζιζάνια είς ὧτα βασιλέως, παίρνουν χολόκοκκα πικρά, πλήρη, φαρμακωμένα. συκοφαντείται δε αὐτὸς ὑπὸ τῶν μεγιστάνων ώς δημηγέρτης καὶ δεινός ἀντάρτης βασιλέως. ούκ είχαν μάτια νὰ θωρούν τὴν παρρησίαν τούτου. καὶ τότες οὖν οἱ ἄρχοντες οἱ καταμυτωτάδες προσέργονται τῶ βασιλεῖ καὶ ταῦτα καταγγέλλουν. Ασάνης τε καὶ Λάσκαρις καὶ Καντακουζηνός τε, Δούκας, 'Αστράς καὶ ὁ Κανάς καὶ ὁ Διπλοβατάτζης,

but again the jealousy of the courtiers works mischief for him.

Belisarius is now the

Emperor's most intimate friend;

415, 16. 'εἶπεν εὐθέως δρισε πεύκια και χαμουχάδες Νὰ τὰ ξάπλωσιν εἰς τὴν γῆν etc.' Duc. p. 565.—436. κατ' ἀβελλισαρίου.—438, 39, 40. Duc. p. 1754.—440. πλήρης.—444, 45. 'και τότες οὖν οἱ ἄρχοντες, οἱ καταμιτοτάδες, Προσέρχονται τῷ βασιλεῖ.' Duc. p. 610.

Παλαιολόγος Πρίγκηπας, Φρανζής ὁ Λεοντάρις, ' Ράλλης Παλαιολόγος τε άμα καὶ Πριμμηκύρις,

450 ὁ Κοντοστέφανος συνών καὶ αὖτος μετ' ἐκείνους. " βλέπεις τὸν ἄνδρα" λέγουσιν " δέσποτα γης 'Ρωμαίων, θωρείς του Βελισάριου, ου έχεις καπετάνου, αὐτὸς τὴν βασιλείαν σου ταγέως θέλει πάρη. να μή περάση τρίμερον και να σε την σηκώση.

455 όλον τὸ πλήθος τοῦ λαοῦ θέλουν τον, ἀγαποῦν τον, κ' είς τὸ πτερόν του ὁμνέουσιν μικροί τε καὶ μεγάλοι,

καὶ πεθυμούν καὶ θέλουσιν νὰ γένη βασιλέας. κ' είς τούτο τὸ ἐξώρθωσεν, είς ἐπαρσιὰν ἐσέβην, κ' οία σίδηρος μάγνησι έσυρε τὸν λαόν σου,

460 κι αν ούκ έγώσης τον είς γην και να τον θανατώσης, τὸν ἰδικόν σου θάνατον ταχέως θέλεις ἴδη." ώς ήκουσεν ό βασιλεύς τούς λόγους των άρχόντων, έμετελλάγην όψη του, ηλθεν είς ἀηδείαν, καὶ μίσος ή καρδία του έτρεφε κατ' έκείνον.

465 έξ ἄπαντος οὐκ ἤθελεν ἐμπρός του νὰ τὸν βλέπη άντι τιμής ής έμελλε να δώση πλεωτέρας, έπει πολλά ετίμησε το γένος των 'Ρωμαίων, τύφλωσιν έμελέτησε κατά Βελισαρίου. βουλήν βουλεύεται σκαιάν πάμπαν να τον τυφλώση.

470 τοιαθτα [είν'] τὰ παίγνια τὰ πολεμάς, ὧ φθόνε! όρίζει, φέρνουν τον κάκει προς τὰ τοῦ βασιλέως, καλ δένουσι τὰς χειράς του, εξαγκωνίζουσίν τον . άκτύπητ', άνεγνώριστα ἐτύφλωσαν τὸν ήρων, νὰ μὴ τὸ μάθουν οἱ πολλοὶ κ' ἐμποδιστῆ τὸ δρᾶμα.

475 κλαί τον ὁ ήλιος αὐτὸς, κλαί τον καὶ ή σελήνη, καί τὰ στοιχεία τ' άψυχα συγκλαίουν, συλλυπούνται. εμάθασίν το οί πολλοί, τὸ πόπολον τῆς πόλης. μικροί μεγάλοι έδράμασι νὰ πᾶν νὰ τὸν ἰδοῦσιν. ώς είδασι τὸν ήρωα, πηρὸς, τυφλὸς νὰ ένι,

480 οί μεν εκλαύσασι πολλά, εθρήνησαν βαρέως, οί δὲ καὶ ἐταράχθησαν, ἐξέλουν ταῖς μαχαίραις. ζητούν τὸν Βελισάριον μετά μεγάλου θράσους. έκει εύρισκουν τον τυφλον είς της Χρυσιάς την πόρταν. They accuse ing popular favour in order to sup-

Justinian orders Beli-sarius' eyes to be put out.

carried out ;

all hasten to behold and

454. ἐσικόσει.-470. [είν] om.-472. Duc. Add. p. 69. -473. γρον: cf. 550, 561, 768 and 788. - 476. τὰ ἄψυχα.

Belisarius bitterly complains of the cruel treatment, maintains his innocence, άλαός του νὰ κάθεται, νὰ κλαῖ τὸ ῥιζικόν του όλοι λυπούνται, κλαίουσι μικροί τε καὶ μεγάλοι. 485 διαβάζει γρόνους ίκανούς, βοών, αναστενάζων " που μοι τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ἡ δόξα μοι καὶ κλέος, ή παρρησία ή πολλή, που γάρ μοι και τὸ κράτος; ήργησαν πάντα, γάθησαν, ἔφυγον, ἐπετάσαν • όλα τὰ ἐστερεύθηκα, ὁμοίως καὶ τὸ φῶς μου. οὐαὶ οὐαί μοι τὸ λοιπόν! τώρ' ας γαροῦν ἐγθροί μου! δ της πικράς μου συμφοράς καὶ δολερης μου τύχης! έγνων σε, κόσμε, έγνων σε, τρόχ' ασύστατε βίου, καὶ τὰ πικρὰ γολόκοκκα, τὰ δίδεις καθ' ἡμέραν, σκορπίε, φθόνε δολερέ, μὲ μύρια κεντρούνια. 495 πλήρη νά 'νε τὰ κέντρα σου, γεμάτα τὸ φαρμάκιν. κάμε και εδακάσασιν άπαντά μου τὰ μέλη. καὶ τοῦ φαρμάκου ὁ θυμὸς ἐνέδραμεν καὶ κάθει μέσα 'ς τὰ δυὸ τὰ μάτια μου καὶ τύφλανε τὸ φῶς μου. αν ην' και 'γώ 'πραξά ποτε δόλον, δημηγερσία. 500 αν ετραϊτουρεύθηκα τὸν μέγα βασιλέα, δίκιον εύλογον έπαθα, κανείς μη με λυπάτω. εί δὲ κάγω ἀναίτιος ὑπάρχω ἄπερ ἔφην, νὰ μὴ τ' ἀφήση ὁ θεὸς ἄκριτον εἰς τὸν κόσμον. τὸ σῶμά του γη μη δεχθη, τ' ὀστά του ρίψη έξω, νὰ 'δῆ κι ὁ μέγας βασιλεύς, τὸ κρίμα νὰ γνωρίση." ταθτά λεγεν ο τληπαθής μετά πολλών δακρύων. έκει γαρ υπεστρέφετο είς ένα μοναστήριν, πολλά γάρ ἐνδοξότατο, βασιλικὸν καὶ μέγα. τὸ λέγουν Παντοκράτορα · έγγιστά που κ' εἰς ἄλλον ώραιον μοναστήριον άγίων ἀποστόλων. κάκει ὁ Βελισάριος ἐμόνασε καὶ κάτσε, ν' ἀναστενάζη ἀπὸ ψυχής, νὰ κλαῖ ἀπὸ καρδίας. καὶ μὲ καιροῦ διάστημα παίρνοντα χρόνος ένας, μανδάτα ἐπεσώθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει. οί Πέρσαι έγυρόντισαν κατά τοῦ βασιλέως, λεηλατούν, κουρσεύουσιν ταις χώραις των 'Ρωμαίων. ώρισε γουν ο βασιλεύς ν' άρματωθουν φωσάτα, να μαδευτούν, να συνακτούν, κατά Περσών να πάσιν

and invokes the wrath of Heaven against his enemies.

He retires into a convent.

The Persians begin a war against the Greeks, and the Emperor prepares an army and

494, 95. Duc. p. 635.—494. Duc. p. 1754.—497. Kor. p. 101.—500, 1. Duc. p. 1595.—505, γης. τὰ στέα.—517. Duc. p. 741.—518, 19. Kor. p. 229.

520 καβαλλαρέοι καὶ πεζοὶ τριακόσιαι χιλιάδες Εὐρώπης καὶ 'Ασίης τε, 'Ανατολῆς καὶ Δύσης. ἀφ' οὐ δὲ ἐσυνώρθωσεν ὅλα του τὰ φωσάτα, καὶ τὴν ὑγρὰν ἐπλήρωσε κάτεργα καὶ καράβια. τῆς πέζης δὲ διὰ ἔηρᾶς ἄνδρες αἰμάτων πάντες:

525 τοῦτο καὶ μόνον ἔλειπε τὸ ποιὸν νὰ ποίση αὐθέντην, ποῖον νὰ ποίση στρατηγὸν, νὰ ποίση καπετάνον. πολλὰ ἐλιγοτρώθησαν οἱ ἄρχοντες οἱ πρῶτοι, οἱ μὲν ἐκεῖνον ἔθελον, οἱ δ' ἄλλοι πάλιν ἄλλον τὸ πλῆθος οὐκ ἠρκέσθηκεν νὰ καρτερῆ, ν' ἀκούη,

530 καὶ τὴν βουλὴν ἢν ἔποικαν οἱ ἄρχοντες σχολάζουν φωνάζουν Βελισάριον μικροί τε καὶ μεγάλοι. κἀκεῖνος ὡς τὰ γροίκησε τὰ λόγια τοῦ ποπούλου, ἐλεεινῶς ἐφώναζεν, ἔλεγεν, οὕτως εἶπεν "ἀφῆτέ με τὸν ἄλαον καὶ τὸν ἀπελπισμένον.

535 ἐμένα τὸν ἐχήλωσεν ὁ τροχὸς καὶ ὁ χρόνος,
καὶ πάλιν τὸν ἐγκρέμνισεν ἡ ἔρις καὶ ὁ φθόνος."
καὶ πάλιν ἔστησε βουλὴν, τις κρείττων ἔνι πάντων,
νὰ γένη μέγας στρατηγὸς καὶ μέγας καπετάνος.
καὶ εἶς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας εὐγενικὸς καὶ μέγας,

540 ἄξιος, φρονιμώτατος, μᾶλλον καὶ ἀνδρειωμένος, ώς ἔχων αἶμαν ὑψηλὸν κι ἀπὸ γενεᾶς μεγάλης, τὸν βασιλεὰ δικάζεται, θαρρώντα λέγει οὕτως "ὧ αὐτοκράτορ βασιλεῦ, ἄνακτα τῶν ἀνάκτων, 'Ανατολῆς καὶ Δύσεως, πάσης τῆς οἰκουμένης,

545 όλοι την βασιλείαν σου, όλοι την άγαπουσιν ·
δμως δ φθόνος έποικε την βασιλειάν σου ταύτην,
καὶ ἀπετύφλωσε λοιπον τον ὀφθαλμον της πόλης,
τον μέγα Βελισάριον, τον ὅντως ἀνδρειωμένον.
καὶ μετὰ πάντων ἤκουσας τὰς βουλὰς τῶν ἀρχόντων,

550 διὰ τὸν φθόνον τὸν πολὺν δυ εἶχαν εἰς τὸν ήρων.
ἀλλὰ τολμῶν παρακαλῶ τὸ κράτος σου τὸ μέγα,
καὶ ἄκουσον, ὧ δέσποτα, τοῦ δούλου σου τοὺς λόγους.
ἔχει ὁ Βελισάριος υίὸν ἀνδρειωμένου ·
σωστὸς ἔνι εἰς τὸ κορμὶν, ὅμοιος τοῦ πατρός του ·

555 καὶ δώρησε καὶ χάρισε ἀντὶ πατρὸς ἐκεῖνον

fleet against them;

the people loudly demand that the command should be given to Belisarius;

he, however, declines.

A courageous nobleman taxes the Emperor with his former injustice to Belisarius,

and recommends the appointment of the old general's son to the command.

520. κὰπεζοι. — 527. ἐλογοτράδισαν. — 533. πέ instead of εἶπε. — 550. Duc. Add. p. 85. Υρον. — 551. παρακαλῶν.

τοῦ νά 'νε καπετάνιος ἐπάνω εἰς τὸν στόλον. νά 'νεν αὐθέντης στρατηγός, στρατάρχης καὶ κρατάρχης. εί ούτως ποίσεις, βασιλεύς, έξαλαφώσειν ένεις τούς πόνους του πτωγού τυφλού άβελισαριού σου. καὶ θεραπεύσεις καν δαμίν έκ τὸ κακὸ τὸ είδε. 560 πολλά γάρ σε εδούλευσε, πολλά 'πραξεν ο ήρως. πολλά γάρ ηνδραγάθησεν, πολύν πλούτου σε δώκεν. την 'Αφρικήν ἐσκύλευσε καὶ ἐκατάλυσέν την. τούς Οὐανδάλους ἔπεισεν εἰς ζυγὸν δουλοσύνης καὶ τὸν Γελίμερ έβαλεν ὑποκάτω ποδών σου." ταῦτα καὶ ἄλλα πλειότερα ἐφθένξατο ὁ ἄργων προς 'Ιουστινιάνιον τον άνακτα της πόλης. ό βασιλεύς ώς ήκουσε τοῦ ἄργοντος τοὺς λόγους. ἐπήνεσε τὸν ἄνθρωπον τῆς Φιλαδίκου γνώμης. έπείσθηκεν είς την βουλήν, έπενευσεν αὐτίκα. όρίζει, λέγει " φέρετε υίον Βελισαρίου." μαθών ὁ τληπαθέστατος ἐσέβησάν τον πόνοι. έτρεμεν ή καρδούλά του, μή τι δεινον συμφέρη κακὸ πικρὸν ὁ ἄστατος τοῦ κόσμου τὸ τροχήλι. ο νέος ἐσυντρόμαξεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μη ποίσουσι κι αὐτὸν τυφλὸν ώς τὸν αὐτοῦ πατέρα. καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ τὴν ὄψιν του ἐχάσεν. τοῦτον ίδων ὁ βασιλεύς, πιάνει τον ἐκ τὸ γέριν. καθίζει τον είς εν θρονίν ο είχεν ο πατήρ του. τιμά καὶ ἀξιόνει τον, πλούτον πολύν τον δίδει. καὶ στρατηγον τον έκαμεν είς όλον το φωσάτον. τὸ πλήθος όλον τοῦ λαοῦ θέλουν τον, ἀναποῦν τον. τιμήν καὶ δόξαν δίδουσι τὸν νέον καπετάνον έκ την αγάπην την πολλην ην είχαν έκ πατρός του. καὶ ὁ πατήρ ήρμηνευσεν πολλά τὰ τῆς στρατείας, πως νὰ ξορτώση, πως νὰ μπη, νὰ βγη καὶ νὰ νικήση, καὶ όλον ἐξεπαίδευσεν, ώς δεί καὶ ώς τυγαίνει. τότε καὶ ὁ 'Αλέξιος ὁ στρατηγὸς ὁ μέγας δένει τὰ χέρια του σφικτά, ως ἔπρεπεν, ἀξίως, φιλεί τὰ ἴγνη τῶν ποδῶν τοῦ τε Βελισαρίου, ήγουν πατέρα τὸν αὐτοῦ ὁμοίως καὶ μητέρα,

The Emperor orders young Belisarius to be brought before him.

Father and son are greatly terrified and anticipate new cruelty,

but the Emperor receives young Belisarius in a very honorable manner.

and his father assists him in the duties of his command.

557. Duc. p. 1457.—558, 59, 60. Kor. p. 102.—561. Гроз.—562. толадя. So again v. 580.—573. Duc. p. 593.

καὶ μετὰ πλείστην τὴν χαρὰν ὑπάγουν κατὰ Πέρσας καὶ τὰ φουσάτα ἔλαμπον ὡς ἥλιος τὴν ἡμέραν, ἀντέλαμπεν ὁ στρατηγὸς 'ς τὴν μέσην τοῦ φουσάτου.

595 σαράντα έξεπλήρωσαν νὰ σώσουσιν ἡμέρας, καὶ τὸ λοιπὸν ἐφθάσασιν καὶ μίχθησαν ὁμάδιν, Πέρσαι γε καὶ Σαρακενοὶ, ἀκμὶ καὶ ἄλλα γένη. μετὰ Γραικῶν ἐμίχθησαν βαβαὶ, καὶ τί ἐγίνη; ἡ ἐμπροστέλλα τῶν Περσῶν σαράντα χιλιάδες,

600 τῶν δὲ 'Ρωμαίων ἡ στρατιὰ ὑπῆρχε δυὸ μυριάδες.
καὶ οἱ 'Ρωμαῖοι τρέχουσιν ὡς γῦπες εἰς τὸ βρῶμα·
δρομαίως καταπάνω τους κάμνουν θνῆσιν μεγάλην,
σφάττουν, τιτρώσκουν, θανατοῦν, νικοῦν τους κατὰ κράτος.
καὶ ἄλλους μὲν ἐδούλωσαν καὶ ἄλλους—πῶς ἐξείπω;

605 οὖτε νὰ φύγουν ἠμποροῦν οὖτε νὰ πολεμήσουν,
καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ ἔρριψαν τ' ἄρματά των.
τοὺς πλείστους ἐκατέκοψεν ἡ τῶν Ῥωμαίων σπάθη,
τοὺς δ' ἄλλους κατεσκλάβωσαν μετ' ἐντροπῆς μεγάλης.
ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, αὐθέντης τῆς Περσίας,

610 τὸ πῶς ἐχάσε παντελῶς τὸ ἄνθος τοῦ φουσάτου καὶ ὅσους ἐσκλαβώσασιν καὶ ὅσους ἐσκοτῶσαν, οὖκ εἶχεν ὅ, τι δράσειε, τί πρᾶξαι, τί ποιήσειν τὸ πρῶτον ἔκλαυσε πικρῶς, ἐθρήνησε βαρέως ὁ δεύτερον πέμπει χρήματα, ἀμέτρητον λογάριν •

615 τίτοιον κανίσχιν ἔπεμψεν μέγα καὶ θαυμαστόν τε καὶ πλοῦτον ὑπεράπειρον καὶ ὑπερβολικόν τε. τριακόσια ἄλογά 'στειλε μετὰ τῶν κιβουρίων, πλήρεις χρυσάφιν ἄμετρον ἔτι καὶ χαμουχάδες, μὲ 'ποκρισιάριους ἐκλεκτοὺς πάνυ ὡραιωμένους,

620 δεινούς, καλούς, φρονίμους τε είς έρωταποκρίσεις, συνθήκας ποίσουν κ' ίσασμὸν καὶ φόρον νὰ τὸν δίδουν, τὸν βασιλεὰ, τὸν ἄνακτα τῆς Κωνσταντινουπόλης, χρυσάφιν δλοκάθαρον λίτρας τριάντα κατ' ἔτος, τὸν νέον Βελισάριον, τὸν στρατηγὸν 'Ρωμαίων,

596. Kor. p. 331.—597, 98. Kor. p. 23.—599, 601. Kor. p. 121.—'δὲν εἶναι σαφὲς, ἀν 'Εμπροστέλλαν νοῆ κυρίως τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως, τὴν πρώτην ἀράδαν (la première ligne), ἡ ἐξαιρέτως τὸ 'Ιππικὸν (la cavalerie), συνεκδοχικῶς, ἡ μὰλλον καταχρηστικῶς, ἀπὸ τὸν στηθιστῆρα (poitrail) τῶν ἵππων, τὸν ὁποῖον διως συνηθέστερον ἀνόμαζαν 'Αντελήναν καὶ 'Εμπροσθελήναν.'—615. Duc. p. 575.—617, 18, 19. 'Τριάκοντα ἄλογα στεῖλε μετὰ κοντούρων πλήρεις, χρυσαφίου "Αμητρον ἔτι καὶ χαμουχάδες μὲ ἀποκρισιαρίους ἐκλέκτους.' Duc. p. 565.—619, 20. Duc. p. 437.—621. φόνον Giles perhaps misreading the MS.

The Greek army is victorious against the Persians.

The Persian king sends an embassy with rich presents and offers to pay an annual tribute.

The ambassadors follow young Belisarius to the capital,

and there hear of the cruel fate of the old general.

Ambassadors from all hostile states arrive at Constantinople,

and the Emperor prepares a grand reception for them.

νὰ παύση πάμπαν τὸν θυμὸν, νὰ ποίσουσιν εἰρήνην -	625
νὰ γένη τρέβ' ἐληθινὴ μετὰ τὸν βασιλέαν.	
παρακαλούν και λέγουν τον του να στραφή μετά τους,	
ἐπήκουσεν ὁ ήρωας ἐκείνους τοὺς μεσίτας,	
έστράφηκεν, εγύρισεν, ὑπάγουν εἰς τὴν πόλιν,	
καὶ κέρδος ἔδωκε κι αὐτὸς τὸν μέγα βασιλέα.	630
καλώς τὸν ὑποδέχθηκε μετὰ τιμῆς δεούσης •	
ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλον, ἐκατεφίλησέν του,	
πάλιν ὁ καπετάνιος ἐφίλησε τζαγκίν του.	
τους δε μεσίτας εκ παντός ετίμησεν ενδόξως.	
λαβων τὰ δωρ', ἐχάρηκεν ἀπέσω ἡ ψυχή του.	635
πλατύνω την ἀφήγησιν, πολλά την παρασύρνω.	
άλλ' επί το προκείμενον ας στρέψωμεν τον λόγον.	
εμάθασιν οἱ ἄρχοντες, ἡκούστη πανταχόθεν,	
τὸ πῶς τὸν Βελισάριον, τὸν μέγα τροπαιούχον,	
του νικητήν τε και στερρου, του όντως ανδρειωμένου,	640
τον φρόνιμον και πρακτικον, την δόξαν των 'Ρωμαίων,	
ό βασιλεύς ἐτύφλωσεν, ἄλαον τον ἐποίκεν.	
όσοι ήσαν μαχεσόμενοι μετά τὸν βασιλέα	
καὶ ὅσοι ἐφοβόντησαν τὴν Κωνσταντίνου πόλιν,	
άποκρισιάριους ἔστειλαν, κανίσχια καὶ δώρα,	645
καὶ ἄρχοντας ἀπέστειλαν σοφούς ἄνδρας μεσίτας,	
νὰ προσκυνήσουν τὸν λαμπρὸν Ἰουστινιανόν τε,	
νὰ 'δοῦν καὶ Βελισάριον, εἰ ἔνι τυφλωμένος.	
ήλθασιν, ἐπεσώσασιν εἰς Κωνσταντίνου πόλιν.	
έφθασαν εἰς παλάτια νὰ δοῦν τὸν βασιλέα.	650
ό βασιλεύς έξέβηκε, μεγάλως τούς έδέχθην,	
εὐγενικά, τιμητικά, ώς πρέπει κατ' άξίαν.	
ώρισε γοῦν ὁ βασιλεύς ὅλους τοὺς μεγιστάνους	
νὰ ἔλθουν εἰς παλάτιον, ὅλοι των νὰ καθίσουν,	
τιμητικά εὐγενικά ἐκλαμπροφορεμένοι	655
ν' ἀποδεχθοῦν τοὺς ἄρχοντας, τοὺς ἀποκρισιαρίους,	
νὰ δώσουν λόγους πρακτικούς κι ἀντιλογιὰς νὰ πάρουν.	
ό βασιλεύς ἐστόλισεν ὅλα του τὰ παλάτια,	
πανία χρυσούφαντα ἐκρέμασαν εἰς τοίχους,	
ύπεύκια κατέστρωσε πολλά ἐν τῷ ἐδάφει ·	660
The state of the s	

625. πάμπα.—645. Duc. p. 575.—648. Ιδοῦν.—651, 52. Duc. p. 445.—658, 59, 60. Duc. p. 419.—658, 59. ΄δ βασιλεὺς ἐστόμησε ὅλα τὰ παλάτια Πανία χρυσουφαντα. Rursum Πανία χρυσούφαντα ἐκρέμασεν εἰς τείχη.' Duc. p. 1092.

τὸν θρόνον δὲ τοῦ ἄνακτος καὶ τίς νὰ τ' ἀφηγῆται;
ἔγκοπτος ὅλος πλουμιστὸς καὶ παραχρυσωμένος ·

ὡς ἐπηρμένος βασιλεὺς ἐκάθετον ἐπάνω,

ἐκ δεξιῶν κι ἀριστερῶν νὰ στέκουν δύο παίδες,

665 τοῦ βασιλεῶς παιδόπουλα ὡς εἰκοστὸν τὸ ἔτος,
τὸ ἔνδυμα χρυσαφωτὸν καὶ χρυσοκεφαλάδες,
ἐτίμησαν τοὺς ἄρχοντας ἐντόπιοι τοὺς ξένους.
ἀλλὰ νὰ στρέψω βούλομαι νὰ ἀπῶ πρὸς τοὺς μεσίτας,
πόσον κανίσκιν ἔφερον αὐτοὶ τὸν βασιλέαν.

670 τριάκοντα κρατούσασι λεκάναις χρυσωμέναις, καὶ ἄλλαις πάλιν δώδεκα, μεγάλαις νά 'νε τούταις, νὰ ταις κρατοῦσι δώδεκα ὁ καθαεὶς τὴν μίαν, γομάταις νά 'νε τὰ φλουριὰ τὰ κοκκινοχρυσέα, σχάδια χρυσοτζάπωτα πολλὰ ώραιωμένα,

675 λιθάρια ἀτίμητα, τρανὰ μαργαριτάρια.
ταῦτα οἱ πρέσβεις ἔφερον τὸν βασιλεὰ κανίσχια.
ὁ βασιλεὺς ἐδέχθην τα μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
ὁρίζει καὶ καθίζουσιν εἰς θρόνους ἐπηρμένους.
λόγους πολλοὺς ἐξέφηναν τῆς φρονήσεως ὅλης,

680 καὶ μετὰ πάντων ἤλθασιν περὶ Βελισαρίου ·
λόγους ἐσυνετύχασιν οἱ ξένοι ἐντοπίους
ποῦ ἐστιν, ποῦ ἐστὶν αὐτὸς ὁ Βελισάριός τε;
εἰς ποιὸν σκάμνον καθέζεται πλεὸν ἔνδοξον ἀντ' ἄλλα;
καὶ δείξετέ μας τὸν αὐτὸν νὰ δοῦμεν τὴν μορφήν του,

685 τον μέγα και έξάκουστον, την δόξαν των 'Ρωμαίων. πάραυτα Βελισάριος ἀφτας γωνιας ὁποῦ 'τον,
ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι, μὲ στεναγμοὺς καὶ θρηνον,
σεβαίνει εἰς τὸ μέσον των, ἐκείνων τῶν ἀρχόντων
τό 'να του χέριν νὰ κρατεῖ καυχὶν ἐλεημοσύνης,

690 καὶ τ' ἄλλον χέριν νὰ κρατεῖ ξυλένο δεκανίκιν.
τοὺς ἄρχοντας ἐγύρευε, τριγύρου τριγυρίζει,
καὶ τὸ καυχὶν ἐδείκνυε καὶ οὕτως τοὺς ἐλάλει,
καὶ λόγους καρδιοφλογιστοὺς λέγων μετὰ δακρύων
"δότε τὸν Βελισάριον ὀβολὸν 'ς τὸ καυχίν του,

695 τον ον ή τύχη ύψωσε καὶ τύφλωσεν ο φθόνος.

661, 62. Duc. p. 1184.—663, 64, 65. Duc. p. 1767.—673, 74, 75. Duc. p. 1740. γεμάτες. χρυσσιζάπωτα.— 674. Duc. p. 1564.—675. Duc. p. 877.—676. κανίσ [without χια οτ κια].—683. και instead of είς, perhaps we should write κ' είς.—686. αὐτὰς γονέας.—688, 689. Duc. p. 625.—691. Duc. p. 270. τριγύρου γύρου γυρίζει.

The Imperial splendour described.

The presents of the ambassadors described.

The ambassadors express a wish to see the worldrenowned Belisarius:

behold! the blind hero emerges from a corner and makes the round of the hall, asking for an alms. When Belisarius bids the beholders beware of jealousy and hatred, the causes of his downfall,

a courtier ventures to blame the hero for his free speech,

βλέπετε Βελισάριον, ἄρχοντες, βλέπετέ τον, δότε του πάντες δβολου και διακουήσετέ του. τον ου ή τύγη ἐκάθισεν εἰς θρόνον ἐπηρμένον. κι ὁ φθόνος τὸν ἐκρήμνισεν κ' ἔγει τὸ φῶς γαϊμένον." βλέπουν, θωρούν, στογάζουνται οι άργοντες οι ξένοι. πως του έγάσαν ἄδικα καὶ πως του έτυφλωσαν. καὶ πάλιν Βελισάριος ἐκίνησε τὸν γύρον. τριγύρωθε τούς άρχουτας αίτων έλεημοσύνην. δύο καὶ τρεῖς τὸ ἔποικεν κατενώπιον πάντων. καὶ τοῦτο ἐπολέμαν το εἰς ὕβριν βασιλέως, όπως ύπὸ τοὺς ἄργοντας λάβοι τὴν ἀτιμίαν, όμοιῶς καὶ ἀφτοὺς ἄρχοντας τὸν ψόγον οὐκ ὀλίγον. και πάλιν ετρυγύριζε μετά καυγίν λαλώντα "δότε μοι πάλιν ψυγικον, ἄργοντες, δβολόν τε." με βρυχημούς και στεναγμούς ελάλειν " είς το γέριν δότε μοι έλεον, δότε μοι, οἱ ἄρχοντες, νὰ ζῆτε, καὶ βλέπετε οἱ ἄργοντες νὰ κάμνετε τὸ δίκιον. να βλέπετε τους φθονερούς, μήπως άδικηθητε. ωσπερ τὸ ἔπαθα κάγὼ καὶ χάσαν μὲ τὸ φῶς μου." ταῦτά 'λεγεν ὁ δυστυχής μετὰ κλαυθμοῦ μεγάλου. καὶ είς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐντοπίους ἔφη, είς αύτον με την μάνητα αύστηρως ονειδίζων "παῦσον, ὁ Βελισάριε, μη ζητής ώσπερ πένης. οὐ γὰρ ὑπάρχεις ἐνδεὴς ὡς ξένος καὶ ζητιάρης, άνθρωπος είσαι τοπικός πολύολβος, σπητάτος, μὲ πράγματα καὶ μὲ καλὰ, μετὰ πολλών χρημάτων. και σύ ούδεν αισχύνεσαι ούδ' έντροπή το έχεις νὰ τριγυρίζης νὰ ζητάς ώσὰν διακονιάρης. ήμας δὲ κάμνεις έντροπην καὶ πλέον εἰς ἐσέναν, όταν έδω 'ς την μέση μας ηλθες κατονειδίζων. εί γάρ καὶ γέγονας τυφλός, άλλ' έχεις έξ οἰκείων, πραγμάτων των καμάτων σου καὶ πολλών συνθεμάτων ύπαγε είς του οἰκόν σου καὶ τρέφου ἐξ ἐκείνων, καί μη ζητάς μετά καυχίν και κλαίης ώς μη έγων κι ένι μεγάλη σου ντροπή και έντροπιάζεις κι άλλους. 730

707. abτovs.—709. Duc. p. 1785.—710. ένα χέριν.—715. Here the MS. adds in red ink "Ορα in the margin.—716, 17, 18. Duc. p. 870.—719. Duc. p. 464. οδ om. and dots in the MS.—722, 23. Duc. p. 293 reads, ώς ένας διακονάρης against the MS.

καὶ νὰ καὶ τοῦτο τὸ φλουρὶν καὶ μὴ μᾶς ἐντροπιάζης, καὶ διάβαινε τὴν στράτα σου, πάγαινε τὴν ὁδόν σου." ταῦτα ἐλάλησεν κἀκεῖ ὁ ἄρχων τῆς κακίας, ὁποῖος ἦτον ἀφορμὴ κ' ἔβαλε καὶ τοὺς ἄλλους,

735 νὰ δώσουν μαρτυριὰν ψευδὴν περὶ Βελισαρίου.
πάραυτα Βελισάριος αὐτὸν ἀπολογεῖται
" ἀλήθειαν λέγεις, ἀδελφὲ καὶ ἄρχοντά μου 'Ράλλη,
ἔχω κάγὼ 'ς τὸ σπήτι μου πλοῦτον, φαγὸ, ποτεία·
ἀλλὰ στερούμενος τὸ φῶς τὸ γλυκερὸν τοῦ κόσμου,

but is justly rebuked by Belisarius.

- 740 τί μ' ἀφελοῦν τὰ ὑπέρπυρα, τί μὲ 'φελᾶ ὁ πλοῦτος,
 νὰ μὴ θωρῶ τὰ σύμπαντα καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου;
 λέγεις πῶς οὐκ αἰσχύνομαι νὰ λέγω τὸ κακό σας,
 τὸ ὅσον μὲ ἐβάρυνεν ὁ φθόνος ιδικός σας,
 κ' εἰς ὅσον μὲ συνέφερεν καὶ ἔχασα τὸ φῶς μου.
- 745 βλέπεις με πῶς εἶμ 'εἰς αὐτὸ, ζητῶ σὰν διακονιάρης.
 νά 'χα τὸ φῶς μου, νά 'βλεπα κι ας ἤμουν'ς ὅλα χρειάρης!
 περοῦ καὶ γίνου μου τυφλὸς καὶ σὰ εἶσαι φλαμπουριάρης.
 ὅμως οὐ καταδέχομαι νὰ λάβω τὸ φλουρίν σου ·
 στρέψε το 'ς τὸ σακκοῦλίν σου καὶ σφίξε τὸ λουρίν σου.
- 750 ἐπεὶ μὲ ποίκετε τυφλὸν καὶ χρήζω μίαν φόλην,
 τί σᾶς βαροῦν οἱ λόγοι μου καὶ σφάζουν τὴν καρδιάν σας;
 παίδευσιν δώσει σας ὁ θεὸς, ἐσᾶς καὶ τὰ παιδιά σας
 εἰς ὅσον κάμετε κακὸν ὁ θεὸς νὰ σᾶς πληρώση."
 ταῦτά ᾿λεγεν ὁ δυστυχὴς μὲ πόνους καὶ μὲ δάκρυα,

755 καὶ ἐκ τοῦ πόνου τῆς καρδιᾶς ἐξέβαινεν ἐντάρα, καὶ κύκλφ περιέτρεχεν 'ς τοὺς ἄρχοντας τοὺς ξένους καὶ θόλανε τὰ μάτια των καί 'κλαιον καὶ βρυχῶντο, καὶ συχνὸν ἐστενάζασιν δμοῦ μετὰ τὸν ἥρων. κατηγοροῦν καὶ μέμφονται τὸν μέγαν βασιλέαν,

760 " εἰς τὸν ἀκούση φθονεροὺς νὰ χάση τίτοιον ἄρμα, τὸν ἐφοβήθησαν πολλοὶ βασιλεῖς καὶ ἡηγάδες · Γελίμερ δορυάλωτον ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν, Οὐίττυγι τοὺς βασιλεῖς ἤγαγεν εἰς τὴν Βίζαν καὶ τούτους ὡς ἀνδράποδα τραχηλοδεσμωμένους.

765 & ἄναξ, μέγα βασιλεῦ, φίλε Βελισαρίου,

God will no doubt punish the authors of Belisarius' misfortune for their wickedness.

The strangers pity the hero and wonder at the Emperor's shortsightedness in mutilating his best warrior.

734. καὶ βαλλε.—740. Duc. p. 1639; Kor. p. 296.—745. Duc. p. 293, ημαι.—746. Duc. p. 1759.—749. Duc. p. 829.—754, 55. Duc. p. 389; Kor. p. 125.—758. Υρον.—764. τραχηλοδεσμένους.

τον δυ γγάπας έκ πολλού, δυ ύψωσας έκ πόθου, κ' είς τον εκάθησας θρουίν υπέρτερον και μένα. καὶ ποικές τον καὶ στρατηγον 'Ανατολής καὶ Δύσης, τὸν είγες ἄρμα καὶ σπαθίν καὶ φόβησες τοὺς πάντας. καὶ σκῦλά τε καὶ λάφυρα ἐνέπλησε τὴν πόλιν. καὶ τίμησε καὶ δόξασε καλώς την βασιλειάν σου. καὶ σὺ δὲ ἀντιδόξασες μὲ ὅλην τὴν καρδιάν σου, δς τ' ὄνομά του ἔγραψες είς τὰ νομίσματά σου, είς μιὰν ἐγγάραξες μεριὰν κορμίν της βασιλειάς σου. καὶ εἰς τὴν ἔτερην μεριὰν ἀβελισάριον τε. ένοπλον, μέγα στρατηγον, γράφοντα καὶ τοιάδε Γ'ούτος ό] Βελισάριος, ή δόξα των 'Ρωμαίων'. τί σοὶ τὸ ἔποικες κακὸν καὶ τύφλανες τὸν ἥρων. καὶ σκότασες τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλης: καὶ ἀπὸ τότε κ' ἔκτοτε πόλις ἐταπεινώθην. φράσον μοι τοίνυν τάχιστα, λέξον μοι δια τάχους." εὐθύς τοῦ ἀπεκρίθηκεν ὁ βασιλεύς καὶ λέγει " έφης μοι πως ετίμησα καὶ πως εδόξασά τον, κ' είς τὸ έμὸ τὸ νόμισμα ἐκεῖ ἐγγάραξά τον, κ' ἐπίγραμμα βασιλικον ἔνοπλον ἔγραντά τον. καὶ μέγα Βελισάριον ἴσον μοι φημισάτον. πώς οὖν μοι λέγεις τὸ λοιπὸν ὅτι ἐτύφλωσά τον; δ 'Ράλλης μὲ τὸ ἔποικεν μετὰ καὶ τοὺς ἐτέρους. καὶ μετ' αὐτούς καὶ σύν αὐτούς ὁ κάκιστος ὁ Φθόνος. καὶ μή μοι μέμφεσθε λοιπον οἱ ἄρχοντες ἐμένα." 790 ταῦτα εἰπων ἐσύγησεν ὁ βασιλεύς κ' οἱ πάντες. ηλθε καιρός, εμίσευσαν οί άρχοντες εκείνοι. έτίμησέν τους εύμορφα, έπαρεξέβαλέν τους ό μέγας 'Ιουστινιανός, ἐπεριδόξασέν τους. ἀπήγαν ὅθεν ἤλθοσαν, ἀπήγγειλαν τὰ πάντα, πώς είδασι του βασιλεά και πώς τους υποδέχθην. τὰ πλούτη καὶ τὴν αὐθεντιὰν καὶ καθεξής καὶ τάλλα. είδοσαν Βελισάριον τυφλον διακονιάρην μετά καυχίν, μετά ραβδίν, δν έτρεμον οί πάντες καὶ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες 'Ασίας καὶ Εὐρώπης, 800 Πέρσαι καὶ Μήδοι, "Αραβες καὶ Σύριοι καὶ Τοῦρκοι.

The Emperor deplores his error.

The ambassadors depart and inform their countrymen how virtue and valour are rewarded at Constantinople.

777. [οδτος δ] om. there is a gap here in the MS.—784. κακεῖ ἐχάραγζα.—793, 94, 95. Kor. p. 285.—797. πλούτοι.

πᾶσα φυλὴν ὑπέταξεν ἡ σπάθη τῶν Ρωμαίων. καὶ τώρα βλέπω καὶ θωρῶ τὸ ἐναντίον ὅλον, καὶ ὁ πεττὸς καὶ γύρισε τῆς τύχης τὸ τροχήλι

805 καὶ τοὺς Ῥωμαίους βασιλεῖς ὅλους ἐγκρέμνισέν τους, τοὺς Τούρκους δὲ καὶ ἀσεβεῖς ὄντας καὶ τψωσέν τους. καὶ τί νὰ λέγω οὐκ ἡμπορῶ, καὶ τί νὰ γράφω οὐκ οἶδα, ἐξαπορεῖ μου λογισμὸς, ἡ γλῶττα καὶ ἡ χεῖρα. τοῦτο τὸ Τουρκικὸ σπαθὶν, Χριστὲ, καὶ ἔως πότε

810 νὰ κατακόπτη σώματα Χριστιανῶν βαπτισμένων, καὶ γένος τὸ 'Ρωμαϊκὸν νὰ ἔνι δουλωμένον; καὶ τίς τὸ ἐπροξένησεν οἱ Τοῦρκοι ν' αὐθεντέσουν, καὶ τὴν 'Ρωμαϊκὴν φυλὴν 'ς τὴν ζεύγλην των νὰ θέσουν; οὐδεὶς ἄλλος τὸ ἔποικεν εἰ μὴ ἡ ἁμαρτιαῖς μας,

The poet's lamentations about the decay of the Greek Empire and the daily increasing danger of the Turks.

The causes of the decline of the Christian power.

815 ζηλία, φθόνος καὶ κακιὰ καὶ ἀτυχιὰ καὶ ἔρις, πορνείαις, χρειαῖς, ἀνδρομανιαῖς, κλεψιαῖς, ἀνδροκτασίαις— ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα ἔχουσιν οἱ Ῥωμαῖοι. δι' οὖ κι ἀργίσθην ὁ θεὸς τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων τοῦ Ἰσμαὴλ ἐσήκωσεν καὶ ἐνεπτέρωσέν τον,

820 καὶ ἔνι τοῦ θεοῦ ῥαβδὶν διὰ νὰ μᾶς παιδεύη,
κ' ἡμεῖς οὐδὲν πειθόμεθα τοῦ νὰ σωφρονισθῶμεν,
καὶ τὰ κακὰ νὰ φύγωμεν κ' εἰς τὰ καλὰ νὰ 'μποῦμεν,
νά 'χουν ἀγάπην εἰς θεὸν καὶ εἶς ἐπὶ τοῦ ἄλλου,
ὅσοι λογοῦνται ἔμπιστοι Χριστιανοὶ καὶ θάλλουν.

825 τον τρισυπόστατον θεον ύμνουσίν τον και ψάλλουν δλοι με την καλην καρδιαν, με την ταπεινοσύνην και με τον φόβον του θεου και την δικαιοσύνην. να γένη και ομόνοια εφ' όλην οικουμένην, όπου οικουν Χριστιανοι πιστοι βεβαπτισμένοι,

830 καὶ νὰ σηκώσουν τὸν σταυρὸν καὶ κατ' ἐχθρῶν νὰ πᾶσι, τὴν πόλιν ποῦ 'νε κεφαλὶν θέλουσι τὴν ἐπιάσειν. άγία τριὰς, βοήθησον νὰ γένη, σῶσον, γράφω, νὰ 'δῶ καὶ 'γὼ παρηγοριὰ πριχοῦ ἔμπω 'ς τὸν τάφον. θεέ μου, παντοκράτορα, ὁποῦ κρατεῖς τὰ πάντα.

835 Χριστέ μου ποῦ πουλήθηκες δι' ἀργύρια τριάντα, καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀχώριστος τριάδα,

All good Christians are requested to pray for the establishment of concord among the nations, so that they may unite against the threatening enemy.

In conclusion the poet commends himself to divine mercy.

814. $\mu o \nu$ instead of $\mu a s$. Cf. $\theta \rho \hat{\eta} \nu$. 162.—827. $\delta \beta o \nu$.—832. The same lines, with some slight variations, recur at the conclusion of Georgillas's last poem, the $\theta a \nu a \tau \mu \kappa \delta \nu \tau \hat{\eta} s$ 'Póδov, where see.

ΕΜΜΑΝΟΥΉΛ ΓΕΩΡΓΊΛΛΑ

μύριαις μυριάδων κρίματα μὲ ἄλλην μιὰν χιλιάδα νά 'χη ὁ υίὸς τοῦ Γεωργιλλᾶ, συμπάθησέ τον τώρα, ώς τοῦ πιστοῦ σου τοῦ ληστοῦ ποῦ σώθηκεν εἰς ὥρα. ἀμὴν, ἀμὴν, καὶ γένοιτο γένοιτο γένοιτό μοι.

840

Ducange quotes from this poem five lines which do not occur in the above text:

Page 31. δ ζαριστής και τάβλαις παίζει δμάδην.

Ĭbid.

Page 178. δ κόμης βάρκαν ἔβριψεν τρανήν κατὰ θαλάσσης.
Page 269. χώρας πολλάς ἐγύρησε καὶ τοπαρχίας καὶ κάστρη.

τὰ μέρη τῆς 'Ανατολῆς γυρεύει και Τουρκίας.
(These two lines might stand after v. 230.)

Page 1682. ἔρραξα τὸ καράκη, ἔστεσαν φλάμμουρα πολλά.

ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΤΠΟΛΕΩΣ.

Ἡιχμαλωτίσθη δὲ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἔτει α" υ" νη μηνὶ μαίω κθ', ἡμέρα τρίτη, ὅρα πρώτη τῆς ἡμέρας. λόγος θρηνητικὸς καὶ θλιβερὸς καὶ πολλὰ πονετικὸς καὶ ἀναστεναγμένος περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς τὸν βασιλέα καὶ περὶ τὰ μοναστήρια καὶ τῶν ἀγίων λειψάνων, ἡητόρων, ψαλτῶν, ὑμνοποιῶν, διδασκάλων καὶ ἀρχόντων, καὶ περὶ τῆς συμφορᾶς καὶ αἰχμαλωσίας, ὁποῦ ἐσυνέβη τῆς ταπεινῆς τῆς πόλης καὶ περὶ τῶν αὐθεντῶν τῆς Φραγγίας καὶ ὅλα τὰ κουμούνια · ἀρχομένου ἀπὸ τὸ παρὸν, Φραζζέζους, ᾿Αγκλέζους, Πορτουγαλέζους, Ἱσπανιακατελάνους, Ἰταλιάνους, ᾿Αλαμάννους, Οὐγγάρους, Ῥωμάνους, Βενετικοὺς, Γενουβέσους, Σέρβους, Βλάχους, Βουλγάρους, καὶ τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα ἡηματα γράφουνται διὰ στίχου.

Διήγησις πάνυ θλιβερή, πονετική καὶ πλήρη βαβαὶ παπαὶ τῆς συμφορᾶς τῆς Κωνσταντινουπόλης.

Νὰ τό 'θελεν ὁ ποιητὴς, ὁ πλάστης τῶν ἀπάντων, ἀπόστολοι οἱ δώδεκα μετὰ τὴν Θεοτόκον, τέσσαρες εὐαγγελισταὶ, τῶν Χριστιανῶν ἡ πίστις, καὶ νὰ μὲ 'δῶκαν λογισμὸν καὶ γνῶσιν εἰς ἐτοῦτο,

- 5 νά 'γραψα τίποτε μικρὸν θλιβερόν τε διὰ τὴν πόλιν διατὶ δὲν ἔχω φρόνησιν καὶ συλλογὴν εἰς τοῦτο, νὰ γράψω τὴν ὑπόθεσιν ὡς χρὴ καὶ ὡς τυχαίνει. καὶ ὁ θεὸς ὁ δυνατὸς, ὁποῦ 'δωκε τὴν γνῶσιν, νὰ μὲ φωτίση καὶ ἐμὲ εἰς τὰς πλοκὰς τοῦ στίχου,
- 10 καὶ νὰ ποιήσω καὶ ἐγὼ ποίημά τι τοιοῦτον, νὰ μὴ τὸ βαρεθῆ τινὰς, ἀμμὴ ὁλωνῶν ν' ἀρέση, τὸν νοῦν μου καὶ τὴν γνῶσίν μου νὰ τὴν ἐπιστηλώση. ὅμως θαρρῶ το εἰς θεὸν, πολλὰ νὰ τὸ ποθήσουν, ὁποῦ ν' ἀρέση τοὺς πολλοὺς καὶ νὰ τὸ μεταγράψουν,
- 15 πολλὰ νὰ τὸ τιμήσουσι καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσουν, νὰ χύσουν δάκρυα περισσὰ διὰ τὴν πτωχὴν τὴν πόλιν, καρδιοαναστενάγματα καὶ κοπετοὺς νὰ χύσουν. καὶ τὸ λοιπὸν, οἱ ἄρχοντες, ἀκούσατέ μου λόγον· μικρὸν τὸ λέγει ὁ πρόλογος, ἀμμὴ ἔνι τόσα μέγας,

καὶ περί τῶν αὐθ. - κουμούνια. Duc. p. 731.

The poet invokes divine assistance

and bespeaks the favour of his readers. They are requested to receive with sad and serious minds the tale of the taking of Constanti-

nople.

ότι εν τοῦ κόσμου χαλασμὸς ὡς 'ς τὸν καιρὸν τοῦ Νῶς. 20 καὶ ὅσοι ἀναγινώσκετε τὴν σύνθεσιν τοῦ λόγου, παρακαλῶ σᾶς το πολλὰ νὰ μὴ τὸ βαρεθῆτε, ὅλον τὸ διαβάζετε, τελειόνετε τὸν λόγον καὶ ἀνεὶ σφάλλω πούβετις, μὴ μὲ κατηγορεῖτε. ὅλοι παρακαλέσατε νὰ 'δῶ τὴν σωτηριάν μου, 25 μὲ τὴν τιμήν μου διὰ νὰ ζῶ, καὶ 'δῶ καὶ τὴν ὑγειάν μου. 'Εδᾶ λοιπὸν ἀκούσετε τὴν σίνθεσιν τοῦ λόγου.

'Εδά λοιπον ακούσετε την σύνθεσιν του λόγου. άκρουασθήτε την άρχην καὶ τὸ τέλος τοῦ λόγου. διὰ ν' ἀκοῦστε θλιβερὸν καὶ πονεμένον λόγον . όλοι, θαρρώ, νὰ γράψετε, πολλά νὰ λυπηθήτε. όπω 'γει καὶ πολλήν γαράν, κρατώ νὰ τὸ λυπάται. τώρα νὰ τὸ γροικήσετε διὰ τὴν άγιὰν τὴν πόλιν. άρχοντες πλούσιοι καὶ πτωχοί, μικροί τε καὶ μεγάλοι. όλοι ψυχοπονέσετε, κλαύσατε λυπημένα, την πόλιν άγιαν την είπε πάλιν ύπεραγίαν, έὰν γὰρ καὶ μὴν ἔπεσε 'ς τῶν ἀσεβῶν τὰ γέρια. άγιαν, άγιαν την είπε, & Κωνσταντίνου πόλις. ή πίστις των χριστιανών, ή δόξα καὶ τὸ κάλλος. έὰν γὰρ νὰ μὴ ἔμεινε πέτρα πρὸς ἄλλην πέτραν, τον τόπον άγιον τον είπε της Κωνσταντινουπόλης. γράψην είχα καὶ πλειότερον 'ς τοῦ πρόλογου τὸν λόγον. άμμη σχολάζω, ἀφίνω το, διατὶ ἔχω μέγαν φόβον, ότι φοβούμαι ταπεινός μη άνασπασθή ή ψυχή μου. λοιπον άρχίζω την άρχην την προς τον βασιλέα, κύρ Κωνσταντίνον Δράγαζην, τὸν ἀρχηγὸν 'Ρωμαίων. Ω Κωνσταντίνε βασιλεύ, κακὸν ριζικὸν όπου 'γες,

The unhappy fate of the Emperor Constantine. 12 Κωνσταντίνε ραστίκει, κακου ριζικού όπου χες, και τύχην πάνυ βλαβερήν, μοιραν άτυχεστάτην, και σκοτεινήν και δολερήν, ἀστραποκαϊμένην. νά 'χεν ἀστράψην οὐρανὸς, νά 'χεν καῆν ἡ ὥρα, ὅταν ἐσὺ 'βασίλευσας ἐκείνην τὴν ἡμέραν. ἀπὸ ἀρχῆς ἐφάνηκεν ἡ δολερή σου τύχη. ἐχάλασες, βαρόμοιρε, τὸ κάστρον τῆς Κλαρέντζας τοὺς πύργους, τὰ θεμέλια του, ὅλ' ἐξερίζωσές τα *

His mistake with regard to Clarentza.

20. ἔνι. Kor. p. 123.—24. ἄνη MS.; ἀνὴ Ell.; Due. p. 1210; Kor. p. 309.—29. ἀκούσετε.—30. νὰ τὸ γράψετε.—31. ὁπόχει—λυπᾶτε.—35. ἀγίαν (so again 37).—41. προλόγου.—43. Kor. p. 44.—49, Kor. p. 256, see also v. 94, 114, 117. I have assumed that Koraës's quotation represents the reading of the MS.; Ell. reads νάχεν ὰστράψη ὁ οὐρανὸς, νάχεν καῆ ἡ ἄρα.—53. θεμέλιά του δλα.

αί ἐκκλησιαὶ Ἰχαλάσασιν, οἱ καλογῆροι ἐκλαῦγαν.

55 οἱ ἄρχοντες μὲ τοὺς πτωχοὺς μεγάλην λύπην εἶχαν τὰ σπήτια των ἐχάλασες, ἐκεῖνοι ἐξορισθῆκαν, γυναῖκες καὶ παιδία των ὅλ' ἐξολοθρευθῆκαν, ὅλοι ἐξορισθήκασιν, μεγάλον κρίμαν ἢτον. τίς ἦτον ὁποῦ σ' ἔδωκεν τὴν συμβουλὴν ἐκείνην;

60 κακή βουλή ήτον εἰς ἐσὲ, ὡς ἔδειξε τὸ τέλος ·
καὶ ἀπὸ τότε ἔδειξεν ἡ ἄτυχός σου μοῖρα ·
ἔδε κρίμαν ὁποῦ 'ποικες ἐκείνην τὴν ἡμέραν.
ὅ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, κακὸν ῥιζικὸν ὁποῦ 'χες.
δεσπότης ὀνομάσθηκες 'ς τὸν Μιζηθρῶν ἀπέσω ·

65 νὰ τό 'χεν θέλειν ὁ θεὸς ὁ ποιητής καὶ πλάστης,
καὶ νά 'χες εἶσθαι 'ς τὸν Μωρεὰν αὐθέντης καὶ δεσπότης'
καὶ τ' ἑξαμίλιον ἔκτισες τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνον,
διὰ τριάντα ἡμέραις τό 'κτισες μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου,
καὶ κόπον ἤβαλες πολὺν, ἀμμὴ ἦτον ὅλως λύπη,

70 λύπην μεγάλην καὶ φρικτὴν εἰς τοὺς αὐθέντας λέγω, 'ς ὅλους τοὺς μεγιστάνους σου, ἀρίστους τοὺς 'Ρωμαίους, εἰς ἄρχοντας καὶ εἰς πτωχοὺς θρῆνον πολὺν καὶ λύπην. ἄ 'Ρωμαῖοι εὐγενικοὶ, ποῦ εἶν' ἡ παβρησιά σας; ποῦ εἶν' τὸ κράτος; πάλιν δὲ, ποῦ εἶν' ἡ αὐθεντιά σας,

75 ἡ κοσμοκρατορία σας καὶ ἡ μεγάλη δόξα;
ποῦ ἡ γνῶσίς σας ἡ ἄμετρος, φρόνησις ἡ μεγάλη,
ἡ ὑπερέχουσα παντὸς καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;
ἄ Κόρινθος πολύθλιβος, πολὺ κακὸν τὸ εἶδες,
τότες ὅταν ἐγάλασαν οἱ Τοῦρκοι τὸ ἑξαμίλι

80 ὅλος ὁ κάμπος ἔγεμεν ἄρματα καὶ δοξάρια, σαγίταις χρυσοπτέρυγαις, σπαθία κοσμημένα · κεφάλαι, χέρια, σώματα 'ς τὸν κάμπον ἀπλωμένα. ὁ Κόρινθυς κακότυχος, πολὺ κακὸν ὁποῦ 'δες, καὶ σὺ, ἀνδρειωμένε βασιλεῦ, κακὸν ῥιζικὸν ὁποῦ 'χες.

85 τὴν Πάτραν τὴν πανεύμορφον εἶχες παρηγοριάν σου κ' οἱ Τοῦρκοι τὴν ἐκόψασιν τὴν ταπεινὴν τὴν Πάτραν, καὶ ἀπὸ τότ' ἐχάλασεν ὅλον τὸ ῥιζικόν σου

From that time commences Constantine's evil fortune.

Constantine, as prince of Misithra,

builds the Hexamilion, and thereby causes much sorrow to the Greeks,

especially to Corinth, which was destroyed by the Turks when they took the Hexamilion.

Patras also suffered from the Turks.

54. ἐχαλάσασιν - ἐκλαίγαν. - 57. δλα. - 62. ὁποϋποικες. - 64. Μυζηθρῶν would be the better spelling: see L. Ross, 'Griechische Königsreisen,' 2, p. 203, note 4. - 66. ἦσθαι. - 69. Kor. p. 150, writes δλος. - 73, 4. Kor. p. 147. Ell, and Kor. have here ἦν instead of εἶν'. - 80. Duc. p. 323. - 82. κεφαλαί.

αὐτὴν τὴν Πάτραν τὴν πτωχὴν είχες παρηγοριάν σου,

The unfortunate death of the Emperor Kaloioannes,

and the subsequent coronation of Constantine

πούγκιν σου καὶ σακκούλιν σου είς όλαις ταις δουλείαις. είς όλαις σου ταις όρεξες κ' είς τὰ θελήματά σου. 90 και άπ' άρχης σου έδειξεν όλον τὸ ριζικόν σου. κακά σου ἐτελειώθηκαν ἐμπρὸς τῶν ὀμματιῶν σου. ω βασιλεύ παμφρόνιμε, κακὸν ριζικὸν όπου 'χες. νά 'γεν ἀστράψην οὐρανὸς, νά 'γε καῆν ἡ ὥρα, τότες όταν ἀπέθανεν ὁ ἄγιος ἀδελφός σου, 95 ό βασιλεύς ὁ φρόνιμος, σοφὸς ὁ Καλοϊωάννης, ή ρίζα των φρονήσεων, ή δόξα των 'Ρωμαίων, κλέος και κάλλος και τιμή, δεύτερος Πτολεμαίος. της δοθοδόξου πίστεως σπαθίν ακονισμένον. όζα καὶ φῶς τῶν εὐσεβῶν, Χριστιανῶν 'Ρωμαίων. 100 ω Καλοϊωάννη βασιλεύ, πολλά κακὸν τὸ ποίκες, τότες όταν ἀπέθανες ἐκείνην τὴν ἡμέραν. ή ώρα του θανάτου σου ήτον ο χαλασμός μας, της πόλης τὰ θεμέλια τότ' ἐξεριζωθηκαν. ω Κωνσταντίνε βασιλεύ, τίς σου ή δόλια τύχη / 105 έσέναν έθελήσασιν να στέψουν βασιλέα. νά 'γε γαθην ὁ ήλιος, τ' ἄστρη καὶ τὸ φεγγάρι, όταν ἐσὺ βουλήθηκες νὰ βγῆς ἐκ τὸν Μωρέαν 'ς την πόλιν, να σε στεψουσιν βασιλέα 'Ρωμαίων είς την Κωνσταντινούπολιν, την θλιβερήν την πόλιν. 110 διὰ τὴν τύχην τὴν κακὴν, ἢν εἶχες εἰς τὸν κόσμον. ὧ Κωνσταντίνε βασιλεύ, πολύ κακὸν τὸ ποίκες, όταν έσύ βουλήθηκες νὰ γένης βασιλέας. νά 'γεν ἀστράψη ὁ οὐρανὸς, νά 'γε καγή ή ὥρα, όταν έδόθην ή βουλή 'ς της πόλης τὸ παλάτι, 115 καὶ βασιλέαν σ' ἔστεψαν εἰς τὴν ἀγιὰν Σοφίαν. νά γεν ἀστράψη ὁ οὐρανὸς, νά 'χε καγή ή ώρα. ήλιος, σελήνη μηδαμού να μ' είγαν ανατείλη, καὶ τέτοια ἡμέρα μελανή νὰ μὴ είχε ξημερώση, είς του μαΐου του μηνός 'ς τὰς εἴκοσι ἐννέα, τρίτην ήμέραν δολερήν που αυθέντευεν ο "Apris. έκείνη ή ώρα ή βαρειά, ή στιγμή του πλανήτου.

89. πούγκην and σακκούλι Ell. Duc. p. 1211 has σακούλιν.—90. δρεξαις.—91. Duc. p. 1297.—92. ἐτελειώθηκεν.—107. νάχεν χαθή Ellissen, but Duc. p. 1669 has νάχε χαθήν.—τ' ἄστρη Duc. τ' ἄστρα Ell.—109. 'Ρωμαίων βασιλέα would be better for metrical reasons.

ή φύσκωσις 'Ανατολής ἐπήρασι τὴν πόλιν, οἱ Τοῦρκοι σκύλοι ἀσεβεῖς: ὁ συμφορὰ μεγάλη.

125 ὅποιος ἔνε Χριστιανὸς, τὴν πόλιν ἃς τὴν κλαύση.
λέγουν "οἱ Τοῦρκοι ἐσέβησαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν,
καὶ τρέχουν καὶ κουρσεύουν την πεζοὶ καὶ καβαλλάροι,
τὴν πόλιν τὴν θεόκτιστον, καὶ τἰς νὰ τὸ πιστεύση;
ἐγὼ ἀπιστῶ το, φίλε μου, τὸ δολερὸν μανδάτον."

130 ἔνι τοῦ κόσμου χαλασμὸς καὶ συντελειὰ μεγάλη, συντελεσμὸς τῶν Χριστιανῶν τῶν ταπεινῶν 'Ρωμαίων' ὅμως ἄς τὸ θλιβοῦν πολλὰ καὶ τὰ γένη Λατίνων διὰ τοῦτο ποῦ συνέβηκεν βασιλείαν 'Ρωμαίων, διατ' ἦτον σπήτιον ὁλωνῶν, 'Ρωμαίων καὶ Λατίνων,

135 ή πόλις ή κακότυχος κι ό βασιλεύς όμάδιν.
ποῦ 'νε λοιπὸν τὰ λείψανα, ποῦ αἱ άγιαὶ εἰκόνες;
ἡ ὁδηγήτρια ἡ κυρὰ, ἡ δέσποινα τοῦ κόσμου;
λέγουσιν, ἀναλήφθησαν 'ς τὸν οὐρανὸν ἀπάνω
τὰ λείψανα τὰ ἄγια καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη.

140 οι άγγελοι τὰ πήρασιν ἐμπρὸς εἰς τὸν δεσπότην. καὶ τοῦτο ἔνι ἀληθινὸν, ὡς δοῦλοι τοῦ δεσπότου εἰκόνες τε καὶ λείψανα ὅλα ἀναληφθῆκαν εἰς οὐρανοὺς εἰς τὸν Χριστὸν, τὸν κύριον τῆς δόξης. ποῦ εἶν' τὰ μοναστήρια, ποῦ ἡ ὀρθοδοξία;

145 ἀφῆκες, ἐξαπόλυκες, πανύμνητε, τὸν κόσμον;
οἱ ὕμνοι ποῦ 'ναι τὸ λοιπὸν καὶ ποῦ αἱ ψαλμφδίαι;
καὶ ποῦ εἰν' οἱ δομέστικοι, ἡ μελφδιὰ ἀγγέλων,
ὁ ὕμνος τῆς ἀγιᾶς Σοφιᾶς, αἱ μυρωδιαὶ, θυσίαις;
τὶ ἐγίνετο ἡ ψαλτικὸ, αἱ καλαῖς προσωδίαις:

150 ποῦ ἔνεν οἱ φιλόσοφοι ἡητορικοὶ Ῥωμαῖοι;
ποῦ αἱ νηστειαῖς Ῥωμαίων τε, παπάδων, ἡγουμένων,
νέων, γερόντων ἀληθῶς, ὁμοῦ δὲ καὶ Λατίνων;
τὰ τρίμερα τῶν Χριστιανῶν, θεέ μου, δὲν τὰ θέλεις,
νὰ σὲ δοξάζουν ἀσεβεῖς 'ς τὸ ἄγιόν σου σπήτιν,

155 ἀπέσω 'ς τὴν άγιὰν Σοφιὰν, 'ς τὰ ἄγια τῶν άγίων ; τίς εἶδεν ἢ τίς ἤκουσέ ποτέ του τέτοιον πρᾶγμα,

123. φούσκωσις, Ell.; φύσκωσις (without ή), Duc. p. 1699; Sathas, Τουρκοκρ. Έλλ. p. 1, proposes φούσταις τῆς 'Ανατολῆς.—125. ἔνε, Κοτ. p. 123; ἔνι, Ell.—127. Duc. p. 741.—132. δμῶς, Ell.—135. δμάδην, Ell.—136-40. Duc. 'Constantinopolis Christiana' (Par. 1682), l. iv. p. 91.—144. Kor. p. 148, ποῦ ἦν; Ell. has ποὖναι.—147. ποῦ ἦν, Kor. p. 148; Ell. like 144.—150. Kor. p. 123.—153. θέλης, Ell.

The news of the capture of Constannople by the Turks should sadden the hearts of the nations of the West.

Lamentation of the lost splendour of the Byzantine empire. But the Emperor should not be blamed for this mis-

The Greeks were deceived and deserted by those who ought to have been their natural allies against the Turks.

οί ἀσεβείς νὰ πάρουσι τὸ σπήτι τῶν ἀγίων. να σε δοξάζουν, κύριε, οί Τούρκοι σοδομίταις: θεέ μου, πως ἀπέμεινες την τόσην ἀνομίαν. καὶ πῶς τὸ κατεδένθηκες, δύναμις τῶν ἀγγέλων: έγάθησαν οἱ Χριστιανοὶ, θεὲ, πῶς τὸ ἀπομένεις: αί ίδικαις μας άμαρτιαις τὸ προξενήσαν τοῦτο . σύννους, συστρέφων κατά νοῦν καὶ πάλιν οὕτως λένω. δ βασιλεύ παμφρόνιμε, ανδρειωμένε Κωνσταντίνε, δεν πρέπει ἄνθρωπός τινας νὰ σε κατηγορήση, 165 μικρός ή μέγας διὰ νὰ 'πή, διὰ νὰ σὲ ὀνειδίση, λόγον ποτέ εἰς γέλοιον καὶ νὰ ἀναγελάση, να είπη πως και δια σε εγάθηκεν ή πόλις, καὶ πῶς τὴν ἐπερίλαβαν οἱ ἀσεβεῖς τὴν πόλιν μηδέ κατηγορήσετε τον βασιλεά αὐθέντην ούδε τούς ἄργοντας αὐτοῦ οὐδε τούς στρατιώτας. μικρούς, μεγάλους ή πτωχούς, πλουσιούς, ανδρειωμένους. τὸ θάρρος όποῦ ήλπιζαν οἱ Χριστιανοὶ 'ς την πόλιν ήτον 'ς τον άγιώτατον τον πάπαν τε της 'Ρώμης κ' είς τους καρδιναλίους του, να δώσουσι βοήθειαν. είς τούς ρηγάδες της Φραγκιάς των αυθεντών των όλων. δουκάδες, κούντοι, πρύγκιπες καὶ τὰ κουμούνια όλα. μετά τοῦ βασιλέως τε τοῦ τῆς 'Αλαμανίας. Σέρβους καὶ 'Ρώσους, Βλάχους τε όμοίως καὶ Οὐγγάρους. τούς Παίονας τούς φημιστούς, τοῦ Πιάγκω τὰ φωσάτα, 180 κάτεργ' ἀπὸ τὴν Βενετιὰν τὴν πολυχρυσωμένην, καράβι' ἀπὸ τὴν Γένοβαν, τριήρεις καὶ λιβιέρα, κι ἀπὸ τὴν Κατελλώνιαν κι ἀφ' ὅλην τὴν Ἰτάλιαν. να δράμουν να βοηθήσουσι την ταπεινήν την πόλιν. την πόλιν την πανάτυχον, τὸ μέλος τὸ οἰκείον, 185 τον βασιλέα τον πτωγον, τον άθλιον Κωνσταντίνον, όποῦ 'νε πάντα καὶ ἀεὶ 'ς αὐτούς, νὰ τὸν βοηθήσουν. του πόθου και την πίστιν του και όλον του το θάρρος, καὶ ἐγελάσθην ὁ πτωχὸς κ' ἔχασε τὴν ζωήν του, κι ἀπέθανεν, ὡς λέγουσιν, ἐπάνω 'ς τὸ σπαθί του. 190 τὸ θάρρος ὁποῦ ἡλπιζεν εὐρέθην γελασμένος, καὶ ἐκομπώθην εἰς αὐτοὺς κ' ἐγίνην γαλασμένος.

159. 's την, Ell.—161. ἀπομένης, Ell.—162. ἰδικαῖς μου, Ell. and Kor. p. 169.—164. Perhaps ἀνδρεῖε.—168. νὰ εἰπῆ, Ell.—191, 2. Kor. p. 195.—192. ἐκομπόθην and κ' ἐγίνη, Ell.; καὶ γίνειν, Κοr.

κι εγάθησαν οι Χριστιανοί 'Ρωμαΐοι καὶ Λατίνοι. έκείν ή μέρα σκοτεινή, άστραποκαϊμένη

- 195 της τρίτης της ασβολερης, της μαυρογελασμένης, τής θεοκαρβουνόκαυτης, πουμπαρδοχαλασμένης, έγασε μάννα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδίν τὴν μάνναν, καὶ τῶν κυρούδων τὰ παιδιὰ ὑπᾶν ἀσβολωμένα, δεμέν' ἀπὸ τὸν σφόνδυλα ὅλ' ἀλυσσοδεμένα,
- 200 δεμέν' ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὸ οὐαὶ φωνάζουν, μὲ τὴν τρομάραν τὴν πολλὴν, μὲ θρηνισμὸν καρδίας. τρέμουν ώς φυλλοκάλαμον έξετραγηλισμένα, γυμνά, γωρίς πουκάμισον, εξάγκωνα δεμένα, βλέπουν έμπρος κι όπίσω των, μη να δούν τους γονείς των,
- 205 και βλέπουν τους πατέρας των εξάγκωνα δεμένους. ο κύρις βλέπει το παιδίν και το παιδί τον κύριν. άφωνοι δίχως όμιλιὰν διαβαίνουν τὸ μαγκούριν. αί μάνναις αί ταλαίπωραις ύπαν ξεγυμνωμέναις, της πόλης αί πολίτισσαις έξανασκεπασμέναις,
- 210 πλουσιαίς, πτωγαίς ἀνάκατα, μὲ τὸ σχοινὶ δεμέναις. της πόλης αί εὐγενικαίς, αί ἀστραποκαϊμέναις. ό άδελφὸς τὸν άδελφὸν βλέπει σιδηρωμένον, θωρούν καὶ τὸν πατέρα των μὲ ἄλυσσον δεμένον, καὶ δύ άδελφάδες εύμορφαις, πολλά ώραιωμέναις,
- 215 εντροπιασμένα επάγαιναν με το σχοινί δεμέναις, έστράφησαν οπίσω ταις, βλέπουν τους άδελφούς των όμάδιν μὲ τὸν κύριν των νὰ κλαίγουν, νὰ θρηνοῦνται. τὸ δάκρυον τ' ἀστάλακτον, ὁ βοησμὸς κλαμάτου, έφαίνετο, εβύθιζεν ή σφαίρωσις του Κρόνου,
- 220 νὰ κλαίη ή μάννα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴν μάνναν, τὰ κλάματα νὰ λούνουνται, ὁ φίλος μὲ τὸν φιλον. ο σύντεκνος την σύντεκνον, ο γείτων πάλω γείτων, νὰ κλαίουν, νὰ θρηνίζωνται, νὰ μεγαλοφωνάζουν έκ την μεγάλην συμφοράν πικράς αίχμαλωσίας

225 έτοῦτα ήλπιζ' έλεεινὸς νὰ γράψω διὰ τὴν πόλιν,

194-6. Duc. p. 220; ἐκείνη μέγα, Duc.—197. Duc. p. 861; Kor. p. 381; παιδι, Ell.; παιδιν, Duc. Kor.—200. φωνάζον, Ell.—201. Duc. p. 1616; θρήνησιν, Ell.; θρηνισμόν, Duc.—202, 3. Kor. p. 378.—203. Duc. p. 564; γυμνοί and δεμένοι, Duc.—206, 7. Kor. p. 228; παιδιν, Kor.; παιδὶ, Ell.—210. Kor. p. 228, who has σκηνὴ.—214. δύο, Ell.—216, 17. Kor. p. 272.—217. όμάδι, Ell.; δμάδιν, Kor.—226. ἤλπιζα, Ell.

The misery on the day of its capture νὰ γράψω λόγια θλιβερὰ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου. καὶ πῶς ἀπὸ τὸ σῶμά μου οὐδὲν ἐξανασπάται. νὰ τὴν ἐπάρη ὁ ἄγγελος ἀπ' τὴν πολλήν μου λύπην, όμως έτουτα τὰ πολλά κι ὁ γαλασμὸς τῆς πόλης, αί έδικαις μας άμαρτιαις, οὐαί, τὰ ἐπροξενήσαν. 230 λοιπον μη ονειδίζετε τον βασιλεά, αὐθένταις. διατί όλον τὸ πταίσιμον ήτον είς τοὺς ὁπγάδες κ' είς τούς αὐθέντας της Φραγκιᾶς, ὁποῦ παν νὰ βοηθήσουν την πόλιν την θεόκτιστον, νὰ την ἀποκρατήσουν, άμμ' όλοι νὰ Βοηθήσουσι, νὰ τὴν ἀποκερδήσουν, 235 διατ' ήτον σπήτιον όλωνων, 'Ρωμαίων καὶ Λατίνων, καὶ δόξα τῶν πατριαρχῶν καὶ τῶν μητροπολίτων, τοῦ πρωτοκλήτου τὸ σκαμνὶν Ανδρέου ἀποστόλου. καὶ θρόνος οἰκουμενικός · οὐαί σοι πάλιν, πόλις. ποῦ 'ναι τὰ μοναστήρια σου, ποῦ 'ναι οἱ καλογήροι, 240 παπάδες, ψάλταις, ίερεις και κοσμικοί όμου τε, καὶ φιλοσόφοι, δήτορες της έπτασόφου τέγνης: θεέ μου, πως ἀπέμεινες την ἀνομίαν ταύτην: και πώς τὸ κατεδένθηκες, δύναμις των άγγελων: αί ψευδελπίδες δολεραίς το προξενήσαν τούτο. 245 ω Κωνσταντίνε βασιλεύ, κακὸν ριζικὸν όπου 'γες. *Ας ἔλθω 'ς τὸ προκείμενον τοῦ πονεμένου θρήνου,

The princes of the West ought to combine against the common enemy of all Christians.

νὰ μὴ πλαντάξω ἄτυχος ἐκ τὸ πικρὸν τὸ τόσον. αὐθένταις εὐγενέστατοι, τῆς Δύσης μεγιστάνες, έδω ας φανή ή δόξα σας, όλη ή δύναμίς σας, 250 όλοι να δμονοιάσετε, να ποίσετε αγάπην. γρείαν σᾶς κάμνει καὶ πολλην νὰ 'βγάλλετε τὰ ἔθνη άπο την γειτονίαν σας συμά κ' έκ το πλευρόν σας, να μη άγριεύσουν τα θηρια και φασι τα παιδιά σας. μήπου κ' έξολοθρεύσουν σας ἀπὸ τὰ γονικά σας, 255 ώσαν το 'ποίκαν και πολλών κ' έξολοθρεύσασίν τους, κυρούδες, μάνναις καὶ παιδιά ἀπὸ τὰ γονικά των, καὶ σκλάβοι διεσπάρτησαν 'ς όλην την οἰκουμένην, και κλαίν κ' άναστενάζουσιν μετά πολλών δακρύων. 260 όλος ὁ κόσμος τοῦ Χριστοῦ, όλοι νὰ μαδευτοῦσι, την πόλιν να έπάρετε 'κ των άσεβων τας χείρας.

227. ¿ξανασπάσται, Ell.—227. 8. Kor. p. 278.—247, 8. Kor. p. 302; Duc. p. 1178.—260. Kor. p. 229.

καὶ μὴ ἀργεῖτε τίποτες τοῦ χρόνου ἡ τῶν χρόνων, νὰ μὴ τὸ μετανοήσετε, εἰς τὴν ὑφὴν καὶ τέλος · ἡ μετανόησις ἡ ὑστερινὴ πολλά 'ν' μετανοημένη.

- 265 λοιπὸν μὴ ἀναμένετε, πλέον μὴ καρτερεῖτε, ὅλοι σας συγκροτήσετε, πλέον μὴ ἀκαρτερεῖτε, περὶ τὰ πάντ' ἀπὸ ψυχῆς ὅλοι ἀγαπηθῆτε, νὰ πᾶτε ὅλοι κατ' ἐχθρῶν, κατὰ τῶν Μουσουλμάνων, καὶ δεῦτε εἰς ἐκδίκησιν, τρέγετε, μὴ σταθῆτε,
- 270 τον Μαχουμέτην σφάξετε, μηδεν άναμελειτε, την πίστιν των την σκυλικην νὰ την λακτοπατητε ΄μέρα καὶ νύκτα με σπουδην 'ς τὰ ἔθνη διὰ νὰ πᾶτε · σηκώσατε καὶ τὸν σταυρον ὁποῦ 'ναι θείον ἄρμα, ὧσὰν τὸ 'σήκωσέ ποτε ὁ μέγας Κωνσταντίνος
- 275 καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐνίκησε καὶ ἐκατέβαλέν τους.
 ὅ Κωνσταντίνε Δράγαζη, κακὴν τύχην ὁποῦ 'χες.
 καὶ τί νὰ λέγω, οὐκ ἠμπορῶ, καὶ τί νὰ γράφω, οὐκ οἶδα.
 σκοτίζει μου τὸν λογισμὸν ὁ χαλασμὸς τῆς πόλης,
 καὶ τὸ πολύ της τὸ κακὸν πῶς νὰ ἐβγῆ 'ς τὸν κόσμον.
- 280 έδὲ μανδάτον θλιβερὸν ποῦ θέλει 'πῷ 'ς τὸν πάπαν,
 τὴν κορυφὴν τῶν Χριστιανῶν, μέσα 'ς τὸν ἄγιον Πέτρον,
 καρδιναλίους δώδεκα καὶ ἄλλους ἐβδομῆντα.
 πῶς νὰ τὸ πιάση ἡ ἐκκλησιὰ, ἡ συμβουλὴ τῆς 'Ρώμης,
 καὶ πῶς νὰ τὸ συλλογισθοῦν τῆς Δύσης οἱ αἰθένταις,
- 285 ρηγάδες, κόντοι, πρίγκιπες, δουκάδες, καβαλλάροι, πως νὰ τὸ συμμετρήσετε, νὰ τὸ συλλογισθῆτε, τὸ δολερὸν καὶ σκοτεινὸν τῆς πόλης τὸ μανδάτον; ῆλθε καιρὸς τῶν Χριστιανῶν, Λατίνων καὶ 'Ρωμαίων, 'Ρώσων καὶ Βλάχων καὶ Οὐγκρῶν, Σέρβων καὶ 'Αλαμάνων,
- 290 ὅλοι νὰ ὁμονοιάσουσιν, νὰ γένουσι τὸ ἔνα, καὶ νὰ ὁμοφωνήσουσιν οἱ Χριστιανοί τε ὅλοι, καὶ νὰ σηκώσουν τὸν σταυρὸν, τοῦ Χριστοῦ τὸ σημάδι, μὲ λιτανείαις, δέησες, προσευχαῖς καὶ δακρύων, καὶ νὰ παρακαλέσουσιν ἐξόχως τὴν κυρίαν,
- 295 νὰ δεηθή πρὸς κύριον τοῦ νὰ μᾶς δώση νῖκος.
 ⁸Ω Βενετία φουμιστή, μυριοχαριτωμένη,

The Venetian republic is

262, 3. Kor. p. 367.—267. πάντα, Ell.—270, 1. Kor. p. 224; Duc. Add. p. 122.—272. Duc. p. 906.—275. ἐκατέβαλλεν, Ell.—277. Kor. p. 147.—296. Kor. p. 334.

implored to remember its own losses and arm against the Turks.

αὐθένταις εὐγενέστατοι, λάθος μεγάλον ήτον. είς την Κωνσταντινούπολιν μεγάλον κρίμα ήτον. ποῦ ἦτον ἡ βοήθεια σας, αὐθένταις Βενιτζιάνοι; τὸ δολερὸν καὶ σκοτεινὸν τῆς πόλης τὸ μανδάτονλέγουν · οἱ Τοῦρκοι ἐπήρασι τὴν Κωνσταντίνου πόλιν · νὰ 'ποῦν · ἐχάθη καὶ αὐτὴ ώσὰν τὴν Σαλονίκην. τί ἐγίνετον ὁ μπάιλος; ποῦ οἱ πραγματευτάδες; ποῦ τὸ λογάρι τ' ἄμετρο καὶ ποῦ αἱ πραγματείαις, λιθομαργαριτάρια, ἀσήμι καὶ χρυσάφι, 305 και στολησιαίς και φορεσιαίς όπου 'χετε'ς την πόλιν; έδε φωνήν την έσυρε κοράσιον έκ την πόλιν. "θεέ μου, πως ἀπέμεινες την τόσην ἀνομίαν. οί Τοῦρκοι νὰ κερδήσουσι τὴν πόλιν τὴν ὀλβίαν, νὰ κενωθοῦν τῶν Χριστιανῶν τὰ αἴματα ὡς ὕδωρ;" 'Ω Γενοβέσοι φρόνιμοι, ποῦ 'τον ὁ λογισμός σας, καὶ ποῦ ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ καὶ ποῦ ἡ συμβουλή σας : ποῦ 'ναι τ' ἀργοντολόγια σας, ποῦ 'ναι ἡ παρρησιά σας : ποῦ 'ναι τ' ἀσημοχρύσαφον καὶ τὸ πολύ λογάρι, όποῦ 'γετε 'ς τὴν Γαλατὰν εἰς τὰ σκηνώματά σας; καὶ ποῦ 'ναι αἱ εὐγενικαῖς καὶ αἱ ἀρχοντοπούλαις, τοῦ κάστρου αἱ Γαλατιαναῖς, αἱ Γενοβεσοπούλαις: οί Τοῦρκοι τὰς ἐπήρασιν, ἀπεκερδήσασίν ταις. δ Γενοβέσοι φρόνιμοι, μη τὸ καταπατεῖτε: την δύναμίν σας βάλλετε ώστε νὰ 'κδικηθητε τὰ ἔθνη τὰ ἀλλόπιστα 'ς τὴν βρομερήν των πίστιν. μην τους άφησετε λοιπον'ς την πόλιν να σταθούσιν, μηδε ριζώσουσιν έκει ή να πολυσταθούσιν καὶ κάμουν ρίζαις δυναταίς ἀνανασπάστους διόλου είς την Κωνσταντινούπολιν, καὶ τίς νὰ ταῖς ἀνασπάση: 325 άμμη ὁ παντοδύναμος θεὸς ὁ παντεπόπτης καὶ ή μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ή τοῦ θεοῦ καὶ λόγου, οί ἄγιοι ἀπόστολοι καὶ μετά των προφήτων. & Κωνσταντίνε βασιλεύ, τύχην βαρειαν όπου 'γες. θέλω νὰ δώσω ἐνθύμησιν 'ς τῶν αὐθεντῶν τῆς Δύσης βήγαν τὸν ἐκλαμπρότατον τοῦ Παρισιοῦ, τὸν πρώτον πρωτόαρχον των αὐθεντών, των τοπαρχών της Δύσης.

The Genoese lost even more: will they take no vengeance?

The poet turns for help to the King of France, & Φράτζα τιμιώτατη καὶ πολυφουμισμένη, Φρατζόρσιδες πολεμισταὶ, ἄνδρες μου στρατιώται,

335 ήξεύρετε πληροφοριάν · ἐχάθηκεν ἡ πόλις.
τώρ' ἃς φανῆ ἡ δύναμις ὁμοῦ καὶ ἡ στρατιά σας,
νὰ δράμετε ἀπόκοτα μὲ φρόνησιν καὶ πρᾶξιν,
ἐκδίκησιν νὰ ποίσετε τῆς ταπεινῆς τῆς πόλης.
διατὶ καὶ τὸ βασίλειον ἀπὸ τὴν Φράτζαν ἦτον.

340 ἔνι καὶ δίκαιον λοιπὸν τοῦ γένους νὰ βοηθῆτε, καὶ μὴ ἀργῆτε, κὰν ποσῶς πάραυτα ἐγερθῆτε · νὰ πᾶτε μὲ βοήθειαν θεοῦ παντοδυνάμου, νὰ πολεμήσετε καλῶς μετὰ Μαχουμετιάνους · θέλημα ἔνι τοῦ θεοῦ 'ς τὰ ἔθνη νὰ ὑπᾶτε.

345 Λοιπὸν κοντεύγω τὰ πολλὰ, στρέφομαι πρὸς 'Αγκλέζους. δ 'Αγκλέζοι φρονιμώτατοι, τίμιοι τῶν ἀρμάτων, οὐδὲν ἢξεύρω τί νὰ 'πῶ οὐδὲ τὸ τί νὰ λέξω. οἱ Χριστιανοὶ μὲ Χριστιανοὺς νά 'ναι τόση κατάρα, νὰ σφάζουνται ἀλλήλους των καὶ νὰ μηδὲν λυποῦνται.

350 νὰ χύνουσι τὰ αἵματα όμοῦ ἔνας καὶ ἄλλος,
καὶ νὰ τὸ δέχεται ἡ γῆ καθήμερα νὰ πίνη ·
& μέγα κρίμα κι ἄδικον, καὶ μαυρισμένη μοῖρα.
θεέ μου, διὰ τὴν δόξαν σου βάλλε τους εἰς ἀγάπην,
Φραζζέζους καὶ 'Αγκλέζιδες, Σπανιόλους, 'Αλαμάνους,

355 πᾶσ' αὐθεντία, πᾶσ' ἀρχὴ, τῆς Δύσεως τὰ μέρη,
νὰ ὁμονοιάζουν ἔμπιστα, νὰ πᾶν κατὰ τὰ ἔθνη,
τὴν πόλιν τῶν Χριστιανῶν, Λατίνων καὶ Ῥωμαίων,
νὰ πάρουν ἀφτὰ χέρια των, νὰ κόψουν ἔπαρσίν των.
οὐ δύναμαι νὰ γράψω πλεὸν, αὐθένταις μεγιστᾶνοι,

360 μη ξεψυχήσω ὁ ἄτυχος κρατῶντα τὸ κονδύλι, μη ξεψυχήσω ὁ ταπεινὸς ἐκ τὴν πολλήν μου θλίψιν ὅμως ἐδᾶ καὶ πάντοτε μετὰ ψυχῆς κραυγάζω θεὸν τὸν παντοδύναμον τοῦ νὰ σᾶς εἰρηνεύση, τὴν πόλιν νὰ ἐπάρετε κ τῶν ἀσεβῶν τὰς χεῖρας.

365 Τώρα ἀναθυμήθηκα τὸν αὐθέντη, τὸν Δοῦκαν, κύριον τῆς Μπουργούνιας, τὸν μέγαν στρατιώτην,
δ Μπουργουνέζοι ἀληθινολ, ἄνδρες ἀνδρικωτάτοι,

to the English,

> the Duke of Burgundy,

333, 4. Duc. p. 1702.—337, 8.—Kor. p. 60.—345. Duc. p. 709; Kor. p. 196. 354. Duc. p. 1702.—356. Kor. p. 181.—357, 8. Kor. p. 202; Ell. has ἀπ' τὰ, but according to Kor., the MS. reads αὐτὰ.

όποῦ 'χετε πολλην φιλιὰν πάντα 'ς την βασιλείαν, είς ἄργοντας καὶ είς πτωγούς κ' είς την άγιαν Σοφίαν, ποῦ 'ναι ὁ φίλος σας λοιπον, βασιλεύς Καλοιωάννης, 370 καὶ Κωνσταντίνος Δράγαζης, ὁ ἀδελφὸς ὁ τούτου, όποῦ 'γαν πόθον εἰς ἐσὲ κ' ἐσὺ πάλιν εἰς αὕτους; καὶ ποῦ 'ναι ἡ άγιὰ Σοφιὰ μετὰ τὴν ὁδηγήτριαν, όπου 'χες 'ς την αγάπην σου, δουκά μου της Μπουργούνιας; ή πόλις ή ἀγάπη σου, ἐπηράν την οἱ Τοῦρκοι . ή όδηγήτρι' οὐ φαίνεται, ή άγιὰ Σοφιὰ ἐγάθην, ό φίλος σου ό βασιλεύς οὐδὲ ποσώς εὐρέθην. τούς ἄρχοντας ἐκόψασι τὰ Τουρκικά μαχαίρια, καὶ οί πτωγοὶ οί ταπεινοὶ ὅλοι ἡγμαλωτισθήκαν. λοιπον πανυψηλότατε, έκλαμπρότατε δούκα, 380 κύριε της Μπουργούνιας, αὐθέντη καὶ δεσπότη, σήκωσε τὸ σταντέλι σου μετὰ πολλής ἰσγύος. νά 'νεν κι ὁ φόβος τοῦ θεοῦ ἐμπρὸς κατ' ὀφθαλμούς σου, καλ δράμε είς εκδίκησιν της Κωνσταντινουπόλης. 385 όμου με άλλους Χριστιανούς δράμετε, μη άργειτε, τον Τουρκον μη άφήσετε, όλοι άρματωθήτε, τούς Τούρκους έξαλείθατε, έξανασπάσετέ τους. μην άμελήσης το λοιπον, δοῦκά μου στρατιώτα, άμε, δράμε 'ς εκδίκησιν τοῦ βασιλεώς, τῆς πόλης, της όδηγήτριας της κυράς και της άγιας Σοφίας, 390 ώς φίλος γυησιώτατος όποῦ 'σουν τῶν 'Ρωμαίων, μὲ τὴν ψυχὴν διὰ νὰ 'μβῆς ώσὰν τὸν Πτολεμαΐον, την πόλιν να έπάρετε και μην ακαρτερείτε, καὶ νὰ τὸν ἀκοντίσετε μὲ τὴν καρδιὰν τὸν σκύλον, ότι ἐκενοδόξησεν ἀπὸ τῆς εὐτυχιᾶς του. νὰ μὴ μετανοήσετε κ' ὑστέρου νὰ θλιβῆτε, καὶ τό 'χετε νὰ κάμετε, μηδέν τὸ άμελεῖτε.

the Provencals, Spanish and Portuguese. ' Αφίνω τον τὸν εὐγενὴν τὸν δοῦκαν τῆς Μπουργούνιας, κ' εἰς τὴν Προβέντζα στρέφομαι καὶ συνθρηνῶ μετά τους. ὅ Προβεντζάλοι εὐγενικοὶ, στρατιῶται τοῦ πολέμου, 400 μετὰ τῶν ἱσπανιόλων τε καὶ τῶν Πορτουγαλέζων, ἡξεύρετε ἀληθινά · ἐχάθηκεν ἡ πόλις, ἐπῆράν την οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἡχμαλώτευσάν την.

374. 's is not in the MS. nor in Ell.—394. Perhaps it ought to be μέσ' την καρδιάν.—396. Kor. p. 367.—399. Kor. p. 244.

ἀπὸ ἐλπίδας δολερὰς ἡ καὶ φιλαργυρίας

405 εχάθηκεν ή ταπεινή ή Κωνσταντίνου πόλις.

Πλανήται, μὴ ἀνατείλετε, τὸν κόσμον νὰ φωτήτε 'ς τῆς πόλης τὰ περίγυρα μὴ λάμψετε, μὴ σταθήτε, μὴ 'ματωθοῦν ἡ ἀκτῖνές σας 'ς τὸ αἶμα τῶν 'Ρωμαίων. ἤλιε, πλανήτα τοὐρανοῦ, ποσῶς μὴ ἀνατείλης,

410 της πόλης τὰ θεμέλια πρόσεχε νὰ μη κλίνης,
μη 'ματωθοῦν ἡ ἀκτῖνές σου 'ς τὸ αἶμα τῶν Λατίνων,
τῶν Γενοβέσων σὰν αἰτοῖς καὶ τῶν Φράγκων τῶν ἄλλων.
Κρόνε, πλανητα τοὐρανοῦ, πρόσεχε μη ἀνατείλης
'ς τὴν πόρταν τῆς βασιλικῆς τῆς Κωνσταντινουπόλης,

415 μὴ 'ματωθοῦν ἡ ἀκτῖνές σου 'ς τὸ αἵμα τῶν Λατίνων, Σπανιόλων, Προβεντζάλων τε καὶ Μοιροκατελάνων. ὁ Ζεῦ, πλανῆτα τοὐρανοῦ, βλέπε μὴ ἀνατείλης ἐκεῖ 'ς τὸν ἄγιον 'Ρωμανὸν, 'ς τὸ τείχωμα τῆς πόλης, μὴ 'ματωθοῦν ἡ ἀκτῖνές σου 'ς τὸ αἵμα τῶν παρθένων.

420 "Αρης ἐπαιρνοδιάβαινε τὴν τρίτην βουρκωμένος, ἀπὸ τὸν ἄγιον 'Ρωμανὸν, ὅλως αἰματωμένος, 'ς τὸ αἷμα τῶν Χριστιανῶν αἰματοκυλισμένος. ἡ 'Αφροδίτη ἔστεκε τὰ δάκρυα γεμισμένη, νὰ κλαίη νέους εὔμορφους, κοράσια ὧραιωμένα.

425 καὶ ὁ Ἑρμῆς τάχα θρηνῶν παρηγορῶν ἐκείνην ·
"τί ἔχεις, 'Αφροδίτη μου, καὶ εἶσαι χολιασμένη ;"
καὶ ἡ Σελήνη ἀπὸ μακρὰ στέκει κι οὐδὲν συμόνει,
καὶ βλέπει καὶ θαυμάζεται, καὶ τρέμει ἀπὸ τὸν φόβον.
καὶ τὰ στοιχεῖα τοὐρανοῦ κλαίουν, θρηνοῦν τὴν πόλιν.

430 Σχολάζω τοῦ νὰ πάγω ἐμπρὸς, ν' ἀφηγηθῶ καὶ τἄλλα, διατὶ ἡ ψυχή μου βλέπω την καὶ θέλει νὰ μ' ἀφήση, νὰ 'βγῆ 'κ τὰς άρμονίας μου καὶ ἐκ τὰ σωτικά μου μὴ σκάσω ὁ κακότυχος, γράφοντα μὴ πλαντάζω, μήπως καὶ παραλογισθῶ, θεὲ, βοήθησέ μου.

435 στρέφομαι εἰς βοήθειαν νὰ 'πῶ ὅπως νὰ δώσουν, κι ἀντιβολῶ, παρακαλῶ εἰς πάσαναν αὐθέντην, Σπανιόλους, Προβεντζιάλους τε μὲ τῶν Πορτουγαλέων μόνον νὰ ὁμονοιάσουσι, ἃν θέλουσι καὶ μόνον, τὸν Τοῦρκον ἐξερίζονουν σύρριζον ἐκ τὴν Δύσιν,

440 καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ εὐγενὴς ὁ ῥῆγας τῆς Γρανάτας.

420. Duc. p. 222.—430. το, Ell.—433, 4. Duc. p. 1178; Kor. p. 302.

Address to the planets to bewail the downfall of the Empire. άμμη κι αύτον άφησετε τον άσεβην τον σκύλον, κι ούδεν τον ξεριζώσετε πάραυτα διαγρήμα. συγοπατώ κι άφίνω το κ' έσεις να τὸ εύρητε. ότι βλέπω κ' επήδησε κ' εκάτσε είς την Δύσιν. ώς πάρδος λεοντόπαρδος, ώς λέων πεινασμένος, 445 καὶ τρώγει σας τὴν σάρκα σας, καὶ πίνει σας τὸ αίμα, ώσὰν γλυκὸ μαγείρευμα καὶ δίγα θέλημά σας. κ' έδε κρίμα τὸ κάμνετε κι ώς πότε νά 'νεν ούτως, νὰ κάθεται 'ς τὸν τόπον σας, νὰ τρῷ τὰ σωτικά σας; 450 όμως ὁ θεὸς ὁ δυνατὸς νὰ σᾶς ἐγκαρδιώση, νὰ ποίσετε ὁμόνοιαν εἰς μιὰν καρδιὰν οἱ ὅλοι, καὶ νὰ τὸν ξεριζώσετε παντάπαν ἀπ' τὸν κόσμον. είς τούτο δὲ παρακαλώ, αὐθένταις καὶ ἡηγάδες, αν έγραψα παράξενα, νὰ μὴ μὲ βαρεθήτε, 455 άμμη νὰ μ' ἀπομείνετε διὰ τὸν θεὸν, αὐθένταις. ³Ω Κωνσταντίνε βασιλεύ, τύχην κακήν την είχες.

Delay being dangerous, the Turks should not be allowed time to consolidate their empire at Constantinople.

ας έλθω 'ς τὸ προκείμενον τῆς ταπεινῆς τῆς πόλης, του Τουρκου του παράνομου εβγάλλετε 'κ την Δύσιν. τινας αγάπην μετ' αύτον μη βουληθή να ποίση, 460 με την άγάπην έφαγε τον κόσμον ὅπου ὁρίζει. λοιπον αν τον άφήσετε μόνον και δύο γρόνους είς την Κωνσταντινούπολιν να περιανασάνη, όμνύω σας είς τὸν θεὸν, ὅλους μας θέλει φάγει. μηδεν αναμελήσετε, ποσώς μηδεν σταθήτε, 465 τὸν Τοῦρκον νὰ ἐβγάλλετε, αὐθένταις νὰ γενῆτε, τότε νὰ κεφαλαιώσετε, αὐθένταις νὰ γενῆτε, ν' ἀναπαυθήτε ὅλοι σας, τινὰ νὰ μή φοβήσθε. καὶ μέγαν λύκον έχετε, χάσκει ώσὰν τὸ ψάρι, τὰ αίματα τῶν Χριστιανῶν πίνει ὡσὰν λεοντάρι: 470 διὰ τοῦτο ὅλοι Χριστιανοὶ ᾶς πᾶν μὲ τὸ καμάρι. νὰ τὸν ἐξεριζώσετε τὸν σκύλον τὸν λυσσιάρην, θεὸς ὁ παντοδύναμος θέλει σᾶς δώσει χάριν, τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον καὶ νὰ σᾶς ἐφωτίση μὲ προθυμίαν δυνατήν καὶ μὲ ψυχήν μεγάλην, καὶ νὰ τὸν ἀφανίσετε, ὡς ὁ θεὸς τὸ θέλει. 475 ό Τοῦρκος ἔνι δυνατός, ἔχοντα καὶ τὴν πόλιν

443. Duc. Add. p. 170.—449. Duc. Add. p. 181.—469, 70, 71. Duc. p. 559.—472, 3. Kor. p. 112.

θελει γενήν ἀνήμερος δράκος καὶ λεοντάρι. τώρα τὸ βούλομαι νὰ 'πῶ, ὁ κόσμος τὸ κατέχει. ἐκ τοῦ Ἡρακλείου τὸν καιρὸν ἐγέρθην ὁ Μωάμεθ ·

480 καὶ ἀπ' ἐξαύτου τὴν ἀρχὴν ἐφάνη τέτοιον ἔθνος, κ' ἐπάτησεν εἰς 'Ρωμανιὰν καὶ νὰ τελῆ κατ' ἔτος τὴν ἄτυχον κ' ἐλεεινὴν τὴν Κωνσταντίνου πόλιν · μὲ τ' αὔριον, μὲ τὸ σήμερον ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ἐξ 'Ανατολῶν ἐπήδησεν κ' ἐκάτσε κ' εἰς τὴν Δύσιν,

485 εἰς τὸ σκαμνὶν τῶν Χριστιανῶν, τὸ κεφαλοδοτίκι. Ἡράκλειος καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος καὶ μέχρι Ἰουστινιανοῦ οἱ πρώτιστοι τῆς πόλης, ἡ πόλις ἐκυρίευεν Ἰνατολὴν καὶ Δύσιν, καὶ τώρα τὸ μειράκιον, τὸ συχαντὸν τὸ ἔθνος,

490 ἐνέβηκεν, ἐψήλωσεν, ἐγίνη αὐθέντης μέγας·
ἐπάρθηκεν ὁ ἀσεβὴς ὡς διάβολος διώκτης,
τὸν κόσμον ὅλον βόυλεται, θέλει νὰ τὸν ἐφάγη·
καὶ πᾶσα εἶς ἃς βλέπετε, μικρὸς καὶ μέγας αὐθέντης,
μὴ συντροφιάση μετ' αὐτὸν, μὴ φιλευθῆ μηδ' ὅλως.

495 μηδε δεκτή όρκομοτικά, μηδείς αὐτὸν πιστεύση τοὺς ὅρκους κάμνει δολεροὺς, ὀμνεῖ κ' εἰς τὸ σπαθί του, εἔς ὕστερου θανατόνει τους καὶ ἐπιορκεῖ ὁ σκύλος τὸν ὅρκον τον ὁ ἀσεβὴς ποσῶς οὐ στέργει τοῦτο, διατ' ἔνι γένος ἄπιστον καὶ πλῆρες γέμον δόλου.

500 καὶ ὁ Χριστὸς ὁποῦ 'παθεν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸν σταυρὸν μᾶς ἔδωκεν ὅπλον καὶ μέγαν ἄρμα, 'ς τὸ νὰ νικοῦμεν τοὺς ἐχθροὺς ὁρατοὺς κι ἀοράτους σηκώσετέ τον, τὸν σταυρὸν, μὲ φόβον καὶ καμάρι, κι ἀμέτε καταπάνω του τοῦ σκύλου μαγαρίτου.

505 ἐλπίζω, λέγω εἰς θεὸν, καὶ γράφω μετὰ θάρρους, τὸν Τοῦρκον νὰ νικήσετε μὲ τοῦ σταυροῦ τὴν χάριν, καθά ποτε ὁ ἄγιος ὁ μέγας Κωνσταντῖνος.

'Αφίνω τώρα τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς Προβεντζιάλους, καὶ τῶν Πορτουγαλέων τε μετὰ τῶν Σπανιόλων, 510 καὶ στρέφομαι 'ς τὸν βασιλεὰ τὸν τῆς 'Αλαμανίας,

483, 4. Kor. p. 74.—484, 5. Duc. p. 1380.—492. Kor. p. 112.—493. Perhaps we should read ας βλέπη τα μικρὸς μέγας τ' αὐθέντης: cf. συντροφιάση in the next line, and Mullach Gramm. der Vulgärspr. p. 389, 11.—495. Duc. Add. p. 146 has δέκτη; Ell. δεχθη. Perhaps we should read δρκοτομιά.—496. Ell. has διμνόει; but cf. Florios and Platziafl. v. 1494.—499. πλήρες Ed. cj.; πλήρης

Ell. See Florios, v. 26.

The growth of the Turkish power.

The poet turns to the German Emperor, and the King of Hungary. τον κράλην τον πανθαύμαστον, ρηγαν της Ούγκαρίας. τοιούτος είν' ὁ βασιλεύς ὁ τῆς 'Αλαμανίας. καὶ πάλιν ὁ παμφούμιστος ῥηγας της Ούγκαρίας. ώς τούς πλανήτας τούς έπτα να ύπερφέρουν δύο. ω βασιλεύ πανεύγνωστε ό της 'Αλαμανίας, 515 καὶ σὺ, ἡῆγα πανένδοξε αὐθέντα Οὐγκαρίας, νὰ ξεύρετε · ἐπήρασιν οἱ ἀσεβεῖς τὴν πόλιν. κ' εγάθην ή αποκράτησις, βασιλεία 'Ρωμαίων. ἀπὴν ἡ πόλις ἐγάθηκεν, ὁ κόσμος ας προσέχη. ηλθε καιρός, & βασιλεύ, νὰ πᾶς κατὰ τὰ ἔθνη, 520 γρείαν σου κάμνει περισσά, νὰ πάγης κατ' ἐκείνα. δ συμφορά καὶ θρηνισμός καὶ κοπετός μεγάλος, δ Κωνσταντίνε βασιλεύ, τύχην κακήν όπου 'χες. αὐθέντη, κράλη εὐγενικέ, στολή τῶν ἀνδρειωμένων, κακά θηριά ἐσύμωσαν συμά 'ς την Ούγκαρίαν. 525 ω Πιάγκω φρονιμώτατε, καὶ στήλη της Βλαχίας, έγάλασεν ή 'Ρωμανιά, έγάλασεν ή Δύσις, ἐπέσασι τὰ φλάμπουρα τοῦ βασιλεῶς τῆς πόλης. θεέ μου, πως ἀπέμεινες την τόσην ἀνομίαν; ω 'Αλαμάνια καὶ Οὐγκριὰ, Βλαχία καὶ Σερβία, 530 έδα σας κάμνει χρειά πολλή κατά Τούρκων να πάτε μετά μεγάλης στρατιάς, μετά πολλής ἰσχύος, νὰ πολεμήσετε καλώς κι οὕτως νὰ δοξασθήτε, νὰ δοξασθήτε περισσὰ, ὅταν ἡ ώρα σώση, καὶ δώση σᾶς την ὁ θεὸς ὁ μέγας τροπαιούγος. 535 καὶ ὅλοι ν' αὐθεντεύσετε μὲ τιμημένον τρόπον. είς δόξαν τοῦ παντάνακτος θεοῦ τοῦ παντεργάτου. 'Η κορυφή της ἐκκλησιᾶς της 'Ρώμης της άγίας, ὁ πάπα ἀγιώτατε, τῆς πίστεως ὁ στῦλος, φέγγος, φωστήρ των Χριστιανών, καὶ κορυφή της 'Ρώμης, 540 ποίσε νὰ δμονοιάσουσιν οί Χριστιανοί τοῦ κόσμου,

Appeal to the Pope.

511. Due, p. 751.—512. ην Ell.—519. Kor. p. 56.—520. Kor. p. 56.—529. 's την τόσην Ell.

545

όλοι αὐθένταις της Φραγκιᾶς νὰ κάμνουσιν ἀγάπην,

καὶ νὰ σηκώσουν τὸν σταυρὸν, ἐσὺ πρῶτος κ' ἐκείνοι,

δμόνοιαν άληθινην, ώς ὁ θεὸς τὸ θέλει,

τὰ ἔθνη νὰ ἐβγάλλετε ἀπὸ τὰ γονικά σας,

νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσετε ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σας,

κι δρισμός ἔνι τοῦ θεοῦ, παναγιώτατε πάπα, θέλεις νικήσειν μὲ τὸν θεὸν ὅλους τοὺς ἀντιδίκους. Φρατζέζοι, ᾿Αγκλέζοι εὐγενικοὶ, ἐλᾶτε εἰς τὴν Ἡομην,

550 καὶ Βενετζιάνοι φρόνιμοι εἰς βουλὴν καὶ εἰς ἔργον,
ἐλᾶτ' ὁμοῦ, μονοιάσετε καὶ μὲ τὴν συμβουλήν σας,
μὲ τὸ καλόν σας ριζικὸν καὶ μὲ τὰ κάτεργά σας.
Πορτουγαλέζοι, δράμετε, κι ἐσεῖς οἱ Φράγκοι ὅλοι,
Σπανία μὲ τὴν δύναμιν ἡν ἔγει καὶ βοήθειαν ·

555 Ταλιάνοι ἀνδρικώτατοι καὶ τῆς φρουήσης πρῶτοι, καὶ Γενοβέσοι ἐκλεκτοὶ ὁποῦ σᾶς κόπτει πλέον, ὅπως νὰ ξαναπάρετε σπήτια σας τὰ χαϊμένα · συντόμως ὁμοθυμαδὸν ἀμέτε καταπάνω τοῦ Τούρκου μέγα Μαγουμὲτ καὶ τοῦ ἀσεβεστάτου.

560 ὁποῦ 'μπεν καὶ κεφάλωσεν 'ς τῶν 'Ρωμαίων τὴν χώραν. μὴν σᾶς ἰδῆ, νὰ ξεσπασθῆ, νὰ φοβηθῆ, νὰ σκάση, νὰ χέση τὸ συκῶτι του καὶ ὅλην τὴν οὐσιάν του, νὰ χάση τὴν ἀλωπεκῆν καὶ τὴν 'ψηλοφροσύνην, καὶ νὰ τὸν ἐνικήσετε, νὰ πάρετε τὴν πόλιν.

565 παρακαλώ σας, βασιλείς, αὐθένταις καὶ ἡηγάδες, καὶ τὰ κουμούνια τῆς Φραγκιάς, σοφοὶ καὶ διδασκάλοι, μὴ μὲ κατηγορήσετε εἰς τά 'γραψα καὶ εἶπα. περάσετέ μ' ὡς ἄγνωστον ὁμάδιν μὲ τὸν νοῦν μου, καὶ ψέξετε τὸν λογισμὸν ἐμοῦ δὲ καὶ τὴν γλῶσσαν,

570 την ποιὰν δὲν ἐδυνήθηκα νὰ την ἀποκρατήσω. ἀμμη ἐνθυμούμουν τίποτε μικρὸν διὰ νὰ γράψω, κι ὁ λογισμὸς ἀνέβαζε νὰ γράψω τέτοιαις λέξεις, καὶ νὰ μοῦ λέγει · " γράψε τας διὰ νὰ ταῖς ἀγροικήσουν ὅλοι αὐθένταις τῆς Φραγκιᾶς καὶ θέλουν συμπονέσειν."

575 καὶ διὰ τοῦτο ἔποικα καὶ ἔγραψα ἃ εἶπεν.
τοῦτο καὶ μόνον λέγω σας, πλέον νὰ μὴ ἀργῆτε,
τοὺς Τούρκους πολεμήσετε, τοὺς Χριστιανοὺς ἀφῆτε ·
ὅτι ἐβαρέθην ὁ θεὸς τῶν Χριστιανῶν ταῖς μάχαις,
ἐβρόμησαν εἰς τὸν θεὸν μάχαις τῶν ὁμοφύλων.

580 δεν βλέπετε τους ἀσεβεῖς τὸ πῶς εὐημεροῦσιν, κ' οἱ Χριστιανοὶ μὲ Χριστιανοὺς πάντα νὰ πολεμοῦσιν;

עט יי

his mind

556. Kor. p. 202.—557. Duc. p. 1061.—558. δμοθυμαδών Ell.—558-61. Kor. p. 190.—565, 6. Duc. p. 731.—568. Kor. p. 295.—569, 70. Kor. p. 307.—579. Duc. p. 231.

θεὸς ὁ παντοδύναμος χρεία νὰ μᾶς βοηθήση,

νὰ καταβάλη τοὺς ἐχθροὺς, νὰ τοὺς καταποντίση. κ' είς όσον γράφω νὰ γενή, καὶ νὰ γαρή ὁ κόσμος. 3Ω Κωνσταντίνε βασιλεύ, τύχην κακήν όπου 'yes. 585 θεὸς νὰ δώση προθυμιὰν τῶν αὐθεντῶν τῆς Δύσης. να πασι είς εκδίκησιν της δρθοδόξου πίστης. ω Βλαγία πολύθλιβη, Σερβία πονεμένη. θυμείσθε ταις αίχμαλωσιαις, Ούγκρία λυπημένη. των μαγκουριών τὰ δέματα, θλιμμένοι, πονεμένοι. πάλιν δὲ ἐνθυμίζω σας, αὐθένταις, μὴ σταθήτε. τό 'χετε διὰ νὰ ποίσετε, μηδέν τὸ ἀμελείτε, τὰ ἔθνη διὰ νὰ 'βγάλλετε μὲ τὴν καρδιάν σας ὅλοι. με πόθον καὶ συγκρότησιν πάντες νὰ συναγθήτε. νὰ 'βγάλλετε τοὺς ἀσεβεῖς ἀπὸ τὰ γονικά σας. νὰ πάρετε τοὺς τόπους σας καὶ νὰ γαρη ή καρδιά σας. καὶ μὴ συγκατεβή κανείς νὰ τοῦ ζητήση ἀγάπην. του Τούρκου του αγριόσκυλου, τ' αυήμερου θηρίου. καὶ θέλω νὰ γινώσκετε, ὅτι μὲ τὴν ἀγάπην έρρούφισε τους Χριστιανούς ώς δράκος πεινασμένος, έγίνηκεν 'Αντίχριστος, τον κόσμον σακτανίζει. τὸ γένος τὸ 'Ρωμαικὸν ἐκαταδούλωσέν το, καί πρός τὰ μέρη της Φραγκιάς, βλέπω, ἀναγεντρίζει. ω κορυφή της έκκλησιας, παναγιώτατε πάπα. της πίστης τὸ στερέωμα, των Χριστιανών ή δόξα. 'ς την άγιωσύνην σου κρεματ' όλ' ή Χριστιανοσύνη. νὰ τοὺς ἐφέρης εἰς καλὸν ἐκ τὴν διατανοσύνην, μὲ τὸ γλυκὸ, μὲ τὅμορφον, μὲ τοῦ θεοῦ τὸν φόβον. καὶ νὰ σηκώσης τὸν σταυρὸν μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον. μὲ τόλμην τὸν ἀγριόπιστον νὰ 'βγάλλετ' ἐκ τὸ σπήτι. έκ την Κωνσταντινούπολιν, την νέαν 'Ρώμην λέγω.

588, 9, 90. Kor. p. 228; Duc. p. 848.—600, 1, 2, 3. Kor. p. 322.—601. Duc. p. 1326.—617. Duc. p. 127.

ἀπὴν ἡ πόλις ἐχάθηκεν, ὁ κόσμος ἃς προσέχη, καὶ λέγω, ἃς προσέχετε, ὡς ἡ βροντὴ τὰ νέφη. ἡ πόλις ἦτον τὸ σπαθὶ, ἡ πόλις τὸ κοντάρι, ἡ πόλις ἦτον τὸ κλειδὶ τῆς 'Ρωμανίας ὅλης, κ' ἐκλείδονε κ' ἐσφάλιζεν ὅλην τὴν 'Ρωμανίαν, κι ὅλον τὸ 'Αρχιπέλαγος ἐσφικτοκλείδονέν το.

γίνωσκε, άγιώτατε καὶ κορυφή τῆς 'Ρώμης, ό ποταμὸς ὁ πυρινὸς ἐσέβην εἰς τὴν πόλιν,

620 την Δύσιν περιπλέκεται με παρακλάδια έξη ·
το πρώτον σώνει 'ς την Σερβιαν, δεύτερον 'ς την Βλαχίαν,
το τρίτον εκουτόσωσε συμά 'ς την Οθγκαρίαν,
το τέταρτον εφλόγισεν όλην την Βουλγαρίαν,
το πέμπτον το φοβοθμαί το μη δράμη παραμέσα

625 καὶ σμίξη μὲ τὰ τέσσαρα, διατ' εἶν' μαγαρισμένον, θέλει γενῆν ἀπέραντον ποτάμι αἰματωμένον τὸ ἔκτον τὸ ἐξάναψεν τῆς πόλης τὰ θεμέλια, ἐξάναψεν ἡ φλόγα των καὶ τρέχει φοβισμένα νὰ κάψη τὰ περίγυρα, πᾶν κάστρον, πᾶσαν γώραν.

630 ἀφ' ὥρας βάλλε τὴν βουλὴν, μὲ τὴν καλὴν τὴν ὥραν, κόπιασε μὲ τὰ γόνατα, μὲ τ' ἄγιον τὸ κορμί σου, καὶ τὴν βουλήν σου μάζωξε, σάλευσε ριζικόν σου, ἄγιε καὶ πανάγιε καὶ κορυφὴ τῆς 'Ρώμης · ποῖσε τὸ φλάμπουρον γρυσὸν, τὰς κλεῖς τοῦ ἀγίου Πέτρου,

635 καὶ σώρευσε μετὰ θεὸν τῆς Δύσης τοὺς αὐθένταις,
νὰ πᾶτε εἰς ἐκδίκησιν τῆς Κωνσταντινουπόλης.
αὐθέντης ἔνι δυνατὸς ὁ Τοῦρκος, ξεύρετέ το,
Δύσιν τε καὶ 'Ανατολὴν ὁρίζει, πιστωθῆτε,
'ς τὴν Δύσιν ἔχει ἀληθινὰ ὅλην τὴν δύναμίν του,

The great power of the Turks,

640 πάντα τὴν Δύσιν θεωρεῖ, διατὶ ἔχει αὐτοῦ τὸν φόβον. λοιπὸν μηδὲ ν' ἀφήσετε τὸν Τοῦρκον νὰ ριζώση εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτ' εἶναι φόβος μέγας, τὸ ὁποῖον ποῦ ἠξεύρετε κι οὐδὲν τὸ ἀναφέρνω. αὐτὸ τὸ σπήτι τ' ἄπειρον, ἡ Κωνσταντίνου πόλις,

and the riches of Constantinople.

645 δὲν ἔνι σὰν τὰ πρόλοιπα ὁποῦ ὁρίζει ὁ Τοῦρκος, ἀμμὴ ἔνι τέτοιον φοβερὸν ὅτι καλὰ γροικᾶτε · χρυσάφιν ἔχει ἀρίθμητον, ἀνθρώπους ὅσους θέλει, Φράγκους, Κουμάνους, Τζερκασοῦς, Βλάχους καὶ Άλαμάνους, τεχνίταις ὅλοι θαυμαστοὶ τέχνης ἀπάσης φύσης ·

650 την ρόγαν δίδει σὰν τυφλὸς εἰς τοὺς καλοὺς μαστόρους, τὰ στάμενα οὐδὲν ψηφῷ εἰς τοὺς ἀνδρειωμένους · ποσῶς οὐκ ἔχει λογισμὸν εἰς την φιλαργυρίαν ·

620, 21, 22. Kor. p. 341.—624. Ell. keeps the nonsensical reading of the MS., το φοβούμετο μὴ δρ. !—626. Kor. p. 55.—631. Kor. p. 197.—637, 8. Kor. p. 275.—641, 2, 3. Kor. p. 45.—650, 1. Due. p. 845; Kor. p. 333.

Christians are in the pay of the Turks. σκορπίζει, σπέρνει τα 'ς την γην, ρογεύγει τα παντόθεν, ρόγαις δίδει παράξεναις, δόξαις, τιμαίς, τιμάρια, καὶ καθ' ἡμέρα δίδει τα, λαμβάνουσι ταις ρόγαις. 655 καὶ τρέγουσιν οἱ Χριστιανοὶ μόνον διὰ ταῖς ρόγαις. καὶ δι' αὐτὸ εὐρίσκεται πάντα κεφαλαιωμένος. τὸ γρήζει, εὐθὺς τὸ πολεμά δίχως τινὸς ἐμπόδου. καλ τούτο όλον γίνεται διά την τυφλήν την ρόγαν. όπου ρογεύγει άμηρας όδηγούς και προδότας. 660 καὶ διὰ τούς κακούς κακὸν ἦλθεν κ' ηύρεν τὴν πόλιν. διὰ κακούς Χριστιανούς ἐχάθη τέτοια χώρα. αί άμαρτιαίς μας αί πολλαίς τὸ προξενήσαν τοῦτο. καὶ διὰ τὰ κρίματά των τὴν ἐπήρασιν οἱ Τοῦρκοι. αί τέχναις των Χριστιανών καὶ τὰ καμώματά των, 665 αί δημηγερσιαίς, διαβολιαίς κι αί άλλαι πονηρίαις. τον ποταμον τον πυρινον έβαλον είς την πόλιν. την πόλιν την εξάκουστον, και επυρπόλησεν την. καὶ ἔκαυσε κ' ἐμπύρισεν Χριστιανούς 'Ρωμαίους. τὰ ἔργα τῶν Χριστιανῶν καὶ αἱ κεναῖς ἐλπίδες 670 έκείναις έχαλάσασιν την βασιλειαν 'Ρωμαίων, άμμη οί Τοῦρκοι οὐ δύνουνταν νὰ πάρουν τίτοιαν χώραν. όμως γροικώ, μαδεύγεται, θέλει ή ψυχή μου νάβγη ἀπέσω ἀπὸ τὸ κοῦφός μου, ἀπὸ τὰ σωτικά μου. καὶ δι' αὐτὸ συγκόπτω τα, θέλω νὰ 'πῶ ἄλλ' ὀλίγα. 675 ³Ω Κωνσταντίνε βασιλεύ, κακὸ ριζικὸν όποῦ 'γες. πάλιν σᾶς λέγω, αὐθένταις μου, ἡηγάδες, μεγιστᾶνοι, είπα καὶ πάλιν, λέγω το, πάλι ἐνθυμίζω σᾶς το, ποσώς μη τὸ ἐβγάλλετε ἀπὸ τὰ λογικά σας. μὰ πάντοτε νὰ τό 'χετε μέσα είς τὴν καρδιάν σας, 680 την πόλιν μη αφήσετε 'ς των ασεβών τας χείρας. έγρήγορα μὲ τὸ σπαθίν, μετὰ θυμὸν νὰ πᾶτε, καὶ νὰ τὸν πολεμήσετε καὶ πλέον μὴ ἀργεῖτε. τὸν Τοῦρκον τὸν καταχανᾶν, αὐτὸν τὸν χονικιάρην, ώστε νὰ τὸν νικήσετε, νὰ μὴ ἀναπαυθῆτε, 685 καὶ νὰ τὸν ξεριζώσετε ἀπέσω ἀπὸ τὴν πόλιν εί δὲ ᾶν τὸν ἀφήκετε νὰ περιανασάνη

663. Kor. p. 320.—654, 5. Duc. p. 1578; Kor. p. 190.—657, 8. Kor. p. 190.—663. μας Ed.; μου Ell.—670-75. Kor. p. 354.—670. Kor. p. 40.—681-85. Kor. p. 113.—687. Ell. has εἰδὲ ἀν τὸν ἀφίκετε.

νὰ κάμη ὀλυγοστὸν καιρὸν ἄχρι καὶ χρόνους δύο, ὀμνέω σας εἰς τὸν θεὸν, κι ὅλοι πιστεύσατέ μοι,

- 690 ν' άγανακτήσετε πολλά ἐπάνω εἰς τὴν χρείαν.
 καὶ διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐχάρισέν σας γνῶσιν,
 ἔχετε καὶ τὴν δύναμιν ὁμοίως τε καὶ πλοῦτον,
 ἐτύχετε καὶ τὴν ἀνδρειὰν ἐκ τοῦ θεοῦ τὴν χάριν,
 καὶ ἡ σοφία τοῦ θεοῦ εἰς τὴν Φραγκιὰν ἐδόθην ·
- 695 οἱ Φράγκοι τὴν ἐπήρασιν εἰσὲ κληρονομιάν των, κι ὁ θεὸς ὁ παντοδύναμος νά 'ναι 'ς τὴν συντροφιάν σας, τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐμπρὸς 'ς τὰ φωτικά σας, ἰσχὺς εἰς τὰ μαχαίρια σας, ζῶσμα 'ς τὰ ἄρματά σας, καὶ νά 'σθε πάντα καὶ ἀεὶ ἐπὶ τὴν βασιλειάν σας,

700 τὸ στέμμα, τὸ διάδημα νά 'ναι κ' εἶς τὰ παιδιά σας.
τοῦτο δὲ μόνον δέομαι, πάλιν παρακαλῶ σας,
ἃν γράφω τι παρὰ τὸ δεὸν, νὰ μὴ μοῦ βαρεθῆτε,
ὅταν τὸ ἀναγνώσετε, μὴ μὲ κατηγορεῖτε,
ἀμμ' ὅλον τὸ διαβάζετε ἀπ' ἄκραν ἔως ἄκραν.

- 705 θαβρω εἰς τὸν πανάγαθον, καλως νὰ τὸ ποθητε, διατὶ ἔνι λόγοι θλιβεροὶ θρηνητικὰ γραμμένοι μὲ θρηνον ἀνυπόμονον ἔνι περιπλεγμένοι. θαυμάζομαι, ξενίζομαι, ἐκπλήττομαι μεγάλως, πῶς ἐβαστᾶτο μοῦ √υγὴ καὶ ἔγραφα τοὺς λόγους.
- 710 κι οὐδὲν ἐξεριζώθηκεν ἐκ τὸ ἐμὸν τὸ σῶμα.

 γινώσκει το ὁ κύριος ὁ θεὸς ὁ καρδιογνώστης,

 τὴν νύκταν ἐσηκόνουμου συχνῶς ἐκ τὸ κρεββάτι,

 ἀναθυμῶντα τὸ κακὸν τῆς πόλης ἐθρηνούμην,

 ἔτρεγαν καὶ τὰ δάκρυα μου, ὡς τρέγει τὸ ποτάμι,
- 715 κι ἐμάχετό μοι λογισμὸς νὰ γράφω τὰ συμβάντα, τὰ ποῖα ἐσυνέβησαν τὴν ἄτυχον τὴν πόλιν, καὶ ἐγερνόμην κ' ἔγραφα καὶ μετέπιπτον πάλιν καὶ πάλιν ἐσηκόνουμου κ' ἐγύρευα νὰ γράφω. τοῦτο λέγω νὰ ἤξεύρετε, ἄρχοντες τοῦ πολέμου,
- 720 δèν ἔχει τόσην δύναμιν ὁ Τοῦρκος σὰν τὸ λέγουν · αὐτὴν τὴν Δύσιν ὁποῦ ἀκοῦς αὐτὸς καὶ αὐθεντεύει ὁ ἀσεβὴς σκυλότουρκος, τῶν Χριστιανῶν ὁ διώκτης, ὅλοι ἔνι Χριστιανοὶ ἀπ' ἄκραν ἕως ἄκραν.

May success attend the arms of the nations of the West!

The poet's mind is almost deranged by this great calamity. His readers should therefore be indulgent with him.

The Turks do not possess so great a power as is commonly believed.

689. δμνόω Ell.; δμναίω Kor. who quotes the whole line, p. 272,—692. Kor. p. 305.—706, 7. Kor. p. 116.—715, 16. Kor. p. 307.

The Greeks were not brave enough against the

ή όλη δύναμις αὐτοῦ ἔνεν ὁ κροτισμός του, ο φόβος του ο άμετρος εκρότησε τον κόσμον, διατί οὐδὲν πονεί ποσῶς τὸ Χριστιανικὸν αίμα, δι' ένα κουφοκάρυδον νὰ σφάξη μιὰν γιλιάδα. διὰ τοῦτο ἐκροτίστηκεν ὁ κόσμος ὁποῦ ὁρίζει, καὶ τρέμουν καὶ οἱ Χριστιανοὶ 'Ανατολής καὶ Δύσης. ω θελ, νὰ τό 'γαν πολεμάν καὶ οί 'Ρωμαΐοι ούτως, καὶ νά 'γαν κάμειν αίματα καὶ κρίσες τοῦ θανάτου, ποτέ νὰ μὴ ἐγάνασιν, λέγω, τὴν βασιλείαν. άμμε αι κρίσες αι άγαμναις κ' αι ελεημοσύναις έκαμάν τους δλόγυμνους κ' έξετραγηλισμένους. καὶ τοῦτο ἔνεν ἀληθὲς, στοχάσου καὶ νὰ τό βρης. καὶ οὐδὲν ἔνι ψέματα κι οὐδὲν ἔνι ὡς τὸ γράφω. έδ' ας χαρούσιν οί έχθροι όπου τούς έμισούσαν, κ' οἱ φίλοι των ἃς θλίβουνται ὁποῦ τοὺς ἀγαποῦσαν. ή άμαρτιά μου τό 'ποικεν είς όσον έσυνέβη. δ Κωνσταντίνε βασιλεθ, κακήν τύχην όπου 'χες. τὸ ποῦ ήτον ή γνωσίς σου 'ς ἄλλην γνωσιν νὰ πέση; Τώρα εἰς τὸ προκείμενον θέλω νὰ λθῶ τοῦ λόγου, καὶ πλέον οὐδὲ δύναμαι νὰ γράφω λυπημένα είς τόσην μου την συμφοράν κ' είς τὸ πολύ κακόν μου. καὶ στρέφομαι 'ς τὸν ἀσεβὴν, 'ς τὸν Τοῦρκον, τὸ θηρίον, 745 τὸν τύραννον τῶν Χριστιανῶν καὶ σφάκτην καὶ διώκτην.

The extent and state of the Turkish power. φθένταις, ρηγάδες, τὸ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ νῦν σᾶς γράφω,
ν' ἀκούσετε, νὰ μάθετε τὴν δύναμιν τοῦ Τούρκου.
ἔχει 'ς τὴν 'Αδριανούπολιν ἡ Πόρτα του καὶ μόνον
δέκα χιλιάδες ἐκλεκτοὺς ἄνδρες νὰ πολεμήσουν, 750
ἔχει καὶ γιανιτζάριδες χιλιάδες δεκαπέντε,
Φραζῆδες Χριστιανοὺς κακοὺς τριάντα χιλιάδες,
τὸ δ' ἄλλον τὸ ἀπολειφθὲν, τὸ πρόλοιπον φωσάτον,
ἀπὸ τὴν 'Αδριανούπολιν 'ς τὸν γῦρόν της ἀπέσω
ἔχει κι αὐτοῦ ἀληθινὰ εἴκοσ πέντε χιλιάδες. 755
ἔχει καὶ 'ς τὴν Καλλίπολιν φωσάτον καβαλλάρους,
τρεῖς χιλιάδες ἐκλεκτοὺς ἄνδρες νὰ πολεμήσουν ·
Νικόπολιν, Δεμότοιχον μὲ τὴν περιοχήν των,

724-9. Kor. p. 212,—727. Duc. Add. p. 113.—730-34. Kor. p. 148.—735. Kor. p. 123.—736. Duc. p. 1780 reads ψόματα; Ell. has ψεόματα.—749, 50. Duc. p. 1206.—751. Duc. p. 243.—753. Ell. has ἀποληφθέν.

ἔχει φωσάτον ἀπ' αὐτοῦ ὡς δώδεκα χιλιάδες ·
760 Σέρραις, Βεργία, Σκόπια, μὲ τὴν περιοχήν των,
ἔχει κι αὐτοῦ ἀληθινὰ χιλιάδες δεκαπέντε ·

εχει κι αυτου αληθινά χιλιασες σεκαπευτε ·
'Ωχρίδα μὲ τὴν Καστοριὰν καὶ μὲ τὴν Βουλγαρίαν
ἔχει κι αὐτοῦ εἰς μιὰν φωνὴν νὰ 'βγάλη ἐπτὰ χιλιάδες.
Δίὰ εῖο καὶ 'Βεδοβίζος ὁ Γροβονὸς καὶ Στοῦν.

Αὐλαῖς καὶ 'Ραδοβίζιο, ὁ Γρεβενὸς καὶ Στῆγι,

765 ἔχει κι αὐτοῦ ἀληθινὰ ὡς τέσσαρες χιλιάδες.
"Αρτα καὶ τὰ Γιάννινα μὲ τὴν περιοχήν των ἐβγάλλουν ἄνδρες τε καλοὺς χιλίους τοῦ πολέμου Τρίκκαλα μὲ τὴν Λάρισσαν, Φέρσαλα καὶ Φανάρι, Ζητοῦνι μὲ τὸ Δομοκὸ, Σάλωνα, Λεβαδία,

770 Έλλάδα, Πάτρα, "Αγραφα, Βελούχι καὶ Πρωτόλιο, ἐβγάλλουν αὐτ' ἀληθινὰ εἴκοσι πέντε χιλιάδες, καὶ ἔνι τὸ περίγυρον τῆς χαμηλῆς Βλαχίας. αὐτὴ ἔνι ἡ δύναμις, αὐθένταις μου, ἡηγάδες, ὁποῦ ὁρίζει ὁ ἀμηρᾶς 'ς τὴν Δύσιν, ὡς προεῦπον.

775 ἔχει καὶ 'ς τὴυ ' Αυατολὴυ ἄνδρες ἐκλελεγμένους, χιλιάδες ἑβδομήκουτα Τούρκους πολεμιστάδες, καὶ διὰ τώρα τὸ ποσὸυ γράφω σᾶς το, αὐθένταις, καὶ αὕτη ἔνι ἡ δύναμις, ἡ ὁλότης τοῦ σκύλου, ὁποῦ 'χει 'ς μέγα θέλημα καὶ εἰς τὸν ὁρισμόν του,

780 ὅταν ὁρίζη, ὅλοι εὐθὺς διὰ νὰ καβαλλικεύσουν,
εἰς ἕνα μῆναν σύντομα ὅλοι νὰ μαδευτοῦσιν
μέσα 'ς τὴν 'Αδριανούπολιν ἔμπροσθεν 'ς τὸν αὐθέντην,
νὰ ἔνι εἰς ὑποταγὴν, νὰ ποίσουν ὅ, τι ὁρίση,
ὅλοι νὰ ἀποθάνουσι διὰ τὸν Μαχουμέτην;

785 καὶ διὰ τὸν αὐθέντην των ὅλοι ν' αἰματωθοῦσιν.
'Εμάθετε τὴν δύναμιν, αὐθένταις μεγιστᾶνοι,
ἰδέτε τὴν ὑποταγὴν ὁποῦ 'χουσιν οἱ Τοῦρκοι,
ὁποῦ 'χουν εἰς τὴν πίστιν των καὶ εἰς τὸν ἀμηρῶν των

δι' ὑποταγὴν τὴν φοβερὰν θάνατον οὐ ψηφοῦσιν,

790 καὶ ἃν σκοτώσουν Χριστιανοὺς, ἁγιάζουσιν, ὡς λέγουν, κι ἃν τοὺς σκοτώσουν, πάλιν δὲ εὐρίσκονται ν' ἀγιάζουν, κι οὐδὲν ψηφοῦν τὰν θάνατον, μὰ τρέχουν ν' ἀποθάνουν. βλέπετέ τους τοὺς ἀσεβεῖς, τί δασκαλιὰν κρατοῦσιν ΄ ὁ Μαχουμὲτ ὁ διάβολος ἐκεῖνος τοὺς διδάσκει.

The religion and discipline of the Turks.

764. Στήγι: cf. below, v. 975; Ell. has Στήπη.—781, 2. Duc. Add. p. 124.—789-91. Kor. p. 394.—789. διὰ ὑποταγήν Εll.; διὰ τὴν ὑποτ. Kor.

The Christians may learn a lesson from the Turks how to obey a leader. λοιπον ήμεις οί Χριστιανοί δια του Χριστού τον νόμον να κάμωμεν τα λέγουν και τ' ορίζουν οι πατέρες. καὶ προσευγαίς καὶ λιτανειαίς, νηστείαις, ἀγρυπνίαις. να παμέν με ταπείνωσιν ζητώντα τον Χοιστόν μας. την άφεσιν άμαρτιών, έπειτα καὶ την νίκην, καὶ ὅλοι νὰ συγκλίνωμεν 'ς τὸν ἄγιον τὸν πάπαν. ώς είναι 'ς όλους κεφαλή γωρίς άντιλογίας. τινας όπίσω μη συρθή από τον δρισμόν του η εν' οποιον εκλέξετε να ενι ώς κεφάλι. καὶ μέλη πάλι οἱ ἔτεροι, ὡς ἔνα σῶμα ὅλοι. να δράμωμεν μετά χαρας δια την Χριστιανοσύνην, όποῦ 'νεν ὑποκάτω του τοῦ ἀσεβή τοῦ σκύλου, νὰ τοὺς ἐλευθερώσετε, ὡς Μωυσῆς Έβραίους. κι αὐθένταις τους νὰ γίνεσθε εἰς τόπους τῶν 'Ρωμαίων. καὶ ὅταν τὸ Ἐορθώσετε καὶ ἐβιγῆκεν ὁ σκύλος, καὶ μετά ταῦτ' ἐλάβετε τὸ νίκος καὶ τὰ σκῦλα. 810 να θυμηθήτε δὲ κάμὲ όποῦ γραψα τοιαῦτα, όποῦ 'ποικα τὸ ποίημα τῆς ταπεινῆς τῆς πόλης, με θρηνισμόν καὶ δάκρυα έβαλα τὸ μελάνι, καὶ μετ' ἀναστενάγματα ἐκράτουν τὸ κονδύλιν. τούτο θαδρώ το είς θεον να μην εξεψυγήσω καὶ οὐ μὴν ἴδω θάνατον ἔως οὖ ἴδω τὴν πόλιν με φλάμπουρα Χριστιανικά γύρου γύρου τριγύρου κ' είς την μεγάλην εκκλησιαν της 'Ρώμης τα σημάδια. καὶ τοῦτο εἰμαι θαρρετὸς μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν χάριν νὰ 'βγάλλετε τοὺς ἀσεβεῖς, νὰ παύσουν μᾶς οἱ πόνοι. 820 ω βασιλεύ, καὶ νά 'χες ζην καὶ μη είχες ἀποθάνειν. ποῦ εἰν' οἱ ἄργοντες αὐτοὶ τοῦ παλατιοῦ τῆς πόλης, καὶ ποῦ ὁ αὐτοκράτορας βασιλεύς τῶν 'Ρωμαίων; ω Κωνσταντίνε βασιλεύ, Δράγαζη τὸ 'πινόμιν, είπε μου, που ευρίσκεσαι; εχάθης; εκρυβήθης; ζήσαι; ή καὶ ἀπέθανες ἐπάνω 'ς τὸ σπαθί σου; ότι ὁ σκύλος, ὁ άμηρας, ὁ Μαγουμέτ, ὁ κράτωρ, όποῦ αὐθέντευσε λοιπὸν τὴν ἄτυγον τὴν πόλιν, πολλά γὰρ ἐψηλάφησε τὰ κομμένα κεφάλια,

The poet hopes to live and see the day of liberty dawning upon the Christians of the East.

803. ἔνα ΕΙΙ.—809. ἐξορθώσετε ΕΙΙ.—810. ταῦτα ΕΙΙ.—814. Duc. p. 703; κονδύλι ΕΙΙ.; κονδήλην Duc.—816. Duc. p. 1358.—819. Kor. p. 147.—820. πολλῶν instead of μᾶς ΕΙΙ. But this spoils the metre.—821. Kor. p. 246; μῆχες ΕΙΙ.—824. Kor. p. 300; ἀτινόμι ΕΙΙ.; πυνόμην Κοτ.

830 καὶ τὰ κορμιὰ ἐδιέγερνεν (λέγω) τὰ κεκομμένα,
τὸ γύρευεν, οὐδέν ηύρε · οὐκ οἶδα τίς ἡ χρεία ·
νεκρὸν σῶμα, λέγω, τὸ σὸν τί τό 'θελεν ὁ σκύλος,
ἡ τὴν τιμίαν κεφαλὴν, φθέντα, τὴν ἰδικήν σου.

Τριὰ πράγματα ἐχάλασιν τὴν 'Ρωμανίαν ὅλην 835 ὁ φθόνος, ἡ φιλαργυριὰ, καὶ ἡ κενὴ ἐλπίδα. καὶ τοῦτο ἔνι ἀληθινὸν, κανεὶς μὴ τὸ ἀπιστήση.

Τὸ ποίημα, ὁποῦ 'γραψα, ὅλοι νὰ τὸ ποθεῖτε καὶ νὰ τὸ μεταγράφετε, πολλὰ νὰ τ' ἀγαπᾶτε, κι ὅσοι τὸ μεταγράφετε, νὰ γράφετε ὡς εἶναι '

840 μὴ βγάλλετε, μὴ βάλλετ ἀπ ἐκεῖνον τὸ ἐγράφη.
κι ὁποῦ τὸ κάμει, ἃς βλέπη το τὸ κρίμα μὴ κερδήση,
ὅτι καὶ κόπον ἔβαλα ἐγὼ νὰ τὸ συνθέσω.
διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ γράφετε σὰν εἶναι,
καὶ πλέον νὰ μὴ γρά√ετε διὰ τὴν ἁμαρτίαν.

845 *Ας ἔλθω εἰς τελείωσιν τοῦ πονεμένου λόγου τὸν Τοῦρκον ἂν ἀφήκετε τὴν πόλιν νὰ κρατήση, θέλει γὰρ πάλιν τὸ θηριὸν καὶ θέλει δυναμώσει, καὶ θέλει καταπιεῖ πολλοὺς ὁ σκύλος ὡσὰν δράκος. λοιπὸν, πανυψηλότατοι αὐθένταις μου, ἡηγάδες,

850 ἀγάπην ὅλοι κάμετε νὰ πᾶτε 'ς τοὺς ἐχθρούς σας, ἀγάπην θέλει ὁ θεὸς κι ὁποῦ ἀγάπην ἔχει, ἔνα δεσμὸν μὲ τὸν θεὸν γίνεται, οὕτως πέλει, καὶ ὁ θεὸς τὸν βοηθῷ 'ς πᾶσαν δουλειὰν καὶ χρῆσιν. πάπαν τὸν ἀγιώτατον νά 'νεν εἰς τὸ πλευρόν σας,

855 καὶ τὸν σταυρὸν σηκώσετε σημάδι 'ς τ' ἄρματά σας, νά 'νεν ἐμπρὸς κι ὀπίσω σας βοήθεια 'ς τὰ κορμιά σας. νὰ 'βγάλλετε τοὺς ἀσεβεῖς ἀπὸ τὰ γονικά σας, μέσα ἀπὸ τὰ σπήτια σας κι ἀπὸ τὰ σωτικά σας, νὰ χαίρεσθε, ν' ἀγάλλεσθε μέσα 'ς τὰ ἰδικά σας.

860 καὶ ν' ἀπολησμονήσετε ταῖς θλίψεις καὶ ταῖς μάχαις, καὶ νὰ γενῆ ἀνάκλησις τοῖς Χριστιανοῖς τῆς Δύσης, καὶ νὰ δοξάζεται Χριστὸς, ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, κ' οἱ ἀσεβεῖς νὰ σφάζουνται καὶ νά 'χουν πόνον μέγαν, παντάπαν νὰ ξεριζωθοῦν ἀπὸ τὴν 'Ρωμανίαν,

865 μοῖραν νὰ κόψη τὸ σπαθὶ, μοῖραν νὰ διωχθοῦσιν, νὰ πᾶσιν ἀπεκεῖ ποῦ ἢλθαν ἔως Μονοδενδρίου, καθὰ καὶ τὸ μελλούμενον οὕτως μέλλει νὰ πάθουν. The three causes of the destruction of the Byzantine Empire.
The readers are requested to contribute to the circulation of the poem by copying it.

Repeated exhortation to peace and concord among the Christian princes, and combined war against the Turks. Especial appeal to the Venetians.

"Ας έλθω είς τελείωσιν τὸν λόγον νὰ πληρώσω. μη ξεψυγήσω ἀποδά πριγού τὸ ξεπληρώσω. καὶ πρὸς αὐτούς τοὺς Φρόνιμους λέγω τοὺς Βενετζιάνους, 870 όλίγα λόγια καὶ καλά θέλω δι' αὐτοὺς νὰ εἴπω. δ Βενετία φουμιστή, μυριοχαριτωμένη, την αύθεντιάν σου την καλην ο θεός να την στερεόνη, καὶ τοὺς ἐχθρούς σου 'ς τὸν λαιμὸν τὸν πόδα σου νὰ θέτης. δ Βενετζιάνοι Φρόνιμοι, πρακταΐοι κι ἐπιδέξιοι, 875 ήλθε καιρός, ἐσύμωσε, νὰ δείξετε τὴν γνῶσιν, ην έγετε έκ φύσεως, όπου θεός σας έδωκεν, ηλθε καιρός, αν βούλεσθε να δείξετε την γνωσιν καὶ τὸ τολμηροκάρδιον καὶ τὴν χρυσὴν τὴν βρύσιν νὰ τρέξη, νὰ ποτίζετε στρατιώταις ἀνδρειωμένους. 880 να δώσετε, να πάρετε κεφαλαιωμένον τόπον μὲ τὸ σπαθὶ, μὲ τ' ἄρματα καὶ μὲ τὴν φρονιμάδαν. καὶ κόσμον νὰ κερδήσετε, πολλὰ ν' ἀναπαυθήτε μὲ τὴν χαρὰν, μὲ τὴν τιμὴν, μετὰ μεγάλης δόξης, καὶ νὰ κοιμᾶσθ' ἀμέριμνα, τινὰν νὰ μὴ φοβεῖσθε, 885 ταις μάγαις του σκυλότουρκου να ταις έλυτρωθητε, καὶ νά 'χετε εὐχαριστιαῖς ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ἄφεσιν άμαρτιῶν, συγχώριον ἀπ' τὸν κύριον. καὶ τοῦτο ἔνι ἀληθὸς, καὶ ᾶν ἐσεῖς αὐθένταις με προθυμίαν δυνατήν καὶ νά 'χετε ἀγάπην, έμβητε είς του πόλεμου μ' όλην την καλή 'Ιτάλιαν, τον Τουρκον ξεριζόνετε σύρριζον έκ την Δύσιν. μόνον νὰ βάλλετε βουλήν καλήν, νὰ βουλευθήτε. θαροώ είς του πανάγαθου, ἀποτυχιὰν νὰ μη ἔνι, να 'βγάλλετε τους ἀσεβείς ἀπέσω ἀπὸ τὴν πόλιν. όλον κρέμεται είς έσας, παντού να πά ή βουλή σας, καί να την συναποίσετε είς όλην Χριστιανότην. ή συμβουλή σας ή καλή καὶ ή συγκρότησίς σας να κάμη πλάταις καὶ πτερα είς όλους τους αὐθέντας, καί νὰ παρακινήσετε στρατάρχας καὶ κρατάρχας, κι ὁμοφωνίαν, ὁμονοιὰν νὰ ἔχουσιν οἱ πάντες. ό Τοῦρκος πάντα ἔξυπνος ἔνι καὶ οὐ κοιμᾶται, πάντα πεινά, πάντα διλεά, ποτε οὐδεν χορταίνει να τρώγη σάρκες Χριστιανών καὶ να ρουφά καὶ τ' αίμα, 870, 1, Kor. p. 221.-872, 3. Kor. p. 334.

On the initiative taken by them depends the success of a campaign against the Turks.

905 κ' οι Χριστιανοι νὰ μάχουνται, ὁ ἡῆγας μὲ τὸν ἡῆγαν. και τι ἔνι τούτη ἡ ὀργὴ και τοῦ θεοῦ κατάρα, νὰ τοὺς θωροῦν οι ἀσεβεῖς, νὰ ὑβρίζουν, νὰ γελοῦσιν; ὁ Κωνσταντίνε βασιλεῦ, κακὸν ῥιζικὸν ὁποῦ 'χες. ἀπὴν ἡ πόλη ἐχάθηκεν, ὁ κόσμος ἃς προσέχη.

910 & Βενετζιάνοι πονηροί, μὲ τὴν πολλήν σας γνῶσιν, βλέπω, ὁ θεὸς σᾶς βοηθᾶ μὲ τὴν δεξιάν του χεῖρα, ὅτι κλεψιαῖς δὲν θέλετε, άρπαγαῖς, ἀδικίαις, ἀγάπην πάντα θέλετε μὲ ἐχθροὺς καὶ μὲ φίλους, ἀμάχη δὲ μὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ μὲ τοὺς ἀλλοφύλους.

915 πιάστε τὸ δυναμώτερον, βλέπετε τὸ θηρίον, τὸ ἄγριον κι ἀνήμερον, τὸν σκύλον τὸν λυσσιάρην, τὸν λύκον τὸν ἀχόρταγον ἐξεσπηλαιώσετέ τον τότε νὰ κεφαλαιώσετε καὶ νὰ ἀναπαυθῆτε, καὶ νὰ δοξάσετε θεὸν καὶ τὴν ἄγιὰν τριάδα.

920 ὁ μέγας παντοκράτορας νὰ σᾶς ἐδιορθώση καὶ μέσον σᾶς εἰς τὴν βουλὴν νὰ ἔνεν διὰ πάντα. τοῦτο τὸ γράφω νὰ γενῆ, Χριστέ μου, ἐπάκουσόν μου.

Αὐθένταις, μὴ ἀργήσετε, ὅλοι σας σηκωθῆτε, τοὺς ἀσεβεῖς ἐβγάλλετε ἀπέσω ἀπὸ τὴν πόλιν, 925 ἀμμὴ νὰ συγκροτήσετε κι ἐσεῖς νὰ ἦσθε πρῶτοι,

νὰ ποίσετε νὰ σώσετε εἰς ὅλους τοὺς ῥηγάδες,
καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσετε ὅλοι νὰ ᾿λθοῦν εἰς ἔνα.
τίνας οὐκ ἐσαλεύεται ἀπ᾽ ὅλους τοὺς αὐθέντας ;
διατὶ ἔχετε ᾽ς τὴν θάλασσαν τριήρεις καὶ καράβια,

930 καὶ μέσον δύο τετοιῶν, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, δύνεσθε εἰς τὸ γίνεσθαι νικηταὶ τοῦ τυράννου. ὅμως παρακαλῶ σᾶς το, ἀπὸ σᾶς καὶ ἀφ' ὅλους 'ς τὸ νὰ μὲ συμπαθήσετε ἃ ἔγραψα καὶ εἶπον. ὡ Κωνσταντῖνε Δράγαζη, κακὴν τύχην ὁποῦ 'χες.

935 'Αφίνω τὴν διήγησιν καὶ θρηνισμόν τῆς πόλης, μὴ ξεψυχήσω πάραυτα πριχοῦ ἐξετελεύσω, καὶ θέλω νὰ γινώσκετε τὰ ἤκουσα νὰ λέξω. νὰ 'ποῦμεν διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ὁποῦ 'νεν εἰς Τουρκίαν καθὼς ἐδιατάχθηκα, οὕτως τὰ ἀναγγέλλω,

940 νὰ ξεύρετε ἀληθινὰ, ὅτι 'ς τὴν Δύσιν ὅλην,

909. See above, v. 519. - 928. ἀπὸ Ell. - 929. 's is not in the MS, nor in Ell.

The number of the Christians in the Turkish dominions.

All these Christians will rise against their oppressors, as soon as an army crosses the Danube. όποῦ ὁρίζει ὁ ἀσεβής τῶν Χριστιανῶν ὁ διώκτης, άγροίκησα πολλαίς φοραίς ἀπὸ τοὺς γαρατζάρους, ότι ορίζει ο άπιστος Χριστιανούς ορθοδόξους σπήτια μὲ ταῖς φαμηλιαῖς ἐπτακοσιαῖς γιλιάδες. καὶ τοῦτο ἔνι φανερὸν μὲ πάσης ἀκριβείας, ώς οίδα και κατέμαθα ύπὸ πιστών ἀνθρώπων. λοιπον αύτοι οί Χριστιανοί ακαρτερούν να δούσιν σημάδι μέγα φλάμπουρον, τον σταυρόν του κυρίου, καὶ τότε νὰ συγκλίνουσιν οἱ ἔσω μὲ τοὺς ἔξω, νὰ γένη μούρτος μογθηρός, ώς οί πολλοί τὸ λέγουν. 950 μόνον νὰ δοῦσιν Χριστιανούς αὐθέντας εἰς τὸν κάμπον, ώς τὸ προείπα, μὲ σταυρὸν, μὲ τάξιν τοῦ πολέμου, ώσαν τυχαίνει τάξις δέ, και με πολλής ισχύος, όλοι 'ς την ώραν προσκυνούν οί Χριστιανοί της Δύσης. αν θέλετε να 'βγάλλετε τον Τουρκον απ' την Δύσιν, 955 τὸν πρώτον τών Χριστιανών ποίσετε άρχηγόν σας, καί να δμοφωνήσουσιν αί γλώσσαι των Λατίνων. τὸν πάπαν δὲ τὸν ἄγιον νὰ στήσετε κεφάλι. καὶ τὸν σταυρὸν νὰ βάλλετε σημάδι 'ς τ' ἄρματά σας, άγαπημένα σπλαγγνικά όλοι νά 'σθε τὸ ένα . 960 ομόφωνοι, ομόψυχοι, ομόφυλοι οί πάντες, την Δύσιν όλην έχετε σὰν ζώσμα ίδικόν σας. τούτο σᾶς λέγω ἀληθινὰ, πιστεύσατε τὸν λόγον, ότι τοῦ νὰ περάσετε τὸν Ντούναβιν ἐδῶθεν, της Δύσης οί Χριστιανοί είς μιὰν νὰ προσκυνήσουν. τοῦτο σᾶς λέγω, αὐθένταις μου, ἀλλοῦ μὴ πέση ὁ νοῦς σας, τὸ πέραμά σας νὰ γενη μέσον τοῦ μεταπώρου, νά 'λθετε τὸν Νοέμβριον, περάσετε τὰ Σκόπια, έγετε δὲ καὶ Καστοριὰν καὶ ὅλην τὴν ᾿Αχρίδα, έχετε καὶ τὴν Βουλγαριὰν καὶ τὴν 'Αρβανιτίαν, 970 οί Βλάχοι οί ἀνδρικώτατοι μετὰ Μποσνίων κι ἄλλων. ή Σαλονίκη πάραυτα ένι προσκυνουμένη, αί Σέρβαις, τὸ Δεμότοιχον, ή Βέργια καὶ τὰ Σέρβια, τὸ νὰ ἰδοῦσι τὸν σταυρὸν, ὅλα σᾶς προσκυνοῦσιν . τοῦ Στηνι ὁ τόπος πάραυτα, ὁ Γρεβενὸς 'ς την ώραν, να προσκυνήσουν τον σταυρον χωρίς τινος έμπόδου,

942, 3. Duc. p. 1732.—945. Kor. p. 240.—949, 50. Duc. Add. p. 136.—951. Kor. p. 397.—954. Kor. p. 397.—965. Kor. p. 397.—976. Kor. p. 120.

τὰ Τρίκκαλα μὲ τὴν Βλαχιὰν, Λάρισσος καὶ Φανάρι, τὰ Φέρσαλα, ὁ Δομοκὸς, Ζητοῦνι, Λεβαδία, τὸ νὰ ἰδοῦσι τὸν σταυρὸν, 'ς τὴν ὥραν προσκυνοῦσι ·

980 Έλλάδα, Πάτρα, "Αγραφα, Βελούχη καὶ Πρωτόλιο, 'Αθηνα, Θηβα, Μέγαρα, Σάλωνα, τ' ἄλλα ὅλα ·
"Αρτα καὶ τὰ Γιάννινα, ὅλον τὸ Δεσποτάτον, τὴν ὥραν ἔνι 'ς τὸν σταυρὸν τὰ χέρια των δεμένα. ἤξεύρετε, αὐθένταις μου, ταῖς χώραις ὁποῦ εἶπα

985 ὅλαις ταις εἶδα, ἐπάτησα πεζὸς καὶ καβαλλάρης.
διὰ τοῦτο ταῖς ἐσύνθεσα μὲ θρῆνον διὰ στίχου,
διὰ τοῦτο καὶ ταῦτ' ἔγραψα καὶ ἀνεσκέπασά τα,
νὰ τὰ διαβάση ὁποῦ 'χει νοῦν καὶ νὰ μετρῷ τὰ πάντα.
βλέπετε, 'ς πόσον τρομασμὸν στέκει ἡ Χριστιανότης.

990 τοῦτο δὲ ἐνθυμίζω σας, αὐθένταις μεγιστᾶνοι, ποσῶς μηδὲν θελήσετε νὰ ποίσετ' ἄλλον δρόμον, διατὶ ἔνι ὅλοι Χριστιανοὶ ὁ κόσμος ὅπου γράφω, ἔνι κ' οἱ τόποι θροφανοὶ ἀπὸ ζωὴν μεγάλην ποιῶντα θέλετ' εὐρεθῆ οὕτως κεφαλαιωμένοι.

995 & Κωνσταντίνε βασιλεῦ, κακὴν τύχην ὁποῦ 'χες.
'Ο θεὸς τὸ ξεύρει, αὐθένταις μου, δὲν τό 'χα εἰς τὸν νοῦν μου,

ἀμμὴ διὰ τὸ πολὺ κακὸν τῆς πόλης ἐκινήθην, νὰ ποίσω τίποτας μικρὸν λόγον καὶ μυριολόγι, νὰ τὸ διαβάζω, νὰ θρηνῶ, νὰ κλαίω, νὰ βρουχοῦμαι,

1000 καὶ μὲ ὁ νοῦς ἐσέβασεν εἰς βυθισμὸν τοῦ λόγου, ποτὲ οὐκ ἠδυνήθηκα νὰ τὸν ἐξανασπάσω, ώς ὅταν ἐτελείονα μιὰν λέξιν τε καὶ ἄλλην, καὶ ἄλλαις ἀνηβαίνασιν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου, ΄ Ψηλαῖς πολλαῖς διάλεκτοι νὰ τρέγουν διὰ στίγου ·

1005 ὅμως εὐχαριστῶ τὸν θεὸν, τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην, ὅπου τὸν νοῦν μου ἔσωσεν νὰ γράψω τὰ τοιαῦτα. λοιπὸν παρακαλῶ σᾶς το καὶ συμβουλεύω σᾶς το ὅλοι σας μεταγράψατε τὸ ποίημά μου τοῦτο καὶ νὰ τὸ ἀποστείλετε εἰς τῆς Φραγκιᾶς τὰ μέρη,

1010 εἰς χεῖράς τε τῶν αὐθεντῶν, ῥηγάδων, αὐθεντάδων · διατὶ θαρρῶ εἰς τὸν θεὸν νά 'νεν διὰ τὸ συμφέρον,

The poet has travelled in all the places which he names.

The poet requests his readers to send copies of this poem into the countries of the West.

982. Duc. p. 283.—983. Kor. p. 397.—993. Kor. p. 158.—999. Kor. p. 86. βρυχοῦμαι ΕΠ.; βρουχοῦμαι Κοτ.

διὰ καλὸν τῶν Χριστιανῶν μικρῶν τε καὶ μεγάλων. ὅ Κωνσταντίνε βασιλεῦ, τὶ νά 'νεν ἀπὸ σένα ; λέγουν, ὅτι ἀπέθανες ἐπάνω 'ς τὸ σπαθί σου.

ήκουσα πάλιν (νὰ) λέγουσι καὶ εἶσαι κεκρυμμένος ὑπὸ χειρός τε πανσθενοῦς δεξιᾶς τῆς τοῦ κυρίου · μακάρην νά 'σαι ζωντανὸς, σὰν εἶσαι ἀποθαμένος. Τώρα σκεπάζω τ' ἔνομα καὶ κοῦβω τ' ἔνομά ν 1015

He has his reasons for not revealing his name

Τώρα σκεπάζω τ' δνομα καὶ κρύβω τ' δνομά μου. νὰ μὴ τὸ ξεύρουν οἱ πολλοὶ τίς ὁ τοιαῦτα γράψας. άλλ' όμως νὰ γινώσκετε, ελαίαν έγει μαύραν, 1020 όποῦ 'γραψε τὸ ποίημα, 'ς δεξιὸν μικρὸν δακτύλιν, καί είς την χέραν την ζερβην άλλην έλαίαν πάλιν. ισόσταθμα, ισόμετρα, 'ς την μέσην της παλάμης. αὐτὰ τὰ δυὸ σημάδια ἔχει 'ς τὰ δυό του γέρια. τ' ὄνομά μου οὐ γράφω το διὰ τίποτις ποῦ ξεύρω. λοιπον παρακαλέσατε νὰ 'δῶ τὴν σωτηριάν μου, με την τιμήν μου δια να ζώ, να 'δώ και την ύγειάν μου. δεν έγω πλεον, αὐθένταις μου, πρὸς τὸ παρὸν νὰ γράφω. θλιμμένα, παραπονετικά έω, άφίνω ταῦτα, καὶ τέλος κάμνω τὸ λοιπὸν καὶ παύομαι τοῦ λέγειν. ή υστερος παραγγελιά, αὐθένταις μου, ἡηγάδες, ένι νὰ κοπιάσετε, νὰ 'βγάλλετε τὸν Τοῦρκον, νὰ τὸν ἐξεριζώσετε ἀπέσω ἀπὸ τὴν πόλιν. καὶ ἄμποτε ὁ κύριος νὰ σᾶς κατευοδώση. δεν ένι τίποτας μικρον νὰ τὸ παραθαρρήτε, νὰ τ' ἀπολησμονήσετε, νὰ μὴ τ' ἀναθυμῆσθε · άμμη ἔνι τόσα δυνατὸν, ὅτι οὐδὲν τυχαίνει άπὸ τὸν νοῦν σας νὰ ἐβγῆ οὐ μέραν οὐδὲ νύκτα, νὰ μὴ ἔγετε ἀνάπαυσιν ὥστε νὰ δῆτε τέλος. καὶ ἄμποτε νὰ ποίσετε ἀνδραγαθίας ἔργον, καὶ νίκος δώση εἰς ὑμᾶς καὶ ζῶσμα 'ς τ' ἄρματά σας θεὸς ὁ παντοδύναμος, ὁ κύριος τῆς δόξης, να πάτε, να νικήσετε όλους σας τούς έχθρούς σας, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ πάντοτε εἰς αἰῶνας αἰώνων.

The final exhortation: go, arm and extirpate the Turks! God be with you!

1017. Kor. p. 232.—1020, 1, 2. Kor. p. 141.—1029. Duc. p. 159.—1040. Kor. p. 41.

TO OANATIKON THE POAOT.

ATCH' MHNI OKTOBPIOT.

Χιλιοστῷ τῷ ἔτει τε τετρακοσιοστῷ τε σὺν ἄλλοις ἐνενήκοντα καὶ ὀκτὰ πληρεστάτοις θνησις καὶ μόρος ἐκ θεοῦ καὶ παίδευσις ἡ ἐκ τούτου, θανατικὸν ἐπέσωσεν εἰς τὸ νησὶν τῆς Ῥόδου,

- 5 καὶ ἤρχισεν ἀπὸ μηνὸς αὐτοῦ τοῦ ὀκτωβρίου κ' ἐκράτει μῆνας εἴκοσι ἡ λοίμη τοῦ θανάτου, κυριαρχοῦντος τοιγαροῦν τοῦ μεγαλομαστοροῦντος φρᾶ Πέτρου τε δὲ ᾿Αββουσσῶν, ἔτι καὶ καρδινάλου δὲ Σάντου ᾿Ανδρειάνου τε καὶ ὁ αὐτὸς φρᾶ Τζόρτζης.
- 10 καθέδρας ἀποστολικῆς τῆς μητροπόλεως 'Ρόδου ῆτον ὁ ἀγιώτατος ὁ σοφὸς Μητροφάνης, ἀρχιερεὺς πανάρετος, καλὸς μητροπολίτης · ἐν τῷδε τῷ θανατικῷ καὶ αὐτὸς ἀπεβίω, ἀλλάγε καὶ τὸ ποίημα καὶ ὅσα διὰ στίχου
- 15 ἐγράφησαν, βαβαὶ παπαὶ, διὰ τὸ θανατικὸν τῆς 'Ρόδου, Ἐμμανουὴλ ὁ γράψας ἦν, ἀκμὶ καὶ ὁ ποιήσας, Γεωργιλλᾶς ἀκούεται, Λειμενίτης τ' ἐπίκλην. "Αρχοντες πλούσιοι καὶ πτωχοὶ, μικροί τε καὶ μεγάλοι, κι ἐσεῖς, αὐθένταις φρέριδες, ὁποῦ 'σθε τὸ κεφάλι,
- 20 τί ήτον ετούτο το κακό το μέγα καὶ μυστήριον καὶ το πικρον θανατικον, το φοβερον κριτήριον; όποῦ 'λθε κ' ηὖρε τὴν πτωχὴν τὴν 'Ρόδον τὴν μισκήνα, καὶ έφα τοὺς ἀνθρώπους της μὲ λοιμασμένην πεῖνα, καὶ θέρισε τὸν 'πίσκοπον καὶ 'κοψε τοὺς παπάδες,
- 25 διακόνους καὶ 'κλησιαστικούς καὶ τούς ξαγορευτάδες,

3. θνήσις, λέξις εύρισκομένη els τον Σουΐδαν, Κοτ. "Ατ. ΙΙ. p. 388; λέξις άναγκαία els την γλώσσαν, διὰ νὰ έρμηνεύωμεν το mortalité τῶν Γάλλων, id, iδ. p. 158; μῶρος, MS.—6. καὶ κράτη.—17. ἀκούετε.—18, 19. Duc. p. 1703.—19. ὁποῦσθαι το κεφάλοι.—20. Τήτον.—23. λίμασμένην.—24, Duc. p. 1173.—24, 5. Duc. p. 392; Kor. p. 128.—25. Duc. Add. p. 143.

Preface, stating the subject and the name of the writer.

What may have been the causes of the Plague? The sins of Rhodes were probably the true cause.

But Rhodes is to be pitied.

The hurried burial of the dead.

The whole scene of misery ought to call forth the commiseration of all, but has especially affected the poet.

καὶ πίκρανε τους γέροντας καί 'θλιψεν ταις μαννάδες, ταίς κόραις ταίς ἀνέγλυταις καὶ ταίς οἰκοκυράδες, καὶ ξέζευσε τ' ἀνδρόγυνα κι ὀρφάνευσε παιδάκια, καὶ 'φῆκέν τα ν' ἀναθραφοῦν εἰς πικριαῖς καὶ φαρμάκια. άλη, καὶ τί ήτον τὸ κακὸ, Χριστὲ, ἡ άμαρτία; 30 νά 'τον κι αὐτὸ γραμμένον εἰς τῆς τύχης τὰ χαρτία; η νά νεν αὐτὰ κρίματα τὰ ἔγει ή ἀθλία, καὶ δέρνεις καὶ παιδάεις την μὲ θανάτου αίτία: κλαύσατε, όσοι Χριστιανοί άρέσκεσθε βαπτισμένοι την 'Ρόδον την έξακουστην είς τότε παιδεμένη. 35 θρηνήσετε καὶ 'πῆτέ της ὁκάτι καταλόγι, κι ἀνθιβολήν πολύθλιβον ν' ὁμοιάζη μυριολόγι. άλοίμονον, 'Ροδίταις μου, καλά παλληκαράκια, καὶ ξένοι ὅσοι ἐχάθητε, 'Ρωμαΐοι καὶ Φραγκάκια, τὸ τί ἔπαθεν ἡ νειότη σας κι αὐτὴ ἡ ἐληκιά σας, 40 την θυησιν την επάθετε και την παραλυσιάν σας, καὶ τ' ἀκριβά σας τὰ κορμιὰ 'ς τὰ τρᾶνα τὰ φορτόνουν, είς κάμπους έξω σκοτεινά, έκεισε νὰ τὰ χώνουν. δίχα μεγάλαις ψαλμουδιαίς, διχώς άλληλουιάρια νά ρχουνται νὰ τὰ βάλλουσιν ἐπάνω 'ς τὰ μουλάρια. 45 οί μανιόρδοι με γαραίς τὰ σώματα νὰ παίρνουν, καὶ ἄλλοι νὰ τὰ θάπτουσιν καὶ κεῖνοι νὰ διαγέρνουν. ω κρίμαν όπου γίνετο, βαβαί, τίς μη θρηνήση, είς τέτοιαν γώραν εύμορφην νὰ έλθη τέτοια θνήση: καὶ νά 'χα δάκρυ' ὁ ταπεινὸς, νά 'κλαυσα, νὰ θρηνήθην, 50 όσον με σύρνει όρεξις καὶ νοῦς όσον με πείθει. άμμε θωρώ κι εφύρθηκα κι εξαιστικός εγίνην, ώς διὰ νὰ 'δοῦν τὰ μάτια μου τέτοιαν πικρὰν ὀδύνην, καὶ θλίβουν την καρδοῦλά μου, πολλὰ πικρὰ την καίγουν, άλλ' ὅμως τὰ χειλούρια μου τὰ πικραμέν' ἄς λέγουν. 55 ποῦ 'νεν ή σάρκες ή λευκαίς καὶ ή εὐμορφοσύναις, ή φαντασίαις ή πολλαίς κ' ή γαλανταροσύναις,

26, 7. Duc. p. 861, 1031; Add. p. 17.—27. Kor. p. 47.—28, 9. Kor. p. 262.

—30. Kor. p. 29; τίητον MS.—31. γραμμένοντις εἰς.—32. αὐτὰ MS., but most probably we ought to write ἀφτὰ.—34. ἄρύσκεσθαι.—35. The MS. is not quite clear: it may be either τόνε or τότε: the most satisfactory reading would be τόσον.—36, 7. Duc. p. 34; Kor. p. 182.—38, 9. Duc. p. 1085; Kor. p. 34.—42. I do not know what τρᾶνα means.—43. ἐκεῖθε.—44. Duc. p. 54.—44, 5, 6. Duc. p. 945.—46, 7. Duc. Add. p. 126; Kor. p. 107.—50. δάκρνα.—54. Duc. p. 593.—55. πικραμένα.—56. ποῦ ἔνεν.—56, 7. Duc. p. 233; Add. p. 46.—57. γαγαλανταροσύνες.

τὰ ἡοῦχά σας τὰ ἔκλαμπρα, σατία καὶ βελοῦδα, κι αὐτά σας τὰ γαλαντικὰ, τὰ ἀπάνω σας ὁποῦ ᾿δα, 60 σπαθιά σας καὶ μπουνιάλα σας καὶ τζίντους χρυσωμένους; ἐδᾶ, θωρῶ τὸν θάνατον κ' ἔχει σας κερδεμένους.

κλαί σας ή ρύμαις ἄμετρα καὶ τὰ στενὰ θρηνοῦσι, καὶ χάσκουσι κι ἀκαρτεροῦν τάχα νὰ σᾶς ἰδοῦσι ή κόραις ὅπου γλήσασιν ή ἀγαπητικαῖς σας,

- 65 οἱ συγγενεῖς καὶ γείτονες κι αὐταῖς ἡ ἰδικαῖς σας, τὰ παραθύρι' ἐκλείσθησαν κ' ἡ πόρταις ἐκτιστῆκαν, κ' ἡ λυγεραῖς ἐχάθησαν κ' οἱ νέοι ἐποντιαστῆκαν. ἐχορταριάσαν τὰ στενὰ κ' ἡ στράταις ἀσχημῆσαν καὶ ἀφτὴν θνῆσιν τὴν κακὴν τὰ σπήτια ἐβρωμῆσαν.
- 70 τόσον καιρὸν τὰ 'βρίσκουνται κλεισμένα βουλλωμένα, κι ἀπ' ὁρισμὸν τῆς σανιτᾶς νά 'νεν διαυθεντεμένα. ὅμως ἐκεῖνοι ἐδιάβησαν ὁποῦ τὰ ἐμετέχαν, κ' ἐχάσασι τ' ἐλπίζασιν, καὶ κεῖνα τὰ παντέχαν, καὶ παρεχώρησεν ὁ θεὸς κι ἐπάρασίν τα ἄλλοι ·

75 ἀμμὴ θαρρῶ εἰς τὸυ Χριστὸν νὰ τοὺς ἐδώση πάλι τὴν βασιλείαν οὐρανῶν καὶ κάλλη παραδείσου, καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν νὰ τὴν κληρονομήσουν. ἀμμὲ νὰ ζῆτε, ἄρχοντες ἐσεῖς ὁποῦ κι ἂν πᾶτε, τοῦτο τὸ μέγα τὸ κακὸ μηδὲν τὸ λησμονᾶτε.

- 80 ἐμὲ τὸ θαῦμα σφάζει με, τὰ μέλη μου χαλοῦσι, κ' ἐκόντανεν ἡ γλῶσσά μου, τὰ χείλη μου σιγοῦσι. διατὶ ἄπτει ἡ καρδοῦλά μου σὰν μιὰ φλόγα μεγάλη, κι ἀπὸ τὸν θρῆνον τὸν πολὺν ἔχασα τὸ κεφάλι, καὶ θάμπηναν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ 'πὲ καὶ κλάψε.
- 85 ἀλὴ, Χριστέ μου, νὰ λαλῶ τὸν θάνατόν σου, πάψε. πλάστη μ', διατί ὡργίσθηκες τὴν 'Ρόδον τὴν μισκήναν ; γιὰ στρέψε τὴν ἀπόφασιν καὶ τὰ πικρά σου κεῖνα, κι ἃς ἔλθη τὸ συμπάθιον σου, τὸ ἔλεος σου ἃς φτάση. κι ὡς πότε Χάρου τὸ σπαθὶν τὸ αἴμα διὰ νὰ στάση ;

90 & οὐρανὲ κατάστερε, ἥλιε καὶ φεγγάρι,

58, Duc. p. 187, 1337.—58, 9. Duc. p. 235.—59. δποῦδα MS., but it = δποῦ είδα.—60. Duc. p. 1571.—62. Kor. p. 321.—62, 3. Duc. p. 1740.—68, 9. Kor. p. 388.—69. Duc. p. 230.—70. Duc. p. 219.—70, 1. Duc. Add. p. 168.—73. Kor. p. 52, καὶ χάσασι τὰ.—81. καὶ κόντανεν . σθγούση.—83. Duc. p. 1723, πολλη.—84. Duc. p. 485; Kor. p. 151.—86. Duc. p. 937, πλάστη μου.—88. Kor. p. 69.—89, τοῦ χάρου.

General desolation of the streets and houses. All nature ought to mourn for the ladies of Rhodes who died during the Plague.

Description of them, their faces, necks, bosoms, and

όρη, βουνά καὶ θάλασσα, γη της 'Ρόδου, τὰ όρη, κλαύσατε και θρηνήσετε ταις άτυγαις ταις κόραις. ποῦ ήσαν, λέγω, έξακουσταῖς 'ς τοῦ κόσμου όλου ταῖς χώραις. έγω αν θελήσω δια να είπω ταις εύμορφιαις και κάλλη αίς είγαν ή 'Ροδίτισσαις (καὶ τίς νὰ τ' ἀθιβάλλη);μὰ τὴν ἀλήθειαν, λέγω σας, ὅσα κι αν ταῖς παινέσω, νὰ ταῖς σηκώσω ἀφτην γην, 'ς τὰ ὕψη νὰ ταῖς θέσω. τόσον καὶ πλεὰ καὶ πλεότερα νὰ μὲ ὑπερνικήσουν. άμμε τὰ γειλουράκια μου τώρα ας ταις φουμίσουν. ή κόραις όπου είπαμεν, της 'Ρόδου ή κουρτέσαις. 100 μιὰν είγασι τὴν φορεσιὰν, Φράγκισσαις καὶ 'Ρωμέσαις, άσπραις ήσαν 'ς τὸ πρόσωπου καὶ κρύαις 'ς τὸ τραγήλι, τὰ μῆλα τοῦ προσώπου των κόκκινα καὶ τὰ γείλη. φρύδια ξενοχάραγα, ώραιστικά ματάκια, καὶ στήθη ώσπερ μάρμαρα λευκά, βυζιὰ κανάκια, 105 όγρα σεμιδαλόμνωσταις, νόστιμαις άσπρουλάταις, καὶ καλομορφοτήπαραις, ἀγγελομισηδάταις. καί τὰ μαλλιὰ χρυσαφωτὰ ἴσα ταις ήλικιαις των. άλλαις νὰ τά 'χουν ἄπλωμα κι ἄλλαις εἰς πλέξουδές των. τὰ δὲ μαλλιὰ ποῦ κρέμουνται καὶ τίς νὰ τὰ συγγράφη; 110 ανάκατα με τὰ μαλλιὰ νά γουν βρύλλαις χρυσάφι. άμμε, όσα πλεξουδιάζουνταν με το μαργαριτάρι καὶ σκούφιαν άλλως δικτυωτήν μὲ τὸ πολύν λογάρι, κυπαρισσοβεργόλικαις, άψεγαις κόραις ήσαν, νεράδες ή άγγελισσαις καὶ πλεὸν έξεφυσίσαν, 115 τὸ σεῖσμα καὶ τὸ λύγισμα καὶ τ' ἀνανδράνισμάν των. τὸ κλίμα τοῦ τραχήλου των καὶ τὸ ὑπολύγισμάν των. καὶ ποιὰ νὰ βρέθηκε ψυχή ἀφτήν ἀνδρίκιαν φύσιν θεωρώντα τέτοιαις εύμορφιαίς να μή ταις άγαπήση: όμως έγω θέλω νὰ πῶ καὶ διὰ τὴν φορεσίαν, 120 ν' άφηγηθώ παρά μικρον μ' όσην έμπορεσίαν. ένδυμένα ήσαν τὰ κορμιὰ τ' άγγελικὰ ἐκεῖνα άπὸ πανάκια της Φραγκιᾶς, ἀπὸ τὰ πλεά της φίνα,

93. 's is not in the MS.—97. αδτήν τήν γ ήν,—97, 98. Duc. p. 1695.—99. Duc. p. 1741.—102. εἰς τὸ τραχήλη.—104. Duc. p. 1041, 1706.—104, δ. Duc. Add. p. 143.—105. Duc. p. 569.—106, 7. Duc. p. 1004.—108. Duc. p. 475, 858, 1767.—108, 9. Duc. p. 1180.—110, 11. Kor. p. 86.—111. Duc. p. 228.—112. Duc. p. 1180.—112, 13. Kor. p. 110.—113. Duc. p. 818, 1400. ἄλλωδωτιστήν .. σολλήν.—114. Duc. p. 189.—114, 15. Kor. p. 257.—115. ἐξεφησίσαν.—116, 17. Kor. p. 44.—121. ναφνγηθώ.—122. Duc. p. 715.—122, 23. Duc. p. 1092; Add. p. 149.

μοίραν ἀπ' αὕταις νὰ φοροῦν βελοῦδα τζαμηλότια
125 καὶ λιθομαργαρίταρα νά 'χουν εἰς μανικότια,
κι ἀπάνω 'ς τὰ τραχήλια των, εἰς τὰ τουρνεύματά των,
χρυσὰ νὰ ἔχουν γουρζεριὰ μέχρι καὶ τὰ βυζιά των,
κι ἀπέξω ἤγουν ἐλεστῶν ἔτερα νά 'χουν πάλιν
νὰ λάμπουν, ν' ἀκτινοβολοῦν τὰ εὔμορφά των κάλλη.

130 ἀμμὲ τ' ἐγκόρφια τὰ χρυσὰ, ποῦ κρέμουνται 'ς τὰ στήθη, πολύξοδα, πολύτιμα, ἀμμὲ ἐμένα πείθει ὁ φλόκκος εἰς τὸ κούτελον ὁ λιθοκαμωμένος, κι ὁ μαλλοπλέκτης 'ς τὴν κορφὴν ὁ μαργαριταρένος - ἄλλαις νὰ ἔχουσι χρυσαῖς ἄλυσες νὰ φοροῦσιν

135 χοντραῖς κατὰ τὴν δύναμιν καὶ μπόριαν νὰ κρεμοῦσιν, καὶ ἄλλαις ἀργυρόχρυσα ψιλὰ ἀλυσιδάκια, νὰ τὰ κρεμοῦσιν ἡ πτωχαῖς καὶ τὰ θηλυκονδάκια, καὶ πᾶσα ἕνα φόρεμα ποῦ νά 'νε τιμημένον χρειά 'νε ποῦ κάτω 'ς τὴν ποδιὰν τριγύρω νά 'ν ἡαμμένο.

140 βελούσιν ή καὶ τζατουνην ή καμουχὰ ἀφτην Μπίζαν, τὸ πλάτος πλέον πιθαμης νά 'χη την κουρτουμπίζα. πρέπει νὰ γράψωμεν κι αὐτην μὲ τ' ἄλλα τὰ γραμμένα, τὴν ἄλυσιν τὴν ἀργυρὰν τῆς μέσης τὴν καδένα. ὅλην τὴν μέσην ζώνεται καὶ φθάνει ἔως κάτω

145 καὶ ξετελεύει ἄκρατα 'ς τοῦ κολληκιοῦ τον πάτον ·
δένει καὶ κόμπους δύο τρεῖς τάχα τε νὰ κοντήνη.
ἀμμὲ τὸ μῆλον ἐπαινῶ ποῦ κρέμεται 'ς ἐκείνην ·
ἔχει ποῦ στημαρίζεται εἰς τέχνην καὶ εἰς βάρος
πεντήκοντα καὶ ἐκατὸν φλουριὰ, διακόσι' εἰς θάρὸςς.

150 ἄλλαις ἀκόμι πλεότερα καὶ ἄλλαις νὰ μὴ φθάσουν, αὐτὰ μισὰ τῶν ἥμισων νὰ ἔλθουσιν νὰ σιάσουν. εἶδα καὶ μοῖραν ἀπ' αὐταῖς ποῦ βάλασιν καλήκια, τριάντα ν' ἀξίζουσι φλουριὰ νὰ τὰ στημάρης δίκια, διατ' ἦσαν ὁλοτζάπωτα χρυσοκλαβαρισμένα,

155 με λιθομαργαρίταρα τριγύρου στολισμένα.

160

τί τὸ λοιπὸν ἐγίνετο, σὰν εἴγασιν ἀλλάξειν

Their walks in public.

Their skill in fine work.

ταις φορεσιαις, ταις στολισιαις με ερωτίας τάξιν: ώσὰν τὸν ήλιον λάμπουσι, σὰν τὸν ἀποσπερίτην . παρά τὸ φέγγος φέγγουσιν, παρά την 'Αφροδίτην, καὶ νὰ ταῖς ἐψηκεύουσιν οἱ δοῦλοι καὶ βαγίτζαις. οί ἄνδρες των νὰ πᾶν ἐμπρὸς, πίσω των ή μαννίτζαις. νὰ πορπατούν, νὰ χαίρουνται μὲ διόμα καὶ κανάκι, άλλαις είς βρύσες, είς λουτρά, καὶ είς περιβολάκιν. νὰ πᾶν, νὰ ξεφαντόνουσιν πᾶσα έορτη καὶ σκόλη, T 65 συμφάμηλοι νὰ τρέχουσι μὲ φαγοπότια ὅλοι, ανδρες, γυναίκες και παιδιά, ούχι δ' άλλην ημέραν. ταις άλλαις δε να κάμνουσιν νύκτα και την έσπεραν. καὶ νὰ νυκτοκοπιάζουσι, νὰ κάμνουσιν, νὰ διώγουν, διὰ νὰ μη ξεπέσουσιν ἀπὸ τὸν βιὸν ὁπῶ 'γουν. 170 καὶ τίς ηξεύρει νὰ μᾶς 'πη ὅλαις ταῖς τεγνοσύναις. τὰ κάμναν τὰ χεράκια των καὶ ταῖς εὐμορφοσύναις; πλουμάκια καὶ πλατύφυλλα μὲ τέχνην καὶ μὲ πράξιν. ἐπάνω εἰς ψιλὰ λινὰ λογιαῖς ὀχραῖς μὲ τάξιν να γρυσοκλαβαρίζουσιν μ' ασήμιν και γρυσάφιν, με πάσαν τέχνην μουσικήν ώσαν καλοί ζωγράφοι, 175 παρμπέραις, μαξελλάρια, κουρτίναις καὶ μαντήλια, μὲ κυδωνιαίς, τριαντάφυλλα, κλήματα καὶ σταφύλια, άνθη και ρόδα και μυρτιαίς, πασύλογα λουλούδια, μὲ πόθον νὰ πλουμίζουσιν, μὲ χαραῖς καὶ τραγούδια, λέγω αν έτυχε κανείς να τα καλοσκοπίση 180 τ' άργόγειρα τὰ κάμνασιν, πολλὰ νά 'γεν φουμίση. Ένω δε πάλιν, άρχοντες, καλά κ' είμαι 'Ροδίτης, κι ἀκούομαι είς τ' ὅνομα Μανόλης Λειμενίτης . καὶ βάλθηκα είς τοῦτο νὰ [σᾶς] 'πῶ καὶ νὰ ἡημάρω είς τὰ μοῦ ἐσυνέβησαν πασάνα νὰ φερμάρω. 185 οὐδὲν τὸ καταδέχομαι νὰ γράφω πλαστὰ λόγια,

Repeated of the poet's purpose.

160. Duc. p. 1073.—160, 61. Duc. p. 165; Kor. p. 394.—161. Duc. p. 861.—162. Duc. p. 312, 569; Kor. p. 160.—163. Duc. p. 230, 1151.—164. Duc. p. 1017.—164, 5. Duc. p. 1663.—165. Duc. p. 1654, 1655.—168, 9. Kor. p. 263.—169. ἀπόχουν.—171. Duc. p. 1748.—172, 3. Duc. p. 1184; Kor. p. 278.—173. μετάξιν (soie) Kor.—174. Duc. p. 139.—176. Duc. p. 869, 875.—178. Duc. p. 820, 827.—178, 9. Duc. p. 1183; Kor. p. 221.—180, 1. Duc. p. 566; Kor. p. 256; 181. Duc. p. 1695.—182-7. Kor. p. 171 sq.—184. Duc. p. 1292, τοῦτονὰ ναπῶ without σᾶς.—184, 5. Duc. p. 160.

καί δεν καιρός της καύχησις, άμμε 'νε μυριολόγια,

ὅτι καὶ τὰ χειλούρια μου χαλᾶνε πικραμένα.
ἀπὸ γυναῖκα καὶ παιδιὰ, ἀλὴ, κρίμα 'ς ἐμένα,

190 τρεις άδελφάδες υπανδραις, κ' ή καθεμιά παιδία νά 'χη πέντ' έξη καὶ έπτὰ, μὲ τὴν ἀλυπησίαν νὰ ταις θερίση τὸ σπαθὶν τοῦ Χάρου, νὰ ταις πάρη · καὶ ἔζησεν ἡ μάννα μας διὰ νὰ δεχθῆ τὰ βάρη. αὶ πικραμὸς, αὶ συμφορὰ, πόσο' ναι τὸ κακό μου!

195 ἀφῆκέ με, τον Γεωργιλλαν, καὶ Γεώργι τον υίον μου καὶ ἔπιον, πίνω καὶ νὰ πιῶ ὁλωνῶν ταις πικράδες, καὶ δυὸ καὶ τρία ὀρφανὰ 'πὸ κύριν καὶ μαννάδες, παιδιὰ ἀπὸ τὰ μέλη μου καὶ ἀφ' ταις ἀδελφάδες. καὶ κλαίω πῶς ἐγδέγονται μῆνες καὶ ἑβδομάδες,

200 τίτοιαις δεν θέλουν νὰ ἰδοῦν ἀλλ' οὐδε νὰ γευθοῦσιν ·
διότι ὥστε νὰ ᾿ληκιωθοῦν, πολλὰ νὰ πικρανθοῦσιν.
ἔνε καλὰ καμώματα, Χάρο μου, τὰ ἐποῖκες;
πῆρες τοὺς στύλους τοῦ σπητιοῦ καὶ τὰ παλούκι᾽ ἀφῆκες.
Χάρε, καὶ ποῦ ʿβρες τὴν ἀξιὰν καὶ ἔχεις τόλμην τόσην;

205 καὶ βλέπω, ἀπὸ λόγου σου ἐπέρασαν κᾶν πόσοι ·
καὶ σὰν σοῦ βλέπω, ἐσὺ τινὰν ποσῶς οὐδὲν φοβᾶσαι,
οὐδ΄ ἄρχοντες ἐντρέπεσαι οὐδὲ πτωχοὺς λυπᾶσαι.
μᾶς ὅλους βλέπω καὶ θωρῶ πῶς μὲ τοὺς κοσταρίζεις,
καὶ μπαίνεις κ' εἰς τὰ σπήτια των καὶ παίρνεις καὶ θερίζεις.

210 πολλοί σε ζωγραφήσουσιν και κάθεσαι επάνω άμμη εγώ θωρώντά σε είμαι διὰ ν' ἀποθάνω, και ὰν σκιαστὸν τρομάσω σε, νά 'σαι σὰν τὸν τρομάρχην, επάνω εἰς τὸν Κέρβερον σατανοδιαβολάρχην, πρόσωπον ξενοχάραγον, κορμίν και ὄντα πράγμα,

215 μετὰ γυμνὰ τὰ πράτζα σου, νὰ 'πῆ δὲν σώνει γράμμα, ταις εὐμορφιαις καὶ κάλλη σου τὰ ἔχεις βασιλειά σου, κρατῶν πασύλογ' ἄρματα καὶ μὲ τὰ δρέπανά σου.

νὰ μὴ σὲ καταβάλλουσι, διατ'εἶσαι μέγα πρᾶγμα, 220 διατ' εἶσαι δυνατὸν θηριὸν πλέον καὶ τὸ λεοντάρι κι οὐδὲν σοῦ σφάζουν ἄρματα, κᾶν μιᾶς λογῆς ξιφάρι.

188, 9. Duc. p. 1741.—190. Duc. p. 535, 1632.—194-201. Kor. p. 20.—197. ἀπὸ.—200. τίτιες ταῖσδ' ἐνθέλουν.—203. Duc. p. 1087. ἐπῆρες.—208, 9. Duc. p. 722.—214, 15. Duc. p. 1222; Kor. p. 383.—215. ναπεῖδεσώνη γράμμα.—217. Duc. p. 820.—218 has been forgotten by the scribe on turning the leaf, 219 being at the top of fol. 77α.—220. Duc. p. 803.—220, 21. Kor. p. 147.—221. Duc. p. 820.

The affliction of the poet's family.

Description of Charos, the unpitying and undaunted daemon of death.

οί πάντες τρέμουν καλ δειλιούν του να σε κοσταρίσουν. καὶ φεύγουν κι αὐτὴν σκιάσιν σου νὰ γλύσουν ᾶν μπορήσουν. καὶ σὺ μὲ ἔνα πήδημα-δὲν τὸ κάμνει λεοντάριθερίζεις νεόν καὶ γέροντα, κόρην καὶ παλληκάριν. 225 καὶ παίρνεις ὅποιους βούλεσαι καὶ θέλεις 'ς ὅρεξή σου. νύκταν ήμέραν κόβγεις τους καὶ δὲν νὰ σὲ κοξήσουν. έμπαίνεις μές ταις φαμηλιαίς, τὰ σπήτια δυσφαρίζεις, κι αν φήσης και κάνένα δυό, θλίψες με τους χαρίζεις. 230 καὶ 'κεῖ ποῦ θέλει σὲ φανεῖ, ὅλους μὲ τοὺς θερίζεις, άνασπαστοκλονόριζους άπὸ τὴν γῆν χωρίζεις. καὶ χάνεται τὸ ὄνομα καὶ ἡ κληρονομία καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν, ποῦ 'ν ψυχής σωτηρία. καλώς τὸ λέγει ὁ Δαβίδ, ὁ μέγας ὁ προφήτης, καὶ τοῦ θεοῦ τὰ κρίματα ἄβυσσος ἐν ἐδίτης, 235 διατί μου κόπτεις ἄτυγους κριματοφορτωμένους, όμοιῶς καὶ λυγαμάρτητους καλὰ ξαγορευμένους, κι άφίνεις χαλαζιάριδες καί ζούν και πορπατούσιν, καὶ πάλι αὐτοὶ μὲ τοὺς καλοὺς ἐσμίγουνται καὶ ζοῦσιν. 240 έδα λοιπον, Ροδίταις μου, πάσα είς ας δοξάζη αὐτὴν τὴν τριάδα τὴν άγιὰν κι ἀλλέως μὴ ὀνομάζη. καὶ ώς ἔδοξε τὸν θεὸν, ἐποῖκε, σὰν τοῦ φάνη. κι όπου κούντρα λέγει του θεού, έγω ξεύρω τ' ήντα χάνει. αν ίσως καὶ ὁ τζουκαλας έγη μεγάλην ἄδειαν, καὶ κάμνει ἀγγεῖα εύμορφα, χυτὰ μὲ τὰ σημάδια, 245 καὶ νὰ κολλήση καὶ τὸ πτιὸν, ὅπου δ' αν τοῦ ἀρέση, καὶ δὲν ευρίσκεται κανείς καὶ μέμλιν νὰ τοῦ θέση. κάμνει καὶ πάλιν ἄσγημα παραστραβὸ πτιασμένα, τὰ πτιὰ τὸ στόμα 'ς τὸ κορμὶν νά 'ν' στραβοκολλημένα. κι αν του φανή, τζακίζει τα και πάλιν κάμνει άλλα, 250 ή πάλιν έξαφίνει τα, νὰ βρίσκουνται μὲ τ' ἄλλα, και δεν εγείρετ' απ' αὐτὰ νὰ τοῦ 'πη τ' ήντα τοῦτα. ούτε ἀπὸ τ' ἀτζάκιστα ἀλλ' οὐδ' ἀπὸ τὰ ῥοῦτα. πόσον ὁ μέγας κεραμεύς, ὁ μάστορας ὁποίος

222, 3. Duc. p. 722; Kor. p. 92.—223. σκιασινασουναγλύσουν.—224. Duc. p. 1164.—233. δποῦν.—235. ἔνεν.—237. Duc. p. 392.—238. Duc. Add. p. 195. ζίουν.—239. πάλιν.—241, 2. Duc. Add. p. 112.—242. Kor. p. 149.—243, 4. Kor. p. 349; Duc. p. 1573.—246. κωλύσγ. See below, v. 331. πτην MS. comp. 249. 'This must evidently have something to do with the potter's art.' Bikelas.—249. Kor. p. 349.—251, 52. Duc. Add. p. 182.—252. Kor. p. 150. ἐγύρεται.—253. τὰ βοῦτα=τὰ βόττα (rotto, 'broken,' Ital.)

- 255 να μη κάμη το βούλεται και πάλιν νά 'νε θείος. διατί τινες ευρίσκουνται να λέγουν άλλα κι άλλα και άμαρτάνουν είς θεον και σφάλλουσι μεγάλα, πως άποθαίνουν τοῦτοι να και κείνοι να γλυτόνουν ήμεις, καλοί Χριστιανοί, κακοί δε τούς σκοτόνουν.
- 260 ὅταν ψοφοῦν τὰ πρόβατα, ὁ θεὸς τίνα παιδεύγει, καὶ λύκος πρόβατον ἂν φᾳ, ποῦ τίνα [νὰ] γυρεύγη; ἤξεύρει τ' ἀντιφωνητὴς ἐτοῦτα νὰ τὰ κρίνη, ώσὰν τ' ἄλλο θανατικὸν, καὶ νὰ μηδὲ μακρύνη.

³Ητον τὸ πρῶτον ὁ παπᾶς Τσήτζουλας ποῦ κεντήθη

265 και δᾶ, σὲ τοῦτο τὸ κακὸ τινὰς οὐδὲν τὸ πείθει. και δένεν ἡ κακὴ ἀρχὴ, αὐτὸς ὁ τζαγκαρόλος, και γίνετο καταχανᾶς κι ἀπέκει κώγην ὅλος, μήπως και παύση τὸ κακὸ, σχολάση και ἡ δρύμη και τὸ πικρὸ θανατικὸν, ἡ φθορὰ και ἡ λοίμη.

270 τὸ πῶς εὐρέθη τὸ κακὸ, χρῆσι 'νε νὰ τὸ 'ποῦμε, νὰ τὸ ἀκούσουν οἱ πολλοὶ, κατὰ πῶς ἐμποροῦμεν. ἔνα καράβι τό 'φερε ὁπούβραξε 'ς τὸν λάκκον, ἐκεῖ 'χασι τὸν Χάροντα κρυμμένον 'ς ἔνα σάκκον. κι ὁ τζαγκαρόλος ἔπηγεν αὐγὰ νὰ τοὺς πουλήση.

275 κι δ Χάρος ετριπήδησε, τρέχει νὰ τὸν φιλήση καὶ ὡς τοὺς εἶδεν ἀτυχῶς πῶς ἢσαν κεντημένοι, γεμάτοι τὸ θανατικὸν καὶ λοιμαναγκαιωμένοι, τί 'θελεν ὁ κακότυχος νὰ πάρη τὴν σκλαβίνα, ἡ ἀφτὰ βρωμισμένα τους τὰ ῥοῦχά τους ἐκεῦνα,

280 διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χάροντος παίρνει πρῶτον ἐκεῖνον, κι ἐξάλειψέν τον ὁ θεὸς τὸν ἄτυχον, τὸν φίνον · ἔπειτα καὶ τὸ σπήτιν του κι ὅλην τὴν φαμελιάν του, κι ὁ θάνατος ἐχείρησεν ἀπὸ τὴν γειτονιάν του, καλὴν πατάλιαν ἔδωκεν ὁ Χάρος 'ς τὴν μεριάν του.

285 χαράς τον ὁποῦ γλύτωσε κ' είδε τὴν 'λευθεριάν του.
πληθαίνει τόσα τὸ κακὸ 'ς τὴν γειτονιὰν ἐκείνην,
ἐκεῖ καὶ Χάρος κάμνει ἀρχὴν τὰ αἵματα νὰ χύνη ·
γίνεται τόσον μακελλιὸν, καὶ πίπτουσιν σὰν ψόφια ·

256, 7. Kor. p. 31.—259. ἐσκοτόνουν.—264. Duc. Add. p. 153.—265. πρ πίθρ: perhaps προσπείθει.—266, 7. Kor. p. 185; Duc. Add. p. 185.—274. Duc. Add. p. 185.—276, 7. Kor. p. 189.—278. ἄτυχος.—279. Duc. p. 230.—281. Duc. p. 1679.—283. Kor. p. 385.—284. Duc. p. 970.—285. χαράστων . . κοίδε.—288, 9. Duc. Add. p. 84.

Origin and rise of the Plague.

The cardinal's orders to build cells for the sick outside of the town.

έκει δεν έβωθήσασιν ιατρειαίς ή ιατροσόφια. τότε αὐθέντης Ερισεν ὁ μέγας γαρδινάλης 290 νὰ κτίσουν κείνα τὰ στενὰ μὲ συντομιᾶς μεγάλης. τούς κεντημένους πάλιν δε έξω να τούς ξορίζουν, έκει και μοναστήρια διά νά τους άποκλείσουν, ταις φαμηλιαις, τ' ἀνδρόγυνα, ὅσ' ἦσαν κεντημένοι, νὰ κλαῖν καὶ νὰ προσεύχουνται 'ς τὴν θεοχαριτωμένη. 295 ώσὰν τὸ κάμαν κ' οἱ πτωγοὶ καὶ κλαῦγαν καὶ φωνάζαν " κυρά μου, σώσε τον λαον, βούθησε" έλαλάζαν. κραυγάζουν καὶ πρὸς τὸν θεὸν δέρνουνται καὶ λαλοῦσιν. τρέγοντα καὶ τὰ δάκρυα των, ποσῶς οὐκ ἐσυγοῦσιν. " Χριστέ μου, παθσαι την δργην τούτην σου την δικαίαν, 300 καὶ πούτισέ την έξ ἡμῶν, ῥιψέ την εἰς μεραίαν." καὶ 'γὼ θωρῶ, κι οὐδὲν περνᾶ ὁ κύριος τὴν ὀργήν του. κι δ Χάρος καθημερινον κάμνει την δρεξίν του. κάμνει τεράστια φρικτά, τίς νὰ τὰ λογαριάση, καὶ τοῦ θανάτου τὰ κακὰ καὶ τίς νὰ τὰ ξεγνιάση: 305 πολλή ζωή τοῦ αὐθέντη μας, τής 'Ρόδου τὸ κεφάλι, φρά Πέρου [τε] δὲ ἀββουσὼ καὶ μέγα γαρδινάλιν, άποῦ ρισε καὶ γίνουνταν προσευχαῖς καὶ νηστείαις, δέησες καὶ ἐγκράτειαις, ψαλμφδίαις, λιτανείαις. ακόμι έδιαλάλησεν, ὁ καθαεῖς ν' ἀφίση 310 γυναικάν τε κρατηχθικήν, να μηδέν την ψηφήση. καὶ τὰ ταυλιὰ καὶ τὰ γαρτιὰ καὶ ζάρια νὰ τὰ καύσουν, κ' είς όσα βλάπτουν την ψυγην παιγνίδια να τα παύσουν. ή κρίση νὰ στοχάζεται τὸ δίκαιον τοῦ πασάνα, να δέχεται τον άνθρωπον σαν το παιδίν ή μάννα, 315 καὶ τέρμενον εἰς τρεῖς μῆνες νά 'χη τελείαν κρίσιν, χωρίς ξενιάσματα κι αὐτὴν τῆς ἀδικιᾶς τὴν χρῆσιν, να διώξουν και τους πειρασμούς 'πιτρόπων άβουκάτων, νὰ μὴ τοὺς δώσουσιν νὰ φᾶ φλουρὶν ἡ καὶ δουκᾶτο. 320 καὶ τ' ἄλλα τὰ ὀρδίνιασε, καὶ τίς νὰ τὰ θυμᾶται, καὶ τὰ καλὰ τὰ ἔκαμε, καὶ τίς νὰ τὰ Ἐγγᾶται; τὰ ἔδωκεν είς τὰ πτωχὰ, ψυχικὰ, λεμοσύναις, καὶ ἄλλαις χρειαίς ταίς χρειάζουνταν ή ημεραις ἐκείναις,

The prayers and services in the churches to pacify the wrath of Heaven.

290, 91. Kor. p. 241.—299. ἐσιγούση.—300. τούτων.—307. Duc. p. 1701; [τε] is not in the MS.—312. Duc. p. 31, 1734; Kor. p. 210.—314. στοχάζετδ.—318. Duc. p. 4.—319. Duc. p. 329.—322. Duc. p. 1786; Add. p. 119.

- πόσά 'πασχεν ὁ ἔνδοξος τὴν ἀρρωστιὰν νὰ 'βγάλη

 καὶ τὸ πικρὸ θανατικὸν ἀφ τ' ἄγιον τὸ σπητάλι ·
 βουλλώματα, 'ξορίσματα ἔξω ἀπὸ τὴν χώρα,
 νὰ μὴ καὶ παύση ἡ λοιμικὴ καὶ ἰατρευτῆ ἡ ψώρα,
 καὶ ἄλλα τζένια περισσὰ κανεὶς νὰ μὴ κοντεύγη,
 καὶ μανυγόρδους καὶ βλεπιοὺς περισσοὺς νὰ ρογεύγη,
 - 330 διατί τοῦ δώκασι πολλοί φρόνιμοι νὰ γροικήση, κυρίως ἢν κολλητικὸν σὰ ψώρα νὰ κεντήση. μὰ σὰν νὰ γράφης εἰς νερὸν μέσα μὲ τὸ δακτύλι, νὰ μηδὲ σὰ μηδὲ κανεὶς δυνηθῆ νὰ ἀγγείλη τί λέγουσι τὰ γράμματα τὰ εἰς νερὸν γραμμένα.
 - 335 διατί δὲν φαίνουνται ποσῶς εἰς τά 'χες χαραγμένα. καὶ τοῦ φρονίμου χάρασσε, καὶ κεῖνος ἀγροικᾳ σε, καὶ τοῦ θεοῦ μηδὲ ποσῶς χίλια δίκαιος νά 'σαι . ώς τὸν προφήτην τὸν Δαβὶδ ὁποῦ πολλὰ 'γαπήθη μὲ τὸν θεὸν τὸν δυνατὸν, ἀλλ' οὐδὲν ἐφοβήθη,
 - 340 μὰ πίασε κι ἐμέτρησε τὸν λαὸν τοῦ κυρίου, καὶ πότισέν τον ὁ θεὸς θάνατον ποτηρίου · εἰς τρεῖς ἄραις τὸν ἔκοψεν ὁ ἄγγελος ἀνθρώπους χιλιάδες γδόντα τέσσαρες κ' ἀκέρεσε τοὺς τόπους. τότες ἐγδύνεται Δαβὶδ ῥοῦχα βασιλικάτα,
 - 345 ρίπτει τὸ στέμμ' ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ πιάνει θεοῦ στράτα, τρυπὰ ἔνα σάκκον τρίχινον, περνὰ τὴν κεφαλήν του, καὶ πάσσει 'πάνω χώματα καὶ κλαῖ μὲ τὴν ψυχήν του "ἐμένα, κύριε, σκότωσε, καὶ οὐχὶ τὸν λαόν σου 'ἐγὰ ἐποῖκα τὸ κακὸ, κι ἀλλοῦ ρίπτεις θυμόν σου."
 - 350 ὁ θαθμα, ὁποθ γίνετο καὶ τίς νὰ μὴ θαυμάση, εἰς τρεῖς ἡμέραις κι ὅραις τρεῖς τὸ κακὸ νὰ περάση; ἐδιάβη τὸ θανατικὸν, ἔπαυσε καὶ ἡ λοίμη. κ' ἡμεῖς ἐδιχρονήσαμεν, τί τοθτο πῶς ἐγίνη; καὶ μετὰ ταθτα τίς οἰδε τοθ πασανὸς τὸ τέλος,
 - 355 αν ήτον με τα κλαίματα ή πάλιν με το γέλως.
 και τότε θεος να λυπηθή και στρέψη την οργήν του,
 διότι έκουυβράρησεν ο καθεις την ψυχήν του,

325. Duc. p. 1061. —326. Duc. p. 219. —328. Duc. p. 1565. —328, 9. Duc. p. 872. —329, 30, 31. Kor. p. 237. —331. κολυτικόν: "γράφε Κολλητικόν (contagieux)" Kor. —333. μηδὲ σοὶ . . . ναγγείλη. —336. Kor. p. 383. —339. ἐφομήθη: emended by D. Bikelas. —342, 3. Duc. Add. p. 47. —345. στέμμα —349. ἀγὼ. —354. Duc. Add. p. 152; Kor. p. 286. —355. Duc. p. 659. γέλος.

God is turned to pity and relents in his wrath.

The Plague

καὶ κόπησαν τὰ κρίματα καὶ ή παρανομίαις. καὶ φήκασιν οἱ Χριστιανοὶ ἀτυγιαῖς, ἀσωτίαις. κι ώς είδε την επιστροφήν, κ' ήτον καθάρια μέτα. 360 θεὸς ὁ παντοδύναμος καὶ γνώρισε, πρεφέτα, είπεν " ας έλθη σήμερον ή έλεημοσύνη, καὶ τὸ σπαθὶν τοῦ Χάροντος νά 'γη σταματοσύνη. καὶ ν' ἀνοιγθη ὁ ούρανὸς την 'λευθεριὰν νὰ βρέξη, κ' ή όρισία των πολλων από του νύν ας τρέξη." 365 καί δεν εβράδυνε πολλά οὐδ' ήργησε τὸ πράγμα. καὶ δέξου τὸν Ἰούνιον ὅταν ἔνι τὸ κᾶμα. ό νοητὸς αὐγερινὸς τὸ ἔφερε, νὰ ζήσω, αὐτὸς ὁ μέγας πρόδρομος, κάγὼ τὸ μαρτυρήσω, διότι τὸ θανατικὸν ἀφτὴν αὐτοῦ ἡμέραν 370 ήρχιζεν, έσταμάτιζεν με τοῦ θεοῦ τὴν χέραν, 'Ιουνίου εἰκοσιτέσσαρες, ή τοῦ προδρόμου φέστα, έπαυε καὶ ὁ πόλεμος, τοῦ Χάρου ἡ κουγκέστα. έξ άνατολής άνέτειλεν αύγερινον άστέρα, καὶ ὁ χειμώνας ἔφυγεν κ' ἢλθεν ἡ πρίμα βέρα, 375 καὶ έδιαβήκαν τὰ πικρά φουρτούνα καὶ ή ζάλαις. κύματα, ποντοπνίγματα, πνευματοσιαίς μεγάλαις, γαραίς που δεν επυίγηκεν άφτην πικρήν την βίαν καὶ ἔσωσε καὶ γλύτωσε θανάτου την σκλαβίαν. κι οὐδὲν τὴν ἐγεμάτισε τοῦ Χάρου τὴν άλμύραν. 380 έγω καὶ άλλοι μετ' έμεν δεν ηθραν τίτοιαν μοιραν, κ' εύγαριστούμεν τον Χριστον καὶ τὴν κυράν τοῦ κόσμου. άλήθεια, έκ της θλίψης μου έγτάλωσε τὸ φῶς μου. καὶ 'πέ μου, τίς νὰ δύνηται, χηρείαις νὰ δουλεύγη; δι' αὐτὸ καὶ λέγεται χηρειαίς, διατὶ ή χαρά της φεύγει. 385 καὶ τάχα νὰ βρεθή κανείς μπιστά νὰ τὴν δουλέψη καὶ τὴν σωματικὴν πυρὰν νὰ τὴν ἐπαραβλέψη; κρίνω κάλλιον εν ἄνθρωπος όπου πολλά πομένει, καὶ καίεται ἀφτὴν χηρειὰν καὶ μοναχός του μένει, άπλυτος καὶ ἀνάλουστος, κακὰ κυβερνημένος 390 καὶ στερεμένος τῶν πολλῶν καὶ νά 'ν καὶ πικραμένος,

360, 61. Duc. Add. p. 159.—363. Duc. p. 1427.—364. ἐλευθερίαν.—370, 71. Kor. p. 68.—371. Duc. p. 1427.—372. Duc. p. 1672.—373. Duc. p. 725.—374. Duc. p. 151.—375. Duc. p. 1229.—377. Duc. Add. p. 157.—378. χαράς.—379. Duc. p. 1392.—383. ἐγτάλος σε: I do not understand this passage.—388. ὑπομένη.

καὶ στέκει ἀπ' ἔξω καὶ διψᾶ, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ζηλεύγει, καὶ ἄλλην οὐκ ἐσμίγεται οὐδὲ πανδριὰν γυρεύγει, παροῦ καὶ λευθερώθηκεν ἀπὸ τὴν δουλοσύνη,

395 καὶ πάλιν δευτερογαμιᾶς γυρεύγει σκλαβοσύνη.
καὶ τέτοιος νά 'νεν ἄνθρωπος πενῆντα ἡ ἐξῆντα,
δὲν λείπει καταδίκασις, καὶ 'ξάφες το διὰ ἤντα,
διατὶ θωρεῖ τὸν ἥλιον καὶ πῷ νὰ βασιλέψη,
κι αὐτὸς τὰ 'πίσω βιάζεται, βούλεται νὰ τὸν στρέψη.

400 τὰ νεωτικὰ σκιρτήματα καὶ ταῖς ἀτακτοσύναις, τοῦ κόσμου τ' ἀγγελήματα, ταῖς μουζοστακτοσύναις, ἄσχημον ἔνι, πίστευσον, ὁ γέρος νὰ γυρεύγη, κόσμου φροντίδες κι ἀτυχιαῖς πρέπει του νὰ Ἐωφεύγη. δύο ζυγοὺς εὐρίσκομε 'ς τοῦ νέου τὸ τραχήλι,

405 γυναϊκα 'νε ὁ εἶς ζυγὸς, ἄλλος ἀγγέλου φίλοι. θέλεις γυναϊκαν, ἔπαρε · θέλεις, καλογηρέψου. βλέπε τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς δυὸ 'ς τὴν κρίσιν μὴ γυρέψουν. λοιπὸν ἃν σ' ἔβγαλεν ὁ θεὸς ἀφτὸν ζυγὸν τὸν ἕνα, πιάσε τὸν ἄλλον τὸν ζυγὸν καὶ πέρνα τιμημένα.

410 εί δὲ καὶ σὰ εύρισκεσαι νὰ δευτερογαμήσης, ὀμνέω σε 'ς τὴν πίστι μου, πολλὰ ν' ἀγανακτήσης. ὁ γέρος ἃς προσέχηται τὴν δευτερογαμίαν · δίκιον τοῦ ἔνε τοῦ λενοῦ νὰ κάτση εἰς μιὰν γωνίαν, καὶ κλαίη καὶ νὰ δέρνηται 'ς τὰ προημαρτημένα

415 τά 'πραξεν εἰς τὰ νεωτικὰ κ' εἰς τά 'χε καμωμένα,
νὰ βάλη τὸ κεφάλιν του ἀπέσω εἰς μίαν τρύπαν,
καὶ δύο πέτραις ν' ἔπαιρνε, τὰ δυὸ στήθη νὰ 'κτύπα,
μὴ ναὔρη τὸ συμπάθιον του 'ς τὰ κρίματα τὰ 'ποῖκεν,
καὶ 'ταῖς λωλιαῖς καὶ ταῖς φλαριαῖς παντάπασι ν' ἀφῆκεν.

420 ἀμμή θωρεῖς τον, τὸν λωλὸν καὶ κρίμαν 'ς ἄλλο κρίμα, βάλλει γομάρι 'πάνω του κ' εἰς τὸ κεφάλιν κλῖμα.
τὰ 'δόντια του ἐπέσασι, τὰ μάτια του θωλάνα,
καὶ 'σπρίσασιν τὰ γένεια του κ' ἡ κόξαις του κυρτάνα
ἡ ἡλικιά του στράβωσε καὶ περπατεῖ περβάντα.

425 πεντήντα 'ξήντα 'νε χρονών, καὶ λέγει κι ένε τριάντα.

393. πανδρίγυρεύει.—396, 7. Kor. p. 292.—398, 9. Kor. p. 79.—400, 401. Duc. p. 959.—406. Duc. p. 554.—407. κεἴς στοὺς δύο . . . γυρέψουν.—410, 11. Kor. p. 105.—412, 13. Kor. p. 104.—413. δίκαιόν του.—417. ναέπερνε.—420, 21. Duc. p. 835.—422, 3. Duc. Add. p. 109.—424. Duc. p. 475.—424, 5. Kor. p. 292.

Those who lost their wives in the plague think of marrying again; the poet considers this a very foolish proceeding, and pleads against second marriages.

The risk and inconveniences of marriage. τί θέλει ο κακότυχος την δευτερογαμίαν; και πως δεν τον εδάμασε ή γυναϊκα ή μία : καὶ τί λέγω γυναϊκα μιά; στεφάνι' έξη καὶ πλέα έβαλεν ή βιλάναινα, ή κόττισσα, ή γραΐα, καὶ όποῦ πέση εἰς αὐτὸ, αν οὐδὲ μετανειώση, 430 όμνέω [val] καὶ μὰ τὸ ναὶ, ἀλλοῦ τὸ θέλει νειώση. όμως καλόνε να βουλεύετε δια τέτοιαν αδουλεία. άνηρ γαρ άσυμβούλευτος πίπτει είς τιμωρίαν. αν εύρη ταιριν νά 'ν πιστον, ολύγη 'νε ή φάλια. μὰ θὲ κουτάλαις δυναταίς παρὰ ταίς πρώταις κάλλια. 435 εί δ' έλθη τίποτ' άφορμη άπο αίτιας μεγάλης, τότε νὰ μέμλη πάραυτα της λωλης του κεφάλης. αν δὲ κολλοῦν δυὸ σίδερα, νὰ γένουν τὰ δυὸ ἔναν, νὰ γάση καὶ τοὺς κόπους του κ' εἰς τά 'γει ἐξοδιασμένα. κάλλιον νὰ μὴ εἶχεν 'βλογηθῆν, νὰ μὴ εἶχαν βάλειν κλίμα, 410 τὰ κούρταλα νὰ λείπασιν καὶ πᾶσα ἄλλον κρίμα. εί δὲ καὶ νά 'χουν καὶ παιδιὰ καὶ νά 'χουν καὶ προγόνια, ποτε να μηδεν έλθουσιν να έχουσιν ομόνοιαν, κι άνίσως κι άπὸ τὴν πτωχιὰν τὰ ροθχά των μοιρίζουν, 'ς ταις πόρταις των Χριστιανών τὰ παιδιά των γυρίζουν. 445

The poet explains how he was induced to go on at such greatlength, and why he intends to continue his poem still further.

'Ανάθεμά σε, λογισμὲ, ποῦ μ' ἔποσες καὶ 'μπῆκα, ποῦ ἦλθα καὶ χαμήλωσα, καὶ τί ῥίμαις ἐποῖκα · εἶπες καὶ ἐξηγήθηκες καὶ ἔγραψες καμπόσα εἰς τὸ πικρὸ θανατικὸν ποῦ σ' ἔθλιψε τὰ τόσα, καὶ τώρα τὴν ἀπόλυσιν τοῦ σαρμουνιοῦ νὰ ποίσης, 450 καὶ σὺ τὴν στράταν ἔφηκες καὶ ἄλλην θὲς νὰ κτίσης, καὶ τότε πάλι ὁ λογισμὸς ἄκου τί μὲ 'ποκρίθην λόγον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁποῦ μὲ νοστιμήθην · "καλὸν σαρμούνιν ἤρχισες καὶ νά 'χες τὸ τελειώση, περοῦ ὅτι ἐφῆκές το, μέμψουν σε θέλουν τιόση. 455 τί τό 'θελες καὶ ἤρχισες καὶ ποῖκες καὶ θεμέλιον ; καὶ τώρα ἐξαφῆκές το καὶ θέλουν τό 'χει γέλοιον.

428, 9. Duc. Add. p. 39.—430, 31. Kor. p. 272 —431. δμνέω σου κα!: em. by Kor.—432. βουλεύεται διατέτια νὰ δουλία.—434. Duc. p. 1661.—434, 5. Kor. p. 153, "τὸ νόημα είναι, 'Ο μέλλων νὰ λάβη γυναῖκα, ὰν εὕρη σύζυγον πιστὴν, δλίγον ἔσφαλε· ἀλλ' διως καὶ πάλιν οὕτως, δὲ (ἤγουν θέλει, ἀντὶ τοῦ χρειάζεται) ώμοπλάτας ἰσχυρὰς πλέον παρὰ τὰς πρώτας, ὅτε δηλαδὴ ἦτον ἀκόμη ἄγαμος." The MS. has μαθὲ.—435. Duc. p. 744.—436, 7. Kor. p. 224.—441. Duc. p. 742; φλογηθῆν MS., emended by D. Bikelas.—445. Duc. p. 1204.—446, 7. Kor. p. 318.—449. ὁπουσέθλιψε.—450. Kor. p. 324; Duc. p. 1336.—453. Duc. p. 1004.—454. Kor. p. 324; Duc. p. 1336.

κτίσε εἰς τὸ θεμέλιον σου πύργους καὶ περμαχιόνια, νὰ φυλαχθῆς ἀφτὸ κακὸ, ἀφτὴν βροχὴν καὶ χιόνια,

- 460 νὰ 'φελεθοῦν κι ἄλλοι πολλοὶ ἀφτὴν διδασκαλιάν σου,
 νὰ πάρουν γνώσιν ἀπὸ σὲ κι ἀπὸ τὴν ὁμιλιάν σου,
 ἐβγάλης κι ἀφτὴν κόλασιν πολλὰς ψυχὰς ἀνθρώπων.
 κι ἄρχισε τώρα τὸ λοιπὸν κι ἔπαρε τίτοιον κόπον."
 εἶπα καὶ ἀποκρίθηκα τὸν λογισμόν μου εἰς μίον
- 465 ὅτι "θωρῶ κ' ἀγήρασα καὶ δὲν μπορῶ, παρδίο, καὶ χάσα τὸ ἡγεμονικὸν τὸ εἶχα 'ς τὴν νειότην, καὶ τώρα 'γίνην κούτζουρας ἀπὸ τὸν λαγκαδιότην." ἀλλὰ καὶ πάλιν στρέφεται ὁ λογισμὸς κι ἀρχεύγει "ὅταν ὀκνεύση ἄνθρωπος, ὅλο ἀφορμαῖς γυρεύγει.
- 470 ήξεύρομεν, καλ μάστορας είσαι διὰ νὰ ἡιμάρης, ξεύρεις τὰ πάντα νὰ μετρậς, νὰ γίνεσ' ἀφορμάρης. λοιπὸν 'ξάφες τὴν ὀκνηριὰν καλ πιάσε τὸ κονδύλι, πασάνα δῶσε ἑρμηνειὰν ὡσὰν φαγὶν 'ς τὸ δείλι, τὸ πῶς νὰ ποίση ἄνθρωπος νὰ ζήση ἡηνεμένα.
- 475 καὶ τὴν ἐπίλοιπον ζωὴν νὰ διαβἢ 'γαπημένα."

 λοιπὸν ἀποτινάχθηκα, ἔρριψα τὴν ἀμέλεια,

 μὴ πάρω καταδίκασιν ἀπὸ πασάνα τέλεια.

 καὶ κάμνω τώρα πάλι ἀρχὴν, λέγω " σταυρὲ, βοήθει,

 καὶ σὺ, κυρά μου, βούθεις μου, νὰ μὴ πνιγῶ 'ς τὰ βύθη."
- 480 κι ἀρχίζω διὰ τὸν ἄνθρωπον κατὰ πῶς τώρα γράφω, τὸ πῶς αὐτὸς νὰ πορευθῆ πριχοῦ νὰμπῆ 'ς τὸν τάφον.

 *Ας κτήση φίλον τὸν κριτὴν ποῦ κάθεται 'ς τὰ ὕψη, κι ἃς τὸν ὑμνῆ ἐπτὰ φορὰς καθήμερα, μὴ λείψη, ἃς γένη ὅλος τοῦ θεοῦ μὲ τὴν ταπεινοσύνην,
- 485 κ' έξάπαντα άφτὰ καλὰ νά 'χῃ καὶ 'λεμοσύνην,
 νηστείαν καὶ ἐγκράτειαν καὶ τὴν ἀκτημοσύνην ·
 ταῦτα ὕψωσαν τὴν καλὴν ἀγίαν τὴν Μαρτίνη.
 ἄν παρθενίαν ἠμπορῆ καὶ θέλῃ, ἃς τὴν κτήσῃ,
 λάδιν ἃς ἔχῃ μετ' αὐτὴν, ὁ λύχνος μὴ ἐσβύσῃ.
- 490 εἰ δ' ἴσως καὶ οὐ δύναται, λέγω, νὰ παρθενεύγη, πορνειαῖς, μοιχειαῖς, παρανομαῖς τιόση μηδὲν γυρεύγη:

He proposes to add some practical advice concerning a peaceable and respectable life.

Religious observances.

Concerning chastity.

458, 9. Kor. p. 294.—462. Duc. p. 682.—466, 7. Duc. Add. p. 113.—467. γίνηκα.—468. Kor. p. 67.—470. Duc. p. 1292.—470, 71. Kor. p. 318; Duc. p. 160.—471. γίνεσε.—472. Duc. Add. p. 108. ἐξάφες.—472, 3. Duc. p. 703. 478. πάλιν.—478, 9. Duc. Add. p. 174; Kor. p. 334.—480, 81. Kor. p. 309.—481. Duc. p. 1232.—491, 2. Kor. p. 115.

μία γυναϊκα σώνει τον νά νε στεφανωμένος. Matrimonial directions. κι άφτον θεον κι άφτους άγιους τέλεια εύλογημένος. κι αὐτὰ τὰ ρίζει ἐκκλησιὰ, νὰ τὰ τηρή νὰ βλέπη. νὰ πολεμά τοὺς ὁρισμοὺς νὰ κάμνη 'ς ὅσα πρέπει. 495 κ' είς τον πρεπούμενον καιρον ας λείψη ἀπὸ τὴν μίξιν, της γυναικός την ένωσιν καὶ σπέρματος την δίξιν. τὸ σάββατον ξημέρωμα καὶ κυριακὴν ἀκόμη. Festivals of the Church. δεσποτικαίς ταις έορταις, ταις ποιαις ρίζουν οι νόμοι. καὶ τῶν ἀγίων ἐκλεκτῶν μαρτύρων, ὅσων ᾶν θέλη, 500 σαρακοσταίς τρείς τέσσαρες, ώς ὁ νόμος ἀγγέλλει. μακάριος όποῦ 'μπορεί τὸν μηνα μία φόρα, καλον ένι 'ς τον άνθρωπον να ξεύρη και την ώρα. κ' είς τετοιανάν ερώτησιν είς σοφός απεκρίθη. Answers of wise men " νέος αν ενι ανθρωπος, που και που ευλογήθη. 505 concerning these points. τούς γέροντας οὐδὲ ποσώς, διατί πολλά τούς βλάπτει. ώς ή νηστειά, τὸ φρύγανον καὶ τὸ κερίν σὰν ἄπτει." κι άλλος άλλον ηρώτησεν (φιλόσοφ' ήσαν κ' οί δύο) τὸ πότε χρη ή έμμιξις, κι ἀπεκρίθην εἰς μίον, " όταν τις ἀσθενέστερος ας πέση με γυναικα. 510 φλάκκος νὰ γένη παντελώς, νὰ χάση έννεὰ 'πὸ δέκα." γραμμένα ταῦτα 'βρέθησαν εἰς βίβλους τῶν Ελλήνων. Reference to the ancient 'Αριστοτέλους, Πλάτωνος, των δυὸ σοφων ἐκείνων. philosophers and phyείδα έκει και βλαπτικά άλλα τρία γραμμένα. ή έμμιξις της γυναικός, τὰ λουτρά τὰ καμένα, 515 τρίτον ή μέθη τοῦ ζωροῦ ή συχνώς καθ' εκάστη χάνει και ἀπολένει τον είς κρύον κ' είς την βράστην. καὶ ὅποιος βρίσκεται 'ς αὐτὰ, δουλειαῖς τέτοιαις συγνιάζει. τὸν Λόφον του ἐπεθυμεῖ, τὸν θάνατόν του κράζει. καὶ κάπου στόρια κοσμικὴν ήκουσα καὶ ὁμοιάζει 520 είς τετοιανάν ὑπόληψιν, καὶ ἄκου δὲν μητριάζει. A fable. ηθρεν ή κάτα τὸ ρινίν όπου τον άλειμμένον όλον με το άξούγγιον, να μη γενή γιωμένον. καὶ στάθην μὲ τὴν γλῶσσάν της καί 'γλυφε τὴν λυπότην, άμμ' έξεγδάρτην καί τρεχε τὸ αίμα, καὶ διότι 525 τὸ αίμα 'νε πολλὰ γλυκύ, ἐρρούφα, καταπίνει.

500. δσίων.—507. Duc. p. 638.—510, 11. Duc. Add. p. 193.—515. λουετρά.
—520, 21. Kor. p. 247.—521. Duc. Add. p. 131.—523. Duc. p. 251.—526. Duc. Add. p. 165.

γλυκύν εἰς ὅρα φαίνεται · ἀμμὴ, οὐαὶ ἰς ἐκείνη.
ἔτζη καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ποῦ Ἑβρίσκεται σὲ τοῦτο,
διατί γηρὰ παράκαιρα καί δε κακὸν ὁποῦ Ἰτον,

530 ἀφτὴν σπατάλην γίνεται καὶ ξάπτει τίτοιον πῦρε, μέρα νύκτα νὰ 'βρίσκεται 'ς τὸ πέσε καὶ τὸ γύρε, μ' αν ἴσως καὶ νὰ βούλεσαι, ἄνθρωπε, νὰ γροικήσης Κάτωνα τὸν φιλόσοφον, καὶ τὰ σὲ 'πῆ νὰ ποίσης · κοιλιοδουλιὰν καὶ λαιμαργιὰν λέγει σου νὰ ἀφήσης,

535 κι ὀμνέει σου, καὶ μὰ τὸ ναὶ, καιρὸν πολὺν νὰ ζήσης. "πείνα," σὰ λέγει Κάτωνας, "ὅσον δύνασαι, πείνα, νά 'σαι ἰανὸς ἀφτὸ κορμὶ, νὰ χάσης καὶ τὴν σπλῆνα." ἀλλὰ καὶ 'Ορειβάσιος, ὁ ἰατρὸς ὁ φίνος, λέγει " νὰ φῷς μίαν φορὰν πρὸς ἐσπέραν" κ' ἐκεῖνος,

540 "τρωγε νὰ ζῆς καὶ οὐδὲν ζῆς νὰ σπαταλῆς σὰν χοῖρος, πίνε κρασὶ συγκεραστὸν ἀπὸ λιγοῦ σὰν μύρος."
ἐγὰ τὴν πεῖναν ηὖρά την ἰατρεία πολλὰ μεγάλην ·
ὑγείαν δίδει 'ς τὸ κορμὶν κ' εἰς τὴν ψυχίτζα πάλιν.
καὶ μὴ μοῦ 'πῆς καὶ ζῆ πολλὰ ὁ σπάταλος καὶ χαύτης ·

545 χάνεται, λύει καὶ ψοφᾳ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ·
 ἡ γοῦλα καὶ τὸ πόρνευμα, τὸ ἔνα σύρνει τ' ἄλλο,
 ώσὰν ἡ ῥίζα τὸ κλαδὶν, συγοῦρον δίχως ἄλλο.
 εἰπέ μου, ποῖος δύνεται νὰ σβύση ἕνα καμίνι
 νὰ ῥίζη λάδι ἀντὶς νερὸν εἰς τὴν ἑστιὰν ἐκείνην;

550 καμίνι 'νε τὸ πόρνευμα, καὶ λάδιν ἡ σπατάλη, κ' ἡ σάρκα δὲ καὶ ἡ ψυχὴ ζημιόνει μιὰ τὴν ἄλλην · τίς οἶδε κολιόδουλον σπάταλον καὶ ν' ἀγιάση, ἃν εἶχεν ὅλα τὰ καλὰ, ποτὲ νὰ μηδὲ σιάση; θεὸν γὰρ ἔγει τὴν κοιλιὰν κ' εἰς ἄλλον δὲν πιστεύγει ·

555 πῶς θεραπεύση τὸν θεὸν μὲ βρώματα γυρεύγει. ἀφτὸ πορνὸ σηκόνεται, τὰ μακελλιὰ γυρεύγει, καὶ παίρνει κρέας άξουγκωτὸ καὶ πῷ καὶ μαγυρεύγει. μαλόνει καὶ δικάζεται, ἀπλόνει εἰς τὸ βρῶμα, ἀρπῷ καὶ σύρνει στανικῶς, 'βρίζει καὶ μὲ τὸ στόμα.

560 καὶ τοῦτο, βλέπω το καλὰ, καὶ γίνεται 'ς τὴν 'Ρόδον · κρασοπουλιὰ, ψαροπουλιὰ ψουνίζουν 'ς τέτοιον μόδον,

The precept of Cato concerning gluttony.

Oribasius.

Fasting good for health.

Luxurious feasting in Rhodes.

538. Duc. p. 1679.—541. Kor. p. 255.—544, 5. Kor. p. 384.—544. Kor. p. 163.—546. Duc. p. 260.—549. Duc. p. 780. λάδιν—την νηστίαν.—556. Duc. p. 854.—558. Duc. p. 859.—558, 9. Kor. p. 57.—560, 61. Duc. Add. p. 114.—561. Duc. p. 752. 1784.

καὶ τετραδοπαράσκευον ή νήστεια, τὰ καθάρια, δέν θελει ὁ κοιλιόδουλος νὰ μείνη χωρίς ψάρια, καὶ πέφ τει 'ς τὸν ἀφορισμὸν τῶν ἁγίων πατέρων. πολλοί τινες με είπασι, τέτοιον μήτ' αναφέρω: 565 γαστρίμαργοι καὶ λαίμαργοι, πολλοί 'νε τέτοιας πράξης, καὶ παραβάται γίνονται τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξης. κι αν έγη κάτις και πουγκίν βαρύν είς το πλευρόν του, άπ' αὖτα τὰ γλυκύσματα γλυκαίνει τὸν λαιμόν του. πίνει γλαριαίς, πίνει μπουκράς, τουρούς τρώ καὶ παστέλλια, 570 άργει και παίζει, τριπηδά με χάχανα και γέλοια: καὶ παίρνει τον ή ὄρεξις καὶ λησμονά τὰ ἴσια, είς ταις γυναικες τέρπεται, χαίρεται 'ς τὰ μεθύσια. δέν σώνει νάβγη ἀπὸ ταὐγὸν, καὶ θέλει νὰ φιλήση. γαργουνοσπαθοκόνταρον καὶ σκλίμ' ας αγαπήση, 575 νὰ καμαρόνη 'ς τ' ἄρματα, ν' ἀσκήται είς πολέμους, φαρία καὶ ἱππάρια, νὰ διώκουν τοὺς ἀνέμους, νὰ πολεμίζουν δυνατὰ καὶ νὰ 'παντοῦν τὸν σκύλον, τὸν Τοῦρκον τὸν καταχανᾶν, τῆς ἀνομιᾶς τὸν Φίλον. έχει πολλούς ποῦ γαίρουνται 'Ροδίταις'ς τ' ἄρματά τους, καὶ πρῶτον οἱ αὐθένταις μας (καὶ θεὸς νά 'νε μετά τους) πολλοί φορούν μεταξωτά, βελούδα, τζαμηλότια, πασα λογής κατάκοπτα, φαρδια τα μανικότια, κάρτζες πασύλογαις, κι αὐταῖς νά 'νε κατακομμέναις, παπούτζαις άχελωνόκοπαις εὐμορφοκαμωμέναις. 585 έχάθην ή ὑπόληψις, κι ὡς πότε νά 'νε τοῦτο, οί Χριστιανοὶ μὲ Χριστιανοὺς, Χριστὲ, Χριστιανοί δμόφυλοι θέλουν να πολεμίζουν, θωρούν τους οἱ ἀλλόφυλοι, γελούσι, χαχανίζουν. σκατά'ς την ψυχήν σου, διάβολε, καὶ τί δουλιαῖς εἶν τούταις; 590

Luxurious dresses worn at Rhodes.

Christians at war with each other.

562, 3. Duc. Add. p. 184.—564. πεύτη.—568, 9. Kor. p. 310.—570. Duc. p. 252, 972, 1126.—571. Duc. p. 1741.—574. "ἡ φράσις τοῦ ποιητοῦ μας ἐξελληνίζεται οὕτως. ΟΥ ΦΘΑΝΕΙ ἐκκολαφθεὶς τοῦ ἀοῦ, ΚΑΙ σπεύδει φιλῆσαι." Κοг. p. 342.—575. Duc. p. 1393, 1533.—576, 7. Kor. p. 370.—576. Duc. p. 559.—578, 9. Kor. p. 186.—582. Duc. p. 918, 1561.—582, 3. Duc. p. 1666.—583. Duc. Add. p. 126.—584, 5. Kor. p. 282.—585. Duc. p. 161, 1102.—586. This line is in the MS. erroneously filled up, by repeating the conclusion of the preceding καὶ ὡς πότε νάνε τοῦτο.—588, 9. Kor. p. 385.—590, 91. Kor. p. 328.

έσὺ ταῖς ἐκατέστησες ταῖς ἀτυχιαῖς ἐτούταις, διατ' εἶσαι ἀντικείμενος, μισᾶς καὶ τὴν εἰρήνην, ἀνθρωποκτόνος φθονερὸς, δέν θελεις 'μεροσύνην,

- καὶ ἀφτὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἐπῆρες τὴν ἀγάπην,
 595 καὶ τὸν ἄσωτον ἄνθρωπον ἐποῖκές τον ἀζάπην.
 στάζει τὸ αἶμα 'ς τὸ σπαθίν τοῦ κόσμου ὅλου τριγύρου,
 καὶ τὸ μαχαίριν 'ς τοὺς λαιμοὺς νὰ κεῖται σὰν τοῦ χοίρου.
 χαράς τον ὁποῦ 'πόθανε καὶ κάμμυσε τὰ δυό του,
 παρὰ νὰ χάση τὴν ζωὴν καὶ νά 'νε καὶ στανιό του.
- 600 θωρῶντα 'γὼ τῶν ζωντανῶν τ' ἀνθρώπινα καὶ πρᾶξιν, δίδω μακάριον τοὺς παλαιοὺς ποῦ ζῆσαν μ' ἄλλην τάξιν ξαγορευμένοι εὔμορφα, ἔτι κοινωνημένοι, σαβανωμένοι καὶ καλὰ ψαλμοὺς ἔξοδιασμένοι, καὶ διάβησαν μὲ τὸ καλὸ, μὲ τὰ στρωμένα γέρια.
- 605 καὶ δὲν ἐκατεκόπησαν ἀπὸ κακὰ μαχαίρια.
 αὐταῖς ἔνι ἡ ὑπόληψες τῶν πρωτινῶν ἀνθρώπων,
 ὁποῦ ἐκτίσαν ἐκκλησιαῖς μετὰ μεγάλων κόπων,
 ὁποῦ 'γαποῦσαν τὰ 'ρφανὰ καὶ ἐπανδρεύασίν τα,
 καὶ τὰ πτωχὰ καὶ τὰ γυμνὰ ῥοῦχα ἐνδύνασίν τα,

Customs of former generations.

- 610 καὶ σπήτιν καὶ ἀπαντοχὴ νὰ καλυβιστοῦν, νὰ πέσουν, ξένοι τινὲς αἰχμάλωτοι, καὶ ῥοῦχα διὰ νὰ θέσουν τῶν πεινασμένων τὸ ψωμὶν, τῶν διψασμένων πόμα, πᾶσα δροσιὰν ἐἰρἱπτασιν εἰς τῶν πτωχῶν τὸ στόμα σπουδαστικὰ νὰ τρέγουσιν εἰς τοὺς ἀἰρὼστημένους
- 615 με ταις μυρτιαις ταις καπνισταις κ' εις τους φυλακισμένους, κι άλλα πλειότερα καλά, και τις να τα δηγαται; αν γράψω κι αν οὐδεν γράψω, ή αλήθεια μαρτυραται. δι' αὐτον και τον παράδεισον έχουν μεδίχως γέλοιον. τέτοιαν ν' ἀκούσουσιν φωνην ὁποῦ 'δα 'ς το 'βαγγέλιον

620 "δεῦτε, κληρονομήσατε, ὅσοι 'στε 'ς τὴν δεξιάν μου, τὴν πρὶν αἰῶν' ἡτοίμασα, τέκνα, τὴν βασιλειάν μου." τοὺς δὲ κακοὺς καὶ τοὺς δεινοὺς καὶ τοὺς κριματισμένους, τοὺς ἔχει μέγας ὁ κριτὴς ζαρβὰ σταματισμένους, τέτοιαν ν' ἀκούσουσι φωνὴν κακὴν καὶ ἀγριωμένην

625 " ἀπέλθατε καὶ φύγετε ἀπ' ἐμοῦ, κατηραμένοι, εἰς σκότος τὸ ἐξώτερον, πῦρ τὸ ἡτοιμασμένον, όμοῦ μὲ τὸν διάβολον ὁ ἔχω ξερτωμένον, ἐκεῖ καὶ νὰ κολάζεσθε εἰς αἰῶνας αἰώνων,

The testimony of Scripture.

594, 5. Duc. p. 31.—598. χαράστων—κάμησε.—598, 9. Kor. p. 172.—603. Kor. p. 408, 424; Duc. p. 406, 1314.—604. μὲστρώμα or στρωμένα the MS.—610, 11. Duc. p. 558.—619. δποῦδα, see above, v. 59.—621. αλώνας.

Conclusion.

σκότος καὶ πῦρ καὶ τάρταρον εἰς ἀπέραντον πόνον." "Ηλθαμεν είς τὰ Γάδειρα καὶ θέλω νὰ σγολάσω 630 καὶ τ' ἄρμενα καὶ τὰ κουπιὰ θέλω νὰ τὰ φουρνιάσω. δι' άμαστίας τὰς ἐμὰς θέλω νὰ 'πῶ καὶ ἄλλα. διὰ πολλά μου κρίματα, μικρά μου καὶ μεγάλα, είς τον αὐθέντην τον Χριστον κ' είς τον αὐτοῦ πατέρα. τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον · κι ἀπάρτι βάλλω χέρα. 635 άγία τριάς, βοήθησον τὸν ἄσωτον ἐμένα καὶ λύτρωσε μ' άφτὸ κακὸ κι άπτην πικράν την πέναν. θεέ μου παντοκράτορα, όποῦ κρατεῖς τὰ πάντα, Χριστέ μου ποῦ πουλήθηκες δι' ἀργύρια τριάντα, καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀχώριστη τριάδα, 640 μύριαις μυριάδες κρίματα, μὲ ἄλλην μιὰν γιλιάδα, νά 'γη ὁ υίὸς τοῦ Γεωργιλλά, συμπάθησέ τον τώρα, ώς τοῦ πιστοῦ σου τοῦ ληστοῦ ποῦ σώθηκεν εἰς ὥρα. άμην άμην και γένοιτο γένοιτο γένοιτό μοι.

630, 31. Duc. p. 1698.—631. Duc. p. 734.—637. λότροσμεν.—641-644. Κοτ. Πρόλ. γ. —644. γένοιτο only twice.

CORRIGENDA.

Page 172, line 34—''βρίσκεσθε,' for 'aρέσκεσθε' (emended by D. Bikelas).

- ,, 173, ,, 62—Emend κλαῖν. (The MS. has κλαῖ.)
- ,, 175, ,, 145—Emend καληκιοῦ. (The MS. has κολληκιοῦ.)

THE PROCEEDINGS

OLOGICAL

FOR THE YEARS 1842-1853.

THE circulation of these Volumes has until recently been limited to the Members of the Society: the Six Volumes were issued during the years 1842 to 1853, at a cost to the Members of TWELVE GUINEAS. The Council of the Society having been enabled to complete a limited Member of sets by reprinting a portion, have now issued the sets at the reduced price of THREE POUNDS.

The Philological Society's Transactions, 1854, One Guinea.

The Philological Society's Transactions, 1855, One Guinea.

The Philological Society's Transactions, 1856, One Guinea.

The Philological Society's Transactions, 1857, One Guinea.

The Philological Society's Transactions, 1858, (including Early English Poems, and Lives of Saints). 128.

The Philological Society's Transactions, 1859. 12s.

The Philological Society's Transactions, 1800-61 (including the Play of the Sacrament, and a Cornish Drama). 12s.

The Philological Society's Transactions, 1862-63, 12s.

The Philological Society's Transactions, 1864, including the Creation of the World: a Middle-Cornish Drama. Edited by Whitley Stokes, Esq.: and Mr. Barnes' Grammar and Glossary of the Dorset Dialect. 12s.

The Philological Society's Transactions, 1865, with a Glossary

of Reduplicated Words, by H. B. Wheatley, Esq. 12s.

The Philological Society's Transactions, 1866, with a Treatise on the Dialect of Banffshire, and a Glossary of Words not in Jamieson's Scottish Dictionary, by the Rev. Walter Gregor; and an Etymological Glossary of the Shetland Dialect, by T. Edmondston, Esq., of Buness. 12s.

The Philological Society's Transactions, 1867, with an Essay on Palaeotype, by A. J. Ellis, Esq.; and a Glossary of the Lonsdale Dialect, by the late R. B. Peacock, Esq. 12s.

The Philological Society's Transactions, 1868-9. Part I. 5s.

The Philological Society's Early English Volume, 20s. (inincluding Liber Cure Cocorum, an Early English Cookery Book in Verse (ab. 1440, A.D.); edited by R. Morris, Esq. A Fourteenth-Century Translation of Grosseteste's Chateau d'Amour (about 1320, A.D.); edited by R. F. Weymouth, Esq.

Levins's Manipulus Vocabulorum, the earliest English Rhyming Dictionary. Foolscap 4to. 16s.

Dan Michel's Avenbite of Inwyt, A.D. 1340.

Moeso-Gothic Glossary, with an Introduction, an Outline of Moeso-Gothic Grammar, and a list of Anglo-Saxon and Old and Modern English Words etymologically connected with Mœso-Gothic. By the Rev. W. W. Skeat. Sm. 4to. cloth. 9s.

On Early English Pronunciation, with especial reference to Shakespeare and Chaucer, by A. J. Ellis., Esq., F.R.S. Part I. 10s. Part II. 10s.

The following may be had separately:

THE CREATION OF THE WORLD, A CORNISH MYSTERY, Edited with a Translation and Notes, by Whitley Stokes, M.A., Editor of "The Passion" (a Middle Cornish Poem), "The Play of the Sacrament" (a Middle English Drama), "Cornne's Irish Glosses," &c. 8vo. 8c.

LIBER CURE COCORUM. Copied and Edited from the Sloane MS. 1986, by RICHARD MORRIS, Esq., Author of "The Etymology of Local Names," etc. Svo. 3a.

THE PRICKE OF CONSCIENCE (STIMULUS CONSCIENTIAE). A Northumbrian Poem, by RICHARD ROLLE DE HAMPOLE. Copied and Edited from Manuscripts in the Library of the British Museum, with an Introduction, Notes, and Glossarial Index, by RICHARD MORRIS, Esq. Svo. cloth. 12#,

CASTEL OFF LOUE (Chateau d'amour or Carmen de Creatione Mundi). An Early English Translation of an Old French Poem, by ROBERT GROSSETESTE, Bishop of Lincoln. Copied and Edited from MSS. in the British Museum, and in the Bodleian Library, Oxford. With Notes, Critical and Exegetical, and Glossary, by RICHARD FRANCIS WEYMOUTH, M.A., London. 8vo. cloth. 6s.

A GRAMMAR AND GLOSSARY OF THE DORSET DIALECT, with the History, Outspreading, and Bearings of South-Western English, by W. Barnes, B.D., Author of Poems in the Dorset Dialect, a Philological Grammar, etc. 8vo. 4s.

THE DIALECT OF THE ENGLISH GYPSIES. By BATH C. SMART, M.D. Svo. 3s.

DICTIONARY OF REDUPLICATED WORDS IN THE ENGLISH LANGUAGE. By HENRY B. WHEATLEY. 38.

AN ETYMOLOGICAL GLOSSARY OF THE SHETLAND AND ORKNEY DIALECT, with some Derivations of Names of Places in Shetland. By Thomas Edmondston, Esq. 8vo. 5s.

THE DIALECT OF BANFFSHIRE, with a Glossary of Words not in Jamieson's Scottish Dictionary. By the Rev. WALTER GREGOR. 8vo. 5s.

THE ONLY ENGLISH PROCLAMATION OF HENRY III., 18 October 1258, to which is added the Cuckoo Song and the Prisoner's Prayer, lyrics of the 13th century. By ALEX. J. ELLIS, F.R.S. 8vo. 42.

Just Published,

SHAKESPEARE IN GERMANY IN THE SIXTEENTH AND SEVENTEENTH CENTURIES. An account of English Actors in Germany and the Netherlands, and of the Plays performed by them during the same period. By ALBERT COHN. 4to. cloth. With two plates of facsimiles. £1 8%.

MONACHI ANONYMI SCOTI CHRONICON ANGLO-SCOTICUM e codice Durlacensi primum integrum. Adjecta est tabula lapidi incisa. By CAR. WILHELM BOUTERWEK. 8vo. 5s.

LIFE OF PRINCE HENRY OF PORTUGAL, surnamed the Navigator, and its Results. Comprising the Discovery, within one century, of Half the World; with new facts in the Discovery of the Atlantic Islands; a Refutation of French Claims to Priority in Discovery; Portuguese Knowledge (subsequently lost) of the Nile Lakes; and the History of the Naming of America. From authentic contemporary documents. By RICHARD HENRY MAJOR, F.S.A. Illust. with Portraits, maps, &c. Royal 8vo. £1 5s.

Henry Major, F.S.A. Illust. with Fortraits, maps, &c. Royal 8ve. & Large paper (only 70 printed) £3.

'This work, the result of many years' labour, is based on authentic contemporary documents, set part now for the first time made use of in any Work issued in this country; and comprisovery of more than half the world (including Australia) within the compass of one central threation of the history of the discovery of the Azorosa, Madoira, and Cape Verde Islands; the nof-French claims to the priority in the discovery of Guinea, the Cape of Good Hope, and history of the name of America; and evidence, since forzotten, of the equatorial Nilestoria and Albert Nyansa, and Tanganyka being known in the 16th Century."

S NOT CIRCULA

NON-CIRCULATING

Stanford University Library

Stanford, California

In order that others may use this book, please return it as soon as possible, but not later than the date due.

